

မာဂြိုဟ်တရားစာပေ

စစ်ရယ် စနစ်ရယ်
လူ့ဘားရယ်
တက္ကသိုလ်နုနွမိတ်

ဒုတိယအကြိမ်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး နိုင်ငံရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး နိုင်ငံရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး နိုင်ငံရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရုပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ခိုင်မာသည့်ခွဲစည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ခွဲစည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော် သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာများနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာ များ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- အမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ(အကျဉ်း)

အမည်ရင်းမှာ ဦးတင်အောင်ဖြစ်ပြီး မိဘများကချစ်စနိုးခေါ်သော အမည်မှာ ကိုကိုဖြစ်သည်။ ရခိုင်ပြည်နယ်၊ သံတွဲခရိုင်၊ တောင်ကုတ်မြို့၌ ၁၂၈၃ ခု၊ တပေါင်းလ (၁၉၂၂ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၈ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့) တွင် ဖခင်မြို့ပိုင်ဦးမောင်မောင်ကြီး၊ မိခင်ဒေါ်ရွှေတို့မှ ဖွားမြင်သည်။ မွေးချင်း သုံးဦးအနက် အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။

တောင်ကုတ်မြို့ တိုင်းရင်းမြန်မာအလယ်တန်းကျောင်းတွင် ပဉ္စမတန်းအထိသင်ကြားခဲ့ပြီး သံတွဲမြို့ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ အစိုးရ အထက် တန်းကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့သင်ကြားခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့ ပြောင်းရွှေ့သင်ကြား ရာတွင် အခြားကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများမှာ ပဉ္စမတန်း၌သာ သင်ကြား ခွင့်ရခဲ့သော်လည်း တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်လောင်းလျှာ မောင်တင်အောင်ကမူ ထူးချွန်သူဖြစ်သည့်အလျောက် ဆဋ္ဌမတန်းသို့ တက်ရောက်သင်ကြားခွင့် ရခဲ့ပါသည်။

အဋ္ဌမတန်းမှစ၍ မြန်မာစာကို အထူးပြုလေ့လာလိုက်စားခဲ့သဖြင့် ပျို့၊ ကဗျာ၊ လင်္ကာများကို အလွတ်ရွတ်ဆိုနိုင်ခဲ့သည်။ သူသည် အထက် တန်း ကျောင်းသားဘဝကတည်းကပင် ဝတ္ထု၊ ကဗျာများ စမ်းသပ်ရေးသား ခဲ့သည်။

သံတွဲမြို့ အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းမှ ဆယ်တန်းကို အင်္ဂလိပ်
စာ ဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်မြင်ကာ ၁၉၄၆ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့
တက်ရောက်သင်ကြားခဲ့သည်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် စာပေလှုပ်ရှားမှုများတွင် ပါဝင်ခဲ့သည်။
တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ၌ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မဂ္ဂဇင်း၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်
ရခိုင်ကျောင်းသူကျောင်းသားများမဂ္ဂဇင်းတို့တွင် အယ်ဒီတာအဖြစ် စာပေ
တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ရခိုင်အသင်းကြီးမှ
ကြီးမှူးကျင်းပသည့် 'ဝတ္ထုပြိုင်ပွဲ'တွင် သူရေးသော 'ကဗျာတစ်ကျော့'ဟူ
သော ဝတ္ထုတိုမှာ ပထမဆုရရှိခြင်းခံရသည်။ အကဲဖြတ်သူမှာ ဆရာ
ဦးဝန်(မင်းသုဝဏ်) ဖြစ်သည်။ ကဗျာ၊ ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါးနှင့် ပြဇာတ်များကို
ရေးသားခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်ထုတ်မဂ္ဂဇင်းများအပြင် သွေးသောက်၊ ကြေးမုံ၊
ဂျာနယ်ကျော်၊ တာရာ၊ စာပေသစ်နှင့် တော်ဝင်တို့၌လည်း ရေးသားခဲ့
သည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် နှစ်ပတ်လည်စာစောင် အတွဲ (၁)၊ အမှတ်(၃)၊
၁၉၄၉-၅၀ တွင်ဖော်ပြခဲ့သော 'ကိုယ်ပျောက်ဆေးလုံးပြဇာတ်'နှင့် တော်ဝင်
မဂ္ဂဇင်းနှင့် ရခိုင်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူကျောင်းသားများ မဂ္ဂဇင်း(၁၉၅၀)မှ
'ခေတ်၏ကြေးမုံ(တေးကြို)' ကဗျာမှာ အထူးထင်ရှားသည်။

'ကောင်းကင်မှာလ၊ မြစ်မှာလ'၊ မုတ်သုန်ရဲ့ မြ မြ မြသော
ရေ ရေ၊ ပြီးတော့ စိမ်း စိမ်း စိမ်းသောဟူသည့် ဝါကျအသစ်အဆန်း၊
စကားလုံးအသစ် ခပ်ဆန်းဆန်းလေးများကို ထိုခေတ်ထိုခေတ်ကပင် သုံးစွဲ
ပြီး ရေးသားခဲ့သည်။ စာပေသစ်သဘောတရားကို လက်ခံသည်။ လွတ်လပ်
ကာရံကို ကြိုက်သည်။ ခေတ်ကိုကြိုခဲ့သော စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်သည်။

သူသည် ဂျပန်ခေတ်က တော်လှန်ရေးလှုပ်ငန်းများကို မြန်မာစာ
ပါမောက္ခ ဦးကျော်ရင်နှင့်အတူ လက်တွဲလုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။

၁၉၅၀ ခုနှစ်တွင် ဝိဇ္ဇာတန်းစာမေးပွဲကို ပြီးဆုံးအောင် မဖြေတော့တဲ့
ကျောင်းမှထွက်သည်။ ထိုနှစ်မှာပင် သူ၏ပထမဦးဆုံး လုံးချင်းဖြစ်သော
'နန္ဒာပုလဲ'ကို ထုတ်ဝေသည်။ 'နန္ဒာပုလဲ'သည် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏
အပြောင်မြောက်ဆုံးလက်ရာ Master Piece ဖြစ်သည်အပြင် ခေတ်ကို
ဖော်ပြသော သမိုင်း၏ ကြေးမုံပြင်လည်းဖြစ်သည်။

ကျောင်းမှ ထွက်သောအခါ တိုးတက်ရေးသတင်းစာတွင် လက်ထောက် အယ်ဒီတာအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ၁၉၅၃ ခုနှစ်တွင် ဝါးခယ်မမြို့၌ အထက်တန်းပြဆရာအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ တစ်ဖန် ကျောင်းဆရာဘဝမှ နုတ်ထွက်ပြီး ရန်ကုန်စာပေလောကသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။ သူ၏ဘဝ သက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာဘဝဖြင့် ဖြတ်သန်းကျော်လွှားခဲ့ရသော ကာလများပြီး ကျန်ကာလမှာ ကျောင်းဆရာဘဝဖြင့် ရပ်တည်ခဲ့သည်။

ကျောင်းဆရာဘဝမှထွက်ကာ သတင်းစာဆရာ ဘဝတစ်ပိုင်း စာရေးဆရာ ဘဝတစ်ပိုင်းနှင့်လှုပ်ရှားရင်း ရောင်ခြည်ဂျာနယ်တွင် အယ်ဒီတာအဖြစ် ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ရောင်ခြည်ဂျာနယ် ဖျက်သိမ်းသည့်အခါ မြဝတီသို့ ပြောင်းရွှေ့လုပ်ကိုင်ပြန်သည်။ သူသည် ၁၉၅၄ ခုနှစ်မှာ တာဝန်ခံစာတည်း၊ စာတည်းချုပ်တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ၁၉၆၀ ခုနှစ်တွင် မြဝတီမှ နုတ်ထွက်သည်။

ထို့နောက်တစ်ဖန် ရုပ်ရှင်ပဒေသာတွင် အယ်ဒီတာအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေစဉ် နဝဒေးမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာချုပ်အဖြစ် ပြောင်း၍ တာဝန်ယူရပြန်သည်။

ထိုမှတစ်ဖန် အခြားမဂ္ဂဇင်းများတွင် လစစားအယ်ဒီတာ လုပ်ရသည်ထက် ကိုယ်ပိုင်မဂ္ဂဇင်းကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြုလုပ်လိုသော ဆန္ဒကြောင့် စာရေးဆရာမိုးဝေနှင့်ပေါင်းကာ ခုံထောက်မဂ္ဂဇင်းကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး အယ်ဒီတာပြုလုပ်ခဲ့သော မဂ္ဂဇင်းမှာ စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းဖြစ်သည်။ အယ်ဒီတာကောင်း တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ့အား အယ်ဒီတာအဖြစ် လွတ်လပ်စွာတည်းဖြတ်ခွင့်ရခဲ့သော မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်များအားလုံး အောင်မြင်ခဲ့သည်။

သူ၏ အထင်အရှားဆုံးဝတ္ထုမှာ 'နန္ဒာပုလဲ' ဖြစ်သည်။ မောင်ကြီးလားပါပေါ့၊ ရွှေပြည်ကြီး၊ မြဝတီစစ်ကြောင်း၊ ပန်းဝါစစ်ကြောင်း၊ စောကြီးလဲ့ပါ၊ ပန်းဖွက်တမ်း၊ သွေးသစ္စာတိုင်တို့မှာ ထင်ရှားသည်။ အခြားဝတ္ထုကဗျာ၊ ပြဇာတ်များနှင့် လုံးချင်းဝတ္ထုများ အများအပြား ရေးသားခဲ့သည်။

သူသည် စစ်ဝတ္ထုများနှင့် စစ်မှတ်တမ်းအမြောက်အမြားကို ဘာသာပြန်ဆို
ခဲ့သည်။ အထင်ရှားဆုံးမှာ မကြာမီက ပြန်လည်ထုတ်ဝေခဲ့သော မြန်မာပြည်
စစ်မြေပြင်နှင့် 'သုံးရောင်ခြယ် တစ္ဆေသင်္ဘော'ဖြစ်သည်။ ဦးတင်အောင်
(အယ်ဒီတာ)အမည်ဖြင့် ၁၉၅၆-ခုနှစ်က မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင် ရေးသားခဲ့သော
ဆောင်းပါးများကို စုစည်း၍ လူငယ်စာပေဝါသနာရှင်များအား လမ်းညွှန်
သည့် 'စာရေးချင်သောသူများသို့'ဟူသော စာပေဆိုင်ရာ ကျမ်းတစ်စောင်
ကိုလည်း ပြုစုရေးသားခဲ့သည်။

၁၉၈၆၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၅ရက်၊ ည၁၀နာရီ ၅မိနစ်၊ အသက်
၆၄နှစ်တွင် ရန်ကုန်မြို့၊ အင်းစိန်ရှိ ယုံကြည်ချက်စခန်း၌ ကွယ်လွန်သည်။

လူတိုင်းသည် စစ်ကိုကြောက်သည်၊ မုန်းသည်၊ စက်ဆုတ်သည်၊ လူတိုင်း၏ အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို ဖျက်ဆီးသည်။

သို့သော်...လူတိုင်းသည် စနစ်တစ်ခုသော်၎င်း၊ ယုံကြည်ချက်အတွက်သော်၎င်း စစ်ကို တိုက်ကြသည်။ ထိုအခါ အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ်ဥစ္စာကို အရေးမထားကြပေ။ သေရဲကြသည်။ တိုက်ရဲကြသည်။

ဤစစ်ရယ်-စနစ်ရယ်-လူသားရယ် စာအုပ်သည် အမေရိကန်တပ်သားနှင့် ဂျပန်တပ်သားများ၏အဖြစ်ကို ရေးသားတင်ပြထားသည်။

ကြောက်မက်စွယ်ကောင်းသည်၊ မှတ်သားစွယ်ကောင်းသည်၊ လူတို့၏ ယုံကြည်ချက်ရယ်၊ အမိန့်ရယ်ကို စိတ်ဝင်စားအောင် ရေးထား၏။

ပြန်ဟပြန်သူ၏ အမှာ

စစ်ဆိုသည်မှာ စိတ်အေးအေးဖြင့် လူသတ်လုပ်ငန်းကို လုပ်နေသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုတူ အမှန်တကယ် ယူဆနေ သည့် လူ့လက်တစ်ဆုပ်စာရှိနေသည်။

အရေအတွက်အားဖြင့် လက်တစ်ဆုပ်စာပင်ဖြစ်သော်လည်း ထိုလက်တစ်ဆုပ်စာ၏ နောက်လိုက်နောက်ပါ အာဏာပါးတွတ်များ ကား...များပြားလှချေသည်။

လက်တစ်ဆုပ်စာမျှရှိသော လူနည်းစုသည် 'စစ်'ကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြလျက် ဤကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်တွင် သွေးချောင်း စီးစေခဲ့ပေပြီ။ တိုက်တာအိမ်ခြေ၊ လူ၊ နေရာမှန်သမျှ အဆောက်အုံ တူသမျှကို ပြာကျလျက်စီးစေခဲ့ပြီ။ ယဉ်ကျေးမှုအနုပညာမှန်သမျှကို ပျောက်ကွယ်လျက်သုန်းစေခဲ့ပြီ။

သို့သော်...လူသားအပေါင်းတို့ကား လက်တစ်ဆုပ်စာ လူ တစ်စု၏ ကမ္ဘာလျက်လက်နက်အမျိုးမျိုးကို တွန်းလှန်နိုင်ခဲ့ကြသည် သာဖြစ်၏။ ဘာသာရေးကို အကြောင်းပြု၍ ဖြစ်ပွားခဲ့သော ခရူးဆိတ် စစ်ပွဲမျိုးမှသည် ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးမဖြစ်ပွားမီကာလအထိ ဖြစ်ခဲ့ လေသမျှသော စစ်ပွဲမှန်သမျှ ဘုန်းကြီးနှင့်ပင်။ မင်းနှင့်မြေရှင် ပဒေ သရာဇ်တို့ ခင်းခဲ့ကြသော စစ်ပွဲများသာ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

ချစ်စွာသော စာဖတ်သူ...

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်အမှာကို ဤမျှ နိဒါန်းသွယ်နေခြင်း မှာ ကျွန်တော် ပြန်ဟပြန်သော ဤစာအုပ်ကို စာဖတ်သူအထင်ကြီး စေရန် မဟုတ်။

ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးသည် လူတန်းစားတိုက်ပွဲကို ပြတ် ပြတ်ထင်ထင် ဖော်တူးလိုက်သော စစ်ပွဲပင်ဖြစ်၏။ ဤစစ်ပွဲထက် ပို၍ ကြီးကျယ်ဂုဏ်ပြောက်သော တိုက်ပွဲကား...ရုရှတော်လှန်ရေးကြီး ပင်တည်း။

လူတို့သည် တက္ကတည်စာအုပ်များမှစ၍ စစ်ပွဲအမျိုးမျိုးကို တိုက်ခဲ့ကြရ၏။ တိုက်ပွဲတကာတို့တွင် အဓိကအကျဆုံးသော တိုက်ပွဲ ရည်ရွယ်ချက်မှာ အသက်ရှင်နေနိုင်ရေးပင်ဖြစ်၏။ အရိယန်ရတန်းမင်းများ ကြီးစိုးသောခေတ်...၊ မြေရှင်ပဒေသရာဇ်များ ကြီးစိုးသောခေတ်... စသည်ဖြင့် အဆင့်ဆင့်ရှိခဲ့ကြရာတွင် စစ်ပွဲမှန်သမျှသည် လူတို့၏ အသက်ရှင်နေနိုင်ရေးအတွက် တစ်ဖက်ဖက်မှ အကြောင်းပြကာ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသော စစ်ပွဲများပင်ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် တိုတောင်းသော ဤအမှာလေးဖြင့် ရုပ်ပိုင်းရာဇဝင်တစ်ခုလုံးကို ဖော်ထုတ်ရန် ကြံရွယ်နေခြင်းမဟုတ်ပါ။ သက်ရှိသတ္တဝါများအပေါ် အသက်ရှင်နေနိုင်ရေးသည် ပြဿနာပေါင်းများစွာရှိသည့်အနက် ပဓာနအကျဆုံးသော အချက်ဖြစ်သည်ကို ဖော်ထုတ်လို၍ ဖြစ်ပါသည်။

ပင်လယ်ပိုင်းသော ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်းပေါ်တွင် အမေရိကန်နှင့် ဂျပန်တပ်စိပ်နှစ်စိပ် မမျှော်လင့်ဘဲ၊ ကြုံတွေ့ကြိုဆိုက်၊ ရန်သူမှန်လျှင် မိမိက အလျင်ဦးအောင် သတ်ရမည်ဟူသော စစ်ဝါဒသည် လူတို့၏ အသက်ရှင်နေနိုင်ရေးအတွက် မည်သို့မျှအကျိုးပြုခြင်းမရှိသည်ကို လက်တွေ့မြင်တွေ့လာခဲ့ကြရ၏။

ဤသို့ ရှာတွေ့ရှိခြင်းမှ အစပြုကာ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ပေါ်ပေါက်လာသော ဇာတ်လမ်းမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလွန်းသည်နှင့်အမျှ ရင်နှင့်ဝွယ်ရာ၊ သင်ခန်းစာယူဝွယ်ရာ ဖြစ်လာရတော့၏။

ဂျပန်ဘက်မှ စစ်ဗိုလ်ကလေး 'ကူဂိုကီ'၊ တပ်ကြပ်ကြီး 'တာမူရာ'၊ တပ်သားကျော် 'အန်ဒို' တို့သည် လူသားဆန်နှင့်သည်အမျှ အမေရိကန်ဘက်မှ လေယာဉ်မှူး 'ဒင်းနစ္စတာရစ်'၊ စစ်ဗိုလ်ကလေး 'ဘလယ်ယာ'၊ တပ်ကြပ်ကလေး 'ကရက်ဒေါက်' တို့၏ နှလုံးသားမှာလည်း ဥပမာပြုလောက်စရာရှိလှသည်။

ချစ်စွာသော စာစတ်သူ...

ကျွန်တော်သည် ဤအမှာကို (ဤဝတ္ထုအား) မြန်မာပြန်ရင်း စိတ်ထဲနှလုံးထဲမှ ပေါ်ပေါက်လာသော ခံစားမှုအရ ရေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း အထူးသတိပြုစေချင်ပါသည်။

ဤဝတ္ထုသည် စစ်ဝတ္ထုမည်ကာမတ္ထမတုတ်ဘဲ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံးရှိ သန်းပေါင်းများစွာသော လူသားတို့အား နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ခြိမ်းခြောက်လျက်ရှိသော တတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအန္တရာယ်မှ မည်ကဲ့သို့ ရုန်းကန်လွတ်မြောက် အသက်ရှင်ရပ်တည်နိုင်မည်ကို ဖော်ညွှန်းထားသော ဝတ္ထုကြီးဖြစ်ကြောင်းကို ဤအမှာဖြင့် ပြောကြားလိုခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

သို့ဖြစ်၍လည်း (none but the brave) ဝတ္ထုကို ဝတ္ထုကြောင်းနှင့် တိုက်ညီဆီလျော်စေရန်... 'စစ်ရယ် စစ်ရယ် လူသားရယ်' တု အမည်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်
ယုံကြည်ချက်စခန်း
အမှတ် (၃၄)၊ ကြေးတိုင်ရ၊
()လမ်း၊ အင်းစိန်၊ ရန်ကုန်။

အခန်း (၁)

“တေ့...ပျင်းတွေ အခုထိ အလုပ်စခန်းကို မသွားကြသေးဘူးလား...”

ကြားနေကျ တပ်ကြပ်ကြီး ‘တာမူရာ’၏အသံက တဲအတွင်းသို့ စူးစူးရှရှဝင်ရောက်လာသောကြောင့် ဗိုလ်ကလေး ‘တူရိုက်’သည် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်အတွင်း ရေးမှတ်နေရာမှ ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ပူပြင်းလှသောကြောင့် နေမထိတိုင်မသာဖြစ်နေရသည့်အထဲတွင် စစ်ရေးပြကွင်း၌ အော်တစ်အမိန့်ပေးသံ၊ ပိပိမ် တပ်သားရဲဘော်နှစ်ဦးအား ဆူပူအမိန့်ပေးနေသော တပ်ကြပ်ကြီး ‘တာမူရာ’၏အသံကို ကြားရသည်မှာ ပို၍ အနေရအထိုင်ရ ခက်သလိုဖြစ်နေ၏။ ဗိုလ်ကလေးတူရိုက်သည် လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော စုတ်ကို မှင်ခဲဘေးနားတွင် ကပ်၍ ချထားလိုက်၏။ ဤကျွန်းပေါ်တွင် တပ်သားဆယ့်ခြောက်ယောက်နှင့်အတူ တပ်စောင့်အဖြစ် နေခဲ့ရသည့်အချိန်မှစ၍ တပ်သားတိုင်း၏ နေ့စဉ်လုပ်ငန်းများ အပူအကျင့်များကို မှတ်တမ်းတင်တာ တစ်ချိန်ထဲတွင် တပ်သားဆယ့်ခြောက်ယောက်၏

စိတ်ဓာတ်ကို ထိန်းထားရသည်အလုပ်မှာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေး ကူရိုကီအတွက် သက်သာလှသည်မဟုတ်။

သူတို့ရောက်နေသော ကျွန်းကလေးမှာ ပစ်ခတ်သမုဒ္ဒရာ အတွင်းတွင် တည်ရှိပြီး အခြားကျွန်းများနှင့် အလှမ်းကွာဝေးလှ သည်။ ယခင်က ဤကျွန်းပေါ်တွင် တပ်စွဲထားခဲ့သော ဂျပန်တပ်ကြီး တစ်တပ်သည် မိုင်နှစ်ရာကျော်မျှ ဝေးကွာသော 'ဘိုဂိန်းဘီးလ်' ကျွန်း ကြီးကို တက်ရောက်သိမ်းပိုက်လိုက်သောကြောင့် စစ်ဗိုလ်ကလေး ကူရိုကီနှင့် တပ်သားဆယ်ခြောက်ယောက်မှာ ဤကျွန်းပေါ်တွင် အစောင့်အနေဖြင့် ချန်ထားခဲ့ခြင်း ခံရသည်။

ကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံးတွင် သောက်သုံးရန်အတွက် ရေကန် တစ်ကန်တည်းသာရှိပြီး အစားအစာတူ၍ မယ်မယ်ရရ မရှိလှသော ကြောင့် ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် မိမိ၏တပ်သားများအား ရမိသမျှ သော မျိုးစေ့များဖြင့် တင်းသီးတင်းရွက်များကို စိုက်ပျိုးစေခဲ့သည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင်ပင် တပ်သားကျော်ဖြစ်သော 'အန်ဒို'အား မိုင် နှစ်ရာကျော်တွင်ရှိသော ဂျပန်တပ်များရှိရာကျွန်းသို့ သွားရောက် နိုင်ရန်အတွက် ရွက်လှေကြီးတစ်စင်းကို စီမံဆောက်လုပ်ရန် တာဝန် ပေးထားခဲ့သည်။

ဂျပန်တပ်ကြီး ဤကျွန်းမှ 'ဘိုဂိန်းဘီးလ်' ကျွန်းကြီးကို တက်ရောက်သိမ်းပိုက်ရန် ထွက်ခွာသွားစဉ်က ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီ နှင့် တပ်သားဆယ်ခြောက်ဦးမှာ မိမိတို့အား ဂျပန်တပ်မကြီးက မကြာခင် လာရောက်ခေါ်ဝင်ကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မှတ်ထားခဲ့ကြ ၏။ သို့သော် ရက်ပေါင်းလပေါင်း များစွာကြာသည်တိုင်အောင် မိမိတို့အား လာရောက်ခေါ်ဆောင်ကြမည်သူများ ပပေါ်လာ။ ဘိုဂိန်း ဘီးလ်သို့ သိမ်းပိုက်ရန် တက်ရောက်သွားသော ဂျပန်တပ်ကြီး၏ သတင်းကိုမကြားရဘဲ ဤသန္တာကျွန်းကလေးပေါ်တွင် သောင်တင်၍ နေခဲ့ကြရရှာသည်။

ရေဒီယိုဖြင့် အဆက်အသွယ်လုပ်ရန်ကလည်း ယခင်ကပင် မပုန်တော်ချက် မှန်တစ်ချက်ဖြစ်နေသော ရေဒီယိုစက်မှာ နောက်ထပ် အပိုပစ္စည်း မရနိုင်သောကြောင့် ယခုအချိန်တွင် လုံးဝအသုံးပြု၍ မရနိုင်တော့သည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် တပ်သားကျော် 'ဆန်နီ' အား ဦးစီးခေါင်းဆောင်စေလျက် ရွတ်လှေတစ်စင်းကို အခြားသော တပ်သားများအကူအညီဖြင့် ဆောက်လုပ်ရန် အမိန့်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် ဆာမူရိုင်းခေါ် ရှေးခေတ်ဂျပန် သူရဲကောင်းများ၏ ထုံးစံအတိုင်း မိမိ၏နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်တွင် 'ခန်ဂျီ'ဖြင့်သာ ရေးမှတ်နေရာမှ စာအုပ်ကိုပိတ်လိုက်ကာ သက်ပြင်း တစ်ချက်ချလိုက်၏။

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာအား ရဲဘော်များပေါ်တွင် ရိုင်းရိုင်း စိုင်းစိုင်း မဆက်ဆံရန် ပြောဆိုသတိပေးခဲ့သည့် အကြိမ်ပေါင်းမှာ များခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း တာမူရာက လစ်လျှင်လစ်သလို ရဲဘော်များ အပေါ်၌ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ဆက်ဆံနေသည်ကို တွေ့လာရသောအခါ ဆာမူရိုင်းသူရဲကောင်း မျိုးရိုးဖြစ်သော ကူရိုကီသည် တပ်ကြပ်ကြီး တာမူရာအပေါ်၌ မကျေမနပ် ဖြစ်လာရတော့၏။

စားပွဲတွင်ထိုင်နေရာမှ တဲအပြင်ဘက်သို့ ထ၍လာလိုက် သောအခါ မှန်သားကဲ့သို့ပြောင်လက်ကာ မီးကဲ့သို့ပူသော နေ၏ဒဏ် တို့ တွေ့ထိခံစားလိုက်ရ၏။ ဤကဲ့သို့ ခြစ်ခြစ်တောက် ပူပြင်းနေသည့် အချိန်တွင် တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက 'အရီကဝါ'နှင့် 'တိုကုမာရူး'တို့ နှစ်ယောက်အား အလုပ်လုပ်ရန် အမိန့်ပေးနေပုံမှာ သနားညှာတာမှု တင်းမဲ့ရာတူသည်ဟု ထင်မိသည်။

တပ်သားအရီကဝါမှာ အသက်နှစ်ဆယ်မျှပင် မပြည့်တတ် သေးသော 'တိုကေဒို' တွန်းသားတလေးဖြစ်၏။ တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ ၏ဒဏ်ကို အခဲရဆုံးဝင်ဖြစ်၏။

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ၏ ခွေးဘီလူးကဲ့သို့ တိန်းသံတောက်သံကို တပ်သာကလေးအရိကဝါခမျာ သတိအနေအထားဖြင့် ရပ်၍ခံနေရ၏။ သူ့ဘေးတွင် သတိအနေအထားနှင့်ပင်ဖြစ်သော်လည်း တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ ကြိမ်းသမျှမောင်းသမျှကို ဥပေက္ခာပြုသည့် အမူအရာဖြင့် မတုန်မလှုပ်ရပ်နေသူကား တပ်သားတိုကုမာရူးတည်း။

တိုကုမာရူးမှာ ဖျပ်နီကေရာဇ် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ စစ်တပ်အတွင်းသို့ဆွဲခေါ်ခြင်း မခံရမီအချိန်က ဖျပ်နီဗုဒ္ဓဘာသာ ‘မိန့်’ဂိုဏ်းမှ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးဖြစ်ခဲ့ဖူးရာ သူသည် ရောက်လာသမျှ ဒုက္ခအဝဝကို ဥပက္ခာပြုနိုင်သူ တစ်ယောက်အဖြစ် ကျင့်သားရနေခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍လည်း တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ ကြိမ်းသမျှမောင်းသမျှကို မတုန်မလှုပ်၍ နေနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ တပ်သားတိုကုမာရူး၏ အကြောင်းကို သိနေပြီးဖြစ်သော တပ်ကြပ်ကြီးကလည်း ကြိမ်းမောင်းတိုင်း ငုံ့၍ခံနေတတ်သော တပ်သားကလေးအရိကဝါကိုသာ မဆိုးနိုင်မတုံးနိုင် ကြိမ်းမောင်းဆူပူလျက် ရှိနေသည်။

“မင်းတို့ပြောက်ဝက်ကျွန်းက တိုကေဒိုနယ်သားတွေတာ... စကားပြောရင် မိန်းမရွာလို ပြောတတ်တယ်။ အလုပ်လုပ်ရင်လည်း မိန်းမရွာလို ဖျင်းတိဖျင်းတွဲလုပ်တတ်တယ်။ မင်းတို့နယ်သားတွေတာ ယောက်ျားချင်း ကာမစပ်ယှက်တတ်သေးတယ် မတုတ်လား။ မင်းက ငါ့ကိုမိန်းမရွာလို ကြည့်မနေစမ်းနဲ့...”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ၏ ကြိမ်းသံမောင်းသံအဆုံးတွင် ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီ၏ အသံက အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ပေါ်ထွက်လာ၏။

“ဒါလောက်ကြိမ်းမောင်းရင် တော်လောက်ပါပြီ”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာသည် အသံလာရာဆီသို့ သူ၏အတ္တဘောကြီးကို ချာကနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ကာ ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဖျတ်ခနဲအလေးပြုလိုက်ပြီး.....

“ကျွန်တော် ခိုလှုံတလေးကို မမြင်မိလို့ပါ ခိုလှုံတလေး...”
တု အကြောင်းပြလိုက်၏။

“မင်းကကျွန်လားတာကို မမြင်ဘူးဆို အများကြီးဖြစ်နိုင်ပါ
တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တပ်မှာ ကျုပ်ရဲဘော်တွေကို ခုလိုရိုင်းရိုင်း
ရိုင်းရိုင်း ဆက်ဆံတာကို ကျုပ်မလိုလားဘူးဆိုတာ မောင်ရင် သိပြီး
သားပဲ မတုတ်လား...”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက သတိအနေအထားဖြင့် ရပ်နေ
ရင်း ပြန်အဖြေပေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ဒီရဲဘော်နှစ်ယောက်ကို ဂျပန်စစ်သားတွေရဲ့
ဘဝကို ပမေ့အောင် သတိပေးစကားပြောနေတာပါ ခိုလှုံလေး...”

“မိန်းမရွာအကြောင်းတွေကော ယောက်ျားချင်း ကာမစပ်
ယှက်တဲ့ အကြောင်းတွေကော...မင်းပြောတာမှာ ပါနေတာဟာ
ဂျပန်တပ်သားတွေကို ဆုံးမနေတာလား။ ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်ရဲ့
တာဝန်ထဲမှာ ယောက်ျားချင်း ကာမစပ်ယှက်တာ အလုပ်တစ်ခုပဲလား။
ဒီအချိန်ကပဲ...ဂျပန်တပ်မတော်သားလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလို
စွပ်စွဲပြောဆိုတာမျိုးကို ကျုပ် မကြားပါရစေနဲ့...”

မိမိလက်အောက်မှ တပ်သားနှစ်ယောက်၏ရှေ့တွင် မိမိအား
အထက်အရာရှိက ပြစ်တင်ပြောဆိုခြင်းခံလိုက်ရသဖြင့် တပ်ကြပ်ကြီး
တာရာမူ၏ မျက်နှာမှာ ရုတ်သွေးဖြင့် ရဲခနဲဖြစ်သွား၏။

“ကောင်းပါပြီ ခိုလှုံလေး...”

တပ်ကြပ်ကြီးတာရာမူသည် သတိအနေအထားဖြင့် ပထမ
မေ့ ရအောင်ပြန်၍ပြောလိုက်၏။

စစ်ခိုလှုံကလေးကုရိုက်ီသည် တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာထံမှ
အာဘောဇန္တခံသော စကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် စိတ်သက်သာရာ
ရသွားသလို သတိပြင်းကလေးတစ်ချက်ချလိုက်ကာ တပ်သားနှစ်
ယောက်သစ်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်တကော ဒို့ပြင်ရဲဘော်တွေ အလုပ်လုပ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဒီလာပြီး ဘာဖြစ်လို့ချောင်းရဲနေတာလဲ။ မင်းတို့က ဘယ်လိုအကြောင်းပြတာကိုမှ ကျွန်ုပ်မလိုချင်ဘူး။ လူမရှိသူမရှိ စားစရာမရှိတဲ့ တောဒီကျွန်းပေါ်ကနေပြီး တိုယ့်အိမ်ပြန်ရောက်ချင်တဲ့ ဂျပန်တပ်သားတွေတိုင်းတာ တခြားဂျပန်တပ်သားတွေထက် ပိုပြီးအလုပ်လုပ်ရလိမ့်မယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက် ရွက်သဘောဆောက်နေတဲ့ နေရာကို ခုချက်ချင်းပြန်သွားကြ။ ပြီးတော့ အဲဒီမှာ ဒီနေ့အဖို့ တာဝန်ယူပြီးဖြစ်နေတဲ့ တပ်ကြပ်ကလေးတွေကို သတင်းပို့။ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရွက်လှေကုန်းပတ်ပေါ်မှာ ဖျဉ်စင်းတဲ့အလုပ် လုပ်မလုပ်ကို စောင့်ကြည့်နေမယ်”

တပ်သားနှစ်ယောက်က ဆောက်လုပ်လျက်ရှိသော ရွက်လှေကြီးရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက် ဆင်းသွားကြ၏။ ဤအခါမှ စစ်ဗိုလ်ကလေးတူရိုက်သည် မိမိထက်ဝါရင့်သော စစ်သားကြီးတာမူရာဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ ဖျောင်းဖျသည် လေသံဖြင့်ပြောလိုက်၏။

“တာမူရာဆန်...ခင်ဗျားကို ခုလိုရဲဘော်တွေရွေ့မှာ ကျွန်ုပ်ပြောလိုက်တာတာ ခင်ဗျားအတွက် တမင်သက်သက် အရှက်ရအောင် ပြောလိုက်တာ မတုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားကို ရဲဘော်တွေနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့ နေရာမှာ ဒီလိုရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပဆက်ဆံပါနဲ့လို့ သတိပေးထားတာလဲ အကြိမ်ပေါင်းများလှပြီ မတုတ်လား”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာသည် မိမိထက်ဝါးစုသော်လည်း မိမိထက် အရာရှိဖြစ်နေသော ဗိုလ်ကလေးတူရိုက်၏ မျက်နှာကိုမကြည့်ဘဲ ခေါင်းငုံ့နေရာမှ စောဒကတက်လိုက်၏။

“ရဲဘော်တွေအပေါ် ကျွန်တော်ဆက်ဆံနည်းတာ ဗိုလ်ကလေးအနေနဲ့ရိုင်းမယ်ဆိုရင်လဲ ရိုင်းနေစရာပဲ။ ဒီပေမယ် ကျွန်တော်တို့ ဘုရင်ကေရာပ်မင်းမြတ်ကြီးအတွက် ခုမှစစ်တိုက်ဖို့ထွက်လာတဲ့

ရဲဘော်တွေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်လောက်က ဘုရင်ကေရာဇ်မင်းမြတ်
 ကြီးနဲ့ တိုင်းပြည်အတွက် စစ်တိုက်ဖို့အတွက် ထွက်လာတဲ့ ဂျပန်
 တပ်သားကြီးတွေလောက် လုပ်ရည်ကိုင်ရည် တိုက်ရည်ခိုက်ရည်
 မရှိကြတော့...ကျွန်တော် အားမလိုအားမရဖြစ်ပြီး ပြောဆိုမိတာပါ။
 တစ်ထောင်တိုးရာသုံးဆယ်ခုနှစ်က တရုတ်ပြည်ကြီးပေါ်တက်ပြီး
 နန်ကင်းမြို့တော်အထိ တက်ရောက်လုပ်ကြံခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်တို့တပ်
 သားတွေချည်း ဝါကြတာပဲဗိုလ်လေး...ခုတော့...တကယ့်လူပျင်းလူအ
 တွေချည်း ဖျားနေတာပဲ”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာဇ် စကားကိုနားထောင်ရင်း စစ်ဗိုလ်
 တလေးတူရှိတိတ စိတ်ထဲမှနေ၍ ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

“အေး...မင်းပြောသလို ဂျပန်တပ်ကြီးက တရုတ်ပြည်ကြီး
 တိုတက်ပြီး နန်ကင်းမြို့တော်အထိ ချီတက်သွားကြတယ်ဆိုတာ
 တော့ တုတ်ပါတယ်။ ဒီပေမယ့် တစ်ယောက်မှ နန်ကင်းမြို့တော်ကြီး
 ဆီတ ပြန်ရောက်မလာဘူးမတုတ်လား။ ဒီအတိုင်းပဲ၊ ဘက်ကန်ကျွန်း
 နဲ့ ဝေတာတူးမြောင်းဆီကို ချီတက်သွားကြတဲ့ မင်းတို့လိုဝါရင့်တဲ့
 ဂျပန်တပ်သားကြီးတွေပါတဲ့ တပ်တွေတာလည်း တပ်လုံးပျောက်ပြီး
 သေတုန်ကြရတာပဲ မတုတ်လား”

စစ်ဗိုလ်တလေးတူရှိတိသည် စိတ်ထဲမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော
 စကားလုံးများကို အပြင်သို့ ထုတ်ခွင့်၍မပြောဘဲ တပ်ကြပ်ကြီး
 တာမူရာနှင့် တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်သည့် စကားကိုသာ ခွင့်ထုတ်၍
 ပြောလိုက်၏။

“ဒီတိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် ဆက်မဆွေးနွေးချင်ဘူး။
 ဇာန်နဝါရီလတွေနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာ နည်းအမျိုးမျိုးကိုသုံးပြီး
 ဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်နားလည်တယ်...။ မင်းခုသုံးနေတဲ့
 နည်းဟာ ဇာန်နေရာရာတစ်ချိန်ချိန်မှာ မှန်ကန်နေရင်လည်း မှန်ကန်

နေနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ပင်းလို ဝါရင့်နေတဲ့ စစ်သားကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ခုလိုအချိန်မျိုးမှာ တပ်သားရဲဘော်ကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုဆက်ဆံသင့်တယ်ဆိုတာကို ဆွေးနွေးပွဲကြီးလုပ်ပြီး ဆွေးနွေးရမယ့် အချိန်အခါမတုတ်တော့ပါဘူး။ ခုအချိန်မှာ အလိုအပ်ဆုံးကတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရဲဘော်စိတ်ရှိဖို့ အလိုအပ်ဆုံးပဲ...”

စစ်ဗိုလ်ကလေးကုရိုကီနှင့် တပ်ကြပ်ကလေးတာမူရာတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အတန်ကြာအောင် စိုက်၍ကြည့်နေလိုက်ကြ၏။ မျက်နှာနှင့်မျက်စေ့တွင် ထင်တပ်လာသော အရိပ်အရောင်တို့မှာ အတွင်းစိတ်၏ အဆုံးအဖြတ်ကို ဖော်ထုတ်ပြလိုက်သော ကြေးမုံပြင်ဖြစ်သည်မှာ သေချာလှ၏။

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာသည် စစ်ဗိုလ်ကလေးကုရိုကီအား ငါးပန်းတစ်ကောင်ကဲ့သို့ စိုက်၍ကြည့်နေလိုက်ပြီးနောက် မျက်လွှာကို အသာချလိုက်၏။ မတတ်သာသဖြင့် အခိုက်အတန့် မျက်လွှာချ၍ အညံ့ခံခြင်းမျိုးတည်း။

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာသည် မျက်လွှာချပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပိပိ၏ တပ်မှူးဖြစ်သူ ကုရိုကီအား ဖျတ်ခနဲအလေးပြုလိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော့်မှာ ရဲဘော်စိတ်အပြည့်အဝရှိပါတယ် ဗိုလ်လေး...” တု ပြောလိုက်၏။

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ”

စစ်ဗိုလ်ကလေးကုရိုကီက စိတ်လိုလတ်ရ ပြုံးသည့်အပြုံးမျိုးပေါ်အောင် ကြိုးစား၍ပြုံးရင်း ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်တို့ရွက်လှေကြီး ဆောက်လုပ်တဲ့ စိမ့်ကိန်းကကော တော်တော်ပြီးစီးနေပြီလား။ ကျုပ်တို့ရဲ့ တပ်သားကျော်အနိဒီကကော ရေပေါ်မှာပေါ်နိုင်မယ့်ရွက်လှေကို ဆောက်လုပ်နိုင်ပါ့မလား...”

“ရွက်လှေကြီးက ပြီးသလောက်တောင် ရှိနေပါပြီ ခိုလှုံကလေး... ဒါပေမယ့် ဆောက်လုပ်တဲ့ လက်နက်ကိရိယာမရှိတော့ တူအစား ကျောက်တုံးကို တူအဖြစ်အသုံးပြုနေရတယ်။ လှေစင်ပေါက်တွေကိုလည်း ပွဲညှက်အစား အုန်းဆဲနဲ့ ဖာနေရတယ်။ သံအစား သစ်သားစို့ကို သုံးနေရတယ်။ မိုင်နှစ်ရာကျော်ကွာတဲ့ သိုဝိန်းဘီးလ်ကျွန်းကို ရောက်အောင်အထိတော့ ဒီရွက်လှေကြီးက လှိုင်းဒဏ်လေဒဏ်ခံနိုင်လိမ့်မယ် ထင်တယ်ခိုလှုံကလေး။ အဲဒီလို လှိုင်းဒဏ်လေဒဏ်ခံနိုင်အောင်လည်း မုန်တိုင်းတွေမစခင် ကျွန်တော်တို့ ခရီးစထွက်ရလိမ့်မယ်...”

စစ်ခိုလှုံကလေးတူရိုကီသည် တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ၏ စကားကို နားထောင်ရင်း စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

“ကျုပ်တို့ သိုဝိန်းဘီးဘ်ကျွန်းကိုရောက်တဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်တို့ရူပန်တွေ ရှိမှရှိပါဦးမလား။ ကျွန်းတစ်နေရာရာကို အပိုင်စီးထားနိုင်တုန်းပဲဆိုရင် ကျုပ်တို့အတွက် သိပ်ကောင်းမှာပဲ...”

စစ်ခိုလှုံကလေးတူရိုကီသည် စိတ်ထဲမှ ထင်မြင်ချက်ကို နှုတ်မှထုတ်ဖော်၍ ပြောလိုက်လေသည်။ ဤကဲ့သို့ ပြောလိုက်ခြင်းသည်ပင်လျှင် စောစောက အဆင်မပြေခဲ့သော သူနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာတို့၏ ဆက်ဆံရေးကို ပြန်၍ချောမွေ့သွားအောင် ပြုလုပ်လိုက်ခြင်း မည်ပေတော့သည်။

စစ်ခိုလှုံကလေးတူရိုကီသည် မိမိတဲရိုရာသို့ ပြန်လာခဲ့ရင်း တိုး၍ တောက်လောင်ပူပြင်းနေသော နေအရှိန်ကို မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။ ပူပြင်းလှသောဒဏ်ကြောင့် မိမိ၏နားနှစ်ဖက်မှာ အူ၍ပင် နေလေသလားဟု ထင်ရ၏။ နားထဲတွင် လေက တတူးတူးတိုးနေလေသည်။

“အရိပ်ထဲမှာ မှတ်တမ်းရေးနေရာက နေပူထဲကိုထွက်ပြီး ခဏလောက် ရပ်နေမိတာတောင် ဒီလောက်မသက်မသာဖြစ်ရင် နေပူထဲ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ တပ်သားရဲဘော်တွေအတွက် ဘယ်လောက်မချီမဆန်ဖြစ်လိုက်မလဲ။ ရဲဘော်တွေကို နေ့လယ်အချိန်မှာ အလုပ်နားခွင့်ပေးတာတာ အကောင်းဆုံးပဲ...”

မိမိတဲရီရာသို့ နေပူကြီးထဲတွင် ကွင်းပြောင်ပြောင်သို့ ဖြတ်၍ လာနေသော စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် မိမိနားထဲတွင် တဒိန်းဒိန်း ပြည်နေသောအသံကို ပို၍ကြားလာရပြန်၏။

စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် နေရိုန်ရိုက်ခတ်သည် ဒဏ်ကြောင့် ရုတ်တရက်မူးမေ့၍ မျက်စေ့ပြောပေကာ လဲကျသွားတော့မလား ထင်မှတ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသော ကွင်းလယ်ခေါင်တွင်ပင် ခဏမျှရပ်လိုက်ကာ အပန်းဖြေလိုက်၏။ ဤသို့ အပန်းဖြေကာမှပင် စောစောက နားထဲတွင် တဒိန်းဒိန်းကြားနေရသော အသံများမှာ ပို၍ ဆူညံလာလေသည်။ မှန်ရောင်တောက်နေသော ကောင်းကင်ပြင်သို့ ဖော့၍ကြည့်ကာ နားနှစ်ဖက်ကို စွင့်နိုင်သမျှ စွင့်၍ ယားလိုက်သောအခါ၌ကား စောစောက တဒိန်းဒိန်းကြားနေရသော အသံများမှာ နေရောင်ကြောက်သဖြင့် နားမှလေထွက်နေသော အသံများမတုတ်တော့ဘဲ လေယာဉ်ပျံများ၏ အသံများသာဖြစ်ကြောင်း ပထမဆုံး သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

ကြားနေရသော အသံများအရ လေယာဉ်နှစ်စင်းသုံးစင်းခန့် တောင်ဘက်မှနေ၍ တျန်းပေါ်သို့ ရှေးရှုပျံသန်းလာနေကြောင်း သတိထားလိုက်မိ၏။ မိမိတပ်စခန်းချထားသော ဤသက္ကတကျွန်း၏ တောင်ဘက်တွင် မည်သည်မျှပန်အခြေခံစခန်းမျှ မရှိကြောင်းကို စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက သိပြီးဖြစ်၏။ ဤသို့ဆိုလျှင် ဤလေယာဉ်များသည် မိမိတို့ဘက်မှ လေယာဉ်များ ဖြစ်နိုင်ပါဦးမည်လား။ ကြား

နေရသော စက်သံများကလည်း မိမိတို့ ဂျပန်လေယာဉ်များမှ အင်ဂျင်
စက်သံများနှင့်မတူ။ မိမိတို့ ဂျပန်လေယာဉ်စက်သံမှာ လွှစက်မှအသံ
နှင့်တူသည်။ ယခုမူ လွှစက်ပေါင်းများစွာ တစ်ပြိုင်နက် ခွင့်ထား
သော အသံမျိုးတည်း။

“ရဲဘော်တွေ အကာအကွယ်ယူ...၊ ချွတ်လှေကြီးကိုလည်း
ရန်သူတွေ မမြင်အောင် သစ်ကိုင်းတွေနဲ့ ပုံဖျက်ထား...”

စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် တွင်းလယ်ခေါင်တွင် ရပ်နေရာ
မှ ကမ်းစပ်ဘက်ရှိ ရဲဘော်များဆီသို့ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“အမေရိကန်လေယာဉ်တွေ လာနေပြီ...”

အခန်း (၂)

နေဂူလယ်ခေါင် ကွင်းပြောင်ပြောင်မှနေ၍ တဲရီရာသို့ ပြေး၍ လာခဲ့ပြီးနောက် အနီးရှိသစ်ပင်တွင်ကပ်ကာ ကျွန်းတောင်ဘက်သို့ မျှော်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ကောင်းကင်ယံတွင် စီးချင်းထိုးမည် တိုက်ဆင်နှစ်ကောင်ကဲ့သို့ တစ်ဝက်နှင့်တစ်ဝက် ဦးချင်းတည်၍ ပျံသန်းလာသော လေယာဉ်နှစ်စီးကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ တစ်စင်းက အမေရိကန်တိုက်လေယာဉ်ဖြစ်ပြီး အခြားတစ်စင်းက နေဝန်း ရောင်ခြယ်ထားသော ဂျပန်တိုက်လေယာဉ်...။

ဦးချင်းတည်နေသော ဤတိုက်လေယာဉ်နှစ်စင်းထက် ပို၍ နိမ့်အောင် ပျံသန်းနေသော အမေရိကန်စစ်တပ်မှ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး လေယာဉ်ကြီးတစ်စင်းကိုလည်း တွေ့ရ၏။ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး လေယာဉ်ကြီးကို အစောင့်အဖြစ် လိုက်ပါလာသော အမေရိကန်တိုက်လေယာဉ်တို့၊ မိမိတို့ဘက်မှ ဂျပန်တိုက်လေယာဉ်က ထိုးဖောက်တိုက်ခိုက်မည်အပြုတွင် အမေရိကန်တိုက်လေယာဉ်က ကြားမှပင်၍ ကာကွယ်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

တိုက်လေယာဉ်နှစ်စင်းက စီးချင်းထိုးပည့် ဆင်နှစ်ကောင် ကဲ့သို့ တစ်စင်းနှင့်တစ်စင်း ဦးတည်၍ လာနေချိန်တွင် တိမ်တိုက် ထဲမှ ရုတ်တရက် ထိုးဆင်းလာသော တခြားဂျပန်တိုက်လေယာဉ် တစ်စင်းကိုပါ တွေ့မြင်လိုက်ရပြန်လေသည်။ တစ်စက်နှင့်တစ်စက် ပစ်ခတ်နေသော စက်အပြောက်သံများက ကောင်းကင်ယံတွင် ပဲ့တင် ထပ်နေ၍ တိုက်လေယာဉ်နှစ်စင်းသည် ကြည့်နေရင်းကပင် မီးများ တစ်ဝင်းဝင်းထ၍လောင်လာပြီး နက်မှောင်သော မီးခိုးတန်းကြီးကို အမြီးပိုင်းမှလွှင့်ထုတ်ရင်း ပင်လယ်ထဲသို့ တစ်ဖြည်းဖြည်း ထိုးကျ သွားသည်ကို အထင်းသားမြင်နေရသည်။

တိမ်တိုက်ထဲမှ ရုတ်တရက်ပေါ်ထွက်လာသော မိမိတို့ ဘက်မှ ဂျပန်လေယာဉ်သည် ခပ်နိမ့်နိမ့်ပျံနေသော အမေရိကန်သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေး လေယာဉ်ကြီးကို တိုက်စစ်စင်ရန် တန်ပြင်လျက်ရှိနေ ပြန်သည်။

နာရီပတ်ခန့်ကြာသည်ဟု မထင်လိုက်ရ။ အမေရိကန် သယ် ယူပို့ဆောင်ရေးယာဉ်ကြီးသည်၊ ပင်လယ်ကမ်းစပ်ရှိရာသို့ တစ်နာရီ လျှင် ပိုင်နှစ်ရာခန့် အရှိန်ဖြင့်ထိုးကျသွားလေသည်။

သစ်ပင်တစ်ပင်ကို အကာအကွယ်ယူကာ၊ ကောင်းကင်ယံမှ ထေကြောင်းတိုက်ခွဲတို့ စောင့်ကြည့်နေသော ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီး တာမူရာတ အောက်သို့ထိုးကျလာသော အမေရိကန်သယ်ယူပို့ဆောင် ရေးလေယာဉ်ကြီးတို့ကြည့်ရင်း ဝမ်းသာအားရအော်တစ်လိုက်၏။

“အမေရိကန်ကောင်တွေကို ကျုပ်တို့တိုက်လေယာဉ်က ပစ်ချလိုက်တာ ဘယ်လောက်ကြည့်လို့ကောင်းသလဲ”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာကဲ့သို့ ဝမ်းသာရင်းမရှိနိုင်သူကား စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီပင် ဖြစ်လေသည်။ အမေရိကန်သယ်ယူပို့ ဆောင်ရေးလေယာဉ်ကြီးသည် အစပထမတွင် တစ်နာရီလျှင် ပိုင်နှစ်

ရာနှုန်းဖြင့် ထိုးကျနေရာမှ မကြာမီပင် ရှေ့ဘက်ရှိ လေယာဉ်ဦးခန်းကို ထိန်းချုပ်ထားသော အပေရိကန်လေသူရဲက လေယာဉ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ရှေ့သို့အလျားလိုက် ထိုးသွားအောင် ပဲ့ကိုင်နိုင်သည်သာမက လေယာဉ်အရှိန်နှုန်းကိုလည်း လျော့ချလိုက်နိုင်သောကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။ မိမိတို့ဘက်မှ တစ်စင်းတည်းသာ ကျန်ရှိတော့သော တိုက်လေယာဉ်မှာ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးလေယာဉ်ကြီး၏ ပစ်ခတ်မှုဒဏ်ကြောင့် အမြီးပိုင်းတွင် မီးစွဲလျက်ရှိနေသည်ကိုလည်း တွေ့နေရသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးတူရိုက်နှင့် တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ အပါအဝင် ဂျပန်ရဲဘော်များသည် ကောင်းကင်ယံတွင် လေကြောင်းတိုက်ပွဲဝင်ရင်း ကျဆုံးသွားရရှာပြီဖြစ်သော မိမိတို့ဘက်မှ သူရဲကောင်းများအတွက် နှစ်မိနှစ်ခန့်ငြိမ်သက်စွာ အလေးပြုလိုက်ကြသည်။

ဤအချိန်တွင်ပင် အပေရိကန်သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးလေယာဉ်ကြီးသည် တစ်ပြည်ပြည်နိမ့်နိမ့်၍ကျရာမှ ကျွန်းအရှေ့ဘက်ရှိ သစ်ပင်များအကြားတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးတူရိုက်က သတိပြုမိလေသည်။

ကျွန်းအရှေ့ဘက်ရှိ သစ်ပင်များနှင့်ကမ်းစပ်အကြားတွင် မီးခိုးလုံးကြီးများ လှိုင်းထသကဲ့သို့ အပေါ်သို့တက်ကြွလာခြင်းမရှိသောကြောင့်၎င်း၊ အပေရိကန်သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးလေယာဉ်ကြီးမှာ မိမိတို့ထင်သကဲ့သို့ မီးလောင်ပေါက်ကွဲသွားပြီဟု အခိုင်အမာယူဆရန် ခဲယဉ်းနေလေသည်။

အပေရိကန်သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးလေယာဉ်ကြီး တကယ်မီးလောင်ပေါက်ကွဲခြင်းရှိ/မရှိ အတိအကျသိရှိရန် အရေးကြီးလာပေပြီ။

အကယ်၍အမေရိကန်သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးလေယာဉ်ကြီး
သည် ဆက်လက်ပျံသန်းခြင်း မပြုနိုင်တော့သဖြင့် သဲသောင်ပြင်
တွင် အတင်းထိုးဆင်းခဲ့ပါမူ လေယာဉ်ထဲတွင်ပါရှိသော အမေရိကန်
တပ်သားများသည် မိမိတို့အပို့ အန္တရာယ်ဖြစ်လာနိုင်သည် မတုတ်
ပါလား။

စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် နောက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး
တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ရပ်နေသော တပ်သား ‘ဂိုရို’အား အော်၍ ပေး
လိုက်၏။

“အမေရိကန်လေယာဉ်ကြီး ဘယ်နေရာမှာ ထိုးကျသွား
သလဲတော့”

တောင်ကုန်းပေါ်တွင် မှန်ပြောင်းတစ်လက်ဖြင့် ကြည့်ကင်း
တာဝန်ကို ယူနေရသော တပ်သားဂိုရိုသည် တောင်ကုန်းပေါ်မှ
ပြေးဆင်းလာရင်း၊ လက်ထဲမှ မှန်ပြောင်းကို ဝှေ့ရမ်း၍ပြလိုက်၏။

“ရန်သူ့လေယာဉ်ကြီး ပေါက်ကွဲသွားတာကိုတော့ မမြင်
ရဘူးဗိုလ်လေး...၊ စက်တစ်လုံးကတော့ မီးခိုးတွေအူပြီး ထွက်နေ
တာ အမှန်ပဲ၊ သောင်ပေါ်မှာ ဆင်းလို့ရနိုင်တဲ့ အခြေအနေတော့
ရှိတယ်”

မိမိရှေ့သို့ ရောက်လာကာ မြင်ရသမျှကို သတင်းပို့နေသော
တပ်သားဂိုရိုအား စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက ပြန်၍ ပေးခွန်းထုတ်
လိုက်၏။

“ရန်သူ့လေယာဉ်ကြီး...ကျွန်းရဲ့ အရှေ့မြောက်ဘက်
ကမ်းစပ်လောက်မှာ ထိုးဆင်းနိုင်မလား”

“အရှေ့မြောက်ဘက်ထက် ကျွန်းအရှေ့စူးစူးဘက်မှာ ဆင်း
လိမ့်မယ်ထင်ရတယ် ဗိုလ်ကလေး”

စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် ကြည့်ကင်းတာဝန်ကျနေသော တပ်သားရိုရိုကို တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ ကြည့်ကင်းစခန်းရှိရာသို့ ပြန် သွားရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပြီးနောက် တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာနှင့် အခြား တပ်သားများရှိရာသို့ ဖျက်နှာမှုလိုက်၏။

“ဆရာတာမူရာ...တပ်သားတိုင်း လက်နက်အပြည့်အစုံနှင့် အသင့်ရှိနေပါစေ၊ တပ်သားတစ်ယောက်ကို စိုက်ပျိုးရေးခြံထဲမှာ တာဝန်ကျနေတဲ့ တပ်ကြပ်ကလေး ‘တိရန်နီ’ ဆီကို ပြေးပြီး သတင်း ပို့ခိုင်း”

စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် မည်သို့ဆက်၍ စီစဉ်ရမည်ကို ခဏမျှစဉ်းစားလိုက်ပြီး တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာအား ပေးလိုက်ပြန်၏။

“ဒါထက်...တပ်သားအိုကူဒါတစ်ယောက်ကော...ငါးက လေး ဘာကလေးများ ရမလားဆိုပြီး ဒီနေ့မနက်က ငါးသွားများဖို့ လွှတ်ထားတာ ခုထက်ထိ ပြန်မရောက်သေးဘူးလား...ဒီရဲဘော်က ဘယ်နေရာများသွားပြီး ငါးရှာနေတယ်မသိပါဘူး”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာသည် သူ့နောက်တွင်ရှိနေသော ရဲ ဘော်များအား လှမ်း၍ စုံစမ်းလိုက်ပြီးနောက် ပြန်၍ သတင်းပို့ လိုက်၏။

“သူ့အတွက်တော့ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး ဗိုလ်ကလေး။ သူ က ကျွန်းအနောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ ငါးသွားရှာ မယ်လို့ ပြောသွားတယ်”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာသည် စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီအား သတင်းပို့နေရာမှ တပ်သားတို့ကုမာရူးဘက်သို့ လှည့်၍ အမိန့်ပေး လိုက်၏။

“တော့ ရဲဘော်...တဲထဲက ကာဘိုင်ယူပြီး အိုကူဒါရှိတဲ့ နေရာ ကို လိုက်သွားစမ်းပါ...ငါးရရမရ ဒီကိုအပြန်ဆုံးပြန်ခေါ်ခဲ။ အပြန်

ဆုံးဆိုတာ ဒီကထွက်ကတည်းက ဒုန်းစိုင်းပြီးပြေးသွားဖို့ ပြောတာ နားလည်ရဲ့လား။ မအေ...လမ်းမှာထိုင်ပြီး ဘုရားလဲ ရှိခိုးမနေနဲ့ဦး”

စစ်ပင်မိက ‘ဇိန်’ ရုဒ္ဓဘာသာဂိုဏ်းဝင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော တပ် သားတိုကုမ္ပဏီက တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ၏ အမိန့်ကို ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်၍ နားလည်ကြောင်းပြသလိုက်သော်လည်း မျက်နှာ အမူအရာကမူ တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာအား မထီလေးစားသည့်အသွင် ကို ဖော်ပြလျက်ရှိနေလေသည်။

ပည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တပ်သားတိုကုမ္ပဏီသည် ချက်ချင်းပင် တဲများရှိရာသို့ပြေးသွားကာ ကာဘိုင်တစ်လက်ကိုခွဲ၍ ကျွန်းအနောက် ဝက်ကမ်းခြေတွင် ငါးအရှာထွက်နေသော တပ်သားအိုကူအီကိုခေါ်ရန် သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ထွက်ခွာသွားသည်ကို တပ်ကြပ် ကြီးက တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

တပ်သားတိုကုမ္ပဏီ၏ နောက်ကျောကို လှမ်း၍ကြည့်နေရာ မှ တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာသည် စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီဘက်သို့ ပြန် ၍လှည့်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော်ရဲ့ဘော်တွေကို တပ်စခန်းခေါ်သွားပြီ။ ခုပဲ လက်နက်အပြည့်အစုံနဲ့ အသင့်ဖြစ်နေပါစေမယ်။ ဗိုလ်ကလေးကသာ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် အမေရိကန်ခွေးသူခိုးတွေကို ကျွန်တော်တို့က တစ် နာရီအတွင်းမှာ ကျားခဲသလို ဝင်ပြီးခဲလိုက်ချင်တယ်ဗိုလ်လေး” ဟု ပြောလိုက်၏။

စိတ်အားထက်သန်စွာနဲ့ ပြောလိုက်သော တပ်ကြပ်ကြီး တာမူရာ၏ စကားကို စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက လေအေးအေးဖြင့် ပြန်၍ အဖြေပေးလိုက်လေသည်။

“ဆရာပြောသလို ခုချက်ချင်းထွက်ပြီး တိုက်ဗို့တတော့ မဖြစ်နိုင်သေးဘူးထင်တယ်။ ကျုပ်လိုချင်တာက ရဲဘော်တွေ အချိန်

မရွေး လက်နက်အပြည့်အစုံနဲ့ အသင့်ရှိနေပြီး ကျုပ်ဆီက အမိန့် မရဘဲ ဘယ်ကိုမှမသွားဖို့ဘဲ။ ဒီအချိန်မှာ ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်သင့်တယ် ဆိုတာကို ကျုပ်အဆိုးအပြတ်ပေးပါမယ်။ တပ်သားအိုတူအိုကို သွား ခေါ်တဲ့ တိုကူမာရူးပြန်ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ဆရာက သူနဲ့အတူ ကျွန်းရဲ့ အရှေ့မြောက်ပိုင်းကို ကင်းထောက်ထွက်စေချင်တယ်။ တပ်ကြပ် ကလေး 'ဗူထိုပိုတို' ကတော့ ကျွန်းရဲ့ အရှေ့တောင်ဘက်ကို ဝရုပြုပြီး စောင့်ကြည့်စေချင်တယ်။ ကျုပ်တို့အတွက် ပိုပြီး လုံခြုံမှုရအောင် ပေါ့။ ဆရာတို့ ကင်းထောက်ထွက်ပြီးတဲ့နောက် စမ်းရေထွက်စခန်း မှာ လူချင်းပြန်ဆုံရမယ်။ ပြီးမှ ကျုပ်ဆီကို သတင်းပို့ပါ။"

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာမှာ လေအေးအေးနှင့် ပြောနေသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေး၏ အစီအစဉ်ကို မနှစ်ခြိုက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ဤမျှအရေးကြီးသည့်အချိန်တွင် ဤကဲ့သို့ လေအေးအေးနှင့် စကား ပြောကာ လေးလေးတွဲတွဲလုပ်နေပုံမျိုးကို တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ မကြိုက်နိုင်ဆုံးပင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကို သူကပြန်၍ စောဒကတတ်လိုက်၏။

“ဗိုလ်လေး...အချိန်က သိပ်အရေးကြီးပါတယ်။ တကယ်လို့ ရန်သူသယ်ယူပို့ဆောင်ရေးလေယာဉ်ကြီး ကမ်းခြေပေါ်ကို အပျက် အစီးပရှိဘဲနဲ့ ဆင်းနိုင်မယ်ဆိုရင် လေယာဉ်မှာပါတဲ့ ရေနီယိုနဲ့ စစ်ကူ တောင်းနိုင်မယ် မတုတ်လား။”

“တုတ်တယ်...ဒီလေယာဉ်ထဲမှာပါတဲ့ စစ်သားတွေကို ကယ်ဖို့ ရန်သူ့တပ်တစ်တပ် ရောက်လာနိုင်မယ်ဆိုတာတော့ အများ ကြီးဖြစ်နိုင်တယ်။”

“ဒါဖြင့်ရင်...ခု ကျွန်းပေါ်မှာရောက်နေတဲ့ ရန်သူတို့ ခုချက်ချင်း ချေမှုန်းလိုက်ရင် အကောင်းဆုံးပဲမတုတ်လား။ စစ်ရောက် လာတဲ့ အချိန်ကျတော့ ရန်သူ့အင်အားက ကျွန်တော်တို့ထက် အများ ကြီးသာနေပါလိမ့်မယ်။”

“ဆရာပြောတာ မဆိုးပါဘူး။ ဒီပေမယ့် ရန်သူအကြောင်းကို ကျုပ်တို့က ဘာမှမသိရဘဲနဲ့ ခုချက်ချင်းဝင်တိုက်မယ်ဆိုရင် ရန်သူထောင်ချောက်ထဲကို ကျုပ်တို့ဝင်ပြီးတိုးသလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ရန်သူအင်အား ဘယ်လောက်ရှိတယ်...ဘယ်နေရာမှာ စခန်းချနေတယ်...ဘာလက်နက်တွေပါတယ်ဆိုတာ ဘာမှမသိဘဲနဲ့ ခုချက်ချင်း ကျုပ်တို့က ထွက်တိုက်လို့ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ရန်သူဘက်က ဆုပ်ချုပ်တဲ့လူမှာ ဦးနှောက်သာရှိပယ်ဆိုရင် လေယာဉ်ကမ်းစပ်ပေါ်ကို ထိုးကျပြီးတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် သူတို့အတွက် အကာအကွယ်လုပ်ပြီး သား ဖြစ်နေမှာပဲ။ ဒီတင်မက ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ဘယ်လိုအန္တရာယ်ရှိတယ်ဆိုတာကို သိနိုင်အောင်လည်း ခုအချိန်မှာ ကင်းထောက်တွေ လွှတ်ပြီးသား ဖြစ်နေရော့မယ်”

ဇူပန်စစ်ဗိုလ်ကလေး၏ စကားအဆုံးတွင် တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက ထပ်၍ စောဒကတက်ရန် တန်ပြင်လိုက်၏။

“ဒီပေမယ့် ဗိုလ်လေး...”

သို့သော် စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုက်က တပ်ကြပ်ကြီး၏ စောဒကတက်သံကို သည်းခံ၍မနေတော့ဘဲ

“ဒီအချိန်တာ ဆွေးနွေးနေဖို့ အချိန်မတုတ်ပါဘူးဆရာ။ ဆရာ့ကို ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ အမိန့်ပေးပြီးပြီမတုတ်လား။ အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါ။ ဆရာက ကျွန်းပေါ်မှာ ကင်းထောက်နေတဲ့အချိန်မှာ ကျန်တဲ့ရဲဘော်တွေကို ခံတုတ်ကျင်းတွေ တူးခိုင်းရမယ်”တု ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်၏။

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာသည် ရပ်နေရာမှ တစ်လက်မမျှ မရွေ့ဘဲ အတန်ကြာအောင် ပေ၍ခံနေသည်။ ဤတစ်ကြိမ်မှာ ယနေ့တစ်နေ့ထဲတွင် ရဲဘော်အများ၏ ရွှေ့မှောက်၌ အရှက်ခွဲခံရသည့် ဒုတိယအကြိမ်ပင် မတုတ်ပါလား။

တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် သတ်ရဲငြိတ်ရဲရှိလှသော ငါရင့်စစ်သားကြီးဖြစ်သူ တာမူရာသည် မေးတဆတ်ဆတ်တုန်ရင်း ထွက်လာသော ဒေါသကို အောင့်အည်းမျှိသိပ်ထားနေပုံရသည်။

“လူပုံပန်းက လင်းနို့၊ လည်ပင်းကို တစ်ချက်ထဲညှစ်လိုက်ရင် အသက်ထွက်မယ့်အကောင် များများပလိုဝါဘူး တစ်ချက်တည်းရယ်...ဒီလိုအကောင်မျိုးရှေ့မှာ ငါက မိန်းမတစ်ယောက်လို ဘာမှ မပြောဘဲ ရပ်နေရတယ်။ လင်းနို့လိုအကောင်လေးက ငါ့လိုဝါရင့်စစ်သားကြီးကို တပ်ထဲကို ရောက်စေ၊တပ်သားကလေးလို မထီလေးစားလုပ်နေတယ်မတုတ်လား”

အတန်ကြာအောင် ပေ၍ရပ်နေသော တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာသည် စိတ်ထဲမှနေ၍ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးတူရိုက်ကို ပစ်ပစ်နှစ်နှစ်ဆဲဆိုနေပိ၏။ စစ်ဗိုလ်နှင့်စစ်သား ဖြစ်နေသည့်အပြင် ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာသို့ ရောက်နေသော အချိန်ကာလမျိုးဖြစ်နေ၍သာ သည်းခံနေရသည်။ သာမန်အချိန်မျိုး သာမန်အဆင့်အတန်းမျိုးဆိုလျှင် တူရိုက်လိုလူမျိုးကို တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက အစိမ်းလိုက်ဝါး၍ စားပစ်လိုက်မည်သာဖြစ်၏။

“ကျုပ် အမိန့်ပေးနေတာကို ကြားရဲ့လားဆရာ...”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေး၏ အသံက တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ၏ နားထဲတွင် ပဲ့တင်ရိုက်လာ၏။ အလွန်ဝေးကွာသော အရပ်မှနေ၍ ပြောနေသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။

“အေး...မင်းပြောတာကို ကြားသားပဲ။ မင်းလိုကျောင်းသားလေးလောက်သာရှိတဲ့ အကောင်ကပေးတဲ့ အမိန့်ကို ငါက ဘာဂရုစိုက်စရာရှိတုန်း။ မင်းတို့လို စစ်ဗိုလ်ဆိုတာ ငါတို့ရဲ့ဗိုလ်ကြီးဖြစ်ခဲ့တဲ့ နကာမူရာ...ကြိုက်နေတဲ့ မိန်းမထဘီကိုတောင် ကိုင်ဖို့ကောင်းတဲ့

အကောင်မျိုး ငါတို့တရုတ်ပြည် နန်ကင်းကို တိုက်တုန်းက နကာမူရာ တပ်မှာပါတဲ့ ငါတို့ရဲ့အစွမ်းကို မင်းလိုအကောင်ကို ပြလိုက်ချင်တယ်။ နန်ကင်းကို ချီတက်တဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ မြေတစ်လက်မကို ရရှိအတွက် လှံစွပ်တိုက်ပွဲတွေ ဆင်နွှဲခဲ့ရတယ်။ မင်းလိုတွေဝေဝေးမော ပြီး တိုတာစဉ်းစားလိုက် ဒီတာစဉ်းစားလိုက် လုပ်မနေဘူး...နန်ကင်း တိုက်ပွဲကို မင်းကို ပြလိုက်ချင်တယ်”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုတီအား စိတ်ထဲမှ ထွက်ထွက်ကော်ကော် ကျိန်ဆဲနေသည့်အချိန်တွင် ဂျပန် စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုတီ၏ ပျက်စွာအမူအရာမှာ မုန်တိုင်းထန်သော ပင်လယ်ပြင်ကဲ့သို့ တင်းမာခက်ထန်၍လာခဲ့၏။ ဤအချိန်တွင်ပင် တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက စိုင်းချင်ရာစိုင်းနေသော ဒေါသဆင်ရိုင်းကို သိုင်းဝင်းကာမျှန်းညှိနှင့် အုပ်လိုက်နိုင်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အခြေအနေ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်မလာတော့ဘဲ အားငယ်၍သွားသော မုန်တိုင်းကလေးတစ်ခုလို ပြေပြေပျစ်ပျစ် ဖြစ်လာလေသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာသည် စိတ်လိုလက်ရမတုတ်သော အမူအရာဖြင့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးပြောလိုက်သော စကားကို ခေါင်းညိတ်၍ နားလည်လက်ခံပြီးဖြစ်ကြောင်း ပြသလိုက်၏။ ‘ဗိုလ်ကလေး ပေးသော အမိန့်ကို ကျွန်တော်နားလည်ပါပြီ’ တူသော အမိဥာဏ်ပင်တည်း။

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက ကင်းထောက်အဖွဲ့များကို စီမံခန့်ခွဲရန် လှည့်၍ထွက်သွားသည့်အချိန်၌ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုတီ၏ အမူအရာမှာ ကျောက်သားပကတိကဲ့သို့ တည်ငြိမ်အေးစက်လှချေသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာသည် ဝါရင့်သော စစ်သားကောင်းကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်ကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက အသိအမှတ်ပြုထားသော်လည်း တိုက်ပွဲနှင့်ပတ်သက်၍ တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာလက်ခံထားရှိသော သဘောထားကိုမူ မနှစ်မြို့နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိလေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက တိုက်ပွဲအပေါ်တွင် ထားရှိသောသဘောထားမှာ မြက်ကုန်းမျိုးချစ်သူရဲကောင်းတစ်ယောက်၏ သဘောထားပုံမျိုးနှင့် တူနေသောကြောင့်ပင်တည်း။

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ၏ ဇက်ရဲလက်ရဲ တိုက်ရဲခိုက်ရဲရှိလှသောသတ္တိမှာ သတ္တိတူ၍မခေါ်လောက်ဘဲ မိုက်မဲမှုသာဖြစ်သည်ဟု ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးက မှတ်ချက်ထားခဲ့၏။ သူရသတ္တိနှင့် မိုက်မိုက်ကန်းကန်းနိုင်မှုတို့မှာ တစ်ဘာသာစီခြားနေသည် မတုတ်ပါလား...။

အကယ်၍ ဂျပန်နိုင်ငံသည် အနောက်အင်အားစုတို့အပေါ်၌ အနိုင်ရလိုသည်ဖြစ်ငြားအံ့၊ ယခုဂျပန်စစ်သားများတွင်ရှိနေသော သူရသတ္တိဟု ထင်ရသည့် မိုက်မိုက်ကန်းကန်းနိုင်မှုကို ရပ်တန့်ကာ၊ အနောက်အင်အားစုကဲ့သို့ သတ္တိကို ပရိယာယ်သုံး၍ အသုံးချတတ်ရမည်သာဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့မှ သတ္တိတို့ လွှာ၍လွှာ၍ အသုံးမချတတ်လျှင်...ယခုအခြေအနေအရ မျှော်လင့်စွယ်မရှိတော့သော စစ်ပွဲကို မည်ကဲ့သို့မျှ အနိုင်တိုက်၍ရနိုင်တော့မည် မတုတ်တော့။

ရန်သူက ပရိယာယ်ဝေဝေသုံး၍ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် သတ္တိကို ချွေ၍သုံးကာ တိုက်ပွဲဝင်သကဲ့သို့၊ မိမိတို့ဇက်မှလည်း ကောက်ကြဲနိုင်သမျှသော နည်းပရိယာယ်ကိုသုံးကာ တိုက်စစ်ဆင်ရပေတော့မည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် အနောက်တိုင်းသား စစ်ဝိဇ္ဇာများဖြစ်သော နပိုလီယန်နှင့် 'ဘစ္စမတ်'တို့ကဲ့သို့သောသူများ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိနှင့် စစ်ဗျူဟာနည်းနာနိဿယများကို ဖတ်ရှုလေ့လာစူးသူ

တစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ယခုရင်ဆိုင်နေရသော အနောက်နိုင်ငံများ၏ စစ်
သေနင်္ဂဗျူဟာကို အနိုင်တိုက်ရမည်နည်းမှာ ဗေဒဥပေါယ်ကိုသုံး၍
တိုက်ခိုက်ရန် နည်းတစ်နည်းသာရှိတော့ကြောင်း သဘောပေါက်
ထားသူ ဖြစ်လေသည်။

အပေရိုကန်တို့က တိုက်ပွဲကို ကမ္ဘာ့စစ်ဥပဒေနှင့်အညီ
တိုက်ခိုက်နေပါသည်ဟု မည်မျှပင် ဝါဒဖြန့်နေလင့်ကစား အရှုံးအနိုင်
တိုက်ပွဲကို ဆုံးဖြတ်ရာ၌ အပေရိုကန်နှင့်တကွ အနောက်နိုင်ငံများ
သည် ပသာမာသောနည်းကို မုချမသွေ အသုံးပြုလိမ့်မည်ဟု နားလည်
ထားသူဖြစ်၏။ အချစ်နှင့်စစ်ပွဲသည် အနိုင်ရမှုသည်သာ အဓိကဖြစ်ရာ
အဘယ်သူသည် ပသာမာသောနည်းကို အသုံးမပြုဘဲ နေပါချိမ့်မည်နည်း။
အချစ်နှင့်စစ်ပွဲ၌ အရာရာတိုင်းသည် အနိုင်ရသူအဖို့ တရားမျှတ
သည် မတုတ်ပါလား။

အကယ်၍ စစ်ဆုတ်မှ နေရာကျမည်ဆိုလျှင် အပေရိုကန်တို့
သည် မိန်းမများကဲ့သို့ ဝါဒကိုပေါင်ရင်းအထိပင့်ကာ အပြေးအလွှား
စစ်ဆုတ်ကြမည်သူများဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့သော ရန်သူနှင့် ယောက်ျား
ပီပီ ရင်ဆိုင်ရမည့်အရေးမှာ ပရိယာယ်ဝေရဒ်ကိုမသုံးက မိမိတို့ဘက်
မှ အရှုံးကြီးသာ ဖြစ်ရမည်မလွဲတည်း။

ဤကဲ့သို့ ပရိယာယ်မာယာများလှသော ရန်သူကို တပ်ကြပ်
ကြီးတာမူရာ၏ နည်းအတိုင်း ကပူးရွေးထိုး လိုက်၍တိုက်မည်ဆိုလျှင်
မိမိတို့ဘက်မှသာ အထိနာမည်ဖြစ်သည်။ မိမိတို့ဘက်မှ အထိမနာဘဲ
ရန်သူကို ပရိယာယ်သုံး၍ တိုက်ခိုက်ရန်မှာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေး
တူရိုက်၏ သေနင်္ဂဗျူဟာပင်ဖြစ်၏။

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာကဲ့သို့ ဆင်ကန်းတောတိုး တိုက်ခိုက်
ပုံ တိုက်ခိုက်နည်းမှာ ယခုအခြေအနေတွင် လုံးဝခေတ်မီခြင်းမရှိ
တော့သည့်အပြင် မိမိတို့တပ်ကို ပြန်၍နင်းသကဲ့သို့ ရှိနေပေတော့
မည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် ရန်သူ
 အခြေအနေနှင့် ရန်သူ့စခန်းကို ပထမဆုံးထောက်လှမ်းရန် တပ်ကြပ်
 ကြီးတာမူရာအား အစိန်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၃)

သန္တာကျွန်းကမ်းခြေပေါ်သို့ ထိုးဆင်းလိုက်ရသော အမေရိကန် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးလေယာဉ်ကြီးမှာ အသေအပျောက်နှင့် ဒဏ်ရာရသူအချို့ရှိသော်လည်း အခြေအနေဆိုးဝါးလှခြင်းမရှိချေ။

တွဲဘက်လေယာဉ်မှူးဖြစ်သူနှင့် လေကြောင်းလမ်းပြဖြစ်သူသည် ဂျပန်တိုက်လေယာဉ်၏ ပစ်ခတ်မှုကြောင့် ကျဆုံးသွားရပြီး လေယာဉ်ပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသူများ အနည်းနှင့်အများဆိုသလို ထိခိုက်ဒဏ်ရာရခြင်းမှအပ လေယာဉ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ကမ်းခြေပေါ်သို့ ကောင်းစွာထိုးဆင်း၍ လာနိုင်ခဲ့၏။ လေယာဉ်ကြီးမှာ သဲသောင်ပေါ်တွင် ဝမ်းဗိုက်နှင့်နှစ်၍ ထိုးဆင်းလိုက်ရသောကြောင့် အပျက်အစီးရှိနေသည်မှန်သော်လည်း လုံးဝပျက်စီးသွားခြင်းမရှိသဖြင့် လေယာဉ်ပေါ်တွင်ပါလာသော လက်နက်ခဲယမ်း၊ ရေနံနှင့်ရိက္ခာများမှာ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်စားသုံးရန် လုံလုံလောက်လောက် ရှိနေပေသည်။ အထူးသဖြင့် လက်နက်နှင့်ခဲယမ်းများ မပျက်မစီးဘဲ ကမ်းခြေပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာသောကြောင့်လည်း တွေ့ကြုံရမည့်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်နိုင်စွမ်းရှိနေလေသည်။

လေယာဉ်ပျံ့ပြစ်သူ 'ဒင်းနုစွဘရစ်'ဆေးပျံ့ပြစ်သူ 'ဂျိမ်းစ် မာလိုနီ' လေယာဉ်ပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသော ကမ်းတက်ခြေလျှင် တပ်သား ဆယ့်ငါးယောက်ကို အုပ်ချုပ်သော ဗိုလ်ကလေး 'ဒေါ်နယ် ဘလယ်ယာ'တို့မှာ ကမ်းခြေပေါ်သို့ ပွန်းပဲ့ထိခိုက်ရုံမှအပ အခြား ဝေးနာများကို မခံစားရဘဲ၊ သက်သက်သာသာ သက်ဆင်းမိကြသဖြင့် တပ်သားများ စိတ်အခြေအနေကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရန် အခွင့် အလမ်း သာနေလေသည်။

ကမ်းတက်ခြေလျှင်တပ်သားများတွင် ဝါရင့်စစ်သားကြီးမှ အစ၊ သင်တန်းဆင်းခါစ စစ်သားကလေးအထိ ပါဝင်နေ၏။ ကျောက် ပေါက်မာသက်သက်နှင့် ဝါရင့်စစ်သားကြီးဖြစ်သူ တပ်ကြပ်ကလေး 'ဂူဒီနီ' ရိုးရိုးစစ်သားကလေး 'ဒက်စ်တာ'၊ နီးဂရိုးအပြောက်ပစ် သမား...စသည်ဖြင့် ဆယ့်ငါးယောက်ပြည့်ရန် လူဆယ့်ငါးမျိုး ပါဝင် နေ၏။

အပေရိကန်စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာသည် သယ်ယူပို့ ဆောင်ရေး လေယာဉ်ကြီး ကမ်းခြေပေါ်တွင် တုန့်ခနဲရပ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိမိတပ်သားများအား လှမ်း၍ အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“တပ်သားအားလုံး လေယာဉ်အပြင်ဘက်ထွက်ပြီး တန်း စီ...။ ဒက်ရာရတပ်သားတွေ လေယာဉ်ထဲမှာပဲ ခဏနေဦး...။ ရှေ့ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်အမိန့်ပေးမယ်”

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ၏ အမိန့်ပေးသံကို လေယာဉ် ပျံ့ဘရစ်နှင့်အတူရှိနေသော ဆေးပျံ့မာလိုနီက မသိမသာပေးဧည့်၍ ပြောလိုက်၏။

“ခုမှ ဗိုလ်ကလေးဖြစ်လာတဲ့နေ့က တယ်ပြီး ဩဇာထက် နေပါကလား...”

ဆေးပျူးမာလိုနီမှာ လေယာဉ်ထဲတွင် ပါရှိသူများအနက် အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်သလို စစ်ရေးအတွေ့အကြုံတွင် ဝါတ်နာ အရင့်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။ သူသည် တစ်ခါက အမေရိကန်ရေတပ် တစ် တပ်တွင် ဆေးပျူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီးနောက် ရိုးရိုး အရပ်သားအဖြစ် စီးပွားရေးလုပ်ကိုင်နေရာမှ အရေးပေါ်စစ်အမိန့် ကြောင့် တပ်ထဲသို့ ပြန်၍ ရောက်လာခဲ့သူဖြစ်၏။

အသက်လေးဆယ်ကျော်နေပြီသော ဆေးပျူးမာလိုနီမှာ မြင်းပြိုင်ပွဲတွင် ပါဝင်နေရာမှ အနားယူလိုက်သော ရော်ကီတစ် ယောက်ကဲ့သို့ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ရှိလှ၏။ ဘဝအတွေ့အကြုံများလှပြီ ဖြစ်သောကြောင့်လည်း မည်သည့်ပြဿနာကိုမဆို အရေးတကြီး မထားတတ်ဘဲ ပေါ့ပေါ့ဆဆ သဘောထားတတ်သူဖြစ်၏။ သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေးလေယာဉ်ကြီး တစ်စုရိလျှင် ပိုင်နှစ်ရာနှုန်းဖြင့် အောက် သို့ ထိုးကျနေသည့်အချိန်က ဘဝအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး သိနေခဲ့သော မာလိုနီသည် ဘိုဝိန်းဘီးလ်ကျွန်းတွင် တက်ရောက် တပ်စွဲနေသော အမေရိကန်တပ်မှ အရာရှိများအတွက် သီးသန့်ပေးပို့ လိုက်သော အရက်ပုလင်းကို ဇောက်၍ တစ်မိမ့်မိမ့်သောက်နေခဲ့သူ ဖြစ်၏။

အမေရိကန်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာသည် ပျက်နေသော လေယာဉ်ထဲမှ ခုန်ထွက်လိုက်ပြီးနောက်၊ သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် တန်းစီ၍ ရပ်နေသော ကမ်းမြေတက် တပ်သားခုနစ်ယောက်ကို စောင်းငဲ့၍ ကြည့်လိုက်၏။

ဆေးပျူးမာလိုနီ၏ “ခုမှ ဗိုလ်ကလေးဖြစ်လာတဲ့ ငနဲက တယ်ပြီးဩဇာထက်နေပါကလား” တူသော မှတ်ချက်ချသံကို ဗိုလ်က လေးဘလယ်ယာ ကြားလိုက်တန်မတူ။

အမေရိကန်စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာသည် တပ်သားခုနစ်
ယောက်အား သက်သာအနေအထားဖြင့်နေရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး
နောက် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးလေယာဉ်ကြီးနှင့်တကွ ပတ်ဝန်းကျင်
အခြေအနေကို လှည့်ပတ်၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။

ရေတပ်တွင် တစ်ခါက ဆေးပျူးဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ မာလိုနီက
သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“ဒီကောင်ကလေးကလည်း အာဏာပြနေပြန်ပြီ” တု တီးတိုး
ရေရွတ်လိုက်၏။

သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးလေယာဉ်ကြီး ထိုးကျလာကတည်းက
အရာရှိများအတွက် သီးသန့်ထားသော အရက်ပုလင်းကို ယခုတိုင်
တမော့တည်းမော့နေသော ဆေးပျူးမာလိုနီအား စစ်ဗိုလ်ကလေး
ဘလယ်ယာက မျက်စောင်းထိုး၍ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားကြီးကလည်း ပုလင်းမော့ဖို့ပဲတတ်တယ်။ လေယာဉ်
ထဲက ဒဏ်ရာရတဲ့လူတွေကို ဆွဲထုတ်ပြီး အကူအညီပေးပါဦး။
ဘာမှမလုပ်ဘဲ ပုလင်းကြီးမော့နေရင် ခင်ဗျားပခုံးပေါ်က ဒေါက်တွေ
ကျပ်ဆွဲပြီး ငြုတ်ပစ်လိုက်မယ်” တု ကြိမ်းမောင်းသည် လေသံဖြင့်
ပြောလိုက်၏။

သို့သော် ဆေးပျူးမာလိုနီက စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ၏
ခြိမ်းခြောက်သံကို နုကမ္မပတိသဘောထားကာ

“မောင်ရင်က ရေတပ်မှ မဝင်ဖူးသေးဘဲကိုး။ မောင်ရင်
မပြောခင် လေယာဉ်ထဲမှာရှိတဲ့ လူနာတွေကို ကျွပ်က ကြည့်ပြီးသား
ပါ။ သတိပြန်ရနေတဲ့ ရဲဘော်နှစ်ယောက်နဲ့ ပခုံးရိုးလွှဲနေတဲ့ ရဲဘော်
တစ်ယောက်ကို ကျွပ်က ဝရုစိုက်ပြီး ပြုရပြီးသားပါ။ အဲဒီတော့
လေ့ရှိမနေဘဲ လေယာဉ်မှူးဒင်းနစ်နဲ့အတူလာပြီး ကျွပ်တို့မော့နေ
တဲ့ ပုလင်းကို ကိုင်ပြီးမော့စမ်းပါ” တု ပြန်၍ အညွန့်တက်လိုက်၏။

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာသည် ဝါရင့်စစ်သားကြီးဖြစ်သော
ဒင်းနုစွဘရစ်နှင့် ဂျိမ်းစ်မာလိုနီတို့၏ အပြုအမူကို အံ့အားကြီးသင့်
ကာ ခဏမျှ မှင်သက်မိသလို ငေး၍ကြည့်နေမိသည်။

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာသည် ဝါရင့်စစ်သားကြီးဖြစ်
သော ဒင်းနုစွဘရစ်ထံမှ အကူအညီရလိုရငြား လှမ်း၍ကြည့်လိုက်မိ
သည်။ သို့သော် လေယာဉ်မှူးဘရစ်မှာ ဆေးမှူးမာလိုနီ၏စကားကို
မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်မျှ မပေါက်သည်အမူအရာနှင့် လေယာဉ်ကြီး
ပျက်ကျနေသည့် ကွင်းပြောင်ပြောင်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်ကို
တွေ့ရ၏။

ထို့ကြောင့် စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာသည် လေယာဉ်မှူး
ဘရစ်အား စိုက်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဗိုလ်ကြီးခင်ဗျာ...ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်လက်
အောက်မှာရှိတဲ့ တပ်သားတွေကို စည်းကမ်းစနစ်ကျအောင် စီစဉ်
နေတယ်။ ဒီပေမယ့် ဗိုလ်ကြီးနဲ့ဆေးမှူးကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို
ထိုင်နေတာတွေ့ရတော့ ကျွန်တော် အားငယ်မိတယ်။ ဘယ်သူမှ
မရှိတဲ့ ကျွန်းပေါ်ကို ကျွန်တော်တို့ ထိုးဆင်းရတဲ့အချိန်ကစပြီး
ဗိုလ်ကြီးဘရစ်ရော ဆေးမှူးမာလိုနီရော ဘာမှမဖြစ်သလို ငူငူကြီး
ထိုင်နေတာကို တွေ့ရတော့ ကျွန်တော် စိတ်ပျက်မိတယ် ဗိုလ်
ကြီး...”ဟု ညည်းညည်းတွားတွား ပြောဆိုလိုက်၏။

ဤတွင် ဆေးမှူးဖြစ်သူမာလိုနီက စကားဝင်၍ ထောက်
လိုက်လေသည်။

“မောင်ရင်က ကျုပ်တို့ အကူအညီလိုတယ်ဆိုရင် မီး
တငွေငွေလောင်နေတဲ့ လေယာဉ်ထဲက ရိက္ခာတွေကို မောင်ရင်
တပ်သားတွေကို အပြင်ဘက်ကိုရောက်အောင် ထုတ်ခိုင်းပါလား။”

ဆေးပျူးဖြစ်သူမာလိုနီသည် ဤတဲဒဲသို့ မှတ်ချက်ချလိုက်ရင်း
လေယာဉ်ပျူးဖြစ်သူ ဒင်းနုစွာရစ်ဘက်သို့လှည့်၍ စကားဆိုလိုက်၏။

“ရဲဘော်ကြီးဇေ...ကျုပ်လက်ထဲက ပုလင်း ပြန်ပြန်ကုန်
အောင် လာပြီးသောက်လှည့်စမ်းပါဦး။ ဒီပုလင်းကုန်တော့မှ ကျုပ်တို့
နောက်ထပ် ပုလင်းစွင့်ရဦးမယ် မတုတ်လား”

လေယာဉ်ပျူးဖြစ်သူ ဒင်းနုစွာရစ်သည် ဆေးပျူးမာလိုနီ
မြောက်၍ပြနေသော အရက်ပုလင်းကို ကြောင်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး
နောက် သူ့အပဲခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်၏။ သို့သော် မာလိုနီလက်ထဲ
မှ အရက်ပုလင်းကို လှမ်း၍မယူဘဲနေခြင်းကား မတုတ်။

လေယာဉ်ပျူးဘရစ်သည် မာလိုနီ လက်ထဲမှ အရက်ပုလင်း
ကို လှမ်း၍ယူလိုက်ပြီးနောက် ပုလင်းအဝကို သူ့နှုတ်ဖျားတွင်တေ့
ကာ တကျိုက်ကျိုက် မော့ချလိုက်၏။

လေယာဉ်ပျူးဖြစ်သူဘရစ်နှင့် ဆေးပျူးဖြစ်သူ မာလိုနီတို့က
သူ့စကားကို နဝေတိမ်တောင်လုပ်နေသည့်အချိန်တွင် အမေရိကန်
စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက သူ့တပ်သားများအပေါ်တွင် ဩဇာရှိ
ကြောင်းကို ပြသလိုသည့်သဘောဖြင့် ထပ်၍အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကား လေယာဉ်ထဲဝင်ပြီး ရခိုင်သမ္မ
ပစ္စည်းတွေကို သွားပြီးသိမ်းစမ်း”

တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် မာမာကျောကျောနှင့် မြင်းတစ်ကောင်
ကဲ့သို့ သန်မာလှသော တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကားသည် စစ်ဗိုလ်ဖြစ်သူ
ဘလယ်ယာ၏ အမိန့်ကို ခဏမျှ တွေ့၍နားထောင်နေပြီးနောက် သဲ
သောင်ပြင်ပေါ်တွင် ရပ်နေသော ရဲဘော်များကိုခေါ်ကာ လေယာဉ်ပျံ
ဝမ်းခိုက်ထဲသို့ ဝင်သွား၏။ သို့သော် ကျန်ရှိနေသေးသော ရဲဘော်များ
ကိုမူ တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကားက ထပ်ဆင့်အမိန့် ပေးလိုက်ပြန်သေး
သည်။

“တေ့...ရဲဘော်တွေ လေယာဉ်က နို့အတွက် အသုံးဝင်မယ့် ပစ္စည်းမှန်သမျှ ဆွဲထုတ်စမ်း”

တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကား၏ စကားအဆုံးတွင် ဆေးမှူးမာလိုနီက ဝင်၍ စွက်လိုက်၏။

“အီတွေကို မောင်ရင်က ပူနေစရာမတုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့က ကျုပ်တို့လုပ်ပါ့မယ်”

ဆေးမှူးမာလိုနီသည် တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကားအား ဝင်၍ စွက်လိုက်ပြီးနောက် စစ်ဗိုလ်ကလေးဖြစ်သူဘလယ်ယာအား ထပ်အကြံပေးစကား ပြောကြားလိုက်၏။

“တေး...အရာရှိကလေး၊ ကျုပ်တို့က လေယာဉ်ပျက်ထဲက ပစ္စည်းတွေကို သယ်ပြီးထုတ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်တို့အတွက် စခန်းချရမယ့် နေရာတစ်ခုကို မောင်ရင်က ရွေးထားစမ်းပါ။ နေရောင်ရှိတုန်း ရွေးထားမှ လုံခြုံတဲ့နေရာကို ရမယ်ဆိုတာကိုလည်း မောင်ရင်က သတိထားစမ်းပါ”

ဆေးမှူးဖြစ်သူ မာလိုနီ၏ အကြံပေးစကားကို ကြားလိုက်ရသော စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက မကျေမနပ်ဖြင့် မြည်တွန်တောက်တီးလိုက်လေသည်။

“အီကို ကျုပ်က အမိန့်ပေးမလို့ လုပ်နေတုန်းပဲ။ အီပေမယ့် ခင်ဗျားကြီးက ဦးသွားတာကိုး”

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ၏ တီးတိုးရေရွတ်သံကို အမှတ်မထင် ကြားသွားသော ဆေးမှူးမာလိုနီက ပြန်၍ မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

“အီဖြင့် မောင်ရင်က တစ်ညလုံး သတိအနေအထားနဲ့ ကင်းစောင့်ပြီး နေတာပေါ့ကွာ။ ကျုပ်ကတော့ အမေရိကန် ရေတပ်သင်္ဘောက လာပြီးကယ်တဲ့အထိ လုံခြုံတဲ့နေရာမှာ သွားပြီးနေတော့မယ်”

အပေရိုကန်စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာသည် မိမိအား မထီလေးစား ပြော၍သွားသော ရေတပ်ဆေးပျူးတောင်းဖြစ်သူမာလိုနီ၏ နောက်ကျောကို ငေး၍ကြည့်နေမိသည်။

ဤအချိန်တွင်ပင် မိမိကျောဘက်သို့ရောက်နေသော ဗိုလ်ကြီးတောင်းလည်းဖြစ် လေယာဉ်ပျူးလည်းဖြစ်သော ဒင်းနုစွဘရစ်၏ ဈောင်းဈေးသော စကားသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာရေ...ဘယ်တော့မှ ရေတပ်ဆေးပျူးတပ်ယောက်ကို အဆင့်အတန်းမတူဘူးဆိုပြီး မဆက်ဆံလေနဲ့။ မောင်ရင်က သဘောတူလက်ခံမယ်ဆိုရင်တော့ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းအနေနဲ့ အကြံလေးဉာဏ်လေး ပေးချင်တယ်”

လေယာဉ်ပျူးဒင်းနုစွဘရစ်၏ ညင်ညင်သာသာ အကြံပေးလိုက်သော စကားကို စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက စိတ်ဆိုးဟန်ဆိုး ငြင်းဆန်နေမိသည်။

“ဗိုလ်ကြီး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တော့ စာအုပ်ကြီးအတိုင်း လုပ်ရတော့မှာပဲ။ မာလိုနီက ဆေးပျူးဆိုပေမယ့် ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိ မတုတ်သေးပါဘူး။ ကျွန်တော်က ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိ တစ်ယောက်ပါ ဗိုလ်ကြီး”

လေယာဉ်ပျူးဘရစ်သည် စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာထံမှ ကြားလိုက်ရသည့်စကားကို အံ့ဩသည့်အမှုအရာနှင့် နားထောင်လိုက်ပြီးနောက် ဆေးပျူးမာလိုနီ ထောင်၍ထားလိုက်သော အရက်ပုလင်းကိုကောက်၍ကိုင်ကာ တစ်ဆက်တည်း ဟေ့ချလိုက်လေသည်။

လေယာဉ်ပျူးဒင်းနုစွဘရစ်မှာ ကိုယ်ခန္ဓာအားကြီးသည်သာမက အလုံးအရပ်လည်း မြင့်သူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ အခြားသူများထက် ခေါင်းတစ်လုံးပိုကာ ကိုယ်တစ်ခြမ်းသာ၍နေသော ဒင်းနုစွဘရစ်အဖို့ အခြားသူများမလုပ်နိုင်သော အလုပ်ကိုလုပ်နိုင်ရန်

ဘုရားသခင်က ဇန်တီးပေးထားလေသလားဟု ထင်မှတ်စရာဖြစ်နေလေသည်။

လေယာဉ်မှူးဒင်းနစ္စဘရစ်သည် စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာနှင့် ကိုယ်ချင်းယှဉ်၍ ရပ်လိုက်သောအခါ ဘရစ်က ပခုံးတစ်ဝက် ကျော်ကျော် မြင့်၍နေရုံမက ဘလယ်ယာထက်လည်း ကိုယ်တစ်ခြမ်းသာသာ ဝှံ့မြိုးတုတ်ခိုင် သာနေလေသည်။

ဂျပန်တိုက်လေယာဉ်က မိမိတို့၏ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးလေယာဉ်ကြီးကို တိုက်ခိုက်ကြောင်း မည်သူမျှမသိသေးမီ အချိန်တွင်ပင် လေယာဉ်မှူးဘရစ်က ရန်သူပစ်မှတ်မှလွတ်အောင် မိမိတို့၏ လေယာဉ်ကြီးကို ရှောင်တိမ်း၍ ထားနိုင်ခဲ့သည်မတုတ်ပါလား။

ဤကဲ့သို့ ရှောင်တိမ်း၍ ထားနိုင်ခဲ့ရုံမက ဤသန္တာကျွန်းပေါ်သို့ အသေအပျောက် နည်းပါးစွာဖြင့် ဆင်းသက်လာနိုင်အောင်လည်း လေယာဉ်မှူးဘရစ်က စွမ်းစွမ်းတမန် ဆောင်ကျဉ်းပေးနိုင်ခဲ့သည် မတုတ်ပါလား။

တွဲဘက်လေယာဉ်မှူးနှင့် လေကြောင်းလမ်းပြအရာရှိတို့ ရန်သူ့လက်ချက်ဖြင့် ကျဆုံးကာ တပ်သားအချို့ ဒဏ်ရာရသည်မှအပ လေယာဉ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို အကောင်းပကတိနီးနီး သဲသောင်ပြင်ပေါ်သို့ ထိုးဆင်းနိုင်အောင် ကြံစည်ကြိုးပမ်းခဲ့သူမှာ လေယာဉ်မှူးဒင်းနစ္စဘရစ်ပင် မတုတ်ပါလား။

အကယ်၍သာ လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် သူရဲဘောကြောင်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပါက လေယာဉ်အတွင်းတွင် ပါရှိသော အမေရိကန်စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာနှင့် ဆေးမှူးမာလိုနီ၊ တပ်ကြပ်ကလေးဂျွီနီ၊ တပ်သားဒက်စတာစသော ရဲဘော်အများအပြားပင် သေဘေးနှင့် မလွဲမသွေတွေ့ကြုံရမည်ဖြစ်၏။

ယခုမှ ဗိုလ်ကြီးလည်းဖြစ် လေယာဉ်မှူးလည်းဖြစ်သော ဘရစ်၏ စွန့်စားဆောင်ရွက်မှုကြောင့် လေယာဉ်ပေါ်တွင် ပါလာသူ အားလုံးလိုလိုပင် အသက်ရှင်ခွင့်ရခဲ့ကြပေပြီ။

သို့ဖြစ်၍ စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက လေယာဉ်အပြင်ဘက် တွင် တန်းစီနေသော တပ်သားခုနစ်ယောက်အား လေယာဉ်အတွင်းမှ ပစ္စည်းများကိုသယ်ယူရန် အမိန့်ပေးနေသောအခါ လေယာဉ်မှူးဒင်းနုစွ ဘရစ်နှင့် ငါရင့်စစ်သားကြီးဖြစ်သော ဆေးမှူးမာလိုနီတို့က တိုက် ဘာဝေ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက လေယာဉ်ထဲတွင် လိုက်ပါလာ သော တပ်သားဆယ်ယောက်အား အမိန့်ဩဇာအာဏာပြု၍ ခိုင်းစေ နေချိန်သို့ ရောက်လာသောအခါမူကား။ လေယာဉ်မှူးဖြစ်သူနှင့် ငါရင့်ဆေးမှူးဖြစ်သူ မာလိုနီတို့မှာ ယခုမှ စစ်ဗိုလ်ပေါက်စကလေး ဖြစ်လာသော ဘလယ်ယာ၏ စီမံခန့်ခွဲမှုကို အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာ ရတော့၏။

“တွေ့ဗိုလ်ကလေး...မောင်ရင်က မောင်ရင်နဲ့ မဆိုင်တာ တွေကို လုပ်နေပြီလို့ထင်တယ်”

ငါရင့်ဆေးမှူးဖြစ်သူ မာလိုနီက လှမ်း၍ စကားစလိုက်၏။ စစ်ဗိုလ်ပေါက်စ ဘလယ်ယာမှာ မာလိုနီက မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ပြောလိုက်ကြောင်းကို ရုတ်တရက် နားမလည်နိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် စကားစာသည်အနေဖြင့် လေယာဉ်မှူးဘရစ်အား လှမ်း၍ မေးလိုက်၏။

“ဗိုလ်ကြီးက ဘယ်အချိန်ကစပြီး လေတပ်ထဲကို ဝင်လာ တာလဲ”

“လေယာဉ်တွေမှာ အတောင်နှစ်ဖက်ရှိကတည်းကလို့ ဆိုပါစို့ကွာ။ ထောင့်ကိုးရာသုံးဆယ်ခုနစ်ကစပြီး လေကြောင်းတုပ္ပဏီ

မှာ လေယာဉ်မှူးလုပ်လာခဲ့တယ်။ နောက်တော့ လေကြောင်းကုမ္ပဏီ မှာလုပ်ရတာ စိတ်ပျက်ပြီး ခြေလျင်တပ်ထဲကိုဝင်ခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ခြေလျင်လျှောက်ရတာ မုန်းလာပြီး လေတပ်ထဲကို ဝင်ခဲ့တာပဲ”

လေယာဉ်မှူးဒင်းနုစွာရစ် စကားအဆုံးတွင် စစ်ဗိုလ် ကလေးဘလယ်ယာက ရင်ဆိုင်နေရသော အခြေအနေနှင့်ပတ်သက်၍ ရင်ထဲတွင် အောင့်အည်းပထားနိုင်တော့ဘဲ ဝှင့်ထုတ်၍ မေးလိုက်မိ ပြန်၏။

“ကျွန်တော်တို့ ကံကြမ္မာ ဘယ်လိုဇန်လာမယ်လို့ ထင် သလဲ ဗိုလ်ကြီး”

“ကျုပ်တို့ ဘိုဂိန်းဘီးလ်ကျွန်းကြီးကို ဦးတည်ပြီး ထွက် လာတာကို ရေတပ်အခြေခံစခန်းက သိပြီးသားပဲမတုတ်လား။ ဘို ဂိန်းဘီးလ်ကျွန်းကို ကျုပ်တို့ရောက်ချိန်တန်လို့ ရောက်မလာရင် ရေတပ်ကလေယာဉ်တွေနဲ့ သင်္ဘောတွေက ကျုပ်တို့ကို လိုက်ပြီးရှာ မှာပဲမတုတ်လား။ ဒီပေမယ့် ခုလို တိုက်ပွဲပြင်းထန်နေတဲ့ အချိန်မှာ ကျုပ်တို့လို လူတစ်သိုက်ကို လိုက်ရှာဖို့အတွက် လေယာဉ်ရော ရေ ယာဉ်ရော အပိုရှိနိုင်မှာမတုတ်ဘူး”

လေယာဉ်မှူးဒင်းနုစွာရစ်၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသော စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက ရုတ်တရက်ကောက်၍ မေးခွန်း တစ်ခု ထုတ်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ကြီး ဝမ်းဗိုက်နဲ့ရှုပ်ပြီး ဆင်းပ လာခင် ရေဒီယိုကနေပြီး ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နေရာမှာ ဆင်းမယ် ဆိုတာ ရေတပ်အခြေခံစခန်းကို အကြောင်းမကြားခဲ့ဘူးလား ဗိုလ်ကြီး”

“ကြားမလို့ပဲ ဘလယ်ယာ။ ဒီပေမယ့် ရန်သူတိုက်လေယာဉ် က ကျုပ်တို့ ရေဒီယိုကို မှန်အောင်ပစ်သွားတော့ ဘယ်လိုမှ အကြောင်း

ကြားလို့ မရတော့ဘူး။ တကယ်လို့ အကြောင်းကြားနိုင်သည် တိုင်အောင် ကျုပ်တို့တာ ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ မိုင်ပေါင်းတစ်ရာ ပတ်ပတ်လည်အတွင်း ထိုးဆင်းရမှာဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့တို့လိုက်မှာ မယ့် လေယာဉ်တွေ အပိုသုံးနိုင်မှာလဲ မတုတ်ပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ရဲ့ ရေဒီယိုအော်ပရေတာကလေးကတော့ ပျက်စီးနေတဲ့ ရေဒီယိုကို လေယာဉ်ထဲက ထုတ်ယူပြီးပြောနေတာပဲ”

“အဲဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်မှာ ပါလာတဲ့ ရေနဲ့ရိက္ခာ ကိုပဲ အဓိကထားပြီး နေကြရတော့မှာပေါ့”

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာသည် ရှေ့သို့ဆက်မည် စကား ကို မဆက်နိုင်ဘဲ ရုတ်ချည်းအိုစာ၍သွားသည်ဟု ထင်ရသော ဗိုလ်ကြီး ဒင်းနစ္စဘရစ်၏ မျက်နှာကို ခဏမျှစိုက်၍ကြည့်နေလိုက်မိ၏။ ပြီးမှ စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“လေယာဉ်ထဲမှာပါလာတဲ့ ရိက္ခာတွေက တစ်တန်လောက် နီးနီးရှိတော့ ကျွန်တော်တို့ သိပ်ပြီးပူစရာလိုမယ် မထင်ပါဘူး ဗိုလ် ကြီး”

မေးပြောပြောလိုက်သော စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ၏ စကားကို လေယာဉ်မှူးဒင်းနစ္စဘရစ်က ဆင်ဝှေ့ရန်ရှောင် စကားမျိုး ဖြင့် ပြန်၍ အဖြေပေးလိုက်၏။

“အင်း...တစ်တန်လောက်တော့ ပါတာအမှန်ပဲ။ အဲဒီ တစ်တန်လောက် ပစ္စည်းက ဘိုဂိန်းဘီးလ်မှာ စပြီးဆောက်နေတဲ့ လေယာဉ်ကွင်းအသစ်အတွက်နဲ့ အရာရှိရိပ်သာအတွက် သတ်မှတ်ပြီး ပေးလိုက်တဲ့ အရက်သေတ္တာနဲ့ စီးကရက်သေတ္တာတွေပဲ များတယ်”

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာသည် လေယာဉ်မှူးဒင်းနစ္စဘရစ် ထံမှ ကြားလိုက်ရသော အဖြေကြောင့် တစ်စက္ကန့်မျှ အံ့ဩငေးဟေ၍ သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏။

“အရက်သေတ္တာနဲ့ စီးကရက်သေတ္တာပဲပါတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့အတွက် စားစရာရိက္ခာပမာဏလို့ ဆိုလိုတာလား ဝိုင်းကြီး”

“လမ်းခရီးမှာ စားဖို့ယူလာတဲ့ ရိက္ခာပြောက်နဲ့ ရေနည်းနည်း တော့ ပါတာပေါ့။ ဒီကျွန်းပေါ်မှာနေရင် ကျုပ်တို့အစာငတ်ရေငတ်ပြီး သေချင်ရင်သာ သေမယ်။ ဘယ်တော့မှ အရက်နဲ့စီးကရက်ကတော့ ပြတ်မှာ မတုတ်ဘူး”

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာသည် မြင်နေရသော ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်တစ်ပြင်ကို လှည့်၍ကြည့်လိုက်ပြီး

“ကျွန်တော်တို့ရောက်နေတဲ့ ကျွန်းတာ အပူပိုင်းဒေသမှာ ရှိတဲ့ ကျွန်းတစ်ကျွန်းပဲ ဝိုင်းကြီး။ အပူပိုင်းဒေသမှာရှိတဲ့ ကျွန်းတွေမှာ စားစရာ သောက်စရာတွေ များများစားစား တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် အပူပိုင်းဒေသမှာရှိတဲ့ ကျွန်းတွေမှာ အုန်းပင်တွေ များများရှိတယ်။ ပြီးတော့ အုန်းသီးတွေ များများရနိုင်တယ် မတုတ်လား ဝိုင်းကြီး” တု ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို ကြည့်၍ ထင်မြင်ချက် ပေးလိုက်လေသည်။

စောစောကပင် ကျွန်း၏အနေအထားကို အကဲခတ်ထားပြီး ဖြစ်သော လေယာဉ်မှူးဒင်းနစ္စဘရစ်က စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ၏ မှတ်ချက်ကို ထောက်လည်းမထောက်ခံ၊ ကန့်ကွက်လည်း မကန့်ကွက်ဘဲ ပြန်၍ ထင်မြင်ချက်ပေးလိုက်၏။

“အင်း...ကျုပ်တို့ရောက်လာတဲ့ ကျွန်းကတော့ တစ်မျိုးတစ်ရံ ဆန်းတယ်လို့ထင်ပါ့ဗျာ။ ကျုပ်မြင်ရတဲ့ အုန်းပင်တွေမှာတော့ အုန်းသီးဆိုလို့ တစ်လုံးမှမတွေ့ရဘူး”

“အုန်းပင်တွေမှာ အုန်းသီးမရှိဘူးဆိုတော့ တစ်ယောက်ယောက်က ခူးသွားလို့နေမှာပေါ့”

“တစ်ယောက်ယောက်က ခူးသွားတာတော့ အမှန်ပဲ။ တောဒီပင်လယ်တွေမှာ အုန်းသီးတက်ပြီးခူးတဲ့ ပင်လယ်ကဏန်းတွေ ရှိတတ်တယ်။ ဒီကဏန်းတွေပဲ အုန်းသီးတွေကိုဖောက်ပြီး စားသွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ တချို့ကျွန်းတွေမှာကျတော့ ကျွန်းပေါ်မှာရှိတဲ့ တိုင်းရင်းသားတွေက တစ်လုံးမကျန်အောင် ရိုက်ချပြီး ခူးသွားတာလည်း ရှိသေးတယ်”

လေယာဉ်မှူးဒင်နုစွဘရစ်၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသော စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက အထိတ်တလန့် ပြန်၍ပေးလိုက်၏။

“အဲဒါ...ဒီကျွန်းပေါ်မှာ လူတွေရှိတယ်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့ဗိုလ်ကြီး”

“ဒီလိုတော့လည်း အတိအကျ မပြောနိုင်သေးဘူး ကျွန်းသူ ကျွန်းသားတွေမရှိရင်တော့ ဂျပန်တွေ ဒီကျွန်းပေါ်မှာရှိတယ်လို့ ကျွန်ုပ် ထင်တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်နေတဲ့နေရာမှာ အကာအကွယ် စည်းရိုင်းကလေးတစ်ခုတော့ တည်ဆောက်ဖို့လိုလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်ုပ် ထင်တယ်”

လေယာဉ်မှူးဒင်နုစွဘရစ်ထံမှ ဂျပန်ရှိလိမ့်မည်ဟူသော စကားကြောင့် စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာမှာ ထ၍ ခုန်မိမတတ် စိုးရိမ်မိသွားသည်။ သူ၏ ညာဘက်လက်ကိုလည်း ခါးတွင်ချိတ်ထားသော ခြောက်လုံးပြူးလက်ကိုင်ပေါ်သို့ မသိမသာချလိုက်မိ၏။

“ကျွန်းပေါ်မှာ ရန်သူတွေရှိမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့က မြန်မြန်ထက်ထက် လိုက်ရှာမှဖြစ်မယ်ဗိုလ်ကြီး”

အလျင်စလို အလောတကြီးပြောလိုက်သော စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာစကားကို လေယာဉ်မှူးဖြစ်သူ ဗိုလ်ကြီးဘရစ်က လေအေးအေးဖြင့် ပြန်၍ပြောလိုက်၏။

“သိပ်ပြီးလောကြီးမနေစမ်းပါနဲ့ ဘလယ်ယာ။ ဒီကျွန်းပေါ်
 မှာ ဂျပန်စစ်တပ်ကြီးသာရှိမယ်ဆိုရင် ကျွန်တို့ လေယာဉ်ကြီး ထိုး
 ဆင်းလာတာကို သူတို့တွေမှာအမှန်ပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တို့က သူတို့ကို
 လိုက်ရှာမယ့်အစား သူတို့က ကျွန်တို့ကို လိုက်ရှာတဲ့အထိ စိတ်အေး
 အေးထားပြီး စောင့်နေဦးကောင်းတယ် ဘလယ်ယာ”

အခန်း (၄)

အပေါ်ပိုင်းတွင် လေးထောင့်စပ်စပ်ရှိပြီး အောက်စက်သို့
ရှည်ပျော့ပျော့ဖြစ်နေသော တက်မကို ငါးမန်းအရေပြားဖြင့် ပြုလုပ်
ထားသော ကော်ပတ်ကို အသုံးပြုကာ အစအနများ ချောမွေ့သွား
အောင် ငုံ့၍ငုံ့၍ တိုက်နေသော လက်သမားကျော် 'အန်ဒီ'သည် တက်မ
ပေါ်သို့ ထိုးကျလာသော စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီ၏ အရိပ်ကို တွေ့လိုက်
ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သဲပြင်ပေါ်တွင် ဒူးထောက်၍ ထိုင်နေရာမှ
ခပ်ခြည်းခြည်းထလိုက်၏။

စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် မိမိအပေါ်တွင် ရိုသေလေးစား
မှုရှိလှသော လက်သမားကျော်အန်ဒီအား ပြုံး၍နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး...

“ထူးထူးထွေထွေကိစ္စတော့ မရှိပါဘူးကွာ၊ ကျုပ်တို့ ရွက်
လှေကြီး ဘယ်လောက်အထိပြီးနေပြီလဲဆိုတာ သိချင်တာနဲ့ ဒီဘက်ကို
ဆင်းလာခဲ့တာ” ဟု ပြောလိုက်၏။

လက်သမားကျော်အန်ဒီသည် ဦးညွှတ်၍ အရိုအသေပေး
လိုက်ပြီးနောက် သဲပြင်ပေါ်တွင် ဒူးထောက်၍ ထိုင်လိုက်ကာ လုပ်
လက်စအလုပ်ကို ဆက်၍လုပ်နေလေသည်။

စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် နောက်ထပ်စတားတစ်ခွန်းမျှ မပြောတော့ဘဲ တရွရွလှုပ်ရှားနေသော လက်သမားကျော်အန်ဒို၏ လက်တိုသာ ငေး၍ကြည့်နေ၏။ နေပူလောင်သဖြင့် ညှိုရောင်သန်းနေသော လက်သမားကျော်အန်ဒို၏လက်မှာ တည်ဆောက်မှုအရာ၌ ကျွမ်းကျင်လှပါလားဟု စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက မှတ်ချက်ချလိုက်မိ၏။ ဤအချိန်တွင်ပင် ကျွန်းပေါ်မှ ရမိရရာ သစ်များကို ခုတ်လှဲ၍ ရွက်လှေအဖြစ် ဆောက်လုပ်နေရသောကြောင့် ညီညာချောမွတ်ခြင်းမရှိသော သစ်သားအစွန်းအစများက အန်ဒို၏လက်နှင့် ထိခိုက်မိပြီး သွေးအစအနများ ဖြာ၍ထွက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရပြန်၏။

လက်သမားကျော်အန်ဒိုသည် သွေးများဖြာထွက်လာသော နေရာကို ပါးစပ်ဖြင့် ဝှပ်လိုက်၏။

“နာသွားသလား အန်ဒို”

“သိပ်တော့ မနာလှပါဘူး။ သစ်တွေမကောင်းတော့ လုပ်ရတာ သိပ်ခက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာဆိုရင်တော့ ထင်းရှူးသားတွေပေါ်တော့ အကိုင်ရအတွယ်ရ သက်သာတယ်။ လုပ်ရကိုင်ရတာလည်း ချောချောမွတ်မွတ်ရှိတယ်။ ဒီကျွန်းပေါ်မှာတော့ အလှေကျပေါက်တဲ့ သစ်ပင်တွေကို ခုတ်လှဲပြီး လုပ်ရတဲ့အပြင် လက်သမားကိရိယာဆိုလို့လဲ ဘာမှမယ်မယ်ရရမရှိတော့ ပိုပြီးအချိန်ကြာတာပေါ့ ဗိုလ်လေး”

စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်လိုက်ရင်း...

“အီတောင် မောင်ရင်ဆောက်ထားတဲ့ ရွက်လှေက အတော့်ကို ကောင်းနေသေးတာပဲ။ မောင်ရင်လို လက်ရာမြောက်တဲ့ လက်သမားကျော်တစ်ယောက်ဖြစ်လို့ အီလောက်ကောင်းတဲ့ ရွက်လှေမျိုးလုပ်နိုင်တာ”ဟု ချီးကျူးလိုက်လေသည်။

မိမိ၏စစ်ဗိုလ်ကလေးထံမှ ချီးကျူးစကားကို ကြားလိုက်ရသော တပ်သားအန်ဒိုသည် အားရပါးရပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော်က တောဒီတက်မကို တရုတ်ပုံစံအတိုင်း လုပ်နေတာပဲ။ တက်မတာ ပဲ့စင်မှာအရှင်ဖြစ်နေပြီး တကယ်လို့ သောင်ပေါ်ရွက်လှေကြီး မတော်တဆ တက်သွားမိရင်တောင် တက်မနဲ့ သောင်နဲ့ ငြိမနေအောင် စီစဉ်ထားတယ် ဗိုလ်လေး”ဟု မိမိတည်ထွင်လုပ်ကိုင်ထားသမျှကို အစီရင်ခံလိုက်၏။

“မောင်ရင် ထွင်ထားပုံကလေးက ကောင်းလှပါပေတယ်။ ဒီတက်မကြီး တပ်ပြီးတဲ့အထိ ဘယ်လောက်ကြာမလဲ”

“နောက်ထပ်နှစ်ရက် သုံးရက်လောက်တော့ အပြီးသတ်အချောကိုင်စရာရှိသေးတယ် ဗိုလ်ကလေး”

စစ်ဗိုလ်ကလေးကုရိုကီသည် သောင်စပ်တွင် ရေတစ်ဝက် ကျန်းတစ်ဝက် ကျင်းတင်ထားသော ရွက်လှေကို လှည့်ပတ်၍ ကြည့်ရှုရင်း မုန်တိုင်းထန်သည့် မိုးရာသီအစသို့မရောက်မီ လက်သမားကျော်အန်ဒိုက တပ်သားများ အကူအညီဖြင့် ဤရွက်လှေကြီးကို ဖြစ်ကတတ်ဆန်းသစ်သားနှင့် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း လက်နက်ကိရိယာတို့ဖြင့် တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့ခြင်းကို စိတ်ထဲမှချီးကျူးနေမိ၏။ သို့သော် အမေရိကန်သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးလေယာဉ်ကြီးတစ်စင်း ကျွန်းအရှေ့ဘက်တွင် ပျက်ကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ကြီးကား ဝမ်းမသာနိုင်။

လက်သမားကျော်အန်ဒိုက ရွက်လှေကြီးကို အပြီးသတ်အချောကိုင်ရန် နှစ်ရက်သုံးရက်ခန့် နောက်ထပ်ကြာဦးမည်ဟု ပြောလိုက်သောကြောင့်လည်း ဤနှစ်ရက်သုံးရက်အတွင်း အခြေအနေများ ဆိုးရွားလာမည်ကို စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်နေမိသည်။

အမေရိကန်သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးလေယာဉ်ကြီး ပျက်ကျ ထိုးဆင်းသွားသည်ဟု ခန့်မှန်းရသော အရှေ့ဘက်ကမ်းခြေသို့ ကင်းထောက်ထွက်သွားသူများ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခြင်း မရှိသေး သောကြောင့်လည်း အခြေအနေမှန်ကို ဆုံးဖြတ်ရန်ခက်နေ၏။

လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ကင်းထောက်ထွက် သွားသူများ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာရန် အချိန်စောလွန်းသေးသည်ကို တွေ့ရ၏။ အကျိုးအကြောင်း အဖြစ်သနစ်မှန်ကို ကောက်ကေ မသိရ သေးပါဘဲလျက် မိမိက ကြိုတင်စိုးရိမ်ပူပန်နေရန် မသင့်တူလည်း ယူဆမိသည်။ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် နေရာတကာကို လှည့်လည်သွားလာ နေ၍လည်း သင့်တော်မည်မတုတ်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်မိ၏။ ဝဏာ မငြိမ်ငြိမ်နေသော မိမိ၏အဖြစ်ကို တပ်သားရဲဘော်များ ရိပ်မိသိရှိ သွားပါကလည်း မိမိအတွက်ရော ရဲဘော်တပ်သားများအတွက်ပါ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းမှု ဖြစ်စေမည်ဟု စဉ်းစားမိသည်။ ကျွင်းတင်ထား သော ရွက်လှေကြီးရှိရာ ပင်လယ်ကမ်းပေါ်တွင် နားနေခြင်းက ပို၍ စိတ်ငြိမ်သက်မှုကို ရလိမ့်မည်ဟု ထင်ရ၏။

စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရီကီသည် ရွက်လှေကြီးကို တစ်ပတ် ပတ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် လက်သမားကျော်အန်ဒိုရှိရာသို့ ပြန်၍ ရောက်လာခဲ့ပြန်၏။

လက်သမားကျော်အန်ဒိုသည် ရွက်လှေကြီးတွင် တပ်ဆင် ရမည့် တက်မကို ပဲ့စင်၌ အလိုက်သင့်ဖြစ်နေစေရန် ငါးမန်းစွယ် တစ်ခုကို လွန်ပူသဗ္ဗယ် အသုံးပြုကာ အပေါက်များဖောက်လျက် ရှိနေပေသည်။

ဤရွက်လှေကြီးကို စတင်ဆောက်လုပ်ရန် မည်သည့်နေ့ရက် က မိမိအမိန့်ပေးခဲ့သည်ကိုပင် စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရီကီက မေ့နေ၏။ မှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲတွင် မည်သည့်ရက်၊ မည်သည့်နေ့က ဤရွက်လှေ

ကြီးကို စတင်ဆောက်လုပ်ကြောင်း ရေးမှတ်ထားလျက်ရှိမည်ဖြစ်သော်လည်း ဤရွက်လှေကြီးကို ဆောက်လုပ်ရာ၌ မိမိကိုယ်တိုင် စိတ်ဝင်စားမှုမရှိခဲ့ကြောင်းကိုကား စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုက်ကိုယ်တိုင် သိရှိနေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်...ရွက်လှေတည်ဆောက်ရာတွင် လိုအပ်သော သစ်သားများ မရနိုင်ပါဘဲလျက် လိုအပ်သော လက်နက်ကိရိယာမရှိပါဘဲလျက် မိုင်နှစ်ရာကျော်ဝေးသော ပင်လယ်ခရီးကို မိမိနှင့် တကွ ဂျပန်တပ်သား ဆယ်ခြောက်ယောက်ကိုတင်ကာ အဘယ်မည်သောအရာမျှ နိဗ္ဗာန်ကူးတို့ ပို့သကဲ့သို့ ဘိုဝိန်းဘီးလ်ကျွန်းအရောက် ပို့ဆောင်ပေးနိုင်မည် မတုတ်ကြောင်းကို နားလည်ထားသောကြောင့် ပါတည်း။

မိုင်နှစ်ရာဝေးကွာသော ပင်လယ်ခရီးကို မိမိနှင့်တကွ တပ်သားဆယ်ခြောက်ယောက် ကူးမြောက်နိုင်ရန်အတွက် ခိုင်ခန့်သော ရွက်လှေကြီးတစ်စင်း အမှန်လိုသည်ကိုသိ၏။ ဤရွက်လှေပေါ်တွင် ခရီးအဆုံးသို့ မရောက်မချင်း မိမိတို့ အသက်ရှင်နေနိုင်ရန်အတွက် ရေနှင့်ရိက္ခာများ လုံလုံလောက်လောက် ပါရှိရမည်ကိုလည်း သိ၏။ ဤသည်တို့ထက် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း သစ်များ၊ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း လက်နက်ကိရိယာများဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော ရွက်လှေကြီးသည် မကြာမတင် ဗူတာစင်ရွှံ လာမည်ဖြစ်သော ပင်လယ်မုန်တိုင်းများ၏ ဒဏ်ကို ကြုံကြုံခံနိုင်စွမ်းအင်ရှိရမည်ကိုလည်း အထူးသိ၏။ ဤအသိကြောင့်ပင် ရွက်လှေကြီးတည်ဆောက်ရေးကို စိတ်ပါဝင်စားခြင်း မရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ တပ်သားလက်သမားကျော်အန်ဒိုနှင့်တကွ အခြားရဲဘော်များ စိတ်ဓာတ်မကျစေရန်အတွက်သာ ရွက်လှေကြီး ဆောက်လုပ်ရေး စီမံကိန်းကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုက်က ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဘိုဝိန်းဘီးလင်ကျွန်းပေါ်ရှိ မိမိတို့တပ်ကလေးကို မည်သည့် အချိန် မည်သည့်အခါက ရိုက္ခာများလာရောက်ပေးသွားသည်ကိုလည်း စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုက်က မေ့နေပြန်၏။ နောက်ဆုံးရိုက္ခာလေ့ မည်သည့်အချိန်က ရောက်မလာသည်ကိုပါ မှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲတွင် နေ့ရက်၊ နာရီနှင့်တကွ မှတ်တမ်းတင်ပြီး ရှိနေသည်သာဖြစ်၏။ သို့သော် စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုက်က အားလုံးကိုမေ့ပစ်ချင်လှပေပြီ။

ဤသက္ကတကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့သည့်အချိန်မှစ၍ မိမိနှင့် တကွ တပ်သားဆယ့်ခြောက်ယောက်မှာ မေ့ပင်အောက်ရှိ မေ့ကမ္ဘာကြီး တစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေခဲ့ရသည်မတူတ်ပါလား။ ဤ သက္ကတကျွန်းပေါ်၌ အချိန်ဆိုသည်မှာ ရွေ့လျားခြင်းမရှိတော့။ ယနေ့သည် မနေ့ကကဲ့သို့ပင်ဖြစ်၍ နက်မြန်သည် ယနေ့နှင့် မည်မျှထူးခြားမည်မတူတ်။

ရေဒီယိုလည်းမရှိ၊ သတင်းစာလည်း နုတ္တိဖြစ်နေသော ဤ သက္ကတကျွန်းပေါ်၌ စစ်ဆိုသည်မှာ အလွန်ဝေးကွာလှသော စကြာဝဠာ၏ တစ်နေရာ၌ ပေါ်ပေါက်နေသော မကောင်းမှုတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ထင်စရာ ဖြစ်နေလေသည်။ အလုပ်တူ၍လည်း မယ်မယ်ရရ မရှိလှသော ဤဒေသ၌ တပ်သားများသည် ကာလရွေ့ညောင်း၍ လာသည်နှင့်အမျှ ဝဏ္ဏာမငြိမ် ဖြစ်လာကြ၏။ စစ်သားမှန်သမျှသည် တိုက်စရာခိုက်စရာရှိသော အချိန်ကာလမျိုး၌ မိမိအိမ်ကို၎င်း၊ မိမိချစ်သူကို၎င်း မေ့ပျောက်၍ ထားနိုင်ကြသော်လည်း။ တိုက်စရာခိုက်စရာမရှိဘဲ နေရသောအချိန်မျိုး၌မူ လူသားစိပီ မိမိ၏အိုးအိမ်၊ မိမိ၏ချစ်သူကို အောက်မေ့တမ်းတ လာတတ်ကြသည်သာဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍လည်း စစ်တပ်သို့မရောက်မီ လက်သမားကျော် တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သော အန်ဒိုတင်ပြချက်အရ ရွက်လှေဆောက်လုပ်ရေး စီမံကိန်းကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုက်က သဘောတူခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းပင်

ဖြစ်၏။ ဂဏှာမငြိမ်ဖြစ်နေသော တပ်သားများ၏ စိတ်ဓာတ်ကို ရွက်
လှေဆောက်လုပ်ခြင်း အလုပ်ဖြင့် ထိန်းချုပ်ထားရန်တည်း။

မိမိက တပ်သားများ၏ စိတ်ဓာတ်ကို ထိန်းသိမ်းရန် ရည်
ညွှန်းလျက် ရွက်လှေကြီးတစ်စင်းကို တည်ဆောက်စေခဲ့သော်လည်း
လက်သမားကျော်အန်ဒို၏ စွမ်းဆောင်မှုနှင့် တပ်သားများ၏ လုံ့လ
ပိရိယကြောင့် စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်တူ၍ သဘောထားခဲ့သော ရွက်
လှေကြီးမှာ ယခုအချိန်တွင် ထင်ထင်ရှားရှား အကောင်အထည်ပေါ်
လာခဲ့ပြီဖြစ်ရုံမက၊ မိုင်နှစ်ရာကျော်ခရီးကို ကူးခတ်သွားလာရာ၌
လိုအပ်မည်ဖြစ်သော သောက်ရေများ ဂူလုံစေရန် တစ်ကျွန်းလုံးရှိ
အုန်းပင်အုန်းသီးများကို တစ်လုံးမကျန်သွတ်၍ အသင့်စုဆောင်း
ထားရှိသည်ကိုလည်း မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့နေရပြန်သည်။

အစက စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်တူ၍ ထင်မှတ်ခဲ့ရသော ဤ
ရွက်လှေကြီးနှင့် ဤခရီးမှာ ယခုအခါ၌ တကယ်လက်တွေ့အကောင်
အထည်ဇော်ရမည့် ရုပ်ဝတ္ထုအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲရရှိခဲ့ပြီ မတုတ်
ပါလား...။

‘ရသမျှသစ်သား၊ ရသမျှလက်နက်ကိရိယာနဲ့ လုပ်ထားတဲ့
ရွက်လှေကြီးတော့ ပြီးတာနီးနေပြီ။ ဒီရွက်လှေကြီးစီးပြီး ဒီခရီးကို
ရောက်နိုင်မယ်ဆိုပြီးတော့ ဘိုဂိန်းဘီးလ်ကျွန်းကြီးမှာ ကျုပ်တို့ဗျပ်
တပ်တွေ မရှိတော့ဘူးဆိုရင်...အဲဒါက မဟာဒုက္ခပဲ’

ဗျပ်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် လက်သမားကျော်အန်ဒို
အလုပ်လုပ်နေသည်ကို စိုက်၍ကြည့်ရင်း စဉ်းစားခန်းဝင်နေမိပြန်၏။

‘ကျုပ်တို့တပ်သားတွေ နေ့ရောညရော ဒီရွက်လှေကြီးကို
အပန်းတကြီး တည်ဆောက်ခဲ့ရပြီး မိုင်နှစ်ရာကျော်ကွာတဲ့ ပင်လယ်
ခရီးကိုမုန်တိုင်းကြားက ဖြတ်သန်းရောက်ရှိလာပေမယ့် ဘိုဂိန်းဘီးလ်
ကျွန်းကြီးပေါ်ကို တက်လိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် အမေရိကန်တပ်တွေ
နဲ့ ပက်ပင်းတီးနေလေမလား’

‘စစ်ပွဲတစ်ခုမှာ အပျက်ဘက်ကို တွေးနေပြန်ရင်လည်း ဘာမှ လုပ်လို့ဖြစ်မှာ မတုတ်တော့ဘူး။ ဒီပေမယ့် ခက်တာက ဒီရွက်လှေကြီး နဲ့ ဘိုဝိန်းဘီးလ်ကျွန်းကိုပသွားတဲ့ တောဒီသန္တာကျွန်းပေါ်မှာ ဆက်နေ ပြန်ရင်လည်း ကျွန်းပေါ်ကို လေယာဉ်ပျက်ပြီးရောက်လာတဲ့ အပေရိုတန် တပ်သားတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ့် ပြဿနာက ရှိနေပြန်တယ်’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘိုဝိန်းဘီးလ်ကျွန်းကြီးဆီကို ရွက်လှေနဲ့ ကူးသွားတာက ကျွန်တို့အဖို့ အသက်ရှင်နေထိုင်နိုင်သို့ အခွင့်အလမ်း ရှိနေဦးမယ်မတုတ်လား...။ အင်း...အခွင့်အလမ်းဆိုပေမယ့် ကျွန်တို့ ထက် အဆပတန်အင်အားကောင်းတဲ့ ရန်သူနဲ့ ရင်ဆိုင်ပြီးတိုက်ရမယ့် အခွင့်အလမ်းမျိုး ဖြစ်နေဦးမှာလား’

စဉ်းစားခန်းဝင်နေသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် သူ့ပျက်စိအောက်တွင်ရှိနေသော လက်သမားကျော်အန်ဒိုတစ်ယောက် အလုပ်ရပ်ကာ မိမိအား ငေးစိုက်၍ကြည့်နေသည်ကို ရုတ်တရက် သတိပြုလိုက်မိလေသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် သောကစိတ်သမ်းနေ သော မိမိအမှုအရာကို ရုတ်ချည်းပင်ပြင်လိုက်ပြီး...

“အန်ဒိုဆန်...ဒီနေ့ညနေမှောင်ရီပျိုးစအချိန်မှာ တောဒီရွက် လှေကြီးကို ကျင်းထဲကနေပြီး ပင်လယ်ထဲကိုချရင် မကောင်းဘူး လား” တု မေးမေးပြောပြော ပြောလိုက်၏။

လက်သမားကျော်အန်ဒိုသည် ထိုင်ရာမှထလိုက်ရင်း...

“မှောင်စပျိုးတဲ့အချိန်မှာ ဒီရွက်လှေကြီးကို ရေချလိုက်ရင် သိပ်ပြီးကောင်းတာပေါ့ဗိုလ်လေး...။ ရေပေါ်မှာ ပေါ်နေတဲ့ တောဒီ ရွက်လှေကြီးကို မြင်ရရင် တပ်သားတိုင်း ဝမ်းသာကြမှာပဲဗိုလ်လေး။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တပ်ကြပ်ကြီးဆရာတာမူရာကတော့ ကျွန်တော် ဆောက်တဲ့ တောဒီရွက်လှေ ဘယ်တော့မှ ရေပေါ်မှာပေါ်မှာမတုတ်ဘူး

ဆိုပြီး နှစ်ထပ်ကြေးနဲ့လောင်းပယ်လို့တောင် ပြောနေတယ် ဗိုလ်လေး...”ဟု ရိုရိုသေသေပြန်၍ ပြောလိုက်၏။

လက်သမားကျော်အန်ဒို၏ စကားကို နားထောင်နေသော စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာတူသော အပည်ကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကြောင့်ကြစိုးရိမ်စိတ်များ ပြန်၍ ဝင်လာပြန်လေသည်။

“အင်း...တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာကိုသာ သူထင်တဲ့အတိုင်း လုပ်ပါဆိုပြီး ထားလိုက်ရင် တောဒီကျွန်းပေါ်က တပ်သားတွေတော့ ကြာကြာစားရမယ့် သီးနှံတွေလည်း စိုက်ပျိုးဖို့အချိန်မရ၊ အရေးရှိရင် ရွက်တင်ပြီးသွားနိုင်ဖို့ တောဒီလိုရွက်လှေကြီးကိုလည်း ဆောက်ခွင့်မရဘဲနဲ့ တစ်နေ့တစ်နေ့ လှံစွပ်ထိုးလေ့ကျင့်နေတာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်ရမှာပဲ”

“အင်း...စစ်ဆိုတာတာ လူတွေရဲ့ အရည်အချင်းကို မတုတ်မတပ် ပြောင်းလဲပေးတဲ့ စုန်းမကြီးနဲ့မတူဘူးလား။ တာမူရာဆိုရင် အရပ်သားဘဝတုန်းက ခိုးဆိုးသတ်ဖြတ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ တကယ်လို့ တောဒီစစ်ကြီးသာဖြစ်မလာဘူးဆိုရင် တာမူရာလိုလူမျိုးတာ ဆူဂီမိုထောင်ကြီးထဲမှာ အကျဉ်းသားဖြစ်နေရောမယ်။ စစ်ကြီးဖြစ်လာတဲ့အတွက် သတ်ရဲဖြတ်ရဲတဲ့လူမျိုးက တပ်ထဲမှာ တပ်ကြပ်ကြီးအဆင့်ကို ရလာတာပဲမတုတ်လား”

လူတွေနေဖို့ အိုးတွေအိမ်တွေ တည်ဆောက်တတ်တဲ့ လက်သမားကျော်အန်ဒို ခင်ဈားကတော့ တပ်ထဲမှာရိုးရိုးတပ်သား တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်လာရတယ်။ စစ်ဆိုတာတာ တည်ဆောက်တတ်သူထက် ဈာန်စီးတတ်တဲ့လူကို အသားပေး ဂုဏ်ပြုတတ်တာပဲမတုတ်လား။ အမှန်တော့ တည်ဆောက်တတ်တဲ့လက်သမားကျော်အန်ဒိုရဲ့ လက်တာ ဈာန်စီးတတ်တဲ့ လှံစွပ်ကိုကိုင်ဖို့ နဲ့နဲ့မှမသင့်တော်ဘူး မတုတ်လား။ အင်း...စစ်ဆိုတာတာ ဒီအတိုင်းပါပဲလေ”

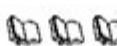
အတွေးနယ်ကျယ်သော စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုက်သည် မိမိ၏ စိတ်အစဉ်ကို သတိသပ္ပဇာန်ဖြင့် ပြန်၍ထိမ်းချုပ်လိုက်ပြီးနောက် အန်ဒိုအား စကားဆိုလိုက်၏။

“ကင်းထောက် ထွက်သွားတဲ့ရဲဘော်တွေ ပြန်ရောက်လာ တဲ့ အချိန်မှာ ရွက်လှေကြီးကို ရေချုတ်ပို့စဉ်ကြရအောင်”

ဈာန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုက်သည် လက်သမားကျော်အန်ဒို အား ကျောခိုင်းလိုက်ပြီးနောက် မိမိတို့ရာသို့ စိတ်လေးလေးနှင့် ထွက်၍ လာခဲ့၏။

“အမေရိကန် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးလေယာဉ်ကြီး နောက် နှစ်ရက် သုံးရက်လောက်ကြာမှ ကျုပ်တို့ကျွန်းပေါ်မှာပါ ပျက် ကျမယ်ဆိုရင်...ကျုပ်တို့လဲ ဒီကျွန်းပေါ်မှာရှိမယ် မတုတ်တော့ဘူး... အမေရိကန်တွေကလည်း ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြောက်စရာ မလိုဘဲ အေးအေးဆေးဆေးလာနေပြီး ကယ်မယ့်သင်္ဘောရောက်တဲ့ အထိ နေနိုင်မယ်မတုတ်လား...အင်း...စစ်ဆိုတာ တည်ဆောက်တာ ထက် ဖျက်စီးတာကို ပိုပြီးအလေးတင်းပေးတဲ့ စုန်းမကြီးပဲ မတုတ် လား...”

ဤအတွေးများသည် ဈာန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုက်၏ ပြီးနောက်နှင့် နှလုံးသားကို ဒုက္ခပေးနေသည်။

အခန်း (၅)

“ရေသူရဲ...တသံ...အက်စ်...နိုင်...အိပ်ချ်...ခေါ်နေတယ်။ ရေ
သူရဲ...တသံ...အက်စ်...နိုင်...အိပ်ချ်...ခေါ်နေတယ်...”

ရေဒီယိုအော်ပရေတာကလေးသည် လေယာဉ်ပျက်မှ ဖြုတ်
ယူလာသော အသံလွှင့်အသံဇမ်းစက်ကို ကလိရင်း...အခြေခံစခန်းနှင့်
အဆက်အသွယ်ရအောင် လုံးပန်းနေလေသည်။

အသံလွှင့်အသံဇမ်းစက်မှာ ရန်သူတိုက်လေယာဉ်မှ ပစ်
လွှတ်လိုက်သော ကျည်ဆံထိပ်စူးတစ်ခု လေယာဉ်ဦးပိုင်းကို လာ
ရောက်ထိမှန်ရာတွင် မည်သို့မျှ အဆက်အသွယ်လုပ်၍ မရတော့ဘဲ
ပျက်နေခဲ့ပြီဖြစ်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရေဒီယိုအော်ပရေတာကလေး
က ကျရောက်နေသော အခြေအနေဆိုးကြီးကို ကယ်တင်နိုင်ရန်
အတွက် ပြင်ပကမ္ဘာကြီးနှင့် အဆက်အသွယ်ပြန်လည်ရရှိအောင်
ကြိုးစားနေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

“တသံ...အက်စ်...နိုင်...အိပ်ချ်...တသံ...အက်စ်...
နိုင်...အိပ်ချ်...ခေါ်နေတယ်”

ရေဒီယိုအော်ပရေတာကလားက အသံလွှင့်အသံဝမ်းစက်မှ ပျက်စီးသွားသော ဝါယာကြိုးများကို ပြန်၍အစားထိုးပြီးနောက် အမျိုးမျိုးစမ်းသပ်ကာ အဆက်အသွယ်ရနိုင်အောင် တကျော်ကျော် အော်၍ ခေါ်လျှက်ရှိသည်။ ဤသတ္တုကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီကို ၎င်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရဲဘော်ရဲဘက်များ ရှိနေသည်ကို၎င်း၊ လုံးဝ သတိမထားနိုင်သော အော်ပရေတာကလားသည် အသံလွှင့်အသံဝမ်းစက်မှ ပြောခွက်ထဲသို့... ‘တသိာခေါ်နေတယ်။ တသိာခေါ်နေတယ်...’ တု တဖွဖွအော်လျက်ရှိနေသည်။ သို့သော် အသံလွှင့်အသံဝမ်းစက်က တုတ်တုတ်ပျံ့ပလုပ်ဘဲ တုံ့ကြိုဘာဝေ ဆိတ်ဆိတ်နေကာ ဂေမိဇာတ်ထုပ်ကို ဆက်လက်ခင်းပြင်လျက်ရှိနေ၏။

အသံလွှင့်အသံဝမ်းစက်က ဂေမိဇာတ်ထုပ်ကို ဆက်လက်ခင်းပြင်လျက်ရှိနေသည်နှင့်အမျှ ရေဒီယိုအော်ပရေတာကလားက စကားတောင်စားဇာတ်ထုပ်ကို အနိုင်မခံအရှုံးမပေးဘဲ ကပြနေလေသောအခါ အနီးတဝိုက်တွင်ရှိနေသော တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကားမှာ နားကြားပြင်းကပ်လာတန်တူ၏။ ထို့ကြောင့်...

“တေ့...ဒီမယ်...ဒီမယ်...ကျုပ်ပြောတဲ့ စကားကိုလဲ နားထောင်စမ်းပါဦး။ ကျုပ်က မောင်ရင့်ကို ကျဆုံးသွားတဲ့ လက်ထောက်လေယာဉ်မှူးနဲ့ လေကြောင်းပြအရာရှိနှစ်လောင်းကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သင်္ဂြိုဟ်နိုင်ဖို့အတွက် သင်္ချိုင်းတူးတဲ့အဖွဲ့နဲ့ တက်နိုင်သမျှ တာဝန်ယူပါလို့ပြောနေတာ မောင်ရင့်က ဘာမှမကြားသလို လုပ်နေတယ်မတုတ်လား...ကျုပ်ပြောတဲ့ စကားကိုလဲ နားထောင်စမ်းပါဦး” တု အော်ကြီးတစ်ကျယ် ပြောလိုက်၏။

ဤတွင် တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကားအနီးသို့ ရောက်လာသော စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကားနှင့် ရေဒီယိုအော်ပရေတာကလားတို့ ကတောက်ကဆဲဖြစ်နေရသည့် အကြောင်းကို စုံစမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟောဒီ...ရေဒီယိုအော်ပရေတာကို သင်္ချိုင်းတူးတဲ့အတွဲကို ကူပါလို့ ကျွန်တော်ပြောနေတာကို ဟောဒီနဲ့က နည်းနည်းမှ နားထောင်တော်မရဘူးဗိုလ်လေး။ သူက လေယာဉ်မှူးဒင်းနုစွာရစ်အမိန့်ကိုသာ နာခံမယ်လို့ ပြောနေတယ် ဗိုလ်လေး...”

တပ်ကြပ်ကြီးဘလီကား၏ တိုင်တန်းချက်ကို ရေဒီယိုအော်ပရေတာကဲလားက ချက်ချင်းပင် ပြန်၍ ချေပလိုက်၏။

“ကျွန်တော်က အခြေခံစခန်းနဲ့ အဆက်အသွယ်ရအောင် ကြိုးစားနေတာပါ ဗိုလ်လေး...”

အမေရိကန်စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာသည် တစ်ဝက်နှင့် တစ်ဝက် တိုင်တန်းပြေရှင်းချက်ကို ခဏမျှတွေ့၍ နားထောင်နေပြီးနောက် ကြားဝင်၍ ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ဆရာဘလီကား...သူတတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားနေတာ ကြိုးစားပါစေ။ ဒီထက်...လေယာဉ်မှူးဒင်းနုစွာရစ် ဘယ်သွားတာ မြင်လိုက်သလဲ”

တပ်ကြပ်ကြီးဘလီကားသည် မကျေမချမ်းသော မျက်နှာဖြင့် စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ၏ မေးခွန်းကို ပြန်၍ပြောလိုက်၏။

“သူ့ကိုယ်သူ ဗိုလ်ကြီးလို့ဆိုတဲ့ လေယာဉ်မှူးနဲ့ သူ့တာသူ ရေတပ်ဆေးမှူးလို့ဆိုတဲ့ မာလိုနီတို့နှစ်ယောက်တော့ ကွင်းပြောင်ပြောင် တစ်ဝက်မှာရှိတဲ့ တောစပ်ဆီကို ထွက်သွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ တပ်သားတစ်ယောက်ဆီက ကြားရသမျှတော့ ဗိုလ်ကြီးလို့ဆိုတဲ့ ဘရစ်က ဘဝင်မြင့်ဦးနောက်ချောင်နေပြီး ဆေးမှူးကြီးလို့ သူ့ကိုယ်သူ ပြောနေတဲ့ မာလိုနီကတော့ တကယ်ယစ်ထုပ်ကြီးလို့ ကြားရတာပဲ ဗိုလ်လေး။ သူတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းလိုက်ရင်တော့ အခြေအနေ ကောင်းမှာတော့ မတုတ်ဘူးဗိုလ်လေး...”

အမေရိကန်စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာသည် တပ်ကြပ်ကြီးဘလီကား၏ စကားကို နားစိုက်၍ထောင်လိုက်ပြီးနောက်...

“အေး...ဒီလိုဆိုရင်လဲ ဒို့ကသတိထားပြီး ဆက်ဆံရတာ ပေါ့ကွာ။ ဒါထက်...တွဲဘက်လေယာဉ်ပျံနဲ့ လေကြောင်းလမ်းပြအရာရှိ တို့ အလောင်းနှစ်လောင်းကို သင်္ကြိုတ်ဖို့က ရှိနေသေးတယ်။ အဲဒါ... ဆရာသွားပြီး ကြည့်လုပ်ပါဦး...”တု ပြောလိုက်၏။

တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကားသည် “တုတ်ကဲ့ခိုလ်လေး”တု ပြောကာ ကွင်းပြောင်ပြောင်တစ်ဖက်ရှိ တောစပ်ရှိရာသို့ ထွက်ခွာ သွားသည်။

သည်တောမှ အမေရိကန်စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး အသံလွှင့်အသံခမ်းစက်ဖြင့် ခေါင်း မတော်နိုင်လောက်အောင် အလုပ်ရှုပ်နေသော ကဲလားကို စုံစမ်းသမှု ပြုလိုက်မိသည်။

“မောင်ရင်က စက်မှာတပ်ထားတဲ့ ခလုတ်တွေကို ဟိုလှည့် သည်လှည့်လုပ်နေပေမယ့် ဘာသံမှထွက်မလာပါကလား”

ရေဒီယိုအော်ပရေတာကဲလားသည် သူ့အနားတွင် ဆောင့် ကြောင့်ထိုင်ရင်းမေးလိုက်သော စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ၏ မျက်နှာ ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“တုတ်တယ်ခိုလ်လေး...ကျွန်တော်လဲ ဟိုလှည့်သည်လှည့်နဲ့ သာ လုပ်နေရတယ်။ အသံဆိုလို့ ဘာမှမကြားရဘူး...”တု စိတ်ပျက် သည့် အမူအရာဖြင့် ပြန်၍ပြောလိုက်၏။

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာသည် ရေဒီယိုအော်ပရေတာ ကဲလား၏ စကားကို အံ့အားသင့်သည့် အမူအရာဖြင့် နားထောင်နေ ပြီးနောက်...

“မောင်ရင်က တကယ်တတ်ကျွမ်းတဲ့ ရေဒီယိုအော်ပရေတာ မတုတ်ဘူးလား။ ခု...မောင်ရင်လုပ်နေတာတွေတာ မောင်ရင်ကိုယ် တိုင် နားလည်လို့ လုပ်နေတာမတုတ်ဘူးလား...”တု မေးလိုက်၏။

ရေဒီယိုအော်ပရေတာကလားကမူ ဤကဲ့သို့ အမေးခံလိုက်ရသည့်အတွက် မျက်နှာတစ်ချက်မှ ပျက်၍မသွားဘဲ လေအေးအေး ဖြင့်ပင် ပြန်၍ အဖြေပေးနေလေသည်။

“တုတ်တယ် ဝိုင်းလေး။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်တာ တကယ် တတ်ကျွမ်းနားလည်တဲ့ ရေဒီယိုအော်ပရေတာ မတုတ်ပါဘူး။ လေတပ်မှာ အမှုထမ်းရင်းနဲ့ ကျွန်တော် အစတုန်းက ရေဒီယိုအလုပ်ရုံမှာ နှစ်အတော်ကြာ လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာကို အထက်လူကြီးတွေ သိသွားပြီး ခုလိုအရေးပေါ်အချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကို လေယာဉ်ပေါ်တင်ပေးလိုက်တာပါပဲ...”

ရေဒီယိုအော်ပရေတာကလား၏ အဖြေကို ကြားလိုက်ရသော အမေရိကန်စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာသည် “အလို ဘုရား ရေ...” တု ထိတ်လန့်တကြား ရေရွတ်လိုက်မိစွာသည်။

စစ်ကြီးကြောင့် သက်ဆိုင်ရာကျွမ်းကျင်သူများ မလုံပလောက်ရှိနေသည့်အချိန်တွင် ကလားကဲ့သို့သော လူငယ်တစ်ယောက်အား ရေဒီယိုအော်ပရေတာတစ်ဦးအဖြစ် လေယာဉ်ပေါ်တွင် တင်၍ လွှတ်ခြင်းမှာ သက်ဆိုင်ရာအရာရှိများအဖို့ တာဝန်မဲ့လွန်းရာကျသည်တူ စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက မှတ်ချက်ချလိုက်မိ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပေါက်သည့်နဂူး မထူးတော့ပြီဖြစ်သည့် အတိုင်း တစ်ခါက အသံဝမ်းအသံလွှင့်အလုပ်ရုံတွင် နှစ်ပေါင်းအတန်ကြာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသော ကလားကိုပင် ယခုလိုအချိန်အခါမျိုး၌ အားကိုးရတော့မည်ဖြစ်၏။

ရေဒီယိုအော်ပရေတာကလားသည် စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာအား ပြန်၍အဖြေပေးလိုက်ပြီးနောက် သူ့အလုပ်ကို ဆက်၍ လုပ်နေလေသည်။

“ရေသူရဲ...တသံ...အက်စ်...နိုင်း...အိချီ...ခေါ်နေတယ်။ ရေသူရဲ... တသံ...အက်စ်...အိချီ...ခေါ်နေတယ်”

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာသည် ရေနီယိုအော်ပရေတာ ကဲလား၏ အထံကို ရွံ့ရွံ့မဲ့မဲ့ဖြင့်နားထောင်နေရာမှ ကွင်းပြောင်ပြောင် တစ်ဝက်ရှိ တောစပ်ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဤတောစပ်တွင် ရန်သူတိုက်လေယာဉ်လက်ချက်ဖြင့် ကျဆုံး သွားခဲ့ရရှာသော တွဲဘက်လေယာဉ်ပျံနှင့် လေကြောင်းလမ်းပြအရာရှိ တို့၏ အလောင်းကို ကောင်းမွန်စွာ ဂုတ်ကျည်းသပြိုင်ရန်အတွက် တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကားအမှုပြုသော တပ်သားများ အစီအစဉ်ပြုလုပ် နေသော နေရာပင်ဖြစ်လေသည်။

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာသည် ကွင်းပြင်တစ်ဝက်ရှိ တောစပ်အနီးသို့ ရောက်လာသည့်အချိန်တွင် ကျဆုံးသွားသူနှစ်ဦး၏ အလောင်းကို ဂုတ်ကျည်းသပြိုင်ရန်အတွက် တွင်းတူးလျက်ရှိ နေသော လူစုလူဝေးထဲတွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်ကို သတိထားလိုက်မိလေသည်။

အခြားသူများထက် ခေါင်းတစ်လုံးပိုရှိပြင်းကာ ကိုယ်တစ်ခြမ်း သာနေသော လေယာဉ်ပျံအင်းနုစွာရစ်က လက်ထဲတွင် မှိန်းနှင့်တူ သော အရာတစ်ခုကိုကိုင်ထားကာ တပ်ကြပ်ကလေးကရက်အီက် အား တစ်စုံတစ်ခု အရေးတကြီးရှင်းလင်းပြနေသည်ကို ပြင်ရ၏။

လေယာဉ်ပျံဘရစ်အနီးသို့ ရောက်သွားသောအချိန်၌ကား သုံးပေခန့်ရှည်သော သစ်သားလက်ကိုင်မျိုးတတ်ထားသည့် လှံစွပ် ကောင်းတစ်ခုကို လေယာဉ်ပျံဘရစ်ကကိုင်လျက် တပ်ကြပ်ကလေး ကရက်အီက်နှင့်တကွ အခြားရဲဘော်များအား ရှင်းလင်းပြောပြနေ သည်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရလေသည်။

“ဟောဒီလှံစွပ်က ဂျပန်တွေကိုင်လေ့ရှိတဲ့ လှံစွပ်ပဲ။ တပ် ကြပ်ကလေးကရက်အီက်က မြေကြီးကိုတူးရင်း ဒီလှံစွပ်ကို သွားပြီး တွေ့တာ။ သုံးပေလောက်ရှည်တဲ့ သစ်သားလက်ကိုင်ကို တပ်ထားပို့

ထောက်တော့ ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်ယောက်က တောဒီလှံစွပ်ကို ငါးထိုးတဲ့ပိုန်းအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့တာ သေချာနေတာပဲ”

ရှေးဟောင်းသုတေသန အရာရှိတစ်ဦး၏ တန်ပန်လေသံမျိုးဖြင့် တွင်းတူးရာမှ အမှတ်မထင်ရရှိသော သံပြားချောင်းတစ်ချောင်းကို ဂျပန်လှံစွပ်ဖြစ်သည်ဟု တိတိကျကျ တောက်နိုးထုတ်နေသော လေယာဉ်မှူးဒင်းနစ္စဘရစ်၏အနီးသို့ ဝိုင်းကလေးဘလယ်ယာက တိုးဝင်၍ အခြေအနေကို လေ့လာလိုက်သည်။

လေယာဉ်မှူးဒင်းနစ္စဘရစ်၏ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော အရာမှာ သုံးပေခန့်ရှည်သော သစ်သားလက်ကိုင်တပ်ထားသည့် သံပြားချောင်းတစ်ခုဖြစ်သည်မှာကား ထင်ရှားလှ၏။ သို့တစေ ဤသံပြားချောင်းကို လေယာဉ်မှူးဘရစ်က ဂျပန်လှံစွပ်ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ကေ စွပ်စွဲပြောဆိုလျက်ရှိသည်မှာ လွန်လွန်းလှသည်ဟု မှတ်ယူလိုက်မိသည်။

ထို့ကြောင့် စကားတစ်စုံတစ်ရာမဆိုဘဲ လေယာဉ်မှူးဘရစ်လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော သံချောင်းပြားကို ဝရုစိုက်၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။

သံပြားချောင်းအသွားပေါ်တွင် ‘ဒိုင်နိုပွန်’ ဟု အင်္ဂလိပ်စာဖြင့် ရေးထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ လေယာဉ်မှူးဘရစ်၏ ပြောဆိုချက်မှာ ယုတ္တိရှိရှိသာမက အမှန်တကယ်လည်းဖြစ်ကြောင်း တိတ်ဆိတ်စွာပင် ဝန်ခံလိုက်မိလေသည်။

“တောဒီတောစစ်ကနေပြီး ပင်လယ်ဘက်ကို ထွက်တဲ့နေရာမှာ အင်မတန်ငါးရှာလို့ကောင်းတဲ့နေရာတွေရှိတယ်။ ဒီတော့ ဒီလှံစွပ်တာ ဂျပန်စစ်သားတွေ ငါးရှာဖို့အသုံးပြုခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ဘာမှယုံမှားစရာမလိုဘူး။ ဒီလှံစွပ်ကို တွေ့ရတာကို ထောက်တော့ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ဂျပန်စစ်သားတွေ စခန်းချသွားတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်မတုတ်လား”

ရှေးတောင်းသူတေသန အရာရှိ၏ တန်ပန်လေသံဖြင့်
လေယာဉ်ပျံဒင်နစွာရစ်က လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော ဂျပန်
လှံစွပ်ကို မြှောက်၍မြှောက်၍ပြုရင်း မိန့်ခွန်းချွေနေလေသည်။

“သံချေးတက်နေတဲ့ တောဒီလှံစွပ်ကို သေသေချာချာ ကြည့်
လိုက်မယ်ဆိုရင် လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ငါးရက်၊ ရက်နှစ်ဆယ်လောက်က
ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်ယောက်က လွှင့်ပစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်း
လို့ ရနိုင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သစ်သားလက်ကိုင်ခိုးက
အသစ်ကြီးပဲ ရှိနေသေးတယ်မဟုတ်လား။ လှံစွပ်ကသာ ပူအိုက်ပြီး
စွတ်စိုတဲ့ဒေသဖြစ်လို့ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်အတွင်းမှာ သံချေးတက်
သွားတာ။ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်အတွင်းမှာ သံချေးတက်လာတဲ့ လှံစွပ်ကို
တွေ့ရတာတာ တောဒီကျွန်းပေါ်ပယ် ဂျပန်စစ်သားတွေရှိနေတယ်
ဆိုတာကို သက်သေထုလိုက်တဲ့ အချက်ပဲမဟုတ်လား”

လေယာဉ်ပျံဒင်နစွာရစ်၏ အသံမှာ ကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံး
ပင် ကြားနိုင်လောက်အောင် ကျယ်လောင်လှသည်ဟု စစ်ဗိုလ်ကလေး
ဘလယ်ယာက ထင်မှတ်လိုက်၏။

“ဒီကျွန်းပေါ်ပယ် ဂျပန်တွေရှိတယ်ဆိုရင်ကော ဘာဖြစ်
သတုန်း။ ကျုပ်တို့ထွက်လာကတည်းက ဂျပန်တို့တိုက်ဖို့ လာတာပဲ
မဟုတ်လား။ သိုဝ်နီးဘီးလ်ကျွန်းကြီးကို မရောက်ခင် တောဒီ...လမ်း
တစ်ဝက်မှာပဲ ဂျပန်ကို တိုက်ရတယ်ဆိုရင် ပိုပြီးသဘောကျသေး
တယ်...”

အမေရိကန်စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာသည် မိမိအတွေး
ကို မိမိကိုယ်တိုင် သဘောကျသွားပြီးနောက် တပ်ကြပ်ကြီးဘလီကား
ဘက်သို့ လှည့်၍မေးလိုက်၏။

“ဆရာဘလီကား တပ်သားတွေအားလုံး လက်နက်အပြည့်
အစုံနဲ့ အသင့်ရှိနေဖို့ အမိန့်ထုတ်ပြီးပြီမဟုတ်လား။ တောဒီကျွန်း

ပေါ်မှာ ကျုပ်တို့တော့ တစ်ပွဲတစ်လမ်း အကဲစမ်းရမယ့် အခြေအနေ
ရှိနေပြီ။ တပ်သားအားလုံး လက်နက်အပြည့်အစုံနဲ့ အသင့်ရှိနေဖို့
ထပ်ပြီး သတိပေးလိုက်ပါဦးဆရာ...”

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ၏ စကားအဆုံးတွင် တပ်သား
အားလုံး လက်နက်ပြေးယူသူယူ၊ ကျောပိုးအိတ်ပိုးသူပိုးဖြင့် တပြုံး
ပြုံး အလုပ်များသွားကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဝါရင့်ဆေးပျူးကြီးဖြစ်သူ ဟလိုနီက လေယာဉ်မှူးဒင်းနုစွ
ဘရစ်အနီးသို့ တိုး၍တပ်လိုက်ပြီး...

“ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဘယ်လောက်များ ကျောင်းသားကလေး
တွေနဲ့တူသလဲလို့၊ ကျောင်းသားနဲ့တူတဲ့ တပ်သားတွေကို ကျောင်းသား
တစ်ယောက်နဲ့ ဘာမှမတူးခြားတဲ့ စစ်ဗိုလ်ကလေးနဲ့ ဒီအတိုင်းသာ
လွှတ်ထားမယ်ဆိုရင်တော့ ဒုက္ခလှလှကြီးတွေ့ရမှာပဲ...” တု လေအေး
ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို လှုပ်လိုက်ပြီး...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘလယ်ယာက ဒီတပ်သားတွေကို အုပ်ထိန်း
နေရတဲ့ တပ်မှူးပဲမတုတ်လား” တု သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ပြောလိုက်
၏။

ဝါရင့်ဆေးပျူးကြီးဖြစ်သူ ဟလိုနီက

“သင်တန်းက ဆင်းပြီးတာစ စစ်ဗိုလ်ကလေးဆိုတော့
အမြင်မကျယ်နိုင်သေးဘူးပေါ့။ အဲဒီလို အမြင်မကျယ်တာကို ခင်ဗျားနဲ့
ကျုပ်က ဒီအတိုင်းထိုင်ပြီး ကြည့်နေမယ်ဆိုရင် သံဃာစင်ပါ မှောက်
ကုန်လိမ့်မယ်” တု ထပ်၍ အကြောင်းပြောလိုက်၏။

“ထိုင်ပြီးကြည့်မနေလို့ ကျုပ်က ဘာများလုပ်ရဦးမှာလဲ
ဟလိုနီ”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က ဟလိုနီ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ထပ်၍
စောဒကတက်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားက လေတပ်မှာ လေယာဉ်မှူးအလုပ်ကို မလုပ်ခင် ရေတပ်မှာ တိုက်ခိုက်ရေးစစ်သားကောင်းကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သေး တယ်မတုတ်လား။ ဒီတော့ သင်တန်းဆင်းပြီးကာစ စစ်ဗိုလ်ကလေး တစ်ယောက် အရူး နှင်းတောတိုးသလိုလုပ်နေတာ ထိုင်ပြီးကြည့်နေ မယ့်အစား ခင်ဗျားလိုတိုက်ရည်ခိုက်ရည်ရှိပြီးတဲ့ ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက် က လတ်တလောပေါ်ပေါက်လာတဲ့ အခြေအနေကို ကွပ်ကဲထိန်းသိမ်း သင့်တယ်မတုတ်လား။ စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ ခုလုပ်နေပုံမျိုးနဲ့ ဆိုရင် သူ့တပ်သားတွေရော ကျုပ်တို့ပါ ဝီဝိန်ချုပ်ကုန်ကြလိမ့် မယ်...”

ဆေးမှူးကြီးမာလိုနီ၏ စကားအဆုံးတွင် လေယာဉ်မှူး ဒင်းနုစွဘာရစ်သည် နောက်ထပ်၍စကားမျိုး မကြားချင်တော့သဖြင့် မာလိုနီနှင့်အတူ ရပ်နေရာမှ ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့်၍ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

ဤကဲ့သို့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ထွက်လာပြန်တော့လည်း မတွေ့ ချင်သော စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိနေပြန်သည်။

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာသည် လက်နက်ခဲယမ်းအပြည့် အစုံဖြင့် မိမိတို့ကျောပိုးအိတ်များကို အသင့်ပြင်ဆင်နေသော တပ်သား များကို တစ်ဦးချင်း လိုက်လံစစ်ဆေးလျက်ရှိနေလေသည်။

ကွင်းပြောင်ပြောင်တစ်ဝက်တွင်ရပ်၍ ကျွန်နေရစ်ခဲ့သော ဝါရင့်ဆေးမှူးဖြစ်သူ မာလိုနီသည် လေယာဉ်မှူးဒင်းနုစွဘာရစ် မည်သို့ ဆက်လက်ပြုမည်တို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ အကဲခတ်နေလေ၏။

လေယာဉ်မှူးဒင်းနုစွဘာရစ်သည် စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ ၏ ပခုံးကို နောက်မှနေ၍ ပုတ်လိုက်ပြီး...

“ဗိုလ်ဘလယ်ယာ ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားတပ်သားတွေကို ကျွန် က သိုဝိန်းသီးလ်ကျွန်းကြီးကို ရောက်တဲ့အထိ ပို့ရမယ့်တာဝန်ရှိ တယ် မတုတ်လား”တု အသံပြတ်နှင့် မေးလိုက်၏။

“တုတ်တယ်...ကပ္ပတိန်”

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက အံ့ဩသည် အမှုအရာဖြင့် အဖြေပေးလိုက်၏။

“ဗိုလ်ကလေးက ဘာမဆိုလုပ်ရင် စာအုပ်ကြီးအတိုင်းလိုက်ပြီး လုပ်တာပဲမတုတ်လား။ စာအုပ်ကြီးထဲမှာ လမ်းမှာ မတော်တဆတွေတဲ့ ကျွန်းပေါ်ကရန်သူကို တိုက်ရမယ်လို့ အမိန့်ပါသလား...”

မမျှော်လင့်သော ပေးခွန်းကြောင့် စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာသည် ခဏမျှတွေဝေသွားပြီး ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ပြန်၍ အဖြေပေးလိုက်၏။

“လမ်းမှာတွေ့တဲ့ရန်သူကို တိုက်ဖို့အတွက် အမိန့်တောင်းနေစရာ လိုသေးသလားဗိုလ်ကြီး။ မှောင်စပျိုးလာတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ဒီကျွန်းပေါ်မှာရှိတဲ့ ညစ်ပတ်တဲ့ တိရိစ္ဆာန်ဂျပန်တွေကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး အစတိုးပစ်လိုက်မှာပဲ ဗိုလ်ကြီး...”

“အင်း...မောင်ရင်ကသာ ဂျပန်တွေကို ညစ်ပတ်တဲ့ တိရိစ္ဆာန်တွေလို့ ဆိုနေတာ။ ဂျပန်စစ်သားတွေ တစ်နေ့ရေဘယ်နှစ်ခါချိုးတယ်ဆိုတာ မောင်ရင် မြင်ဖူးရဲ့လား”

ဤစကားကို ပြောလိုက်သူကား လေယာဉ်မှူးဒင်းနဲစွာရစ်နှင့် စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာတို့ အနီးသို့ ရုတ်တရက်ရောက်ရှိလာသော ဝါရင့်ဆေးမှူးဖြစ်သူ မာလိုနီပင်ဖြစ်လေသည်။

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာသည် မဆီမဆိုင် ကြားမှနေ၍ ဝင်စွက်လိုက်သော ဆေးမှူးမာလိုနီကို ချက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အကြားမှာ ဘာမှဝင်ပြီး စကားများမနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ။ ဂျပန်ကို သဘောကျနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီက ဘာအကြံကိုမှ မလိုချင်ဘူး”တု ပြတ်ပြတ်တောင်းတောင်းပင်ပြောချလိုက်၏။

ဤတွင် တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကားက မခန့်လေးစား ရယ်လိုက် ပြီး...

“ဗိုလ်လေးခင်ဗျာ၊ အဲဒီလူကြီးကို အဲဒီလိုထပ်ပြီးပြောဖို့ ကျွန်တော် တိုက်တွန်းပါတယ်” တု ဝင်၍စွက်လိုက်၏။

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာကမူ မည်သူ့ကိုမျှ မမူသော အမူ အရာဖြင့် သူတပ်သားများကို အသံကျယ်ကျယ်နှင့် အမိန့်ပေးနေ လေသည်။

“ဇေလီ၊ ကိုလင်စကို၊ အော်တွန်၊ မဝွီ၊ တောက်စ်ပီ၊ မင် အဒပ်၊ ကိုယ့်လက်နက်ပစ္စည်းတွေကို ကိုယ်အသင့်ပြင်ပြီး တန်း စီ...”

တပ်ကြပ်ကလေးရူမီနိုက ကျောပိုးအိတ်ကို အပေါ်သို့ မြင့်၍ တင်လိုက်ပြီး ကျောပေါ်တွင် အသားကျအောင် ပြင်ဆင်နေ၏။ စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက တပ်ကြပ်ကလေးရူမီနို၏ အမူအရာကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ရှုံ့နေလေသည်။ တပ်သားကလေး ဒက်စ်တာကမူ လက်နက်နှင့် ကျောပိုးအိတ်အပြည့်အစုံဖြင့် တန်းစီ ရန် တန်ပြင်သော တပ်သားများအလယ်သို့ ပြာရိပြာရာနှင့် ယခုမှ ရောက်လာလေသည်။

လေယာဉ်မှူးဒင်းနစ္စဘရစ်သည် စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ ၏ ပခုံးပေါ်မှကျော်ကာ ဝါရင်ဆေးမှူးကြီးဖြစ်သူ မာလိုနီအား လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မှတ်ထုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာနှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်၍ ရပ်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တို့က ကျဆုံးသွားတဲ့အရာရှိနှစ်ယောက်ရဲ့ အလောင်း ကိုတောင် မြေပြုလုပ်သင်္ဂြိုဟ်ဖို့ အစီအစဉ်မလုပ်ရသေးဘူး မဟုတ် လား။ ဘာဖြစ်လို့ ခုချက်ချင်း ရန်သူကို ထွက်ပြီး တိုက်ချင်နေတာ လဲ” တု စကားဆိုလိုက်၏။

မျက်နှာတွင် ရှက်သွေးများဖြာ၍ ထွက်သွားသော စစ်ဗိုလ်
ကလေးဘလယ်ယာသည် လေယာဉ်မှူးဒင်းနစ္စဘရစ်၏ အဆိုကို
အလျင်စလိုပင် ပြန်၍ချေဖျက်လိုက်၏။

“အရာရှိနှစ်ယောက်ရဲ့အလောင်းက ဘယ်အချိန်ပဲမြုပ်မြုပ်
မြုပ်လို့ ရပါတယ်။ ရန်သူတွေကိုတော့ ကျွန်တော်တို့က အချိန်မရွေး
တိုက်ဖို့ အသင့်ရှိနေရလိမ့်မယ်”

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာရှေ့တွင် တန်းစီကာ ညာညှိနေ
သော တပ်သားများကိုကြည့်ရင်း လေယာဉ်မှူးဒင်းနစ္စဘရစ်က သူ
ခေါင်းကို စိတ်ပျက်သည့် အမူအရာဖြင့် လှုပ်ခါနေလေသည်။

“လေယာဉ်မပျက်ဘဲ ဘိုဂိန်းဘီးလ်ကို ရောက်နေမယ်
ဆိုရင် ကျုပ်တာကျုပ် ဒူးကလေးနဲ့ပြီး ဘီယာသောက်နေရမယ်
အချိန်ပဲ။ ခုတော့...”

လေယာဉ်မှူးဒင်းနစ္စဘရစ်သည် စိတ်ထဲမှ တိတ်ဆိတ်စွာ
ရေရွတ်လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သလို တန်းစီ၍
ရပ်နေသောတပ်သားများနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေသည့် စစ်ဗိုလ်ကလေး
ဘလယ်ယာကိုမျက်နှာမူကာ ခပ်တည်တည်ကြီးရပ်လိုက်၏။ ထို့နောက်
တန်းစီလျက်ရှိသော စစ်သားများဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်ပြီး...

“သတိ...”တု တပ်သားများအား အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ဤကဲ့သို့သော အမိန့်မျိုးကို လိုက်နာနေကြဖြစ်သော
တပ်သားများသည် လေယာဉ်မှူးဒင်းနစ္စဘရစ်ထံမှ ထွက်ပေါ်လာခဲ့
သောအမိန့်ကို ကြားလျှင်ကြားချင်း သတိအနေအထားဖြင့် တောင့်
တောင့်ကြီး ရပ်နေလိုက်ကြ၏။ သို့သော်...တပ်သားများ၏ မျက်နှာ
ပေါ်တွင် မိမိတို့၏ စစ်ဗိုလ်ထံမှမတုတ်ဘဲ လေယာဉ်မှူးဒင်းနစ္စဘရစ်
ထံမှ ကြားလိုက်ရသောအမိန့်သံကို အံ့ဩသည့်အမူအရာ ပေါ်နေသည်။

စစ်ဗိုလ်ကလေးဖြစ်သူ ဘလယ်ယာမှာလည်း တပ်သားများ
ကဲ့သို့ပင် အစပထမ၌ အံ့ဩကြီး အံ့ဩနေမိပြီးမှ မိမိအပေါ်တွင်

ကျော်ကာ ဩဇာပေးနေသော လေယာဉ်မှူးဘရစ်ကို စိတ်ဆိုးဟန်ဆိုးဖြင့် လှည့်၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားက...ကျုပ်အုပ်ချုပ်ရတဲ့တပ်ကို ဘာဖြစ်လို့လာပြီး အမိန့်ပေးနေရတာလဲ...အပေရိကန်တပ်မတော်ကြီးက တပ်မှူးတွေကို ပေးထားတဲ့အာဏာကို ခင်ဗျားက လုယူဖို့ ကြိုးစားနေတာလား...”

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ၏ ဒေါသတကြီးပေးလိုက်သော မေးခွန်းကို လေယာဉ်မှူးဒင်းနုစွဘရစ်က အဖြေမပေးရသေးမီ တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကားက ကြားဝင်၍ စွက်လိုက်၏။

“ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ဘာတွေများဖြစ်ကုန်ပြီလဲ မသိဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကို ခါတိုင်း အမိန့်ပေးနေတာကတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာပဲ...။ ခုတော့...”

တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကား၏ စကားမဆုံးမီ လေယာဉ်မှူးဒင်းနုစွဘရစ်က အသံမဟာဖြင့် ပြန်၍ပြောလိုက်၏။

“ဘလယ်ယာရောဘလိကားရော နှစ်ယောက်စလုံးနားထောင် ကျုပ်တာ ကက်တန်ကျွန်းမှာ ဂျပန်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုက်လာခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ဂျပန်တွေအကြောင်းကို ကျုပ်ကောင်းကောင်းကြီးသိတယ်။ ဂျပန်စစ်တပ်တွေထဲမှာ မိုက်မိုက်ကန်းကန်းတပ်သားတွေ ပါပေမယ့် တစ်တပ်လုံးကတော့ စဉ်းစားဉာဏ်နဲ့ချင့်ချိန်ပြီး တိုက်လေ့ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်အသိဆုံးပဲ။ တောတောင်မှန်သမျှကို ဂျပန်တွေက ကျွမ်းပြီးထားဖြစ်တော့ သူတို့က ကျုပ်တို့ထက် တစ်ပန်းသာ နေတယ်။ အထူးသဖြင့် ဒီကျွန်းပေါ်မှာရှိတဲ့ ဂျပန်တွေတာ နယ်မြေ အနေအထားကို ကျုပ်တို့ထက်ပိုပြီး ကျွမ်းကျင်မယ်ဆိုတာ သိပ်ပြီး သေချာတယ်။ ဒီတော့...ကျုပ်တို့က အလျင်စလို ထွက်မတိုက်ဘဲ လာတိုက်မယ့် ရန်သူ့အရိပ်အခြေကိုကြည့်ပြီး ကျင်းတူးပြီးနေရရင် အကောင်းဆုံးပဲလို့ ကျုပ်ယူဆတယ်”

လေယာဉ်မှူးဒင်းနစ္စဘရစ်၏ စကားအဆုံးတွင် တပ်ကြပ်ကြီး
ဘလိကားက မခံချင်အောင် ဝင်၍စွက်လိုက်ပြန်၏။

“ခင်ဗျားကြီးက မိုက်ရူးရဲလှပန်ဆယ့်လေးငါးယောက်ကို
သိပ်ပြီး ကြောက်နေတယ်ထင်တယ်”

“အေး...ကျုပ်က ကြောက်တာပေါ့။ မင်းပြောသလို လှပန်
ဆယ့်လေးငါးယောက်မတုတ်ဘဲ လှပန်တပ်ကြီးတစ်တပ် ဒီကျွန်းပေါ်မှာ
ရှိနေရင် မင်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

လေယာဉ်မှူးဒင်းနစ္စဘရစ်သည် တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကား
အား မိုးကြိုးပစ်သံမျိုးဖြင့် ပြောနေရာမှ အသံကို နှိပ်ချလိုက်ပြီး...

“တပ်သားတွေဆီက ကြားရတဲ့အတိုင်းဆိုရင် မောင်ရင်
တာ တပ်ထဲမှာ လက်ဝှေ့တော်တော်အထိုးကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်
ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိရတယ်။ လက်ဝှေ့ထိုးတဲ့အခါ မျက်စေ့
မှိတ်ပြီး အရမ်းစွတ်ထိုးတာထက် ရန်သူ့ခြေလှမ်းကိုကြည့်ပြီး ကိုယ်က
ပြန်ထိုးတာက ပိုပြီးထိရောက်တယ်မတုတ်လား...” ဟု ပေးပေး
ပြောပြော ပြောလိုက်လေသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကားသည် လေယာဉ်မှူးဘရစ်အသံကို
နှိပ်၍ ပြောနေသည့်တိုင်အောင် အခဲမကျေနိုင်သည့် အမူအရာနှင့် ပြန်၍
အော်တစ်ပြောဆိုလိုက်၏။

“ကျုပ်ကတော့ လက်ဝှေ့ထိုးရင် မျက်စေ့မှိတ်ပြီး ပစ်ထိုး
တာပဲ။ ဘယ်တော့မှ ရန်သူ့ခြေလှမ်းကို ကြည့်မနေဘူး။ မျက်စေ့မှိတ်
ပြီး ပစ်ထိုးလို့လဲ ကျုပ်နဲ့ ပြိုင်ဘက်တွေမှန်သမျှ နောက်ကောက်ကျ
သွားတာချည်းပဲ”

တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကားသည် အနာပေါ် တုတ်ကျသကဲ့သို့
အခံရခက်သွားပြီး စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာဘက်သို့လှည့်ကာ

“ဗိုလ်ကလေးခင်ဗျာ...ကျွန်တော့်သတ္တိကို တောဒီကမိတ်ဆွေကြီးက သိချင်တယ်ဆိုရင်၊ ခုပဲ သူနဲ့ကျွန်တော် အကဲခမ်းပြုလိုက်ချင်တယ်ဗိုလ်လေး...” တု ပြောလိုက်လေသည်။

သို့သော် လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် ဘုရားလိုက်ခေါင်းအောင်း၍ ဟန်သွေးသည်ခွေးကို အရေးပြုရန် ခွင့်မသာသည့် အမှုအရာဖြင့်...

“စစ်ခုံရုံးရောက်ရင်တော့ မင်းကိုကျွပ်က အမိန့်ကို ဝီဆန်ပုန်ကန်တဲ့ ဥပဒေနဲ့စွဲချက်တင်မယ်၊ မင်းနားလည်ရဲ့လား” တု ဆိုင်ရာမှ ကိုင်၍ပြောလိုက်၏။

စောစောက လေယာဉ်မှူးတစ်ယောက်တူသောအသိဖြင့် စကားနှုတ်လှန်ထိုးနေသော တပ်ကြပ်ကြီးဘလီကားသည် လေယာဉ်မှူးဘရစ်၏စကားကြောင့် နဝေတီမ်တောင်ဖြစ်သွားသည်သာမက ကြောက်စိတ်လည်း ဝင်၍လာခဲ့လေသည်။

ဤအချိန်တွင်ပင် စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက မိမိ၏ တပ်စိပ်မှူးဖြစ်သူ ဘလီကားအား အကူအညီပေးရန်အတွက် စကားဝင်၍ စွက်လိုက်၏။

“အမိန့်အာဏာကို ဝီဆန်တာတာ ဆရာဘလီကား မတုတ်ဘူး ခင်ဗျားပဲ၊ ခင်ဗျားက တပ်မတော်က သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးလေယာဉ်မှာ လေယာဉ်မှူးဖြစ်တာနဲ့ ကျွပ်တို့လို စစ်သားတွေအပေါ်မှာ ဘာမှ အမိန့်ဩဇာပေးနိုင်တဲ့ အာဏာမရှိဘူး။ အခြေခံစခန်းကို ပြန်ရောက်တဲ့အချိန်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘိုဝိန်းဘီးလ်ကျွန်းကို ရောက်တဲ့အချိန်ပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားကို အမိန့်ဝီဆန်ပုန်ကန်မှုနဲ့ စစ်ခုံရုံးမှာ စွဲချက်တင်ရမယ်”

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ၏စကားကို လေယာဉ်မှူးဒင်းနုစွဘရစ်က ပြုံးပြုံးကလေး နားစိုက်၍ထောင်နေသည်။ စကားဆုံး

တော့မှ လေယာဉ်ပျံ့ဒင်းဘရစ်က အေးဆေးသောလေသံဖြင့် ပြန်၍ ချေပလိုက်၏။

“ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ တပ်မတော်လက်စွဲဥပဒေကျမ်း၊ အခန်းကိုး၊ စာမျက်နှာသုံးဆယ့်သုံးမှာ ဘယ်လိုရေးထားတယ်ဆိုတာ မောင်ရင် သိရဲ့လား။ အဲဒီအပိုင်းကို ကျုပ်ဝတ်ပြမယ်”

လေယာဉ်ပျံ့ဒင်းနစ္စဘရစ်သည် ချောင်းတစ်ချက်တန့်လိုက် ပြီး တပ်မတော်လက်စွဲကျမ်း အခန်းကိုးမှ စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ကို ရွတ်၍ ပြလိုက်၏။

“တပ်မတော်နှင့်သက်ဆိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးတို့သည် လေ ကြောင်းဖြင့် ခရီးသွားသည်ဖြစ်စေ၊ ရေကြောင်းဖြင့်ခရီးသွားဖြစ်စေ၊ ယင်းလေယာဉ်၊ ရေယာဉ်များကို ဦးစီးလိုက်ပါလာသော သက်ဆိုင်ရာ အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိများ၏ အမိန့်ကို ခရီးအဆုံးသို့ မရောက်မီကာလ အတွင်း လိုက်နာကြရမည်ဖြစ်၏။ တပ်မတော်လက်စွဲကျမ်းက ဒီလို ညွှန်ပြထားတယ်။ ဒီတော့ ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာနဲ့ လေယာဉ်ပေါ် မှာ လိုက်ပါလာတဲ့ တပ်သားမှန်သမျှတို့ ကျုပ်ကအုပ်ချုပ်ပြီး အမိန့် ပေးရလိမ့်မယ်။ ဘိုဂိန်းဘီးလ်ကျွန်းကြီးကို ရောက်တဲ့အချိန်ကျ တော့ ကျုပ်နဲ့ မောင်ရင်တို့နဲ့ ဘာမှမသက်ဆိုင်တော့ဘူး။ ဒီလိုလမ်း တစ်ဝက်မှာ ရောက်နေတဲ့အချိန်မှာ လေယာဉ်ပေါ်မှာပါလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် အားလုံး ကျုပ်ရဲ့အမိန့်ကို နာခံရမယ်”

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက လေယာဉ်ပျံ့ကြီးဗိုလ်ကြီး ဘရစ် ရွတ်ပြသည့်စာပိုဒ်ကိုငေးစိုက်၍ နားထောင်နေစဉ်ပင် လေယာဉ် ပျံ့ဒင်းနစ္စဘရစ်က သတိအနေအထားဖြင့် တန်းစီနေသော ရဲဘော် များအား ထပ်၍ အမိန့်ပေးလိုက်ပြန်၏။

“သက်သာ”

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာသည် လေယာဉ်မှူးဘရစ်၏ စကားကို အကျိုးအကြောင်းပြ၍ ချေပနိုင်စွမ်းမရှိငြားသော်လည်း တတ်နိုင်သမျှ ပြန်၍ စောဒကတတ်လိုက်၏။ သို့သော် သူ့အသံမှာ ပြတ်ပြတ်သားသားမရှိလှဘဲ ဗလုံးဗထွေးနိုင်လှ၏။

“အဲဒီအပိုဒ်က ဒီလိုဆိုပေမယ့် တခြားညွှန်ကြားချက်တွေက ကျွန်တော့်ကိုအာဏာပိုင်တဲ့ တပ်မှူးတစ်ယောက်အဖြစ် ရည်ညွှန်းထားတာလဲ ရှိချင်ရှိဦးမှာပဲ။ ခု...ကျွန်တော် လိုက်ပါလာရတာတာလဲ အထူးတာဝန်နဲ့ လိုက်လာရခြင်းပဲ”

“အင်း...မောင်ရင်ပြောတာ တုတ်ချင်လည်း တုတ်မှာပဲ။ ဂျပန်တိုက်လေယာဉ်တွေ ကျွန်ုပ်တို့ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးလေယာဉ်ကြီးကို လာပြီးတိုက်တော့ ကျွန်ုပ်တို့လေယာဉ်ပေါ်မှာ တပ်ပေါင်းစုဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂျင်နရယ်မတ်အာသာပါလာလို့ လာပြီးတိုက်တယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ခုတော့ အထူးတာဝန်နဲ့လိုက်ပါလာတဲ့ မောင်ရင်ကြောင့် ဂျပန်တိုက်လေယာဉ်တွေက ကျွန်ုပ်တို့ကို လိုက်ပြီးတိုက်တာလို့ သိရတော့တယ်”

လေယာဉ်မှူးဒင်းနုစွဘရစ်သည် စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ၏ စကားကို ချေပနေရာမှ တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကားဘတ်သို့ ရုတ်တရက် လှည့်လိုက်ပြီး...

“ဆရာဘလိကား” တု အသံပြတ်ပြတ်ဖြင့် ခေါ်လိုက်၏။ တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကားက သက်သာအနေအထားဖြင့် ရပ်နေရာမှ သတိအနေအထားသို့ ပြောင်းလိုက်ပြီး...

“အမိန့်ရှိပါဗိုလ်ကြီး” တု ဆိုလိုက်လေသည်။ လေယာဉ်မှူးဒင်းနုစွဘရစ်သည် ကွင်းပြောင်ပြောင်ကလေးတစ်ဇက်ရှိ တောင်ကုန်းကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြလိုက်ကာ

“ကျုပ်တို့အားလုံး အဲဒီတောင်ကုန်းပေါ်ကိုပြောင်းပြီး စခန်းချမယ်။ တောင်ကုန်းပတ်ပတ်လည်မှာ လက်နက်ကျင်းနဲ့ ကတုတ်တွေ တူးစမ်းပါ”တု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကားက “ဟုတ်ကဲ့ဗိုလ်ကြီး ကျွန်တော့် လူတွေကို ကျွန်တော် အသေးစိတ်ညွှန်ကြားပါ့မယ်”တု သတင်းပို့လိုက်၏။

ဤတွင် လေယာဉ်မှူးဒင်းနုစွဘရစ်က...

“ဆရာဘလိကား ကျုပ်ပြောတဲ့အမိန့်ကို ဝရုစိုက်ပြီး နားထောင်စမ်း။ မင်းကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်ပြီး ကတုတ်ကျင်းတူးပါလို့ ကျုပ်ပြောနေတယ်”တု အသံမာမာဖြင့် ထပ်၍ အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကားသည် မျက်စေ့တိုမှေး၍ ပစ်လိုက်ပြီး လက်သီးနှစ်ဖက်ကိုလည်း ကျစ်ကျစ်ပီအောင်ဆုပ်ကာ လေယာဉ်မှူးဒင်းနုစွဘရစ်ကို ခဏမျှတွေ့၍ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ “ဟုတ်ကဲ့ဗိုလ်ကြီး”တုပြောရင်း ရှေ့သို့ထွက်သွားကာ ဂေါ်ပြားတစ်လက်ကို ကောက်ယူလိုက်၏။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် ကျောပေး၍ ထွက်သွားသော တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကားကို ပြုံး၍ကြည့်နေလိုက်ပြီးနောက်

“စောစောက ဖျပ်လုံ့စွပ်တစ်ချောင်းတွေ့တဲ့လူ ဘယ်သူလဲတေ့”တု ခပ်ကျယ်ကျယ်မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်ပါ ဗိုလ်ကြီး”

တပ်ကြပ်ကလေးဘရစ်အောက်က သတိအနေအထားနှင့် သတင်းပို့လိုက်လေသည်။

“ကရက်အောက်နဲ့ ရူဖီနိုက ကင်းထောက်ခေါင်းဆောင်တာဝန်ကိုယူရမယ်။ ကျုပ်နဲ့ကရက်အောက်က နေဝင်လာတာနဲ့တစ်ပြိုင်

နက် တိုက်ကင်းထွက်မယ်။ ကျန်တဲ့တပ်သားတွေက လေယာဉ်ထဲက ထုတ်ယူထားတဲ့ ရိက္ခာနဲ့ပစ္စည်းတွေအားလုံးကို တောတိုတောင်ကုန်းပေါ်အရောက် သယ်ယူကြရမယ်။ စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ပစ္စည်းတွေ အားလုံးရောက်/ပရောက်နဲ့ ကတုတ်ကျင်းတွေ တူးပြီးပပြီး စစ်ဆေးဆော်ကြတဲ့တာဝန်ကို ယူရမယ်။ ကဲ...တန်းဖြုတ်လိုက်တော့...”

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာသည် အသက်များစွာဝေးသော လေယာဉ်မှူးဒင်းနုစွဘရစ်အား မကျေမချမ်းသည် မျက်နှာဖြင့် တစ်ချက်မျှ စိုက်၍ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် “တုတ်ကဲ့ဗိုလ်ကြီး” တုသတင်းပို့ရင်း အလေးပြုလိုက်လေသည်။

လေယာဉ်မှူးဒင်းနုစွဘရစ်သည် တစ်ချက်မျှ မသိပသာ ပြုံးလိုက်ပြီး ရဲဘော်များရှိရာသို့ ကိုယ်တိုင်ကြီးကြပ်ရန် သွားတော့မည် ဆဲဆဲဖြစ်နေသော စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာအား...

“မောင်ရင့်ကို ပြောစရာတစ်ခုတော့ကျွန်သေးတယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ကျုပ်တို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အလေးပြုစရာမလိုဘူး။ နို့ပြီး ကျုပ်သာမောင်ရင့်လို ပရုံးပေါ်မှာ ရာထူးအဆင့်အတန်းကို ဖော်ပြတဲ့ ရွှေချောင်းတပ်ပြီးရှိနေမယ်ဆိုရင် အဲဒီရွှေချောင်းကို အိတ်ထဲမှာ အသာကလေး သိမ်းထားလိုက်မှာအမှန်ပဲ။ ကျုပ်ကိုယ်ပေါ်မှာ တပ်ထားတဲ့တံဆိပ်တွေကိုလည်း ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သိမ်းထားပြီးပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရန်သူ့ဘက်က စခိုက်ဘာလက်ဖြောင့်တပ်သားတွေ အရာရှိတံဆိပ်တပ်ထားတဲ့လူကို ပထမဆုံးရွေးပြီး ဖိဝိန်ဖြုတ်တဲ့အကျင့်ရှိလို့ပဲ” တု ပြောလိုက်ကာ စောစောက တန်းဖြုတ်လိုက်သော ရဲဘော်များ တောင်ကုန်းရှိရာသို့ ပစ္စည်းများကို သယ်၍သွားနေသည်ကို တစ်ချက်မျှ မျက်စေ့ကစား၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်...

“မောင်ရင်အပေါ်မှာ ကျုပ်က အာဏာပေးနေရတာကို ဝမ်းနည်းပါတယ်။ တိုက်ပွဲတစ်ခုခုကို မခံချင်တဲ့စိတ်နဲ့ တိုက်မယ့် အစား စဉ်းစားဉာဏ်သုံးပြီး တိုက်တာက ပိုခရီးရောက်ပါတယ်။ မောင်ရင်က ဒီကျွန်းပေါ်မှာရှိတဲ့ ဂျပန်တွေကို အပျောက်ရှင်းပစ်ချင် သလို ကျုပ်ကလည်း အပြန်ဆုံးရှင်းပစ်ချင်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ရန်သူကိုအထင်သေးပြီး စဉ်းစားဉာဏ်မသုံးဘဲ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်လိုက်ရင် အမှားနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့သာရှိတယ်။ ဒါကြောင့် မောင်ရင် အပေါ်မှာ ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ အာဏာတွေ့ အမိန့်တွေသုံးနေရတယ် ဆိုတာ မောင်ရင် သဘောပေါက်စေချင်တယ်။ သဘောပေါက်တယ် မတုတ်လား”ဟု အေးဆေးသော လေသံဖြင့် ပြောပြလိုက်၏။

“သဘောပေါက်ပါတယ် ခိုလ်ကြီး...”

စစ်ခိုလ်ကလေးဘလယ်ယာသည် ပြန်၍စကားဆိုလိုက်ရင်း က တပ်မတော်ထုံးစံအတိုင်း လေယာဉ်မှူးဘရစ်အား အလေးပြုရန် လက်ကို အပေါ်သို့ မြှောက်လိုက်မိသည်။ ပြီးမှ စောစောကပြောထား သော စကားကို သတိရပြီး အလေးပြုရန် တန်ပြင်ထားသောလက်ကို အောက်သို့ ပြန်၍ချလိုက်သည်။

“နောက်ထပ် ဘာများအမိန့်ပေးစရာ ရှိသေးသလဲ ခိုလ် ကြီး...”

“ကျုပ်တို့မှာ ရိက္ခာနဲ့ရေက များများစားစား မရှိဘူး။ ဒီတော့ ဒီကျွန်းပေါ်ကရခိုင်မယ့် ရိက္ခာနဲ့ရေကိုလည်း တတ်နိုင်သမျှ ရှာတွေ့ရဆောင်းရမယ်။ လက်ထဲမှာရှိသမျှ ရေနဲ့ရိက္ခာကိုလည်း ရာရှင် စနစ်နဲ့ တပ်သားတွေကို စနစ်တကျဝေပေးရမယ်။ ဒီတာဝန်ကို မောင်ရင်က ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲရမယ်...”

စစ်ခိုလ်ကလေးဘလယ်ယာသည် “တုတ်ကဲ့ခိုလ်ကြီး”ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် တောင်ကုန်းရှိရာဘက်သို့ လှည့်၍ထွက်လာခဲ့

၏။ ဤအချိန်တွင်ပင် သောင်ပြင်ပေါ်၌ လဲကျနေသော အုန်းပင်တစ်ပင် ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ဆေးမှူးကြီးမာလိုနီထံမှ စကားသံက ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

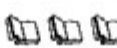
“ရေကို ရာရှင်စနစ်နဲ့ ဝေငှပေးဖို့ဆိုတာကိုတော့ ကျုပ်သဘောအကျဆုံးပဲဗျို့။”

အသံလာရာဆီသို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သောအခါ ဝိစကီပုလင်း အသစ်တစ်လုံးကိုခွင့်နေသော မာလိုနီကို လေယာဉ်မှူးဒင်းနစ္စာရစ်က တွေ့လိုက်ရ၏။ ထို့ကြောင့်...

“တော့လူကြီး ဝိစကီပုလင်းတွေကို အရမ်းလဲဖောက်ပြီး သောက်ပနေခဲ့ဦး။ ဒီကျွန်းပေါ်က ကျုပ်တို့တစ်တွေ မသွားမချင်း ဆေးအပြစ် ငါးအပြစ်သုံးလို့ ဝိစကီလိုနေဦးမယ်” တု လှမ်း၍သတိပေးလိုက်ရ၏။

ငါရင့်စစ်သားကြီးဖြစ်သော ဆေးမှူးကြီးမာလိုနီသည် ခွင့်ပြီး ဝိစကီပုလင်းကို နှုတ်ခမ်းတွင်တော့တာ တစ်ချက်မျှမော့ချလိုက်၏။ ပြီးမှ...

“အိကိုတော့ ကျုပ်တာဝန်ထားပါ။ မောင်ရင် စိစဉ်လိုက်ပုံကလေးကိုတော့ သိပ်ပြီးသဘောကျတယ်။ အိမှမတုတ်ရင် ဒီနေ့နေ့လယ်ပိုင်းမှာပဲ ကျုပ်တို့ဘက်က တပ်သားအတော်များများ ရန်သူ့လက်ချက်နဲ့ အသက်ထွက်ကုန်မှာ သိပ်သေချာတယ်” တု ထင်မြင်ချက်ပေးလိုက်လေသည်။

အခန်း (၆)

တောတစ်ခုလုံးမှာ မဲမဲမှောင်လျက် ရှိနေလေသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ ခေါင်းဆောင်သော ကင်းထောက် အဖွဲ့မှာ မမြင်မစမ်းဖြစ်နေသော တောကိုဖြတ်၍ လာခဲ့ရသော်လည်း အရှေ့ဘက်သို့မှ တာဝေါတော်ပြည်သော လှိုင်းသံကို လမ်းပြသဖွယ် အမှတ် အသားပြု၍ ထားခဲ့သောကြောင့် အမေရိကန်သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး လေယာဉ်ကြီး ထိုးကျသွားသည့် နေရာဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ် လာနိုင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ၏နောက်မှ တစ်ကောက်ကောက်လိုက် ပါလာခဲ့ရသော တပ်ကြပ်ကလေးတီရန်နီမှာ တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ က ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းလိုက်တိုင်း ပို၍စိတ်ပျက်နေမိ၏။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ကလေးတူရိုကီက မည်ကဲ့သို့ ညွှန်ကြားလိုက်ပုံကို သတိရနေသည့် နည်းတူ ဝိမိတို့ဗိုလ်ကလေး၏ ညွှန်ကြားလိုက်ပုံ မည်မျှအဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်သည်ကိုလည်း နားလည်ထားပြီးဖြစ်နေ၏။

တိုက်ကင်းထွက်လာခဲ့သော အဖွဲ့သုံးဖွဲ့မှာ ကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံး ၏ လေးပုံသုံးပုံကျော်ကျော်ကို ကင်းထောက်စစ်ဆေးပြီး ဖြစ်နေခဲ့

သည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက စမ်းရေပေါက်တွင် ကင်းထောက်အဖွဲ့သုံးစွဲ ဆုံမိကြပြီးနောက် မိမိတို့ တပ်စခန်းရှိရာသို့ ပြန်လည်တပ်ခေါက်လာကာ မိမိအား ရန်သူအခြေကို သတင်းပို့ရန် ညွှန်ကြားထားခဲ့၏။ သို့သော် ကင်းထောက်အဖွဲ့သုံးစွဲ၏ ဦးစီးနာယက ဖြစ်သော တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက စမ်းရေပေါက်တွင် ဆုံမိကြပြီးနောက် တပ်စခန်းရှိရာသို့ တပ်ပြန်မခေါက်ဘဲ ကျွန်းအရှေ့ဘက်မှ ရိုက်ခတ်နေသော လှိုင်းသံကိုအဖော်ပြုကာ အမေရိကန်သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးလေယာဉ်ကြီး ထိုးကျသွားသော နေရာသို့ ဆက်လက် ချီတက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရှေ့မှလှိုင်းရိုက်သံကို အဖော်ပြုကာ ချီတက်နေသော တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ၏ ခြေလှမ်းများ နှေးသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တပ်ကြပ်ကလေးတီရန်နီက တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာအပါးသို့ တိုး၍ သွားပြီး

“ဆရာ...ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်လေးက ဘယ်လိုညွှန်ကြားချက်ပေးလိုက်တယ်ဆိုတာ မေ့နေပြီလား။ ခုအချိန်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ တပ်စခန်းကို ပြန်ရောက်ဖို့ အချိန်ထက်တောင် အများကြီးကျော်နေပြီ” တု လေသံပျော့ပျော့ဖြင့် သတိပေးလိုက်သည်။

တပ်ကြပ်ကလေးတီရန်နီက တိုးလျှိုးတောင်းပန်သံဖြင့် ပြောလိုက်သော စကားကို တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက နားမရှိသကဲ့သို့ မဆီမဆိုင်သော အခြေကိုပြန်၍ ပေးလိုက်လေသည်။

“ကျောင်းသားကလေးတစ်ယောက်လို ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ဖို့ပဲ စိတ်ကူးနေတဲ့ စစ်ဗိုလ်ကလေးကို တစ်ယောက်ယောက်က ထိန်းပေးဖို့လိုတယ်။ အမေရိကန်တွေ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ မသိရသေးဘဲနဲ့ တပ်စခန်းကိုပြန်လို့ ဘာအကြောင်းထူးမှလဲ။ အမေရိကန်တွေ ဘယ်နေရာမှာ စခန်းချနေတယ်ဆိုတာကို

သိရပြီးတဲ့နောက် ခွေးကောင်အမေရိကန်တွေကို သုတ်သင်ပြီးမှ ငါတို့ တပ်စခန်းကို ပြန်မယ်...”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာဇ် ခက်ခက်ထန်ထန် ပြန်၍ပြောလိုက်သော စကားကို တပ်ကြပ်ကလေးတီရန်နိုက ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် စောဒကတက်လိုက်၏။

“ဆရာတာမူရာဆန် အမေရိကန်တပ်သားတွေ ဘယ်လောက် အင်အားရှိမှန်းမသိဘဲနဲ့ ကျွန်တော်တို့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူတို့ကို တပ်လုံးပျောက်အောင် ချေမှုန်းပစ်နိုင်မှာလဲ...”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာသည် တောသုံးထောင်ကို အစိုးရသော ကေသရာဇာခြင်္သေ့မင်းအား ယုန်သူငယ်ပညာရှိက အကြံပေးစကားပြောသည်ကို ဒေါသထွက်သည့် မျက်နှာထားဖြင့် တိုတိုတောင်းတောင်းပင် ပြန်၍ စကားဆိုလိုက်၏။

“တိတ်စမ်း။ ငါ့ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ ငါ့တာငါ သိတယ်”

တပ်ကြပ်ကလေးတီရန်နိုသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ပုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး သူ့နောက်မှ လိုက်ပါလာသည့် တပ်သားတစ်ယောက်အား ရှေ့သို့တက်လာခဲ့ရန် လက်ပြ၍ အမိန့်ပေးလိုက်ရလေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက ဒေါသတကြီးဖြင့် အရှေ့ဇက်စူးစူးသို့ ဆက်လက်ချီတက်မြဲ ချီတက်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ ခေါင်းဆောင်သော တိုက်ကင်းအဖွဲ့သည် မြို့တောထဲတွင် မြွေတစ်ကောင် လျှောခနဲလျှောခနဲ သွားနေသလို လျှင်လျှင်နှင့်မြန်မြန် ချီတက်ခဲ့ကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ရှေ့မှကာဆီးနေသော သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များကို တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက လက်နှင့် ဝယ်ရှားလိုက်ပုံမှာ နောက်မှတပ်၍လိုက်ပါလာသော တပ်ကြပ်ကလေးတီရန်နို၏မျက်နှာကို ထိမှထိပါစေတော့တု စိတ်ထားဖြင့် လုပ်နေသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။

ရန်သူနှင့် တွေ့ရမည်ဆိုလျှင် မိမိဘက်ကသာ အနိုင်ရမည် တု အမြဲတမ်းစွဲလမ်းနေသော တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာသည် ကျွဲရိုင်း တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ရှေ့သို့သာ သဲသဲမဲမဲ ချီတက်နေ၏။ တပ်ကြပ်ကလေး တီရန်ရန်နှင့်တကွ နောက်မှလိုက်ပါလာသော ရဲဘော်များမှာ မှောင်ကြီး မဲမဲတွင် မမြင်မကန်းနှင့် လိုက်ပါနေကြရ၏။

အတန်ကြာမျှ နှံ့ကောင်ကြီးတစ်ကောင်သဖွယ် တစ်ယောက် ပခုံးကို တစ်ယောက်ကိုင်၍ မှောင်ကြီးမဲမဲတွင် ချီတက်လာသော တိုက်ကင်းအဖွဲ့သည် ရှေ့မှရုတ်တရက် ရပ်တန့်လိုက်သော တပ်ကြပ် ကြီးတာမူရာကြောင့် တစ်ယောက်ပခုံးတစ်ယောက် ဝင်၍ တိုက်မိကြ ပြီး တထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြရလေသည်။

“တာမူရာဆန်၊ ဘာများမြင်ရလို့ ရပ်လိုက်တာလဲ...”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ၏ ပခုံးကို ဝင်၍တိုးနေမိသော တပ်ကြပ် ကလေးတီရန်နီက လေသံဖြင့်ပေးလိုက်၏။

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက ပြန်၍မဖြေမိပင် တပ်ကြပ်ကလေး တီရန်နီသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ မလင်းတလင်းရှိနေသော မီးရောင် ကို သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

“ရန်သူ့စခန်းပဲ...”

တပ်ကြပ်ကလေးတီရန်နီက နှစ်ယောက်ထဲ ကြားလောက်ရုံ လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာသည် ခဏမျှ ငြိမ်သက်၍နေပြီးနောက် သူ့ဘေးတွင် ယှဉ်၍ရပ်နေသော တပ်ကြပ်ကလေးတီရန်နီကို ညွှန် ကြားချက် ပေးလိုက်လေသည်။

“ဒီနေရာကနေပြီးကြည့်ရတာ ရန်သူ့စခန်းကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရဘူး။ ကျုပ်ရှေ့တက်ပြီး ကြည့်မယ်။ မင်းက အရေးကြုံလာရင် ကျုပ်ကို ကာပစ်၊ပစ်ပေးနိုင်ဖို့ အသင့်ပြင်ထား”

တပ်ကြပ်ကလေးတီရန်နီသည် လည်ချောင်းတွင် တစ်နေ့သော တံတွေးကို လစ်ခနဲအသံမြည်အောင် ပြန်၍မျိုချလိုက်ပြီး အုန်းပင်တစ်ပင်နောက်တွင် နေရာယူလိုက်ကာ ရှေ့သို့တကုန်းကုန်းချီတက်သွားသော တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာကို အရေးကြုံက တာပစ်ပစ်ပေးရန် လက်ထဲမှ ရိုင်ဇယ်ကို အသင့်ပြင်ထားလိုက်၏။

ဤအချိန်တွင်ပင် တပ်ကြပ်ကလေးတီရန်နီနောက်မှ လိုက်ပါလာသော တပ်ကြပ်ကလေးဇူဂျီမိုတို့သည် နောက်မှရဲဘော်များကို ရပ်တန့်ကာတီးတိုး အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး တီရန်နီဘေးသို့ ကပ်လာ၏။

တပ်ကြပ်ကလေးတီရန်နီက ဇူဂျီမိုတို့အား တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာမည်ကဲ့သို့ ညွှန်ကြားသွားသည်ကို အတိုဆုံးသော စကားဖြင့် ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်၏။

“ကျုပ်တို့ စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက အတိအကျညွှန်ကြားချက် ပေးလိုက်တာကိုတော့ တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလိုက်နာဘဲ နေမယ်မထင်ဘူး။ ကျုပ်တို့ဗိုလ်ကလေး ရန်သူအင်အား ဘယ်လောက်ရှိတယ်၊ ဘယ်နေရာမှာ စခန်းချနေတယ်ဆိုတာကို သိရုံလောက်ပဲ ကင်းထောက်ခဲ့လို့ မှာလိုက်တယ်မတုတ်လား။ တပ်သားအင်အား ဘယ်လောက်ရှိမှန်းမသိတဲ့ အမေရိကန်တွေကို ကျွန်တော်တို့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တိုက်နိုင်မှာလဲ...”

တပ်ကြပ်ကလေးတီရန်နီသည် ဇူဂျီမိုတို့ ပြောလိုက်သော စကားကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေပြီး တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာပြောခဲ့သမျှကို ပြန်၍ ဇာတ်ကြောင်းပြန်လိုက်၏။

“ဒီအကြောင်းတွေကို ကိုယ်က အားလုံးပြောပြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက နားမထောင်ဘူး။ ကျုပ်တို့ စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက စာသင်ကျောင်းက စစ်သားကလေးတစ်ယောက်လို စိတ်ထင်ရာလုပ်နေတာပဲလို့ တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက အပြစ်ပြောနေတယ်။

တပ်ကြပ်ကလေးတွေရှိပါတိုသည် တီရန်နီ၏စကားကို ချက်ချင်းပင် ပြန်၍ ချေပလိုက်၏။

“ကျုပ်တို့ခိုလှုံကလေးက စစ်ကြောင်းမှာ အပြစ်တမ်းမရှိလှဲလွဲလာတဲ့ စံပြုတပ်သားပဲ...”

ဤအချိန်တွင်ပင် တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက ရှေ့မှနေ၍ ခေါင်းထောင်လိုက်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်အား တက်လာခဲ့ရန် အချက်ပြလိုက်သောကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး စကားပြတ်သွားပြီး ရှေ့သို့ ထွက်ရန်အတွက် တန်ပြင်လိုက်ကြ၏။

တပ်ကြပ်ကလေးတွေရှိပါတိုက လာခဲ့သည့် အစီအစဉ်အတိုင်း တိုက်ကင်းအခွဲ၏ နောက်ဆုံးသို့သွား၍ နေရာယူလိုက်သည့်အချိန်တွင် တီရန်နီက တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ ချီတက်သွားသော ခွဲကြောင်းအတိုင်း ပိချောင်းတွား သွား၍နေပေပြီ။ ရိုင်ဇယ်သေနတ်ကို မောင်းတင်လိုက်သောအသံမှာ တိတ်ဆိတ်နေသောညအချိန်တွင် အလွန်ကျယ်လောင်လှသည်ဟု ထင်ရ၏။

တပ်ကြပ်ကလေးတီရန်နီသည် ရှေ့သို့ချီတက်လာခဲ့ရင်း နောက်ဇက်ဆီမှ ကြားလိုက်ရသော သေနတ်မောင်းတင်သံကို ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကြားသွားအောင် ကျယ်လောင်လှသည်ဟု ထင်နေမိလေသည်။

တပ်ကြပ်ကလေးတီရန်နီသည် ရှေ့တွင်အမဲကောင်ကို ပေ၍ ချောင်းနေသော ကျားတစ်ကောင်ကဲ့သို့ မုဆိုးထိုင်ထိုင်ရင်း ရှေ့သို့ စူးစိုက်ကြည့်နေသော တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ၏ နားအနီးသို့ ပိမိ၏ ပါးစပ်ကို တပ်လိုက်ပြီး...

“ဘာများတွေ့လို့လဲဆရာ”ဟု လေသံဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။ ဤသို့မေးလိုက်သည်တွင် တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ စူးစိုက်နေသော အရာဝတ္ထုပေါ်သို့ တပ်ကြပ်ကလေးတီရန်နီ၏ မျက်စေ့အစုံက အလိုလိုရောက်ရှိသွား၏။

ရှေ့တွင်မြင်တွေ့နေရသောအရာမှာ မီးရောင်တစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာနှင့် တပ်ကြပ်ကလေးတိရန်နီတို့ ရှေ့တွင် ကွင်းပြောင်ပြောင်တစ်ခုရှိနေပြီး ထိုကွင်း၏တစ်ဝက်တွင် လဲပြို၍ကျနေသော ဆုန်းပင်အမြစ်ဆုံများရှိနေပြီး ထိုအမြစ်ဆုံများ အလွန်တွင် တောစပ်ကလေးတစ်ခုက ခံနေပြန်၏။ ထိုတောစပ်အလွန်တွင်ကား အတောင်နှစ်ဝက်ကျိုးနေသော လေယာဉ်ပျံကိုယ်ထည်တစ်ခုကို တွေ့ကြရလေသည်။

မြင်တွေ့ရသော မီးရောင်မှာ ထိုလေယာဉ်ပျံကိုယ်ထဲမှ မှန်ပြပြလင်းနေသော မီးရောင်ပင်ဖြစ်၏။ မိုးသားတိမ်လိပ်များအကြားမှ အားနည်းစွာ ထွန်းလင်း၍နေသော လမင်း၏အရောင်ရှေ့တွင် ရှိနေသော မြင်ကွင်းတစ်ခုကို ခပ်ရေးရေးမြင်နေရ၏။ လေယာဉ်အပြီးပိုင်းတွင် ရေးချယ်ထားသော အမေရိကန်အမှတ်အသား ကြယ်ဖြူတံဆိပ်မှာ ခပ်ရေးရေးသာနေသော လရောင်တွင်ပင် အထင်းသား ဖြစ်နေလေသည်။

လေယာဉ်အပြီးပိုင်း ကုန်သွင်းပေါက်တွင် မြင်နေရသော မီးရောင်မှာ လက်ဆွဲမှန်အိပ်တစ်ခုမှ ထွန်းပြာ၍ကျနေသော မီးရောင်ဖြစ်နေကြောင်း အတန်ကြာစူးစိုက်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ သိလာရ၏။

“လေယာဉ်ထဲမှာ မြင်ရတဲ့ မီးရောင်က လက်ဆွဲမှန်အိပ်တစ်ခုရဲ့ မီးရောင်ပဲ”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာသည် တီးတိုးသံဖြင့် တိရန်နီအား ပြောလိုက်ပြီးနောက် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်၏။

ကွင်းပြောင်ပြောင်နှင့် တောအစပ်တွင် အသစ်ဗိုဉ်းစ မြေပုံနှစ်ပုံနှင့် ခေါင်းရင်းမှ လက်ဝါးကပ်တိုင်နှစ်ခုကို တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာနှင့် တပ်ကြပ်ကလေးတိရန်နီတို့က သတိပြုမိလိုက်ကြ၏။

“မြေပုံနှစ်ပုံခေါင်းရင်းက လက်ဝါးကပ်တိုင်နှစ်ခုကို တွေ့ရတာထောက်တော့ ရန်သူ့ဘက်က နှစ်ယောက်ကျဆုံးတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေပြီ။ သောင်ခုံပေါ်ကို အတင်းထိုးဆင်းရတဲ့အတွက် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရတဲ့သူတွေလည်း နည်းမှာမတုတ်ဘူး”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက တီရန်ခို၏ နား၊ နားသို့ကပ်ပြီး လေသံဖြင့် မှတ်ချက်ချနေလေသည်။

“ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း တုတ်မှာပဲ”

တပ်ကြပ်ကလေးတီရန်ခိုသည် တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ၏ မှတ်ချက်ကို ထောက်ခံလိုက်ပြီးနောက် သူ့စိတ်ထဲတွင် အောင့်အည်း၍ ထားသော ဆန္ဒကို ဖော်ထုတ်လိုက်၏။

“ရန်သူ့အခြေအနေကို ကျွန်တော်တို့ ဒီလောက်သိရရင် စခန်းကိုပြန်ပြီး သတင်းပို့ရရင် မကောင်းဘူးလားဆရာ”

တပ်ကြပ်ကလေးတီရန်ခို၏ သတိပေးစကားကို တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက ဖုတ်လေသည်။ သိပ်မရှိသည့်တူ၍ပင် မအောက်မေ့ဘဲ...

“ရန်သူ့လေယာဉ်တစ်စီးကိုမှာ အစောင့်စစ်သားဆိုလို့ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ လက်ဆွဲမှန်အိမ်ထွန်းထားတဲ့ တုန်သွင်းပေါက်မှာတော့ အစောင့်ဆိုလို့ တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ မတွေ့ရဘူး။ သိပ်ပြီး တန်ကျွတ်ပဲတော့။ အပေရိတန်ခွေးကောင်တွေက ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူးထင်ပြီး လေယာဉ်ထဲမှာ ကိုတာကိုလာသောက်ရင်း သူတို့ကိုလာကယ်မယ့်သင်္ဘောကို ဖိပ်ခွဲပြီး စောင့်နေကြတာ အမှန်ပဲ” တုပြောလိုက်ရင်း သူ့ခါးကြားတွင် ချိတ်ထားသော လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံးကို ဖြုတ်နေလေသည်။

“လာကယ်မယ့်လူတွေကို စောင့်နေတဲ့ အပေရိတန်ခွေးကောင်တွေကို ကျုပ်က ခုချက်ချင်းလက်ပစ်ဗုံးနဲ့ ဝင်ပြီးကယ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ မတုတ်လား”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ရှေ့သို့ တက်သွားရန် တန်ပြင်လိုက်၏။

တပ်ကြပ်ကလေးတီရန်နီသည် ရှေ့သို့တက်သွားရန် တန်ပြင်လိုက်သော တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ၏ စစ်အင်္ကျီလက်မောင်းစကို ဝမ်း၍ ဆွဲထားလိုက်၏။

“ဆရာ...ကျွန်တော်တို့အားလုံး မသာဖြစ်ကုန်အောင် လုပ်တော့မလို့လား”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာသည် တပ်ကြပ်ကလေးတီရန်နီ လက်မှ ရုန်း၍ထွက်လိုက်ပြီး...

“ငါ့ကို ကာပစ်,ပစ်ပေး။ ဒါအိမ်နဲ့ပဲ” ဟု ပြတ်ပြတ်တောင်းတောင်းပင် ရွတ်ဆိုလိုက်ကာ ရှေ့သို့ ကုတ်ချောင်းကုတ်ချောင်းနှင့် သုတ်သုတ်ကလေး တက်သွားသည်။

တပ်ကြပ်ကလေးတီရန်နီသည် ရှေ့သို့တွား၍ တက်သွားသော တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာကို ပေးခဲ့သော အိမ်နဲ့အတိုင်း ကာပစ်ပစ်ပေးရန် သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် မုဆိုးထိုင်,ထိုင်၍ နေရာယူလိုက်၏။

တပ်ကြပ်ကလေးတီရန်နီဘေးသို့ ပြေးဝင်ကာ နေရာယူလိုက်သော တပ်သားအရိကတီက

“တာမူရာက သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်များသွားနေတယ်လို့ ထင်နေတယ် မသိဘူး” ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

“တိတ်...စကားမပြောနဲ့ လေယာဉ်အပြီးပိုင်းဘက်က ကုန်သွင်းပေါက်ကို ပစ်မှတ်ထားပြီး ဆရာတာမူရာကို ကာပစ်ပစ်ပေးဖို့ အသင့်ပြင်”

တပ်ကြပ်ကလေးတီရန်နီသည် တပ်သားအရိကတီ အား မာန်ခဲတိန်းတောက်၍ ပြောဆိုလိုက်ရသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင်မူ တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာကို ဂျိန်ဆဲနေမိသည်။

“တိုက်ခိုက်လောက်ပဲသိနေတဲ့ စစ်ရူးတာမူရာကတော့ ထင်ရာကို စွတ်ပြီးလုပ်နေပြီ...”

တပ်ကြပ်ကလေးတီရန်နီသည် စိတ်ထဲမှ ဤသို့မှတ်ချက်ချလိုက်ရင်း ရှေ့သို့တွား၍တက်သွားသော တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ကွင်းပြောင်ပြောင်ကိုမြတ်လျက် တောစပ်ရှိရာသို့ ချီတက်နေကြောင်း တွေ့ရှိလိုက်ရ၏။

အကယ်၍သာ ရန်သူအမေရိကန်တို့က ထောင်ချောက်ဆင်၍ထားသော နေရာမျိုးဖြစ်လျှင် ကွင်းပြောင်ပြောင်အလယ်သို့ ရောက်နေသော တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာမှာ ယခုအချိန်အခါ၌ ရန်သူ့လက်ချက်နှင့် အသက်ထွက်စရာ ရှိနေသည်မတူတ်ပါလား။

ပုန်ပြုလင်းနေသော လေယာဉ်အပြီးပိုင်းဘက်ရှိ ကုန်သွင်းပေါက်ဘက်တွင် လူတစ်ယောက်မျှမရှိသည့်အလား ပကတိတိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဧောဧောက အော်မြည်နေသော ပုလင်းရင်ကွဲများ၏ အသံပင်လျှင် မပျော်လင့်သောတိုက်ပွဲကို တွေ့ရတော့မည်ပမာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေကြ၏။ တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ ထင်မြင်ချက်ပေးခဲ့သည့်အတိုင်း အမေရိကန်ခွေးကောင်များသည် ကယ်ဆယ်ရန် ရောက်လာမည့်သင်္ဘောကိုပျော်ရင်း လေယာဉ်ထဲတွင် ကိုကာကိုလာကိုသောက်၍ ဇိမ်ယစ်လျက်ရှိနေကြမည်ဟု ထင်ရ၏။ တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံတွင် ဗဟုသုတဆုံခဲ့သော တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ၏ တွက်ကိန်းသည် ဤအချိန်၊ ဤအခါ၌ မှန်နေပြီဟု ထင်ရ၏။

သို့သော်...တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ၏ တွက်ကိန်းမှာ ယခုအချိန်အခါ၌ တစ်စုံတစ်ခု လွဲမှားနေပြီဟု ထင်မှတ်နေရသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက လေယာဉ်အပြီးပိုင်းဘက်ရှိ ကုန်သွင်းပေါက်နှင့် နီးကပ်လာသည်တိုင်အောင် လေယာဉ်ထဲမှ လှုပ်ရှားသံကို မကြားရ။ ကွင်းပြောင်အလွန်တွင်ရှိသော တောစပ်မှ သစ်ပင်များ

ပင်လျှင် လေယာဉ်ထဲမှ အမေရိကန်ရန်သူများလို ကိုကာကိုလာ
သောက်ရင်း လက်ရှိအခြေအနေကို မေ့နေကြပြီဟု ထင်မှတ်နေရ
လေ၏။

ပကတိတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော မျက်မှောက်လောကကြီး
ထဲ၌ တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက မုဆိုးထိုင်ထိုင်နေရာမှ လက်ထဲတွင်
လက်ပစ်ဗုံးကိုကိုင်၍ လေယာဉ်တုန်သွင်းပေါက်ဆီသို့ ချိန်ရွယ်ရင်း
မတ်တပ်ရပ်လိုက်သောအခါ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး တော်လျှင်ပဲ့တင်
တီး၍သွားသည်ဟုပင် တပ်ကြပ်ကလေးတီရန်နိမိတ်၌ အောက်မေ့
လိုက်ရ၏။

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာသည် ကိုယ်ကိုမတ်မတ်ရပ်လိုက်ပြီး
လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ပစ်ဗုံးကို လေယာဉ်တုန်သွင်း
ပေါက်ရှိရာ အခန်းထဲသို့ လျင်မြန်ချွတ်လတ်စွာ ပစ်သွင်းလိုက်
သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ ပစ်သွင်းလိုက်သော လက်ပစ်ဗုံး၏
ပေါက်ကွဲသံကို နားတစ်စွင့်စွင့်ရှိနေသော တပ်ကြပ်ကလေးတီရန်နိ
သည် ဆယ်စက္ကန့်ကျော်သွားသည့်တိုင်အောင် မည်သည့်ပေါက်ကွဲသံ
ကိုမျှ မကြားရဘဲ လေယာဉ်ထဲတွင် ကျောက်ခဲကြီးကြီးတစ်လုံး
ကျသွားသကဲ့သို့သော အသံမျိုးကိုသာ ကြားလိုက်ရသောကြောင့်
စိတ်မကောင်းစွာနှင့် ပင့်သက်ငြာလိုက်မိ၏။

ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို တနိုးနိုးတအိတ်အိတ် ကျသွားသော
အသံကြောင့် လေယာဉ်ထဲတွင် လူပိုမဆိုထားဘိ၊ မည်သည့်ပစ္စည်းမျှ
မရှိကြောင်း ထင်ရှားသိသာနေလေသည်။

တပ်ကြပ်ကလေးတီရန်နိသည် အုန်းပင်တစ်ပင်ကို အကာ
အကွယ်ယူ၍ နေရာမှရှေ့သို့ ပြေးထွက်လာပြီး...

“ဆရာတာမူရာ...သတိထားပြီး ပြန်ဆုတ်ခဲ့”ဟု အော်၍
အော်၍ ပြောလိုက်၏။

ဤအချိန်တွင်ပင် ကွင်းပြောင်ပြောင်တစ်နေရာမှ လိမ္မော်ရောင်
ဖြာ၍ထွက်လာသော တော်မိကျည်ဆံထိပ်ဇူးများကို တပ်ကြပ်ကလေး
တီရန်နီက တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

တပ်ချိန်တည်းတွင် မိမိ၏ ဘယ်ဘက်ဒူးခေါင်းအောက်ဖက်
တွင် ပူခဲနဲပြစ်သွားပြီးနောက် နာကျင်သောဝေဒနာကိုလည်း တပ်ကြပ်
ကလေးတီရန်နီ ခံစားတွေ့ထိလိုက်ရ၏။

တပ်ကြပ်ကလေးတီရန်နီသည် နာကျင်သောဝေဒနာကို ခံစား
နေလျက်ကပင် လက်ထဲမှသေနတ်ကို လိမ္မော်ရောင်ဖြာ၍ ထွက်လာ
သော ရန်သူ့ပစ်ကွင်းဆီသို့ချိန်၍ အဆက်မပြတ်ဆွဲလိုက်၏။ ခဏ
အကြာတွင် ရန်သူအပေရိတန်များဘက်မှ ပစ်နေသော သေနတ်သံ
တစ်လက် ငြိမ်၍ကျသွားပြီး ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဒုတိယသေနတ်သံ
ကလည်း တိတ်ဆိတ်၍သွားပြန်၏။

ဤအချိန်တွင်ပင် တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာသည် တောဖဲလိုက်
အောင် ပြေးလာရင်း တပ်ကြပ်ကလေးတီရန်နီ၏ ဘေးတွင် ဝင်၍
မှောက်ချလိုက်၏။

“မအေပေးတွေ လက်ဆွဲမှန်အိမ်ထွန်းပြီး ကျွန်တို့ကို တမင်
လှည့်စားထားတာ၊ မအေပေးတွေ စင်ထားတာက တကယ် ထောင်
ချောက်ပဲ”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ၏ မှတ်ချက်မှာ ရန်သူ့အပေါ်တွင် အရှုံး
ပေး လက်မြောက်လိုက်သော မှတ်ချက်ပင်ဖြစ်၏။ သို့သော်... မကျေ
မချမ်းနှင့် ချမှတ်လိုက်သော မှတ်ချက်သာဖြစ်ပါလေသည်။

အခန်း (၇)

လေယာဉ်မှူးဒင်းနုစွဘရစ်သည် ခေါင်းကိုပြေပြင်မှ သတိ
ထား၍ အသာကြွလိုက်ပြီး အနီးရှိ ကရက်ဒေါက်အား တီးတိုးသံ
ဖြင့် မေးလိုက်၏။

“အိုကေပဲမတုတ်လား”

“ဂျပန်ငဲ့တွေဟာ စပါးကျီထဲဝင်ထိုင်ပြီး စပါးကျီနံရံမှန်
အောင်ပစ်ရင်တောင် ကွဲမယ့်အကောင်မျိုးတွေပဲ။ ကျွန်တော် ပစ်
လိုက်တော့ သူတို့ဘက်က ငဲ့တစ်ကောင် ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြစ်သွားတာ
ပြင်လိုက်တယ်မတုတ်လား ဗိုလ်ကြီး”

“အဲဒီငဲ့တွေ ခဲပူပူအတော်များများ ပစ်သွင်းလိုက်နိုင်
တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်”

“အေး...ရန်သူတွေဘက်က တစ်ယောက်တော့ ထိသွားတာ
အမှန်ပဲတော့။ ဒါပေမယ့် မောင်ရင်က ဒါထက်အချိန်ကလေးဆွဲပြီးမှ
ပစ်မယ်ဆိုရင် ရန်သူဘက်က ဒါထက် အထိနာမှာ သေချာတယ်”

လေယာဉ်မှူးဒင်းနုစွဘရစ်သည် ကရက်ဒေါက်အား ပြန်၍
ပြောလိုက်ပြီးနောက်...

“တေ့...စကားမပြောဘဲ တိတ်တိတ်နေစမ်း။ ရန်သူဘက်က ကျွန်ုပ်တို့ဘက်ကို လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံး ပစ်သွင်းတယ်ထင်တယ်” တု သတိပေးလိုက်လေသည်။

“ဗိုလ်ကြီး...ရန်သူက ကျွန်တော်တို့ကို ထိုးစစ်ဆင်ပယ်လို့ ထင်လို့လား”

ကရက်ဒေါက်က ‘တိတ်နေ’တု သတိပေးထားသည်ကို ပါးစပ်အငြိမ်မနေဘဲ ထပ်၍ပေးလိုက်ပြန်သည်။

“အခြေအနေကို တော်တော်လေးကြာအောင် လေ့လာပြီးမှ ထိုးစစ်ဆင်မှာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုအချိန်မှာ စကားမပြောဘဲ တိတ်တိတ်နေစမ်း။ ဒါတာအမိန့်ပဲတေ့”

လေယာဉ်မှူးဒင်းနစ္စဘရစ်နှင့် ကရက်ဒေါက်တို့နှစ်ယောက်သည် ဆယ်ကမ္ဘာကြာသည်ထင်ရအောင် မလှုပ်မယှက်ဘဲ အခြေအနေကို စောင့်၍ ကြည့်နေကြရ၏။

ဆယ်ကမ္ဘာကျော်အောင်ကြာသည်တု ထင်ရပြီးနောက် မှောင်ထဲမဲထဲမှနေ၍ ထွက်လာသော အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“တေ့...ဂျိုး...အခြေအနေတယ်လိုလဲ”

လေယာဉ်မှူးဒင်းနစ္စဘရစ်သည် အနီးရှိ ကရက်ဒေါက်အား သတိပေးသည့် အမှုအရာဖြင့် စောင့်၍ကြည့်လိုက်၏။ မိမိဘက်မှ ညအတွက် တာဝန်ပေးထားသော ဆက်သားမှာ တာဝန်ကျေမြန်လှသည်လား။ သို့မတုတ် ရန်သူဘက်မှ မိမိတို့ဆတ်သားယောင်ဆောင်၍ လုပ်ကြံလေသည်လား။ ခွဲခြားမတတ်အောင် ဖြစ်နေပီလေသည်။

လေယာဉ်မှူးဒင်းနစ္စဘရစ်က သတိပေးစကားပြော၍ပသုံးမီ လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲပြည်တီးသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ နှစ်ယောက်စလုံးပင် ခေါင်းကို မြေကြီးပေါ်သို့ပြားနေအောင် မှောက်၍

ချလိုက်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လက်ဝဲဘက်တွင် ပေတစ်ရာခန့် အကွာတွင် ရန်သူ့ဘက်မှ လွှတ်လိုက်သော လက်ပစ်ဗုံး ပေါက်တွဲ သွားခြင်းဖြစ်၍ ထိခိုက်မှုမရှိ။

လက်ပစ်ဗုံးပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ လက်နက်ငယ်များ ပေါက် ကွဲသံကိုလည်း တစ်ပြိုင်နက်လိုလို ကြားလိုက်ကြရ၏။ ကျည်ဆံ ထိပ်စူးများသည် ညအမှောင်တွင် တရဲရဲယုံ၍ တက်လာကြပြီးနောက် မလှမ်းမကမ်းရှိ ဆုန်းပင်များကို လာရောက်ထိမှန်ကြသည်။ ဤအသံများနှင့်အတူ တောထဲသို့ တစုတစုပြေးဝင်ကြသော ဝိနပ် သံများကိုလည်း သတိပြုမိလိုက်၏။

“အစ်ဆိုဂေမာတရ၊ ကိုတီရာ၊ အေ...အိတ်မတ်ရ”

အသံကိုတစ်၍ ‘တပ်ဆုတ်ကြ’တု အော်တစ်အမိန့်ပေးလိုက် သော အသံတစ်သံက ရန်သူ့ဘက်မှ ပေါ်ထွက်လာ၏။

လေယာဉ်မှူးဒင်းနစ္စဘရစ်နှင့် ကရက်ဒေါက်တို့သည် အတန် ကြာအောင် အခြေအနေကို စောင့်၍ကြည့်နေလိုက်ကြသည်။ ပြီးမှ တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်က သိလိုစေခြင်း ပေးလိုက်၏။

“ဗိုလ်ကြီး...ရန်သူတွေ ပြန်ဆုတ်ကုန်ပြီထင်တယ်”

“အများကြီးဖြစ်နိုင်တယ်။ အီပေမယ့် ပိုပြီးသေချာအောင် စောင့်ကြည့်ရတာပေါ့ကွာ...”

နှစ်ယောက်စလုံး နောက်ထပ်လေးငါးမိနစ်ခန့်ကြာအောင် ရန်သူ့အခြေအနေကို စောင့်၍ကြည့်နေကြ၏။ နောက်ဖက်ဆီမှ တစ်စုံ တစ်ယောက် အလျင်စလိုလှုပ်ရှားနေသံကိုကြားသည်တု ထင်ရသည်။

လေယာဉ်မှူးဒင်းနစ္စဘရစ်သည် ကိုယ်ခန္ဓာ သန်မာထွားကျိုင်း သလောက် အလွန်လျင်မြန်သောအတုန်ဖြင့် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကို နောက်ဖက် ဆီသို့ လှိမ့်လိုက်ပြီး အသံကြားရာဆီသို့ တော်မီပြောင်းကိုချိန်ကာ ပုဆိုးထိုင်ထိုင်၍ နေရာယူလိုက်လေသည်။

နောက်ဖက်မှကြားနေရသော အသံမှာ မုန်ယိုနေသော ဆင်ထီးကြီးတစ်ကောင် လှုပ်ရှားနေသည့် အသံနှင့်တူနေလေသည်။

“စိန်တောင်သွားလို ချီတက်ဆိုတာ မကြားဘူးလား”

နောက်ဖက်ဆီမှ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် အော်တစ်အပိန်ပေးလိုက်သော အသံမှာ မုန်ယိုနေသော ဆင်ထီးကြီးတစ်ကောင်၏ လှုပ်ရှားသံမတူဘဲ မိမိတို့ကြားနေကြ အပေရိကန်စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ၏ အသံဖြစ်ကြောင်းကို လေယာဉ်မှူးဒင်းနစ္စဘရစ်နှင့် တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်က ချက်ချင်းပင် သိလိုက်ကြလေသည်။

လေယာဉ်မှူးဒင်းနစ္စဘရစ်သည် အသံကြားရာဆီသို့ လှည့်ထားသော ပြောင်းဝကို မြေပြင်ပေါ်သို့ စိုက်ချလိုက်ပြီး

“စာအုပ်ကြီးအတိုင်း လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ စစ်ဗိုလ်ပေါက်လေးတော့ ရောက်လာပြန်ပြီ...” တု မကျေမနပ်သည့် လေသံဖြင့် ငြီးငြီးတွားတွား အဆိုပြုလိုက်၏။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဂျပန်တပ်ကြီးတစ်ခုလုံး ကျွန်တော်တို့ နောက်ပိုင်းက ဝင်စီးပြီလို့ ထင်လိုက်တာပဲဗိုလ်ကြီး”

တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်က တစ်ဝတ္တန်အတွင်း သွေးပျက်အောင် တုန်လှုပ်ခဲ့ရသော အခြေအနေကို စကားတိုတိုဖြင့် တင်ပြလိုက်၏။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် မုဆိုးထိုင်၊ ထိုင်နေရာမှ မတ်တပ်ရပ်လိုက်လေသည်။ ပြီးမှ အေးဆေးတည်ငြိမ်သော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ရန်သူအခြေအနေကို ကြည့်လိုက်ရင် အင်အားများများ ပါမလာဘူးဆိုတာ ထင်ရှားတယ်။ တကယ်လို့သာ ကျုပ်တို့ စခန်းချနေတဲ့နေရာနဲ့ တစ်မိုင်ပတ်လည်အတွင်းမှာ ဂျပန်တိုက်ကင်းအဖွဲ့

တွေ့ အများကြီးရှိမယ်ဆိုရင်...ကျုပ်တို့ သေနတ်သံကြားပြီး ခု
 အချိန်မယ် စစ်ကူတွေ အတော်များများ ရောက်လာမှာပဲ။ ခုတော့...
 ပထမလာပစ်တဲ့ ရန်သူ့အသံကိုလည်း မကြားရ၊ စစ်ကူလာသံကိုလည်း
 မကြားရတော့ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ရန်သူ့အင်အား သိပ်မရှိဘူးလို့ ထင်
 တယ်”

လေယာဉ်မှူးဒင်းနစ္စတရစ်၏ စကားသံဆုံးလျှင်ဆုံးခြင်း
 စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာနှင့် အဖွဲ့သားများ ရောက်ရှိနေသော
 တောင်ကုန်းအနောက်ဘက်ဆီမှ အရေးတကြီး အမိန့်ပေးလိုက်သံကို
 ကြားလိုက်ကြရ၏။

“ရဲဘော်တွေ နေရာယူ၊ ရှေ့ကချုံ့ပုတ်တွေထဲမှာ ရန်သူ
 တွေ ရှိနေတယ်”

“ရန်သူတွေရှိနေရင်လည်း ဝင်ပြီးတိုက်ပစ်လိုက်တာပေါ့
 ကွာ။ ဘာဖြစ်လို့ စကားကြော့ရှည်နေရသေးတာလဲ။ မောင်ရင်ကို
 ကျုပ်က မောင်ရင် ယူထားတဲ့ နေရာမှာပဲ ကျုပ်တို့ တောင်ကုန်း
 ပေါ်ကို မရောက်မချင်း အမြဲရှိနေဖို့ အမိန့်ပေးခဲ့တယ်မတုတ်လား”

လေယာဉ်မှူးဒင်းနစ္စတရစ်က နာကျည်းသော လေသံဖြင့်
 ပြန်၍ အော်တစ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ခုပြောနေတာ ဗိုလ်ကြီးဘရစ်ပဲမတုတ်လား”

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက မသင်္ကာသည့်စိတ်ဖြင့်
 ထပ်၍ တစ်အော်မေးမြန်းနေပြန်သည်။

“ကျုပ်မတုတ်ဘဲ ရန်သူ့သာဆိုရင် မောင်ရင်နဲ့ မောင်ရင်
 နောက်မှာပါလာတဲ့ လူတွေအားလုံး ခုအချိန်ဆိုရင် မသာဖြစ်တုန်
 ရောပေါ့။ ဟေ့... ဘလယ်ယာ...မောင်ရင်တို့စစ်ကြောင်းမှာ အမိန့်ကို
 ဘယ်လိုလိုက်နာရမယ်ဆိုတာ မောင်ရင်တို့ကို သင်ပေးသွားလား”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က စိတ်ဆိုးဟန်ဆိုးဖြင့် အော်၍ပြောလိုက်
၏။ စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက ဗိုလ်ကြီးဘရစ်၏ မေးခွန်းကို
ရှေ့သို့တက်လာရင်း ဆင်ဝှေ့ရန်ရှောင် ဖြေဆိုလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့က ပစ်သံခတ်သံတွေကြားလို့ တက်လာ
တာပါ ဗိုလ်ကြီး”

လေယာဉ်မှူးဒင်းနစ္စဘရစ်တို့၏ နေရာနှင့်နီးကပ်လာပြီ
ဖြစ်သောကြောင့် တပ်ကြပ်ကြီးဘလီကားက လေယာဉ်မှူးဘရစ်နှင့်
အတူရှိသော တပ်ကြပ်ကလေးကရက်အောက်အား မည်သို့ဖြစ်ပျက်ပုံ
ကို မေးမြန်းနေလေသည်။

တပ်ကြပ်ကလေးကရက်အောက်က စောစောက ကြုံတွေ့လိုက်
ရသော အဖြစ်အပျက်ကို အသေးစိတ် ရှင်း၍ပြောပြနေလေသည်။
ဤတွင် စိတ်မရှည်နိုင်တော့သော လေယာဉ်မှူးဘရစ်က...

“တစ်နေ့ကျတော့ မောင်ရင်က ဒီအကြောင်းကို အသေး
စိတ်ရေးပြီး စာရေးဆရာဖြစ်လာမှာပါ။ ခုအချိန်မှာ အီလောက်အသေး
စိတ် ပြောပြစရာမလိုပါဘူး” ဟု ကြားမြတ်၍ပြောလိုက်ပြီး စစ်ဗိုလ်
ကလေးဘလယ်ယာဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ...

“ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ ခင်ဗျားကို ကျွန်က တောင်ကုန်း
ပေါ်မှာရှိတဲ့ ကာကွယ်ရေးကတုတ်ကျင်းတွေမှာ တာဝန်ပေးခဲ့တယ်
မတုတ်လား။ ကျုပ်နဲ့ကရက်အောက် ပြန်လာတဲ့အထိ တောင်ကုန်းပေါ်
မှာရှိတဲ့ ကတုတ်ကျင်းမှာရှိနေဖို့ တာဝန်ပေးခဲ့တယ်မတုတ်လား။
ပေးခဲ့တဲ့တာဝန်နဲ့ အမိန့်ကို ဝီဆန်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုဆင်းလာရ
တာလဲ” ဟု ပြတ်ပြတ်တောင်းတောင်း မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်နေရာမှာ တပ်ကြပ်ကလေးဂူဒီကို တာဝန်
လွှဲပြီး ပေးခဲ့ပါတယ်ဗိုလ်ကြီး။ ဒဏ်ရာရထားတဲ့ ရဲဘော်တွေကို
လည်း ဂူဒီကိုက တာဝန်ယူပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒီကိုဆင်းလာတာ

ကတော့ ခိုလ်ကြီးတို့အတွက် ပိုပြီးအကူအညီ ပေးနိုင်မယ် ထင်လို့ပါ”

စစ်ခိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက စိတ်ရင်းစေတနာအတိုင်း ရိုးရိုးသားသားပင် အဖြေပေးလိုက်မိပြန်၏။

“မောင်ရင်က မောင်ရင် ထင်တဲ့အတိုင်း လုပ်နေတာပဲ လား”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က မိုးကြိုးသံကဲ့သို့ ကြောက်မက်စွယ် ကောင်းသောအသံဖြင့် ကြုံးဝါးလိုက်၏။

“မောင်ရင်ပခုံးပေါ်မှာ ရွှေချောင်းတစ်ချောင်း ရောက်လာ ကတည်းက ဘယ်တိစ္ဆကိုမဆို စဉ်းစားဉာဏ်သုံးပြီးလုပ်မယ်ဆိုတာ သင့်ကျောင်းက သင်မပေးလိုက်ဘူးလား... ဒီအချိန်ကစပြီး မောင်ရင် တာဝန်တာ ကျုပ်ပြောတဲ့ အမိန့်ကိုနာခံပြီး စစ်ခိုလ်တစ်ယောက်က ဘယ်လိုလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်တတ်တဲ့ ဉာဏ်ရှိ အောင် ကျုပ်ဆီမှာ လက်တွေ့သင်တန်းဆင်းဦး”

စစ်ခိုလ်ကလေးဘလယ်ယာကလည်း သင်တန်းဆင်း စစ်ခိုလ် ကလေးတစ်ဦးပီပီ မခံချင်စိတ်ဖြင့် ပြန်၍အော်တစ်ပြောဆိုလိုက်၏။

“ကျွန်တော်ကလည်း တိုက်ပွဲတွေမှာ ရဲဘော်တွေကို ဘယ် လိုရှေ့ဆောင်မှုပေးရမယ်ဆိုတာ လေ့ကျင့်လာခဲ့ရတဲ့လူပါခိုလ်ကြီး... ဒီတော့ လေထဲမှာသွားနေတဲ့ ဘတ်စ်ကားကို မောင်းနေတဲ့လူက ကျွန်တော့်လို သင်တန်းဆင်းစစ်ခိုလ်တစ်ယောက်ကို တိုက်ပွဲမှာ ဘေးဝယ်နေဖို့ အမိန့်ပေးပိုင်ခွင့်မရှိပါဘူး။ ခိုလ်ကြီးက စစ်ပွဲမဖြစ်ခင် အချိန်တုန်းက မြေလျင်တပ်မှာ ခိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုပေမယ့် ဒီကျွန်းပေါ်မှာရှိတဲ့ လူတွေကတော့ ခိုလ်ကြီးရဲ့အမှုထမ်း စာအုပ်ကို တစ်ယောက်မှ မတွေ့မမြင်သေးပါဘူး”

စစ်ခိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ၏ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြောဆို ချက်ကို တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကားက...

“ဒီလိုသာ ပြောပေးပါ ဝိုင်းလေး” တု လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ထောက်ခံလိုက်သည်။

လေယာဉ်မှူးဒင်းနစ္စာရစ်သည် စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ ၏ ချေပချက်ကို အတန်ကြာအောင် တုံ့ကြိုတာဝေခံစိတ်ဆိတ်နေလိုက် ၏။ ပြီးမှ အာဏာပါးကွက်သားတစ်ယောက်က ကြိုးစင်ပေါ်သို့ရောက် နေသော ရာဇဝတ်သားအား ကြိုးစင်ပေါက်နှင့်နီးအောင် ညာဘက်ကို နည်းနည်းရွှေ့ပါ့တု ပြောလိုက်သော အသံမျိုးဖြင့် အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြန်၍ ပြောလိုက်သည်။

“အေး...ကျုပ်ရဲ့အမှုထမ်းစာအုပ်ကို မောင်ရင် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးဆိုတာလဲ တုတ်သားပဲ။ ဒီပေမယ့် ဝိုင်းကြီးအဆင့်အတန်း နဲ့ ကျုပ်ရဲ့ခွဲတဲ့ ရွှေချောင်းတွေကိုတော့ မောင်ရင်ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရ တယ်မတုတ်လား။ မောင်ရင်တာ စစ်တပ်ထဲကိုဝင်လာတဲ့ စစ်ဗိုလ် တစ်ယောက်လိုက်နာရမယ့် စည်းကမ်းတွေကို မြင်ပြီးတွေ့ပြီးရုံမက တဲ အဲဒီစည်းကမ်းတွေကို သဘောတူပါတယ်ဆိုပြီး လက်မှတ်ထိုးခဲ့တဲ့ လူပဲ မတုတ်ဘူးလား။ ဒီတော့ ခုအချိန်မှာ အရေးပေါ်စစ်ခုံရုံးဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ရတယ်ဆိုပြီး မောင်ရင်ကို လက်တွေ့စီရင်ပြခို့ပဲရှိတော့ တယ်”

“အရေးပေါ်စစ်ခုံရုံး...တုတ်လား”

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက အံ့ဩသည့်အသံဖြင့် မေး လိုက်သည်။

“အေး...တုတ်တယ်။ ရန်သူနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုက်နေတဲ့ တိုက်ပွဲ တစ်ပွဲမှာ အုပ်ချုပ်တဲ့တပ်မှူးကို အထူးအခွင့်အာဏာ အပ်နှင်းထား တဲ့ ဥပဒေအတိုင်း မင်းလိုအရေးကြီးတဲ့ စစ်ရာဇဝတ်ကောင်အပေါ်မှာ ကျုပ်က ခုံရုံးသဘာပတိလုပ်ပြီး စစ်ဆေးရလိမ့်မယ်”

လေယာဉ်မှူးဒင်းနစ္စာရစ်က တည်ကြည်လေးနက်သော အသံဖြင့် တစ်လုံးချင်း အဖြေပေးလိုက်၏။

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာသည် ပထမတွင် မှင်သက်မိသူ တစ်ယောက်ကဲ့သို့ လေယာဉ်မှူးဒင်းနစ္စဘရစ်အား ငေးစိုက်၍ကြည့်နေ ပြီး အတန်ကြာမှ အားတင်း၍ ပြုံးလိုက်၏။

“ဗိုလ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ပြောင်နေတာမတုတ်လား။ တောဒီစစ်မျက်နှာမှာ ဘယ်သူက ကြီးကျယ်တဲ့ပြစ်မှုကို ကျူးလွန် လို့လဲ”

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ၏ မချီပြုံးပြုံး၍ မေးလိုက်သော မေးခွန်းကို လေယာဉ်မှူးဒင်းနစ္စဘရစ်က တည်ငြိမ်စွာပင် ဖြေလိုက် ၏။

“ပြစ်မှုကြီးကို ကျူးလွန်တဲ့သူတာ မင်းပဲ။ ရန်သူနဲ့ ရင်ဆိုင် နေတဲ့ အချိန်မှာ တပ်မှူးရဲ့အမိန့်ကို ဖိဆန်တယ်။ လက်နက်တိုင်ပြီး ပုန်တန်ထကြွဖို့ ကြံစည်တယ်။ အဲဒါတာ မင်းရဲ့အပြစ်ပဲ”

တည်ငြိမ်စွာပြောလိုက်သော လေယာဉ်မှူးဘရစ်၏ စကား ကို စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက ပျက်ချော်ချော်ဖြစ်သွားအောင် အတင်းကြိုးစား၍ စကားစလိုက်၏။

“ဗိုလ်ကြီးခင်ဗျာ...ရအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုမှ စစ်ခုံရုံးခွင့်နိုင်မယ်မတုတ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့...”

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ၏ စကားမဆုံးမီ လေယာဉ်မှူး ဘရစ်က မာကျောသလောက် တည်ငြိမ်သောလေသံဖြင့် ထပ်၍ ပြော လိုက်ပြန်သည်။

“အရေးပေါ်စစ်ခုံရုံးဆိုတာ စစ်မြေပြင်မှာ ချက်ချင်းခွင့်လို့ ရတဲ့ ရုံးပဲ။ ကျုပ်က မောင်ရင်ရဲ့ တပ်မှူးဖြစ်တဲ့အလျောက် ကျုပ်တာ တရားသူကြီး၊ ကျုပ်တာ ဂျူရီလူကြီး၊ ကျုပ်တာ အာဏာပေးကွက်သား ပဲ”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော တော်ဝီသေနတ်ကို စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ၏ ရင်ဝတည်တည်ဆီသို့ ချိန်ထားလိုက်၏။

“တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက် မင်းတာ ပထမသက်သေပဲ။ စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ စစ်မျက်နှာမှာ စစ်လက်နက် ကိုင်ဆောင်ထားတဲ့ အချိန်အတွင်း တပ်မှူးဖြစ်တဲ့ ကျုပ်အမိန့်ကို ဝီဆန်ပုန်ကန်တယ်မတုတ်လား”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က တိုက်ပွဲဖြစ်စဉ် မိမိနှင့်အတူရှိနေသော တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်အား သက်သေထူလိုက်၏။

“တုတ်တဲ့...ဗိုလ်ကြီး။ ဒီပေမယ့် ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာမှာ လက်နက်ကိုင်ဆောင်လာတယ်၊ မလာဘူးဆိုတာတော့ ကျွန်တော် သေသေချာချာ မသိရသေးပါဘူး ဗိုလ်ကြီး”

တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်က မိမိတို့ တပ်စိတ်မှူးဖြစ်သူ စစ်ဗိုလ်ကလေးနှင့် ဗိုလ်ကြီးဘရစ်တို့အကြားတွင် မြေပသေတုတ်မကျိုး ဖြစ်စေလိုသောဆန္ဒဖြင့် ဆင်ဝှေ့ရန်ရှောင် စကားမျိုးကို ဆိုလိုက်လေသည်။

တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်၏ ထွက်ဆိုချက်ကြောင့် ယမ်းပုံပီးကျဖြစ်သွားသော လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာနှင့်အတူပါလာသော တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကားအား ထပ်၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

“တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကား စစ်ရာဇဝတ်ကောင် ဘလယ်ယာကို ကျုပ်တို့ တောင်ကုန်းပေါ်မှာရှိတဲ့ ကတုတ်ကျင်းဆီကို ပြန်ပြီး မရောက်မချင်း အဲဒီမှာပဲ တာဝန်ယူနေရမယ်လို့ ကျုပ်အမိန့်ပေးခဲ့တာကို မင်းကြားသလား မကြားဘူးလား”

တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကားသည် ဒုတိယသက်သေအဖြစ် မြေဆိုရမည့် မေးခွန်းကို အချိန်အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေမိသည်။

အရေးပေါ်စစ်ခုံရုံး ရုတ်တရက်ပေါ်ပေါက်လာသော ဤနေရာ တစ်ဝိုက် အသက်ရှူသံကိုပင် ကြားနိုင်လောက်အောင် တိတ်ဆိတ် လျက် ရှိနေလေသည်။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် လက်ထဲတွင် တိုင်ထားသော တော်မီကို တစ်လက်မ၏ ဆယ်ပုံတစ်ပုံခန့်ရွှေ့လိုက်ပြီး စစ်တရားခံ စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ၏ ရင်ဝတည်တည်ဆီ ထိုး၍ချိန်ထား လိုက်လေသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးဘလီကားသည် ကြောက်စိတ်ဖြင့် ခြောက်သွေ့ နေသော နှုတ်ခမ်းအဆုံးကို လျှာဖြင့်လျှက်လိုက်ပြီး...

“ကြားပါတယ်ဗိုလ်ကြီး” တု တုန်လှုပ်သော အသံဖြင့် အဖြေ ပေးလိုက်၏။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် တပ်ကြပ်ကြီးဘလီကား၏ ထွက်ဆို ချက်ကို သဘောကျသည့်အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍ပြလိုက်၏။ တိမ်တောင် အကြားမှ ထွက်အံ့ပြန်နေသော လမင်း၏အရောင်ကြောင့် လေယာဉ်မှူး ဒင်းနုစွာဘရစ်၏မျက်နှာမှာ ကျောက်ရုပ်တစ်ခုလို တည်ငြိမ်လျက်ရှိနေ သည်ကို တပ်သားများ တွေ့မြင်နေကြရ၏။

လောကကြီးတစ်ခုလုံးသည် မကြာမတင် ပေါ်ပေါက်လာအံ့ သော အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းအတွက် ပရိတ်တရားများ စီးချွန်းနေသည် တု ထင်ရလေသည်။

လေယာဉ်မှူးဒင်းနုစွာဘရစ်သည် ပရိတ်တရားကို စီးချွန်းနေ သော သူတော်စင်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ အေးဆေးတည်ငြိမ်သော လေသံဖြင့် စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာအား မေးခွန်းထုတ်လိုက် လေသည်။

“စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ မောင်မင်းထပ်ပံ့ပြီး ဒီလိုပြစ်မှု မျိုး ကျူးလွန်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားသေးသလား”

လေယာဉ်မှူးဒင်းနစ္စဘရစ်၏ အပေးကို စစ်ဗိုလ်ကလေး
ဘလယ်ယာက ထစ်ထစ်ငြေ့ငြေ့ဖြင့် အဖြေပေးလိုက်၏။

“ဗိုလ်ကြီးခင်ဗျာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အပြုအမူဟာ တိုက်ပွဲ
ဝင်နေတဲ့ ဗိုလ်ကြီးနဲ့ တပ်ကြပ်ကလေးကရက်အောက်ကို စစ်တူပေး
ချင်တဲ့ အပြုအမူသာ ဖြစ်ပါတယ်။ လက်နက်ကိုင်ပြီး ဝီဆန်ထကြွ
လိုတဲ့သဘောမျိုး ကျွန်တော့်မှာ လုံးဝမရှိပါဘူးဗိုလ်ကြီး”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“ပြီးခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေကို ကျုပ်ကပေးနေတာ မတုတ်ဘူး။
နောက်...ထပ်ပြီး မောင်ရင့်မှာ ဒီလိုဝီဆန်ပုန်ကန်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိ
မရှိ အိပ်ပေးနေတယ်။ မောင်ရင့်လို သင်တန်းက ဆင်းကာစ စစ်ဗိုလ်
ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ မောင်ရင့်ရဲ့တပ်သားတွေကို အကျိုးမဲ့တဲ့
တိုက်ပွဲမှာ အလကားပသေစေချင်ဘူး။ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ကျုပ်က
မောင်ရင့်နဲ့တကွ မောင်ရင့်တပ်သားတွေ အားလုံးကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့
တပ်မှူးဖြစ်တယ်ဆိုတာ မောင်ရင့်နားလည်ရမယ်။ ကျုပ်တို့ကိုလာ
ပြီး စစ်တူပေးမယ့် တပ်တွေရောက်လာတဲ့အချိန်အထိ ကျုပ်ဟာ
မောင်ရင့်တို့အပေါ်မှာ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးပဲ။ ကျုပ်ကို မောင်ရင့်တို့
အပေါ်မှာ အုပ်ချုပ်နေတဲ့ တပ်မှူးအဖြစ်နဲ့ မလိုချင်ဘူးဆိုရင် မောင်ရင့်
လက်ထဲမှာ သေနတ်ရှိသားပဲမတုတ်လား။ ကျုပ်ကို ပစ်သတ်
လိုက်စမ်းပါ ဘလယ်ယာ” တု တစ်လုံးချင်း ပြောချလိုက်၏။

“အီလောက်လည်း အတွေးခေါင်မနေပါနဲ့ဗိုလ်ကြီး”

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက ယခုမှ စိတ်ဒုန်းဒုန်းချသွား
သည့် အမူအရာဖြင့် အေးအေးသက်သာ ပြောလိုက်လေသည်။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ၏
‘အတွေးခေါင်ပါနဲ့’ တူသော စကားကို ပခံချိပခံသာဖြစ်သွားပြီး...

“စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ ကျုပ်က တပ်မှူးအနေနဲ့ မောင်ရင့်ကို လေးလေးနက်နက် သတိပေးနေတယ်ဆိုတာ နားလည်စမ်းပါ။ ကျုပ်အမိန့်ကိုမနာခံဘူး၊ မလိုက်နာဘူး၊ လက်အောက်ငယ်သားတွေကို တစ်ဆင့်အမိန့်မပြန်ဘူးဆိုရင် မောင်ရင့်ကို ကျုပ်က စစ်ဥပဒေအတိုင်း သတ်ပစ်ရလိမ့်မယ်ဆိုတာ လေးလေးနက်နက် နားလည်ထားစမ်းပါ” တု သတိပေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်နားလည်ပါပြီဗိုလ်ကြီး”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာထံမှ ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော တော်မိကို အောက်သို့စိုက်ချလိုက်ရင်း...

“ယခုပြုလုပ်တဲ့ အရေးပေါ်စစ်ခုံရုံးကို နောက်ထပ်မကြေညာမချင်း ရက်အကန့်အသတ်မရှိ ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်တယ်” တု စစ်ခုံရုံးသဘာပတိတစ်ဦးအနေဖြင့် ကြေညာလိုက်၏။ ပြီးမှ စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာအား ဆောင်ရွက်စရာတာဝန်ကို ညွှန်ပြလိုက်၏။

“စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ မောင်ရင့်လူတွေကို မောင်ရင်ပြန်ခေါ်သွားပြီး တောင်ကုန်းပေါ်က ကတုတ်ကျင်းမှာ နေရာယူခိုင်း၊ ရဲဘော်တွေအားလုံး ဆေးလိပ်သောက်ချင်ရင် သောက်ခွင့်ပြုတယ်။ ဒီပေမယ့် မီးရောင်ကို ရန်သူလုံးဝမမြင်ရအောင် အထူးသတိထားရမယ်”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာနှင့် တပ်သားများအား ညွှန်ကြားချက်ပေးလိုက်ပြီးနောက် ချက်ချင်းပင် ဆက်၍ တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကားအား ခေါ်လိုက်၏။

“ဆရာဘလိကား၊ တပ်သားအားလုံး ရှေ့ကိုထွက်ပြီး ကျုပ်ရှေ့မှာ လာရပ်စမ်း...”

တပ်သားများနောက်တွင် လျှို၍နေသော တပ်ကြပ်ကြီး
ဘလိကားသည် ရှေ့သို့ထွက်လာပြီး လေယာဉ်မှူးဘရစ်အား အချို့
အသေပေးလိုက်၏။

“ကျုပ်နဲ့ စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ စကားပြောနေတဲ့
အချိန်က နောက်ကနေပြီး ကျုပ်အကြောင်းကို သရော်တော်တော်
ပြောင်ချော်ချော် ပြောလိုက်တဲ့အသံကို ကျုပ်ကြားလိုက်ရတယ်။
ကဲ...ရုယောက်နားပီပီ ကျုပ်ရှေ့မှာ ပြောစမ်း”

တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကား၏ မျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်သလို
ဖြူဖတ်ဖြူရောင်ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျွန်...ကျွန်တော် ဘာမှမပြောပါဘူးဗိုလ်ကြီး”

တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကားက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် ပြောလိုက်
၏။

“အေး...အီဖြင့်လဲ ပြီးရော။ ဒါထက် ကျုပ်ပြောထားတဲ့
အိမ်သာကျင်း တူးလို့ပြီးသွားပြီလား”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် အသံကိုပြောင်းလိုက်ပြီး အလုပ်
ကိစ္စတစ်ခုကို မေးနေသကဲ့သို့ မေးနေလေသည်။

“ဗိုလ်ကြီးပြောတဲ့အတိုင်း တူးပြီးပါပြီဗိုလ်ကြီး။ မြောက်ပေ
နက်ပြီး ဆယ်ပေရှည်ပါတယ်”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဆရာဘလိကားက အတော်သားပဲ။ ဒီလိုအိမ်သာကျင်းမျိုး
နောက်ထပ်တစ်ကျင်း တူးပါဦး”တု တည်တည်ကြီးပင် အမိန့်ပေး
လိုက်သည်။

တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကားသည် ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွားပြီး...

“နောက်ထပ်တစ်ကျင်း တူးရဦးမယ်”တု အံ့ဩသည့် အမူ
အရာဖြင့် မေးလိုက်မိသည်။

“တုတ်တာပေါ့ တူးရဦးမယ်။ တပ်သားတွေကို နေရာပြန်ပြီး ချထားရတော့ နောက်ထပ်အိမ်သာကျင်းတစ်ကျင်း တူးဦးမှပေါ့။ တူးနိုင်တယ်မတုတ်လား”

“တုတ်...တုတ်ကဲ့၊ တူးနိုင်ပါတယ်ဗိုလ်ကြီး”

တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကားသည် လေယာဉ်မှူးဘရစ်အား စိတ်မပီတပီဖြင့် အလေးပြုလိုက်ပြီးနောက် တောင်တုန်းရှိရာသို့ ပြန်နှင့် ပြန်ဖြစ်သော စစ်ဗိုလ်ကလေးနှင့် တပ်သားများနောက်သို့လိုက်ရန် တန်ပြင်လိုက်၏။ ဗိုလ်ကြီးဘရစ်က...

“တပ်ကြပ်ကလေးရှုမိနီကို နို့နဲ့အတူ တာဝန်ယူဖို့ လွှတ်လိုက်ပါဦး ဆရာဘလိကား” တု လှမ်း၍ပြောလိုက်၏။

တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကားသည် စက်ရုပ်တစ်ရုပ်ကဲ့သို့ လေယာဉ်မှူးထံသို့ ပြန်၍လှည့်လိုက်ပြီး “တုတ်ကဲ့ဗိုလ်ကြီး” တု ပြောလိုက်ရင်း ထပ်၍ အလေးပြုလိုက်ပြန်သည်။

တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကား ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် နောက်ဖက်သို့ လှည့်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ဖိမိအား စူးစိုက်၍ကြည့်နေသော တပ်ကြပ်ကလေးကရက်အိတ်ကို လေယာဉ်မှူးဘရစ်က တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“မင်းက ကျုပ်ကို ဘာများမကျေနပ်လို့ ဒီလိုကြည့်နေရတာလဲ”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က ကရက်အိတ်အား ခက်ထန်ထန် မေးလိုက်၏။ တပ်ကြပ်ကလေးကရက်အိတ်သည် ကျားရှေ့မှောက်သို့ ရောက်သွားသော ယုန်သူငယ်ကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်သွားပြီး...

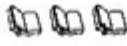
“စောစောက စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာနဲ့ အချင်းများ ခွဲတဲ့အဖြစ်ကို တွေးပြီးစဉ်းစားနေမိတာဗိုလ်ကြီး။ တကယ်လို့ စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက ဗိုလ်ကြီးအမိန့်ကို မနာခံဘူးဆိုရင် ဗိုလ်ကြီး

က တော်မိနဲ့ တကယ်ပဲပစ်မလိုလားဆိုပြီး ကျွန်တော် တွေးနေမိတာပါ”တု ခပ်လေးလေး အဖြေပေးလိုက်သည်။

“တကယ်ပစ်မလား ပစ်ဘူးလားဆိုတာ မင်းကိုယ်တိုင် ကျုပ်ပေးတဲ့ အမိန့်ကို မနာခံဘဲနေကြည့်စမ်းပါလား”

တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်က မည်တဲ့သို့ပြန်ပြောရမည်ကို မသိသဖြင့် လေယာဉ်မှူးဘရစ်အား အရိုအသေပေးလိုက်၏။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် မျက်နှာကို တည်တည်ထားကာ တစ်စက်သို့လှည့်လိုက်ပြီးမှ ယုန်ကလေးတစ်ကောင်လို ကြောက်ရွံ့နေသော တရက်ဒေါက်အဖြစ်ကို စိတ်ထဲမှ ပြုံးနေမိလေသည်။

အခန်း (၁)

အရှေ့ဘက်မိုးကောင်းကင်မှာ မဲမှောင်လျက်ပင်ရှိသေးသော်လည်း မကြာမီ လင်းရောင်ခြည် ထွန်းပေါ်လာတော့မည့် အရိပ်အယောင်များက ရှိနေလေသည်။ အပူပိုင်းဒေသတွင် နံနက်အရုဏ်သည် ရုတ်ခြည်းထွန်းလင်းလာတတ်သကဲ့သို့ သန္တာကျွန်းပေါ်၌လည်း မကြာမတင်လင်းရောင်ခြည်များ ကွန်မြူးယက်ပြာလာမည့် လက္ခဏာကို တွေ့နေရလေသည်။

တဲအတွင်းရှိ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် အရှေ့တိုင်းသားများ အသုံးပြုလေ့ရှိသည့် ကောင်ဆုတ်ခန့်မြင့်သော စားပွဲကလေးတွင် ဒူးတုပ်၍ထိုင်ရင်း နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်၌ အမေရိကန်သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးလေယာဉ်ကြီး ထိုးကျလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည့်အချိန်မှစ၍ အပြစ်အပျက်အလုံးစုံကို ကောက်မိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော စက္ကူချပ်ပေါ်၌ စုတ်တံဖြင့် ရေးမှတ်လျက်ရှိနေလေသည်။

တဲအပြင်ဘက်တွင် တိုက်ကင်းထွက်သွားသော တပ်ကြပ်ကြီးတာမုရာတို့လူစု ရောက်ရှိနေသည်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲနှင့် စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက သိနေ၏။

စစ်ဗိုလ်ကလေးတူရိုက်က တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာတို့လူရ
ရောက်နေသည်ကို မသိကျိုးကျွန်ပြုကာ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်၌
ရေးမြဲရေးနေသည်ကို အချို့သော တပ်သားများက စည်းကမ်းကလနား
ကြီးလှသည်။ အလုပ်မရှိ ကြောင်မ ရေချိုးသည်တူ အတွင်းကျိတ်၍
ကဲ့ရဲ့နေကြမည်တို့လည်း ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးတူရိုက်က အတတ်
သိပြီးဖြစ်နေသည်။

စစ်ဗိုလ်ကလေးတူရိုက်ကိုယ်တိုင်ကလည်း နေ့လယ်က
တွေ့မြင်လိုက်ရသော အဖြစ်အပျက်နှင့် တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာမှအစ
တပ်သားအားလုံးတို့၏ အပြုအမူကို နေ့စဉ်မှတ်တမ်းတင်နေခြင်း
ကို ငြီးငွေ့လာပြီဖြစ်သည်။

တိုကျိုစစ်ဌာနချုပ်၌ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အကြီးအကဲများ သိ
နိုင်ရန်အတွက် တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာကဲ့သို့သော တပ်သားတစ်
ယောက်၏ နေ့စဉ်အပြုအမူကို ရက်ပျက်မရှိ မှတ်တမ်းတင်နေဖို့
လိုပါသေးသလား။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ရေးမှတ်ခဲ့သော ဤမှတ်တမ်းကို
တိုကျိုရှိ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အကြီးအကဲများထံ ပေးပို့နိုင်သည့် အခြေ
အနေရှိပါဦးမည်လား။ မိမိကိုယ်တိုင် ရေးမှတ်ခဲ့သော နေ့စဉ်မှတ်တမ်း
ကို မိမိကိုယ်တိုင်ပြန်၍ ဗတ်ဂ္ဂလေ့လာနိုင်သည့် အခွင့်အလမ်း ရှိပါဦး
မည်လား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိမိဤကဲ့သို့ နေ့စဉ်မပြတ် ရေးမှတ်နေ
ခြင်းမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာညောင်းလာခဲ့သော ဘူရီဒိုသူရဲကောင်း
များ၏ အစဉ်အလာအတိုင်း ကျင့်သုံးနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါ
လား။

ဘူရီဒိုသူရဲကောင်းများ၏ ကျင့်ရိုးကျင့်စဉ် အလေ့အလာမှာ
ဂျပန်လူမျိုးတူ၍ မပေါ်ပေါက်မီ အချိန်ကာလကပင် တည်ရှိခဲ့သည်တူ
ထင်ရ၏။ ဤအစဉ်အလာကို မိမိက ယနေ့အထိ ထိန်းသိမ်းထားခဲ့

ခြင်းမှာ တူရှိဒီသူရဲကောင်းမျိုးစိုး ဆက်ဆံခဲ့သူတစ်ယောက်၏ ကောင်းသောအမူအကျင့်ပင် မတုတ်ပါလား။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးတူရှိကီသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခပ်လေးလေး ချလိုက်မိလေသည်။

လက်တွင်တိုင်ထားသော စာရေးစုတ်တံကို မင်ခဲဘေးတွင် စနစ်တကျထားလိုက်ပြီးနောက် တောင်ဆုတ်ခန့်မြင့်သော စားပွဲခုံ ကလေးရှေ့တွင် ပုဆစ်တုပ်၍ထိုင်နေသော စစ်ဗိုလ်ကလေးတူရှိကီသည် ဂျာပေီမှမကြွဘဲ မိမိအိမ်စင်ရှိရာသို့ ကျင်လည်စွာ မျက်နှာမူလိုက်၏။ ဤအပြုအမူမှာ အခြားသူများအဖို့ ဆန်းလျှင်ဆန်းနေမည်ဖြစ်သော် လည်း သူရှိဒီသူရဲကောင်းတို့၏ အစဉ်အလာကို သိနေသူများအတွက် ကား အဆန်းမတုတ်တော့ပေ။

တောင်ဆုတ်ခန့်မြင့်သော စာရေးစားပွဲရှေ့တွင် ပုဆစ်တုပ်၍ ထိုင်နေရာမှ ထင်းရှူးသားဖြင့်ယက်လုပ်သော ဂျာပေီမှမကြွဘဲ အိမ်စင် ရှိရာသို့ မျက်နှာမူလိုက်ခြင်းမှာ အိမ်ယာဘေးတွင် ယှဉ်၍ထားသော ဆာမူရိုင်းတေးကို ဦးညွတ်အရိုအသေပြုလိုက်သည့် အမူအရာပင် ဖြစ် လေသည်။ ဆာမူရိုင်းတေးမှာ ဆာမူရိုင်းသူရဲကောင်းများနှင့်အတူ ဘေးချင်းယှဉ်၍ အတူတကွရှိနေခဲ့သောကြောင့် ‘ရောင်းရင်း’တု ရာဇဝင်အစဉ်အလာအရ ခေါ်ဆိုခဲ့ကြရသော တေးပင် ဖြစ်လေသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးတူရှိကီသည် ပုဆစ်တုပ်ထိုင်ရင်း ကျောက် သားပကတိကဲ့သို့ တည်ငြိမ်သောအမူအရာဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကို အာရုံ စူးစိုက်လျက်ရှိနေလေသည်။

အမှန်ဆိုရလျှင် စစ်ဗိုလ်ကလေးတူရှိကီသည် အဓိပ္ပာယ်သဏ္ဍာန် နှင့် ဇာတိတ္ထသဏ္ဍာန်တို့၏ ပဋိပက္ခကို မည်ကဲ့သို့ဖြေရှင်းရမည်နည်း တု စဉ်းစားနေခြင်းပင်ဖြစ်၏။

“ဆာမူရိုင်းသူရဲကောင်းတွေရဲ့ ထိုးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း ခုတွေ့နေရတဲ့ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းဖို့ ကြိုးစားနေတာတာ သိပ်ပြီး အယူသည်းရာ ကျမနေဘူးလား”

စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် သူ့တိုယ်ကိုသူ ပြန်၍ဝေဝန် ဆန်းစစ်၍ ကြည့်လိုက်မိပြန်၏။

“ငါဟာ ခေတ်ပညာတတ်တစ်ယောက်ပဲ။ ယူနိုတစ်တီက ဒီဝရီရလာခဲ့တဲ့လူ မတုတ်ဘူးလား။ တကယ်လို့သာ အင်မတန် ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့ တောဒီစစ်ကြီးဖြစ်မလာရင် ငါဟာ ငါ့ချစ်သူ ‘ကီအီကို’နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးသားဖြစ်ရုံမက ငါသဘောကျတဲ့ သတင်းစာတိုက်မှာလဲ အယ်ဒီတာတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ပြီးသား ဖြစ်နေရော့မယ်။ ငါ့ရေးလက်စဖြစ်တဲ့ စာအုပ်ကို လည်း ခုအချိန်လောက်ဆိုရင် ရေးလို့ပြီးနေရော့မယ်။ ငါ့စပြီးရေး ထားခဲ့တဲ့ လက်ရေးစာမူကို ငါ့ရဲ့ချစ်သူကီအီကိုက အင်္ဂလိပ် ဘာသာ နဲ့ လက်နှိပ်စက်ရိုက်ပေးခဲ့တယ် မတုတ်လား။ ဒီစာအုပ်ကိုသာ အနောက်နိုင်ငံမှာ လူအဖတ်များနေတဲ့ အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ ထုတ်လိုက် ရရင်...”

စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် အမျှင်မပြတ် စဉ်းစားမိရာမှ အိပ်စင်ပေါ်တွင် ရောင်းရင်းသဗ္ဗယ် ဘေးနားမှ အစဉ်အမြဲရှိနေသော ဆာမူရိုင်းမားလွတ်ကို စိုက်၍ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ငါ့ရေးတဲ့ဝတ္ထုစာအုပ်ဟာ ရှေးတုန်းက ဂျပန်ပြည်မှာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့တဲ့ ‘ဗူရိုဂါရာ’ဝတ္ထုမျိုးလိုမတုတ်ဘဲ အနိဋ်ဆုံးလူတွေရဲ့ ဘဝကို စိတ်ဝင်စားအောင် သရုပ်ဖော်တဲ့ ဝတ္ထုသစ်ဖြစ်ရမယ်”

“ဗူရိုဂါရာဝတ္ထုမျိုးကတော့ ဆင်းရဲတဲ့လူကို ချမ်းသာတဲ့လူ က ဘယ်လိုအနိုင်ကျင့်တယ်၊ အားငယ်တဲ့လူကို အားကြီးတဲ့လူက ဘယ်လိုနှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ဝတ္ထု

အဖြစ် ပြန်ရေယုတ်ရေ ရေးထားတဲ့ ပျော်တော်ဆက်ဝတ္ထုမျိုးပဲ။ ဒီဝတ္ထုမျိုးကို စစ်ဘုရင်တွေ၊ မြေရှင်ကြီးတွေ စစ်ဗိုလ်တွေက ဖိပ်ခံစာပေအဖြစ် ဖတ်နေကြတယ်မတုတ်လား။ ငါရေးတဲ့ဝတ္ထုတော့...”

“အဖိနှိပ်ခံ အညွှင်းဆဲခံတွေဘက်က ဘက်တော်သားအဖြစ် ရေးထားတဲ့ဝတ္ထုပဲ”

ဇျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် စိတ်ထဲမှ တစ္စုတစ္ဆေပြောရင်း ဖခင်လက်ထက်မှ ဆင်းသက်လာသော ဆာမူရိုင်းသူရဲကောင်းများသာ ကိုင်လေ့ရှိသည့် ဓားကို စူးစိုက်၍ ကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။

သို့သော်...အိပ်စင်ဘေးတွင် ရောင်းရင်းအဖြစ်ရှိနေသော ဆာမူရိုင်းဓားကြီးတွင် အဝိညာဏ်ကဖြစ်၍ အဖြေပေးရန် မစွမ်းနိုင်ချေ။

တောင်ဆုပ်ခန့်မြင့်သော စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသည့် ပှန်အိပ်မှ အလင်းရောင်က ဆာမူရိုင်းမျိုးရိုးစဉ်ဆက်မှ စွဲကိုင်လာသော ဓားရိုးပေါ်သို့ အရောင်ဖိတ်၍ ကျနေသည်။

ဤဓားမှာ တိုကူဝါအမျိုးအနွယ်များ အစဉ်အဆက် ကိုင်ဆောင်လာခဲ့သော နှစ်ဇက်အသွားရှိသည့်ဓားပင်ဖြစ်၏။ လက်ကိုင်ရိုးပေါ်တွင် ဖော်ထားသော ပန်းများမှာ နှစ်ကာလကြာညောင်းခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း ရေးရေးမျှသာ အရာတွင်လျက်ရှိသော်လည်း မရေမတွက်နိုင်သော နှစ်ပေါင်းအဆက်ဆက်က ဆာမူရိုင်းသူရဲကောင်းများသာ ကိုင်ဆောင်ခဲ့သော ဓားဖြစ်ကြောင်းကို မီးရောင်ဖြင့် သက်သေထူလျက် ရှိနေလေသည်။

ဤကဲ့သို့ ရန်သူနှစ်ယောက်ကို တစ်ချိန်တည်းတစ်ချက်တည်းဖြင့် ခုတ်ပိုင်းနိုင်ခဲ့သော ဆာမူရိုင်းဓား၏ ရာဇဝင်ကို ပြန်၍ စစ်ကျောမည်ဆိုပါလျှင်...ယခုအချိန်အခါ၌ ဇျပန်၏မြို့တော်ဖြစ်သော တိုကျိုသည် ထိုအချိန်အခါ၌ ‘အိနို’တု အမည်တွင်သော ဇနပုဒ်ရွာသိပ်ရွာငယ်မျှသာဖြစ်နေသော အချိန်အခါတည်း။

အိပ်ရာတော်တွင် ရောင်းရင်းအဖြစ်ရှိနေသော ဆာမူရှိုင်း
တားကို စူးစိုက်၍ကြည့်ရင်း အစဉ်းစားလွန်သော စစ်ဗိုလ်ကလေး
ကူရိုတီသည် တဲအပြင်ဘက်မှ ဝါးခနဲရယ်လိုက်သော အသံကြောင့်
အိပ်မက်မက်နေရာမှ နိုးလာသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားမိလေသည်။

ရဲဘော်များကို ဝါးခနဲပွဲကျသွားအောင် ပြောလိုက်သော
တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ၏ ငှက်ဆိုးထိုးသံကြီးကိုလည်း သတိပြု
မိလိုက်သည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုတီသည် တစ်စုံတစ်ခုကို အပြီး
အပိုင် ဆိုးပြတ်ချက်ချလိုက်သကဲ့သို့ နှုတ်ခမ်းအစုံကို တင်းတင်း
စေ့အောင် စိထားလိုက်ပြီး စစ်တပ်သို့ဝင်သည့်နေ့က မိမိဇခင်ကိုယ်
တိုင် အမှတ်တရလက်ဆောင်အဖြစ် ပေးခဲ့သော ဆာမူရှိုင်းတားကို
ဆွဲယူလိုက်ကာ နေရာမှထလိုက်၏။

ခါးတွင် ဆာမူရှိုင်းတားကို ဆွဲ၍ တဲအပြင်သို့ ရောက်လာ
သောအခါ၌ကား...စောစောက တဲအပြင်ဘက်တွင် တဝါးတဲတတား
ဟား ပွဲကျနေသော တပ်သားများသည် မီးကိုရေငြိမ်းလိုက်ဘိ
သကဲ့သို့ ရုတ်ချည်းငြိမ်၍ ကျသွားသည်ကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေး
ကူရိုတီက သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

တဲနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကွက်လပ်တွင် မီးရိုတစ်စိုရှိနေပြီး
ထိုမီးရိုကိုဝိုင်း၍ တပ်သားများမှာ မတ်တပ်ရပ်သူရပ် ထိုင်သူထိုင်
ရှိနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာမှာ ရှည်လျားသော
စားပွဲတွင် အရေးပါအရာရောက်သော ခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ဦးကဲ့သို့
ထိပ်မှနေ၍ နေရာယူထားဘိသည့်အလား ရှည်မျောမျောဖြစ်နေသော
မီးရို၏ထိပ်ဖက်တွင် လက်ထိုင်ရင်း ရပ်လျက်ရှိနေလေသည်။

မီးရိုပတ်လည်တွင် ရပ်လျက်တချို့၊ ထိုင်လျက်တချို့၊ ဒူး
ထောက်လျက်တချို့ ရှိနေကြသူများအနက် ခြေထောက်တွင် ဒဏ်ရာ

ရရှိလာသော တပ်ကြပ်ကလေးတိရန်နိုမှာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေး ကူရိုတီနှင့် အနီးကပ်ဆုံးနေရာတွင် သဲပြင်ပေါ်၌ ဈာတစ်ချုပ်ခင်းကာ ပက်လက်ကလေးရှိနေလေသည်။

တပ်ကြပ်ကလေးတိရန်နို၏ ဘယ်ဘက်နှုံးအောက်တွင် စည်းထားသော ပတ်တီးမှာ ညစ်ပတ်ပေရေလျက်ရှိသည်ကို မီးရောင်ဖြင့် အထင်းသား ပြင်နေရ၏။

ပိပိတို့အနီးသို့ ချည်းကပ်လာသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေး ကူရိုတီကို လှည့်၍ကြည့်လိုက်သော တပ်ကြပ်ကလေးတိရန်နို၏ မျက်နှာမှာ စောစောပိုင်းအချိန်က မည်ကဲ့သို့သော ကြောက်လန့် နာကျင်ငွယ်ရာအဖြစ်မျိုးနှင့်မျှ ရင်ဆိုင်တိုးခဲ့ရခြင်း မရှိသူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ တည်ငြိမ်အေးချမ်းသော အသွင်ကိုဆောင်လျက် ရှိနေလေသည်။

သို့တစေ နေ့လယ်ဘက်တွင် မခံမရပ်နိုင်အောင် ပူပြင်းသလောက် ညဘက်တွင် အအေးဒဏ်လွန်ကဲတတ်သော အပူပိုင်းဒေသ၏ ရာသီဥတု အခြေအနေကိုစိဆန်ကာ တပ်ကြပ်ကလေး တိရန်နို၏နဖူးပေါ်၌ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ သီးနေသည်ကို စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုတီက သတိပြုမိလိုက်၏။ ဘယ်ဘက်ခြေထောက်တွင် ရရှိထားသောဒဏ်ရာကြောင့် ဝောချွေးပြန်နေသော ချွေးသီးချွေးပေါက်များပင် မတုတ်ဝါလာ။

ဈာပေါ်တွင် ပက်လက်ကလေးလွဲနေသော တပ်ကြပ်ကလေး တိရန်နိုအနီးသို့ ရောက်လာသည့် စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုတီသည် ပတ်တီးစည်းထားသော နေရာကို တစ်ချက်မျှငုံ့၍ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ရဲဘော်...ဒဏ်ရာက ဘယ်နှယ်နေသေးသလဲ” တု မည်သို့မျှ အရေးမကြီးသော အမူအရာဖြင့် ပေးလိုက်၏။

“နှစ်ရက်သုံးရက်ဆိုရင် ကောင်းသွားမှာပဲဗိုလ်လေး”

ပတ်လက်ကလေးလွဲ၍နေသော တပ်ကြပ်ကလေးတိရန်နီက ပြုံး၍ပြောလိုက်၏။ မီးရိုဘေးတွင် ဝိုင်း၍ရှိနေကြသူများအနက် ဂျပန် စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီတစ်ဦးသာ ပြုံးပါသည်ဆိုသော တပ်ကြပ်ကလေး တိရန်နီ၏ နှုတ်ခမ်းအစုံ၏ တွန့်လိပ်သွားပုံကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းအစုံကို အားတင်း၍ ပြုံးလိုက်ရသော်လည်း ဘယ်ဘက်ဒူးဆစ် အောက်မှ ရရှိထားသော ဒဏ်ရာကြောင့် အားတင်း၍ ပြုံးလိုက်ရသော အပြုံးမှာ မချိုသွားပြီ အပြုံးမျိုးသာဖြစ်နေလေသည်။

ဤမျှမက အားတင်း၍ ပြုံးလိုက်ရသော နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ သွေးမရှိတော့ဘဲ ဖြူစပ်ဖြူရောင်ရှိနေခဲ့သည် မတုတ်ပါလား...။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက မချိုပြုံးပြုံး၍ ပြနေသော တပ်ကြပ်ကလေးတိရန်နီကို မြန်၍ပြုံးပြလိုက်မည်အပြုတွင် တပ်ကြပ် ကလေးတိရန်နီက တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာရှိရာသို့ မျက်စိတစ်ဖက် ဝင်း၍ပြလိုက်သည်ကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသည်။

တပ်ကြပ်ကလေးတိရန်နီ မျက်လုံးဝင်းရာဆီသို့ မသိမသာ အကဲခတ်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ စောစောက စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်နေ သော တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် သက်သာရာရသည် အရိပ်လက္ခဏာကို ဝမ်းယူရရှိလိုက်သည်သာမက အနီးရှိ တပ်သားဂိုရို ကိုလည်း တစ်ဆက်တည်း အချက်ပြလိုက်ပုံကို တွေ့လိုက်ရ၏။

စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် မိမိ၏ နှုတ်ခမ်းအစုံကို ထောင့် နှစ်ဖက်မှနေ၍ စုထောင်လိုက်ပြီးနောက် လှုပ်သည်တုပင် မထင်ရ သော နှုတ်ခမ်းအစုံကြားမှ အေးစက်သောစကားလုံးများကို တစ်လုံး ချင်းပြောလိုက်၏။ ပမာဆိုသော် တောင်ကြားနှစ်ခုအကြားမှ တစ်ဝှမ်းဝှမ်း ထွက်လာသော ကျောက်စက်ကျပမာတည်း။

“တိရန်နီဆန်...မောင်ရင့် ခြေထောက်မှာ ပတ်ထားတဲ့ ပတ်တီးက သိပ်ကောင်းပုံမရဘူး”

စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုက်က ကျောက်တောင်နှစ်ခုအကြားမှ ကျလာသော စမ်းရေစီးသံကဲ့သို့ ပြောလိုက်၏။ အပြင်ပန်းအသွင်အပြင် အားဖြင့် စကားသံမှာ အေးမြသည်ဟုထင်ရသော်လည်း အတွင်းသဘော အားဖြင့်မူ လှံသွားကဲ့သို့ စူးရှလှချေသည်။

မိမိနှင့် အဆင့်အတန်းခြင်းမတူသော လူတစ်ယောက်အား သုံးနှုန်းသင့်သည်စကားထက် ပို၍ကျိုးကျိုးစွံစွံ ရိုရိုသေသေ သုံးနှုန်းလိုက်ခြင်းမှာ အဓိပ္ပာယ်များစွာ ကျယ်ဝန်းနေသည်မတူတ်ပါလား။

စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုက်သည် ဤစကားကို ဆိုလိုက်ပြီး နောက် တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးနောက်

“ဆရာတာမူရာ...တီရန်နီဆန်မှာ ရထားတဲ့ဒဏ်ရာကို ဒီ အတိုင်း ဆေးထည့်ထားပုံကိုတော့ ကျုပ်သိပ်ပြီး မကြိုက်လှဘူး” ဟု ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပင် ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့မှာ ဆေးပစ္စည်းဆိုလို့ တစ်ခုမှမရှိလို့ပါ ဗိုလ်လေး”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက ပခုံးတစ်ဖက်ကို တွန်းလိုက်ပြီး ပြန်၍ အဖြေပေးလိုက်သည်။

“အော်...တုတ်လား”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုက်သည် ဘုရင့်နန်းတော်ထဲတွင် အခစားဝင်နေရသော စစ်သူကြီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ယဉ်ကျေးသိပ် ဖွေ့သော နှုတ်အမူအရာ ကိုယ်အမူအရာကို ဤညအဖို့ အထူးကျင့် သုံးနေသည်မှာ ထူးဆန်းသလို ဖြစ်နေကြလေသည်။

“ပစ်ဖိတ်သပုဒ်ရာကြီး တစ်ခုလုံးကို ကျုပ်တို့က လက်ဝါး ကြီး အုပ်နိုင်တဲ့အချိန်မှာ...တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာဆန် ဒူးအောက်မှာ ရတဲ့ ဒဏ်ရာကလေးလောက်ကိုတော့ ကျုပ်တို့ နိပ္ပန်တပ်မတော်ကြီး က ဆေးကောင်းကောင်းကလေးထည့်ပြီး ပတ်တီးသန့်သန့်ကလေး စည်းပေးနိုင်ဖို့တော့ မကောင်းပေဘူးလား”

ဣပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး သိပ်သိပ်
မွေ့မွေ့ မေးလိုက်သောမေးခွန်းကို တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက
စစ်သားပီပီ တိုတိုတုတ်တုတ် ပြန်၍အဖြေပေးလိုက်၏။

“ဒီ...ကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ ထည့်ပြီး မစဉ်းစားခဲ့ပါဘူး
ဗိုလ်လေး”

“ဒီကိစ္စကို ထည့်ပြီး မစဉ်းစားခဲ့ဘူး...တုတ်လား ဆရာ
တာမူရာ”

ဣပန်စစ်ဗိုလ်ကလေး ကူရိုကီက လေးနက်သောအသံဖြင့်
မေးလိုက်ရင်း ထပ်၍ ဆိုလိုက်ပြန်၏။

“ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ ထည့်ပြီး မစဉ်းစားခဲ့ပါဘူး...
တုတ်လား...တာမူရာဆန်။ ကျွန်တော်တို့ဆိုတာမှာ ဆရာတာမူရာ
က ကျုပ်တို့ပါ စာရင်းသွင်းလိုက်တာပဲ မတုတ်လား။ တိုက်ပွဲပေါင်း
တစ်ထောင်လောက်ကို တိုက်ခဲ့တယ်လို့ သူ့ကိုယ်သူ့အထင်ရောက်
ပြီး တစ်ကယ့်ဝါရင့်စစ်သားကြီး ဖြစ်တယ်လို့ သူ့တာသူ့အထင်ကြီး
နေတဲ့ တာမူရာဆန်က ကိစ္စအားလုံးကို သူပဲ အပြီးအပိုင် ဆုံးဖြတ်
နိုင်တယ်လို့ ယူဆနေပုံရတယ်။ အိုကီနာဝါကျွန်း လယ်တွက်ထဲက
ထွက်လာခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်က ဒဏ်ရာရနေတဲ့ ရဲဘော်တစ်ယောက်
ကို ညစ်ပတ်ပေရေနေတဲ့ ပတ်တီးနဲ့စည်းထားတာကို တစ်ခြားလူတွေ
ဆီက ဘယ်လိုကောင်းအောင်လုပ်မယ်ဆိုတာ အကြံဉာဏ်ကလေး
တောင် မယူနိုင်ဘူးတဲ့လား”

ဣပန်စစ်ဗိုလ်ကလေး ကူရိုကီ၏ စကားကို သဘောကျသွား
သော တပ်သားတစ်ယောက်က တတားတားရယ်မောသံ ပေါ်ထွက်လာ
လေသည်။

စောစောက ဝေဒနာကြောင့် မချိပြုံးပြုံးနေရသော တပ်ကြပ်
ကလေးတီရန်နိုမှာ ဣပန်စစ်ဗိုလ်ကလေး၏ စကားကြောင့် ပြက်လုံး

တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ စိတ်ရှင်၍လာမိသည်။ ဤသို့သော အမှုအရာကို မီးပုံထိပ်တွင် မတ်တပ်ရပ်နေသော တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက သဘောမကျသည့် လက္ခဏာဖြင့် လူနာတီရန်နိအား ပျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးကြည့်လိုက်၏။

“တာမူရာဆန်...ခင်ဗျားကို ကျုပ်ပြောနေတယ်ဆိုတာ သတိထားစမ်းပါ”

စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော်လည်း ခြေတောက်တစ်ကောင်၏ ဒေါသသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာသည် သတိအနေအထားဖြင့် အလေးပြုလိုက်ပြီး...

“ဗိုလ်ကလေး မိန့်ကြားသမျှကို တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်က အရှိအသေ အလေးအစားပြုပြီး နားထောင်တဲ့ထုံးစံအတိုင်း နာခံလျက်ရှိပါတယ် ဗိုလ်ကလေး” တု ပြန်၍ နှုတ်လှန်ထိုးလိုက်ကာ...

“တပ်ကြပ်ကြီး တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော့်တာဝန်ထဲမှာ ဒဏ်ရာရတဲ့တပ်သားကို သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက်လို ပြုစုယူယဉ် မလိုပါဘူး...” တု ထပ်၍ ဆင်ခြေလဲလိုက်၏။

ရူပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ၏ ဆင်ခြေလဲသံကို အံ့ဩသည့်အမှုအရာမပြဘဲ လေးလေးနက်နက်ပင် စကားဆိုလိုက်ပြန်သည်။

“အော်...တုတ်ပေသားပဲ။ စစ်သေနင်္ဂံပညာ ဘယ်လောက်ကြီးကျယ်တယ်ဆိုတာကို လိုက်ပြီးလေ့လာနေတဲ့ ကိုယ်ကူလီတစ်ယောက်က ဒီလို ပြောလိုက်တာကို အံ့ဩစရာမရှိပါဘူး”

ရူပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီ၏ စကားကို ကြားလျှင်ကြားလိုက်ရခြင်း တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက မိမိ၏စစ်မှုထမ်းစာအုပ်ကို စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက အသေးစိတ်လေ့လာထားပြီးကြောင်း သိလိုက်ရကာ စိတ်ထဲခံပြင်း၍ သွားမိလေသည်။

“တစ်ကယ်လို့သာ ကချေသည်ပလေးတစ်ယောက်ကို ငါ သတ်ပြီး ရာဇဝတ်ဒဏ်ကို ရောင်းတိမ်းလိုက်ရင်းနဲ့ စစ်တပ်ထဲရောက် လာတာကို ဒီမျိုးပစစ်တဲ့ ဗိုလ်က ထုတ်ပြောလို့ရှိရင်တော့...ငါ့သူ့ကို အမှန်သတ်ပစ်ရမှာပဲ...”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာသည် ဤသို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီ၏ စကားကိုပြန်၍ ချေပလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်ခုတည်းသောတာဝန်တာ ရန်သူကို တွေ့ တဲ့နေရာမှာ ချေမှုန်းဖို့ပဲ...”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ၏ စကားကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေး ကူရိုကီက ပြုံးပြုံးကလေးပင် ပြန်၍ အထွန့်တက်လိုက်၏။

“ကျွန်တော့်လို ဆာမူရိုင်းသူရဲကောင်း အဆက်အနွယ်က ဆင်းသက်လာခဲ့ပြီး သူရဲကောင်းတို့ရဲ့ အစဉ်အလာကို ဘာတစ်ခုမှ ပပြန်နိုင်ခဲ့တဲ့လူက ဆရာတာမူရာလို ရန်သူကို တွေ့သမျှချေမှုန်းရ ပယ်ဆိုတဲ့ ဗုဒ္ဓိုလ်ကြီးကို ပေးခွန်းကလေးတစ်ခုလောက် ပေးခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျာ...”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေး၏ စကားအဆုံးတွင် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေလေသည်။

ဤတိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းကာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေး ကူရိုကီက ထပ်၍ ပေးခွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

“ဒီနေ့ည ကင်းထောက်ထွက်ရာမှာ တွေ့သမျှရန်သူကို ချေမှုန်း ရပယ်လို့ တာဝန်အထိကြီးသိနေတဲ့ လူစွမ်းကောင်းကြီး ဆရာတာမူရာ က ရန်သူဘယ်နှစ်ယောက်ကို သုတ်သင်ချေမှုန်းခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါရစေခင်ဗျာ”

“ဘိတ်ကိုကူနီး...ရန်သူတွေတာ မြွေလို အဝမ်းရခက်တဲ့ အကောင်မျိုးတွေပဲ”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက ရန်သူအခြေအနေကို အပြေပေး
လိုက်၏။

“တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာဆန်...ကျွန် ပေးနေတာက ရန်သူတာ
ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတာကို ပေးနေတာမဟုတ်ဘူး။ ရန်သူ ဘယ်နှစ်ယောက်
ကို ခင်ဗျား သုတ်သင်ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့သလဲဆိုတာကို ပေးနေတာပါ။”

ဈာန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက ပထမပေးခွန်းကိုပင် ဆီပွတ်
ကျိပွေ့သဘောဖြင့် ထပ်၍ပေးလိုက်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာမှာ ဆင်ငွေရန်ရှောင်
ဖြေ၍မရတော့ဘဲ...

“အမှန်ကို သတင်းပို့ရမယ်ဆိုရင် ဗိုလ်လေး...” တု လေသံ
ပြောင်းကာ အကျွမ်းဝင်သော အပြုံးကိုပြုံးရင်း စကားစလိုက်၏။

“ဒီညအဖို့တော့ ကျွန်တော်တို့အတွက် သိပ်ပြီးကံမကောင်း
လှဘူး ဗိုလ်လေး။”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက ဤကဲ့သို့ လေချိုသွေးကာ ပြော
လိုက်ရသော်လည်း စိတ်ထဲတွင်မူ မျိုးမစစ်သည့် ခွေးကောင်ကို
ပရိယာယ်မာယာဖြင့် စကားဆိုမှသာ တင့်တယ်ပေတော့မည်ဟု ယူဆ
ထားပြီးဖြစ်နေ၏။

သို့သော်...ဈာန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက တပ်ကြပ်ကြီး
တာမူရာ ပြန်ခင်းလိုက်သော ပရိယာယ်ပင့်ကူအိမ်အတွင်းသို့ ပဝင်ရုံ
သာမက ထိုပရိယာယ်ပင့်ကူအိမ်ကို ထိုးနှက်ကျက်ဆီးမည်ဟူသော
အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့်...

“ဪ...ဒီနေ့ည ဆရာတာမူရာဆန်တို့ သိပ်ပြီးကံမကောင်း
ခဲ့ကြဘူးကိုး။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့က ကံမကောင်းတာနဲ့အမျှ ရန်သူ
ကတော့ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ကျွန်တို့ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိသွားခဲ့ပြီမဟုတ်
လား။ ဒီလို သိသွားရုံတင်မက ကျွန်တို့ဘက်က ရဲဘော်တစ်ယောက်ရဲ့

သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ကိုလည်း ရန်သူတွေမြည်းကြည့်ဖို့ အခွင့်အလမ်း ရသွားခဲ့ပြီမတုတ်လား။ ဒါထက်ပိုပြီးဆိုတာကတော့ ရန်သူအဖို့ နောက်ထပ်ကတုတ်ကျင်းတွေ ပြင်ဆင်ဖို့ အချိန်ရသွားတာပဲ။ ဒီလို အချိန်ရအောင်လည်း ကျွန်တို့ဘက်က လူက လုပ်ခဲ့တယ်မတုတ်လား” တု ပြောလိုက်ရင်း ချိုသာသော အပြုံးကို ပြုံးလိုက်ကာ...

“ကျွန်တော်တာ စစ်အတတ်ပညာဆိုတာကို ကျောင်းက သင် ပေးခဲ့သလောက် တတ်တဲ့လူပါ။ အဲ...နောက်တော့ ဝေါ်အီတူးပြောင်း ဒေးသမှာ အမေရိကန်ကမ်းခြေတက်စစ်သားတွေက သင်ပေးလိုက်သ လောက်ပဲ တတ်ခဲ့တဲ့လူပါ။ ကျွန်တော်တာ ဒါလောက်ကလေးပဲ စစ် ပညာဆိုတာကို တတ်ခဲ့ပါတယ် ကာမူရာဆန်၊ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် တို့ တတ်သမျှမှတ်သမျှ စစ်ပညာကလေးနဲ့ပြောရရင် စစ်တပ်မှာ အထက်အရာရှိရဲ့အမိန့်ကို မနာခံတာတာ အဆိုးဝါးဆုံးလို့ ဆိုတယ် မတုတ်လား။ အထူးသဖြင့် မိမိရဲ့တပ်မှူးက တိုက်ရိုက်ပေးထားတဲ့ အမိန့်ကို လက်အောက်ကလူက မလိုက်နာတာ၊ မနာခံတာတာ အပြစ် အကြီးဆုံး မတုတ်ဘူးလား” တု ဖြည်းဖြည်းသာသာပင် ပေးခွန်း ထုတ်လိုက်၏။

သတိအနေအထားဖြင့်ရပ်တာ ခိုလှုံကလေးတူရှိတီ၏ စကား ကို နားထောင်နေသော တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာသည် ပါးပြင်းထောင် နေသော မြွေကြီးတစ်ကောင်လို...

“ဒီပေမယ်ခိုလှုံလေး...ကျွန်တော် ထင်တာကတော့...” တု စကားကို အဆုံးမသတ်ဘဲ ပြောချလိုက်၏။

“ခင်ဗျား ထင်နေတာကတော့ ကျုပ်အမိန့်ကို ခင်ဗျားနာခံ တယ်လို့ပဲ ထင်နေတယ် မတုတ်လား။ ကင်းထောက်အဖွဲ့အားလုံး စမ်းရေပေါက်မှာ ပြန်ဆိုပြီး ထောက်လှမ်းခဲ့ရသမျှကို ကျုပ်ဆီပြန်ပြီး သတင်းပို့ဖို့ပဲ မတုတ်လား။ အဲဒီလို ကျုပ်က အမိန့်ပေးလိုက်ရဲ့သား နဲ့ ကျုပ်အမိန့်ကို ဘာဖြစ်လို့ လွန်ပြီးလုပ်လာခဲ့ရတာလဲ”

စစ်ဗိုလ်ကလေးတူရိုက်၏ မေးခွန်းကို တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက ယဉ်ကျေးနိုင်သမျှ ယဉ်ကျေးအောင် ပြန်၍ ဖြေဆိုပါ၏။ သို့တိုင်အောင် ဖြေဆိုလိုက်သည့် စကားလုံးများမှာ အထက်မှပေးသော အမိန့်ကို ထပ်ပံ့၍ ဝိဆန်လိုက်သည့် အကြောင်းအချက်များ ပါနေပြန်သည်။

“ဗိုလ်လေးခင်ဗျာ...ကျွန်တော်တို့တာ အတွေ့အကြုံအရ တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့အမိန့်ထက် ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင်က မှားတယ်လို့ ယူဆနေတဲ့ အမိန့်ကိုနာခံဖို့ ခဲယဉ်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ”

“ဪ...ဒီလိုကိုး။ ဒါဖြင့် ဟီရန်နိုဆန် ဘယ်ဘက်ဒူးဆစ်အောက်မှာ ဒဏ်ရာရလာတာတာ ရန်သူအမေရိကန်တွေက စမ်းရေပေါက်မှာ ချို့ခိုပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့လို့ ရလာတဲ့ဒဏ်ရာပဲလား။ ဒါမှမတုတ် ကျုပ်အမိန့်ကို ဝိဆန်ပြီး မင်းကောင်းမယ်လို့ထင်တာကို မင်းလုပ်ခဲ့လို့ ရလာခဲ့တဲ့ဒဏ်ရာလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းက ကျုပ်ထက် စစ်ရေးရာမှာ ကျွမ်းကျင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တော့ စမ်းရေပေါက်မှာ မင်းတို့လာမယ်ဆိုတာသိပြီး စောင့်နေတဲ့ အမေရိကန်တင့်ကားက ပစ်ခတ်လိုက်လို့ရလာတဲ့ ဒဏ်ရာလား။ ပြောစမ်းပါဦးတာမူရာဆန်”

“ရန်သူအမေရိကန်အင်အားတာ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ စမ်းရေပေါက်မှာ မင်းတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ရန်သူအင်အားက ဘယ်လောက်လဲ။ ခုအချိန်ဆိုရင် ရန်သူတွေ ဘယ်နေရာကို ရောက်နေလောက်ပြီလဲ။ ပြောစမ်းပါဦး တာမူရာဆန်”

စကားချို့ချို့နှင့် မေးလိုက်သော စစ်ဗိုလ်ကလေးတူရိုက်၏ မေးခွန်းကို တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက မည်ကဲ့သို့ အဖြေပေးရမှန်း မသိအောင် စိတ်ရှုပ်နေမိလေသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက လုံးဝအဖြေမပေး...။

တာမူရာ၏ မျက်နှာမှာ ရှက်သွေးဖြင့် မြန်းမြန်းနီလျက်ရှိပြီး သူ့ဒူးခေါင်းနှစ်လုံးမှာ စစ်ဗီနပ်စီးထားသော ခြေအစုံပေါ်တွင် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်ပင်ဖြစ်စေ၊ အလေ့အကျင့်ကြောင့်ပင်ဖြစ် စေ သူ၏ခန္ဓာကိုယ် ရပ်တည်နေပုံမှာ ကျွမ်းကျင်လှစွာသော ‘ကာရာ တေး’သမားတစ်ဦး၏ နေရာယူပုံမျိုးကဲ့သို့ အင်္ဂလိပ်စာလုံး ‘တီ’ သဏ္ဍာန် ပြောင်းလဲရောက်ရှိသွားလေသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက ‘ကာရာတေး’ဂျပန်လက်ဝှေ့သမား တစ်ဦး၏ ကိုယ်နေကိုယ်တန်အတိုင်း နေရာယူလိုက်သည်နှင့် တစ် ဖြိုင်နက် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီ၏ ကိုယ်တန်အနေအထား လည်း မသိမသာ အပြောင်းအလဲဖြစ်သွားသည်ကို အထူးမျက်စေ့ လျှင်သော ရဲတော်တပ်သားများသာ သတိပြုမိလိုက်ကြမည် ဖြစ်လေ သည်။

သို့သော်...စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီ၏ မျက်နှာအမူအရာမှာ ပည်ကဲ့သို့မျှ ထူးခြားစွာ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိဘဲ မေးလက်စ မေးခွန်း ကိုသာ ဆီပွတ်ကျီပွေ့ မေးလျက်ရှိနေလေသည်။

“ကျုပ်က ရန်သူမှန်ရင် တွေ့မရှောင်ချေမှုန်းမယ်လို့ ကြုံး ဝါးနေတဲ့ တိုက်ပွဲပေါင်းတစ်ထောင်လောက်ကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ လူ စွမ်းကောင်းကြီးတာမူရာဆန်ကို ဒီနေ့ည ရန်သူဘယ်နှစ်ယောက် ချေမှုန်းခဲ့ပါသလဲလို့ အထပ်ထပ်မေးနေတာကို ဆင်ဝှေ့ရန်ရှောင် လုပ်နေတယ်။ ကျုပ်က တိုက်ရိုက်ပေးလိုက်တဲ့ အမိန့်ကို နာခံသလား၊ မနာခံတူးလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းကိုလဲ မြန်ပြီးအဖြေပေးနိုင်သေးဘူး။ အင်း...ဒီတော့ ကောင်းပြီ တာမူရာဆန်...။ မင်းက ကျုပ်ကို အဖြေ ပပေးချင်လို့ရှိရင် စကားမပြောချင်လို့ရှိရင်လည်း ကျုပ်ကပဲ မင်းကို အဖြေပေးပါ့မယ်။ စကားပြောပါ့မယ်”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် စကားကို မျှင်း၍မျှင်း၍ ပြောနေရာမှ အသံကို မြင့်တင်လိုက်ပြီး

“မင်းက ကျုပ်ပေးတဲ့အမိန့်ကို ပြောပြောကြား ဆန့်ကျင် လိုက်ခြင်းဟာ ရန်သူကို အဓိကစမ်းနိုင်ဖို့ အစီအစဉ် ပျက်ပြားစေရုံ သာမက ကျုပ်က ရန်သူကိုဘယ်လိုသုတ်သင်မယ်ဆိုပြီး အသေးစိတ် စီစဉ်ထားတဲ့ စီမံကိန်းကိုလဲ ဘာမှအသုံးမကျအောင် လုပ်လိုက်တာ ပဲ။ မင်းတို့တို တိုက်တင်းအဖြစ် လွှတ်လိုက်ပေမယ့် ရန်သူကိုတွေ့ ရင် မတိုက်ရဘူးလို့ ကျုပ် တင်းတင်းကြပ်ကြပ် အမိန့်ပေးလိုက်တယ် မတုတ်လား”

“ရန်သူတွေ အင်အားဘယ်လောက်ရှိတယ်၊ ဘယ်နေရာမှာ တပ်စွဲထားတယ်ဆိုတာလောက်ပဲ ကျုပ်က သိချင်တာ...။ ဒီပေမယ့် ကျုပ်က တိုက်ရိုက်ပေးလိုက်တဲ့အမိန့်ကို တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက ဝီဆန်ပြီး သူထင်ရာကို လုပ်နေခဲ့တဲ့အတွက် ကျုပ်တို့ဘက်က ရဲဘော် တစ်ယောက်မှာ ဘာမှအကျိုးမရှိဘဲနဲ့ ပြင်းထန်တဲ့ဒဏ်ရာ ရလာ ခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ပေးပါရစေ ဆရာတာမူရာဆန်...။ ဆရာ့ရဲ့ ပြုမှု ဆောင်ရွက်ချက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုအကြောင်းပြမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ရိုးရိုးသားသားသိပါရစေ ဆရာတာမူဆန်...”ဟု ရေပက် မဝင်နိုင်အောင် ပေးမေးပြောပြော ပြောလိုက်၏။

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ၏ ပျက်စေ့အစုံက စွေကနဲစောင်း သွားပြီး အတ္တဘောကြီးတစ်ခုလုံးကလည်း မာန်ဖိနေသည့် တောကျွဲ ရိုင်းကြီးတစ်ကောင်လို တဆတ်ဆတ်တုန်၍လာသည်။ လက်သီး နှစ်ဖက်ကိုတင်းတင်းဆုပ်ကာ အံ့ကိုကြိုက်၍ပြောလိုက်သော တာမူရာ ၏အသံက သံစူးဖြင့် နံပါးအထိုးခံလိုက်ရသော လှောင်ချိုင့်ထဲမှ ကျားကြီးတစ်ကောင်၏ အသံနှင့် တူနေလေသည်။

“ကျုပ်က ရန်သူကိုချေမှုန်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့အတွက် မင်းကို ဘာမှဝန်ချုတောင်းပန်နေစရာ မလိုဘူး။ တောထဲတောင်ထဲမှာ အပျို ဖေါက်စလေးတစ်ယောက်လို ထိုင်နေမယ့်အစား ရန်သူကို ယောက်ျား

ပီပီ တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းဖို့ ထွက်ခဲ့တဲ့အတွက်လဲ မင်းကို ကျွန်က ဘာမှဝန်ချတောင်းပန်နေစရာ မလိုဘူး”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာဇ် စကားကို ကြားလိုက်ရသော မီးပုံဘေးရှိ ရဲဘော်အားလုံးပင် အသက်ရှူပွားမတတ် ဖြစ်သွားမိကြ၏။ လက်အောက်ခံ တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်က အထက်အရာရှိဖြစ်သူအား ဤကဲ့သို့ နှုတ်တုန့်ပြန်ခြင်းကို ပထမဆုံးအကြိမ် ကြားလို့ လိုက်ကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာဇ် နှုတ်လှန်ထိုးလိုက်သော စကားကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရှိကီက အေးဆေးတည်ငြိမ်သော အမူအရာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်၏။ ပြောနေပုံမှာ မည်သူ့ကိုတု ရည်ညွှန်း၍ ပြောနေပုံမရဘဲ မိမိဘာသာတစ်ယောက်တည်း တမ်းတပြောဆိုနေပုံနှင့် တူနေလေသည်။

“ဂျပန်လူမျိုးတွေရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတာ ဘယ်လောက်များ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားတယ်ဆိုတာ ကြောက်စမန်းလိလိ အံ့ဩစရာကောင်းလှပါတယ်လား...”

မီးပုံဘေးတွင် ဝိုင်း၍ထိုင်နေကြသော ရဲဘော်များမှာ မီးပုံဘေးတွင် ထိုင်နေရလင်းကစား ရေခဲတောင်ကြီးအနားတွင် ရှိနေကြသူတို့ကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေမိကြ၏။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရှိကီ၏ လေးလေးနှင့်ပွန်ပွန် ပြောနေသော စကားသံက ဆက်၍ပေါ်လာခဲ့ပြန်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးဆယ်နှစ်လောက်တုန်းက တာမူရာလို ဇာတိမျိုးရိုးရှိတဲ့လူတစ်ယောက်တာ ဂျပန်ဆာမူရိုင်းသူရဲကောင်းတစ်ဦးနဲ့ လမ်းမှာဆုံမိကြလို့ရှိရင် တာမူရာလို ဇာတိယုတ်နိမ့်တဲ့လူက လမ်းဘေးကိုဆင်းပြီး မြေကြီးနဲ့နဂူးလိအောင် ပြားပြားမှောက်ပြီး အရှိအသေပေးရတယ်။ အဲဒီလို အရှိအသေပေးတာတောင်မှ ဆာမူရိုင်း

သူ့ရဲ့ကောင်း ပြတ်ပြီးသွားတဲ့အချိန်မှာ ခေါင်းနဲ့ကိုယ် အိုးစားမတွဲဘဲ အသက်ရှင်ပြီးရှိနေခဲ့မယ်ဆိုရင် တာမူရာလို မျိုးရိုးဇာတိ ယုတ်ညံ့တဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့ အင်မတန် ကုသိုလ်ကောင်းတယ်လို့ဆိုရမယ့် အချိန်အခါမျိုးပဲ။ အင်း...အဲဒီတုန်းကတော့ စပါးရိတ်တဲ့လူတွေ၊ သစ် ခုတ်တဲ့လူတွေအတွက် အင်မတန်ဆိုးတဲ့ အချိန်ကာလကြီးပဲပေါ့။ မျိုးရိုးဇာတိမြင့်မြတ်တဲ့အထဲက တချို့လူငယ်လူရွယ်တွေဆိုရင် မိတ် ဆွေအိမ်က ထွက်လာကတည်းက ခပ်ထွေထွေကလေးလဲ ဖြစ်လာမယ် ဆိုရင် လမ်းဘေးမှာ တာမူရာတို့လို အမျိုးယုတ်ညံ့တဲ့ လူမျိုးနဲ့တွေ့ မယ်ဆိုရင် အဲဒီအမျိုးယုတ်တဲ့လူက လမ်းပေါ်ကနေပြီး လမ်းဘေး ရောက်တဲ့အထိ ပြေးဆင်းပြီး နုပူးနဲ့ပြေကြီးထိအောင် အရိုအသေ ပေးနေတာတောင် အဲဒီလူရွယ်တွေက ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်က ရလာ တဲ့ ဆာမူရိုင်းစား ဘယ်လောက်အသွားထက်မထက် လက်တည့်စမ်း တာနဲ့ပဲ တာမူရာလို မျိုးရိုးစိစ ယုတ်ညံ့တဲ့လူတွေတာ ခေါင်းနဲ့ကိုယ် အိုးစားကွဲခဲ့ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက လူတစ်ယောက်ကို တစ်ချက်တည်း နဲ့ နှစ်ပိုင်းပြတ်အောင် ခုတ်တဲ့လူကို သိပ်မဆိုးလှဘူးလို့ သတ် မှတ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲ...လူနှစ်ယောက်ကို မားတစ်ချက်တည်းနဲ့ နှစ်ပိုင်းစိပြတ်အောင် ခုတ်နိုင်တဲ့လူကတော့ ဖော်ဖော်ကလေး ဖော် တဲ့လူလို့ သတ်မှတ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲ...လူတစ်ယောက်ကို မားတစ်ချက် တည်းနဲ့ နှစ်ပိုင်းစိပြတ်အောင် ခုတ်နိုင်တဲ့လူကိုတော့... အတော်ဆုံး လူဆိုပြီး သတ်မှတ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒါကြောင့်လဲပဲ မားတွေကို တစ် ယောက်စား၊ နှစ်ယောက်စား၊ သုံးယောက်စားဆိုပြီး အဲဒီတုန်းက သတ်မှတ်ခဲ့ကြတယ်”

“လူသုံးယောက်ကို တန်းစီထားပြီး တစ်ချက်တည်းနဲ့ နှစ်ပိုင်း စိပြတ်အောင် ဘယ်လိုခုတ်ခဲ့တဲ့နည်းကိုတော့ ကျုပ်မသိဘူး။ ဒါပေ မယ့်...အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ စိစမျိုးရိုးယုတ်ညံ့တဲ့လူတာလဲ သူ့

နေရာနဲ့သူ၊ ဝီဇမျိုးရိုးမြင့်မြတ်တဲ့လူတာလဲ သူ့နေရာနဲ့သူ နေရာ
သီးခြားပြီး သူ့တာကိုယ်တာ၊ သူ့စည်းကိုယ်စည်းနဲ့ နေခဲ့ကြ ထိုင်ခဲ့
ကြတယ်”

“ဇူပန်လူမျိုးတွေရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုအစဉ်အလာတွေကို ကိုယ့်
တာဝန်နဲ့ကိုယ် ထိန်းသိမ်းခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ခုတော့...”

ဇူပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် စကားလက်စကို ဖြတ်
လိုက်ပြီးနောက် တချိန်ချိန်တောက်နေသော ပီးအလျှံပေါ်မှကျော်ကာ
တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ၏ မျက်နှာကို လေးနက်တည်ငြိမ်သော အမူ
အရာဖြင့် စိုက်၍ကြည့်လိုက်လေသည်။ ပြီးမှ မည်သူ့ကိုတူ၍ အတိ
အကျ ရည်ညွှန်းချက်မရှိဘဲ ခေါင်းကို သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ညိတ်
လိုက်ကာ...

“အင်း...ဒီခေတ်ဒီအချိန်မှာတော့ ဘယ်သူမဆို ကိုယ်ခံ
ပညာ တတ်မြောက်အောင် သင်ကြားနိုင်တဲ့ အခွင့်အလမ်းရှိနေပြီ
မဟုတ်လား။ ဒီလိုကိုယ်ခံပညာသင်ကြားနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးရှိနေဦး
လဲ အိုကီနာဇီကျွန်းက ကျွန်းသားတွေကိုတောင် သတ္တိရှိလာအောင်
သွေးထိုးပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ တစ်ကျွန်းသားတွေဆိုရင် ရာဇဝတ်မကင်း
တဲ့ ဖြစ်မှုတွေကို ကျူးလွန်ပြီး ဆိုင်ရာက အလွယ်တကူလိုက်မဝမ်း
နိုင်အောင် တပ်ထဲကိုဝင်လာခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား။ အင်း...သူများ
တွေဆီက ပြောသံကြားချက်အရတော့ တာမူရာဟာ ‘ကာရာတေး’
အတော်ကျွမ်းကျင်တယ်လို့ဆိုတာပဲ။ တုတ်ရဲ့လား...တပ်ကြပ်ကြီး
တာမူရာ” တု မေးလိုက်၏။

“အေး...ခါးပတ်နက်...စတုတ္ထဆင့် ရခဲ့တာပဲတော့”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက ပါးချုပ်အတွင်းမှ မြွေတောက်
ခေါင်းထောင်၍လာသလို အထက်အရာရှိဖြစ်သူ ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီ
အား ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း စိန်ခေါ်လိုက်၏။

“ဪ...ခါးပတ်နက် စတုတ္ထဆင့်တောင် ရခဲ့တာကိုး။
ချီးကျူးစရာပဲ တာမူရာဆန်”

လှပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ
အား ရည်ညွှန်း၍ပြောနေရာမှ တစ်ဆက်တည်းပင် ရိုးရိုးတပ်သား
ဂိုရိုအား ဆက်၍

“ရဲဘော်ဂိုရို...ကျေးဇူးပြုပြီး ဆရာတာမူရာရဲ့ ရိုင်ဇယ်ကို
သူ့လက်ထဲရောက်အောင် ကမ်းပေးလိုက်စမ်းပါ”တု အမိန့်ပေး
လိုက်၏။

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာလက်ထဲသို့ ရိုင်ဇယ်ရောက်သွား
သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက အေးဆေးသော အမူ
အရာနှင့်ပင် ထပ်၍ ပေးလိုက်ပြန်လေသည်။

“တာမူရာဆန်...ခင်ဗျားသေနတ်မှာ ကျည်အပြည့်ထိုးပြီး
သားပဲ”

“ကြိုက်ပြီ။ ခုအတိုင်းဆို ခင်ဗျားမှာ ကိုယ်ပိုင်လက်နက်
နှစ်ခုရှိနေပြီ။ တစ်ခုကတော့ ကျည်အပြည့်ထိုးထားတဲ့ ရိုင်ဇယ်ပဲ။
နောက်တစ်ခုကတော့ ခါးပတ်နက်စတုတ္ထအဆင့် ရခဲ့တဲ့ ကာရာတေး
ပဲ။ ဒီလက်နက်နှစ်ခုလုံးတာ ခင်ဗျား စိတ်ကြိုက်ချည်းဖြစ်တော့
နှစ်ခုအနက်က တစ်ခုကို ရွေးနိုင်ခွင့်ရှိနေပြီ။ ခင်ဗျားတာ ကျုပ်
ပေးတဲ့အမိန့်ကို လိုက်နာခြင်းမရှိတော့တဲ့အတွက် ခင်ဗျားကို ကျုပ်
က ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကာကွယ်ပါလို့ အမိန့်ပေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့်
ခင်ဗျားကိုယ်ကို အစွမ်းရှိသမျှ ကာကွယ်ပါလို့ အကြံပေးပါရစေ”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာသည် စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီ၏
စကားကြောင့် မည်သို့ပြော၍ မည်သို့လုပ်ရမည်မသိအောင် ဖြစ်
သွားသည်။ သို့သော် တစ်ခဏအတွင်း ပြန်၍ဣန္ဒြေဆယ်လိုက်ကာ...

“မင်းက ခုပဲ အကဲစမ်းချင်ပြီဆိုပါတော့...”တု မေးနေ၍
မေးလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ကလဲ ခုပဲ အကဲစမ်းချင်တာပါပဲ”

စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ၏ အပေးကို ချက်ချင်းပင် အခြေပေးလိုက်ပြီးနောက် တာမူရာရှိရာသို့ မီးပုံကို ကျော်နင်းကာ လျှောက်လာလေသည်။ ပဟဆိုရသော်...မီးပုံတွင်းသို့ ခုန်ဆင်းသော ရွှေယုန်မင်းကဲ့သို့တည်း။

အလျှံတငြိုးငြိုးတောက်နေသော မီးပုံကို ကျော်နင်းကာ လျှောက်၍လာနေသော စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီကို တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက ပါးစပ်အတောင်းသားဖြင့် ငေး၍ကြည့်နေလိုက်မိ၏။ အတောင်းသားဖြစ်နေသော ပါးစပ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်မိသည့် အချိန်တွင်ပင် တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာသည် သူ့အတွက် ဗွဲဦးထွက်ကတည်းကပင် အရူးနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိလိုက်ရလေသည်။

စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ၏ ဒူးခေါင်းကို ကျောက်တိုင်နှင့်ရိုက်၍ ချိုးလိုက်ဘိသကဲ့သို့ တအားပစ်၍ ကန်လိုက်သည်ကို ပထမဆုံး ဝိုးတဝါးသိလိုက်ရ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ခြေထောက်ကို စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီ၏ ပုန်းချက်နှင့်လွဲအောင် တိမ်းဖယ်လိုက်စဉ် ခါးတွင် ချိတ်ထားသောမားအိပ်မှ မားလွတ်သည် လျှစ်စီးလက်လိုက်သကဲ့သို့ မီးရောင်ဖြင့် ဝင်းပြောင်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရပြီး ပြန်၍ သမာဓိဆောင်နိုင်သောအချိန်၌ပင် စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီ၏ ဆာမူရိုင်းမားအရူးသည် အသားအရည်ပြည့်ပြီးသော သူ၏လည်ပင်းပေါ်သို့ စပါးလုံးတစ်ထောက်မျှ စူးဝင်နေသည်ကို နာကျင်စွာ သိလိုက်ရလေသည်။

စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရသော တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာမှာ ခါးပတ်နက်စတုတ္ထအဆင့်ကို ပြေးခုန်သမားတစ်ဦးကဲ့သို့ လွယ်လွယ်ကူကူရရှိခဲ့ခြင်းကား မတုတ်၊ ထို့ကြောင့်လည်း စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာကို သတ်ပုတ်ရာ၌ မိမိ

အသက်ကို လောင်းပြေးအပြစ်ထား၍ သတ်ပုတ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါလား...

စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက သူ၏ဒူးခေါင်းကို ကျောက်တိုင်ဖြင့် ကိုင်၍ရိုက်ချိုးသကဲ့သို့ တအားပစ်၍ ကန်လိုက်သည်ကို သိလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာသည် တောကြောင်ကြီးတစ်ကောင်၏ ကျင်လည်မှုမျိုးဖြင့် စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီ၏ ထိုးနှက်ချက်ကို ရှောင်တိမ်းလိုက်နိုင်ခဲ့၏။ ဤသို့ ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူက စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီအား တိုက်စစ်ဆင်ရန် မြေကြီးပေါ်တွင် မုဆိုးထိုင်ထိုင်၍ နေရာယူပြီး ဖြစ်နေ၏။

သူ့အား တအားကြိုး၍ကန်လိုက်သော စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီ၏ ဆီးအိမ်ကို ကျည်ဆံထိပ်စူးကဲ့သို့ ဟကြောသော သူ၏ ဦးခေါင်းဖြင့် အရှိန်ပြင်းစွာ ပစ်ဆောင့်လိုက်ရန်တည်း။

သို့သော်...တာမူရာ၏ တိုက်စစ်ခြေလှမ်းကို ပျန်းဆထားသော စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက တာမူရာ မျှော်လင့်ထားသလို အရမ်းဝင်၍မလာဘဲ ထိုးမည့်ဆင် ဆုတ်သကဲ့သို့ နောက်သို့အသင့်ဆုတ်ကာ ရှိနေရုံမက မုဆိုးထိုင်ထိုင်ကာ ထိုးစစ်ဆင်ရန် တန်ပြင်နေသော တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ၏ မျက်နှာကို ဒူးဖြင့်ဝင်၍တိုက်ရန် ရှေ့သို့ပြေးလာနေ၏။

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာသည် ကျည်ဆံထိပ်စူးကဲ့သို့ ဟကြောသော မိမိ၏ဦးခေါင်းဖြင့် စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီ၏ ဆီးအိမ်ကို ပစ်၍ဆောင့်လိုက်၏။ သို့သော်...ပစ်မှတ်ကိုမထိဘဲ သူ၏မျက်စေ့ထဲတွင် ကြယ်ကလေးပေါင်း သောင်းချောက်ထောင် ပွင့်၍လာသည်ကိုသာ တွေ့လိုက်ရပြီး သူ၏ပခုံးနှင့် လည်ပင်းအကြားသို့ စူးရှသော သံမဏိဓားသွား၏ အဖျားက စူး၍ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

‘ငါတော့သေပြီ’

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာသည် အစပထမတွင် ဤကဲ့သို့ အောက်မေ့လိုက်သည်။

“ဝိန်ပိန်ပါးပါးရှည်ရှည်နဲ့ ကျောင်းသားကလေးလို အကောင်က ငါ့ကို...ဒီလိုလုပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ နည်းနည်းကလေးမှ ပထင်ခဲ့မိဘူး။ ခုအချိန်ဆိုရင် ငါ့ခေါင်းနဲ့ငါ့ကိုယ် အိုးစားတဲ့ပြီး ငါ့ခေါင်းက ဘယ်ဆီများ လှိမ့်သွားပြီလဲ”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာသည် ပထမ၌ ဤကဲ့သို့ တွေးလိုက်မိသော်လည်း တစ်စက္ကန့်ထက်တစ်စက္ကန့် ပို၍ ကြာလာသည့်တိုင် အောင် သူ့အတွေးက စဉ်ဆက်မပြတ်သလို သူ၏အသက်ရှူသံက အပျဉ်မပြတ်ဘဲရှိနေသောကြောင့် ပို၍အံ့ဩလာရပြန်သည်။ ငရဲပြည်သို့သွားရသော သူ့ခရီးမှာ ကြာရှည်လွန်းလှပါတကား...။

ဤအတွေးရေယာဉ်ကြောတွင် နစ်ပျော့၍နေရာမှ မျက်စေ့တစ်စက်ကို အားယူ၍ ဝှင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အရပ်ပြင်ပြင် ဝိန်ပိန်ပါးပါး လူတစ်ယောက်က သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ အုပ်မိုး၍နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

တံတွေးကို မျိုရသည်မှာ နာကျင်လှ၏။ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်နေသော လည်ပင်းမှ ဒဏ်ရာဆီသို့ လက်တစ်စက်မြှောက်၍ စမ်းသပ်ကြည့်မည်ဟု ကြိုးစားလိုက်တိုင်း ပခုံးနှင့်လည်ပင်းအကြားတွင် စူးဝင်နေသော ဆာမူရိုင်းမားအဗျားက ကလိ၍ ကစားနေသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ အမှန်ဆိုရလျှင် တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက တစ်လက်မမျှ လှုပ်ရှားဖို့ ကြိုးစားလေတိုင်း စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီ၏ ဆာမူရိုင်းမားအဗျားက တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ၏ ပခုံးနှင့်လည်ပင်းအကြားရှိ သွေးကြောဆုံရာသို့ လက်သည်းတစ်ခြမ်းမျှ တိုး၍ ထိုးနေသော ကြောင့်ပင်တည်း...။

စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုက်က 'တာမူရာဆန်'တု ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရသောအခါမှာ ကမ္ဘာပေါင်းသိန်းသန်းကုသေ့ချိ၍ ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော နှစ်အပိုင်းအခြားဟု တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက ထင်မှတ်နေ ပိလေသည်။

စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုက်သည် မိမိနှင့်တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ တို့ သတ်ပုတ်ပွဲမစမီအချိန်က သုံးနှုန်းခဲ့သည့် လေသံကိုဖျောက်ကာ တပ်အတွင်းတွင် တပ်ပျားနှင့် လက်အောက်ခံတပ်သားများ သုံးနှုန်း ပြောဆိုနေကျ လေသံအတိုင်း ယခုအချိန်တွင် ပြောဆိုနေလေသည်။

“တာမူရာဆန် ကျုပ်တာ ကျုပ်ဆန္ဒရှိသလောက် ကျန်းမာ ဝံ့ပြိုးတဲ့ လူတစ်ယောက် မဖြစ်ခဲ့ဘူး။ တစ်နည်းအားဖြင့်ပြောရရင် ကျုပ်လုပ်ချင်တာကို လုပ်နိုင်အောင် အင်အားမရှိခဲ့ဘူး။ ဒီတော့... ဒီနေ့မနက်မှာ မင်းကို သတ်ဖို့အတွက် ကျုပ် အများကြီးအားယူပြီး ကြိုးစားခဲ့ရတယ်။ အမှန်တော့လဲ မင်းတာ ဒီနေ့သေထိုက်တဲ့ လူတစ် ယောက်ပဲ။ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ကျုပ်တပ်ပျားဖြစ်လာတဲ့အချိန်ကစပြီး ကျုပ် ကပေးတဲ့အမိန့်တွေကို မင်းက ကဗျက်ယဗျက် လုပ်ခဲ့တယ်”

“ကျုပ်ကွယ်ရာမှာ ကျုပ်ကို သရော်ပြောင်လှောင်ရွတ်ချခဲ့ရုံ မက ကျုပ်ပေးခဲ့တဲ့ အမိန့်တွေကို မင်းထင်သလို ပြောင်းပြန်လုပ်ခဲ့ တယ်။ ဒီနေ့ညကျတော့...မင်းက ကျုပ်ကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပဲ ဆန်ကျင်ခဲ့တယ်။ မင်းတာ...တကယ်မိမိမစစ်မစစ် တစ်ယောက်ပဲ။ ဒါကိုကော မင်းကိုယ်မင်းသိရဲ့လား တာမူရာဆန်...”

မြေကြီးပေါ်တွင် ပက်လက်လဲကာ ပခုံးနှင့်လည်ပင်းအကြားတွင် ဓားအချားစူးဝင်ခြင်းခံနေရသော တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက တစ်ခွန်း တစ်ပါးမျှ အခြေမပေး။

အခြေမပေးရုံမက မျက်တောင်ကိုပင်မခတ်၊ တိုက်ပွဲအတွေ့ အကြုံများခဲ့သော တာမူရာလို စစ်သားကြီးတစ်ယောက်အဖို့ သေခြင်း သို့သည်မှာ ဘာမှမဆန်း။

သူ၏ မျက်စိအဆုံးတွင် မျက်ရည်များ ပိုင်းလျက်ရှိသော်လည်း တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက သေမင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်ကို နည်းနည်းမျှ ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိ။

ပခုံးနှင့်လည်ပင်းအကြားတွင် စူးဝင်နေသော ဓားအဖျားကြောင့် ပူစွေးသောသွေးများ စီးကျနေသည်ကို သိပါ၏။ ပခုံးနှင့်လည်ပင်းအကြားရှိ အရေပြားမှာ အပါးဆုံးမတုတ်ပါလား။ ပါးလွှာသော အရေပြားထဲသို့ ဆာပူရိုင်းဓားအဖျားကို တိုး၍တိုး၍ သွင်းလိုက်သည်နှင့်အမျှ အဆုတ်အတွင်းသို့ဝင်နေသော လေမှာ ချက်ချင်းဆိုသလို ရပ်၍သွားမည်ကို တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက ကောင်းစွာ သိနေသည်။

စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် သူ့ထံမှ အရေးကြီးသော စကားတစ်ခွန်းကိုအလိုရှိကြောင်း တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ သိနေသည်။ သို့သော်...သေဆုံးပူးပူးအချိန်၌ သူသည် သူနှင့်တကွ သူ့တစ်ဆွေလုံးတစ်မျိုးလုံး အကျိုးယုတ်အရှက်တွဲစရာ စကားကို အဘယ်မှာလျှင် ဆိုငွယ်ရာသင့်အံ့နည်း။

“တာမူရာဆန်”

စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက ညင်သာသော်လည်း ပြတ်သားသော လေသံဖြင့် ခေါ်လိုက်ပြန်၏။

“တာမူရာဆန်...ကျုပ်က ကျုပ်ရဲ့ ဆာပူရိုင်းဓားကို နောက်ဆုံးအကြိမ်ကျမှ သုံးခဲ့တာပါ။ ဒီလိုသုံးခဲ့ရတာဟာလဲ မင်းရဲ့ အကျင့်အကြံ အပြုအမူကို ပြောင်းလဲချင်လို့ပဲ။ ဒီနေ့ဒီအချိန်ကစပြီး မင်းရဲ့အပြုအမူ အကျင့်အကြံမှန်သမျှကို အကောင်းဘက်ရောက်အောင် ပြောင်းမလား မပြောင်းဘူးလား...ပြောစမ်းပါ တာမူရာဆန်”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာသည် တံတွေးကို နာကျည်းစွာ မျိုချလိုက်၏။ သို့သော်...စကားတစ်ခွန်းမျှ ပြန်၍မပြော။

စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုက်က ဆာပူရိုင်းမားအများကို ဆံခြည်
တစ်ခြည်မျှ ထိုး၍ဗိုက်လိုက်ပြန်၏။

“တာမူရာဆန်...ကျုပ်ပေးတာကို အခြေပေးမလား...မပေး
ဘူးလား”

မြေကြီးပေါ်တွင် ပတ်လက်ကလေးဖြစ်နေသော တပ်ကြပ်
ကြီးတာမူရာက မောတိုက်ပန်းလျှော့ ပြန်၍ပေးလိုက်လေသည်။

“ဗိုလ်လေးခင်ဗျား...ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုအခြေပေးစေ
ချင်ပါသလဲ။ ဗိုလ်လေးတာ ကျွန်တော့်ကို တပ်သားတွေရှေ့မှောက်
မှာ သိက္ခာကျအောင် လုပ်ခဲ့တယ်။ ဒါကို ကျွန်တော် မကျေနပ်နိုင်
ဘူး။ ခုအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့အသက်တာ ဗိုလ်လေးရဲ့ မားဗျားမှာ
ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ဒီအတိုင်းပဲ ရှိပါစေတော့။
ကျွန်တော်တို့မျိုးရိုးတာ တခြားလူတွေအပေါ်မှာ ရန်ညှိုးထားတတ်တဲ့
လူတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့တာ ဝင်ကြားမှာ ရှံ့ညှပ်ပြီး
မွေးလာခဲ့တဲ့ တောသူတောင်သားတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် တောသူ
တောင်သားတစ်ယောက်ရဲ့ သားမှာလည်း ဇာတိမာနဆိုတာ ရှိပါ
သေးတယ်ဗိုလ်လေး။ ဗိုလ်လေးသတ်ချင်ရင် ကျွန်တော့်ကို သတ်
လိုက်ပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ခွေးတစ်ကောင်လိုတောင် ခံနေမှာ
တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ၏ စကားအဆုံးတွင် စစ်ဗိုလ်ကလေး
ကူရိုက်က ညင်သာသောလေသံဖြင့် ထပ်၍ပြောလိုက်ပြန်၏။

“တာမူရာဆန်၊ ကျုပ်ပြောနေတာက ခင်ဗျားကို ငွေး
တစ်ကောင်လို နေရာတကာမှာ ကျင့်ကြံဖို့ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။
ကျုပ်ရဲ့ လက်အောက်ငယ်သားတစ်ယောက်ပီပီ ကျုပ်ပေးတဲ့ အမိန့်
ကို သစ္စာရှိရှိလိုက်နာဖို့ပဲ။ အတိုချုပ်ပြောရရင်...မင်းက ကျုပ်အပေါ်
မှာ သစ္စာရှိဖို့ပဲ။ နားလည်ရဲ့လား...တာမူရာဆန်”

အောက်မှာ ပက်လက်ကလေးလန်နေသော တပ်ကြပ်ကြီး
တာမူရာက အသက်ကို ငြည်းငြည်းရှူရင်း...

“တိုင်းပြည်အတွက်ဆိုရင် စစ်သားတစ်ယောက်အနေနဲ့
အထက်အရာရှိရဲ့အမိန့်ကို နာခံဖို့အသင့်ပါပဲ ခိုလ်လေး။ စစ်သား
တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော် ကတိသစ္စာပြုပါတယ်”တု လေးလေး
နက်နက် အဖြေပေးလိုက်၏။

စစ်ခိုလ်ကလေးကူရိုက်သည် တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ၏ ပခုံး
နှင့်လည်ပင်းအကြားတွင် ထိုးစိုက်၍ထားသော ဆာမူရိုင်းမားအများ
ကို ပြန်၍ နှုတ်လိုက်ရင်း...

“တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာဆန်...မင်းအသက်ကို မင်းပြန်ယူ
တော့။ ကျုပ် ချမ်းသာပေးလိုက်တယ်”တု ငြည်းညှင်းစွာ ပြောလိုက်
၏။ ထို့နောက် လက်ထဲမှမားလွယ်ကို ခါးတွင်ချိတ်ထားသော မားအိမ်
ထဲသို့ ပြန်၍ ထည့်လိုက်သည်။ လျှပ်စစ်တဝင်းဝင်း လက်သွား
သကဲ့သို့တည်း။

အခန်း (၉)

နေထွက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လေယာဉ်ပျံဒင်းနွဲ့
ဘရစ်က ခံစစ်စခန်းအဖြစ် ရွေးချယ်ပေးခဲ့သော တောင်ကုန်းမှာ
ခံတူတိုက်ကျင်းများ၊ ဆက်သွယ်ရေးမြောင်းများ၊ ရန်သူများ
အလွယ်တကူ တက်ရောက်ခြင်း မရှိနိုင်အောင် တားဆီးထားသော
ငြောင့်များဖြင့် အတော်အတန် ခိုင်လုံသည့် စခန်းတစ်ခု ဖြစ်နေပေပြီ။

လေယာဉ်ပျံဒင်းနွဲ့ဘရစ်နှင့် ကတောက်ကဆံဖြစ်ခဲ့ပြီး
နောက် အနယ်ထိုင်၍သွားခဲ့ပြီဖြစ်သော စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ
က ထူထူထောင်ထောင် ရှိသမျှတပ်သားအားလုံးကို နှစ်ယောက်တစ်
တွဲ သုံးယောက်တစ်တွဲ အစွဲငယ်များစွဲပေးပြီး သူ့အလှည့်နှင့် သူ့စနစ်
တကျ တာဝန်ပေးထားခဲ့သောကြောင့် ခံတပ်စခန်းအဖြစ် ရွေးချယ်
လိုက်သောတောင်ကုန်းမှာ ညတွင်းချင်း အတော်အတန်ခိုင်မာသည့်
ခံတပ်တစ်ခုအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

လေယာဉ်ပျံထဲမှ ရနိုင်သမျှသော ရိက္ခာနှင့်ရေကို တောင်
ပေါ်အရောက် သယ်ယူပြီးနောက် ကတူတိုက်ကျင်းများတွင် ခွဲဝေ၍
ထားလိုက်သည်။ အကယ်၍ ရန်သူ့ဘက်မှပစ်လိုက်သော မော်တာ

ဗုံးများ ကျရောက် ပေါက်ကွဲလာပါက ရိက္ခာနှင့်ရေများ အဆုံးအရှုံး နည်းနိုင်သမျှ နည်းစေရန်တည်း။

ရိက္ခာနှင့်ရေကဲ့သို့ပင် အရေးပါအရာရောက်လှသော ရေဒီယို အော်ပရေတာကလားနှင့် ကြိုးစား၍ပြင်ဆင်နေဆဲဖြစ်သော အသံလွှင့် အသံစမ်းစက်ကို ပင်လယ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက်ရှိသော တောင်ထိပ် မျက်နှာစာ၌ ကျင်းနက်နက်တူး၍ နေရာချပေးထားသည်။ အနှောင့် အယှက်တင်းစွာဖြင့် အသံလွှင့်အသံစမ်းစက်ကို ပြင်ဆင်ကာ အခြေ ခံစခန်းနှင့် အပြန်ဆုံး အဆက်အသွယ် ရနိုင်ရန်တည်း။

နေကပြင့်တက်၍ လာသည်နှင့်အမျှ ရေခဲတန်ဖိုးက တိုး၍ လာလေသည်။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်နှင့် တပ်ကြပ်ကလေးရူစီနိုတို့ တောင် အောက်ရှိ ချုံခိုတိုက်ခိုက်ရေးစခန်းမှ တောင်ပေါ်သို့ရောက်ရှိလာသည် အချိန်တွင် နေမှာ ထန်းတစ်လျားခန့် မြင့်နေပေပြီ။

ဝါးပြောငှာများကို သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်များဖြင့် ပုံလျက်ကာ တောင်ခါးပန်း ပတ်ပတ်လည်တွင် စိုက်ထားရန် တပ်သားများအား ညွှန်ကြားနေသည့် စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက တောင်ပေါ်သို့ တက်လာသော လေယာဉ်မှူးဘရစ်ကို လှမ်း၍မေးလိုက်၏။

“ကရက်ဒေါက်ကို လေယာဉ်ပျက်အနားမှာပဲ ဆက်ပြီး တာဝန်ပေးထားခဲ့သလား...ဗိုလ်ကြီး”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က ဖေါင်းကိုခါလိုက်ပြီး...

“ဒီနေ့တွေ ဒီနေရာကို နောက်ထပ်လာမယ်ဆိုရင် သိပ်ပြီး ပိုက်ရာကျတော့မှာပေါ့။ တကယ်လို့ ဒီနေ့တွေ နောက်ထပ်လာမယ် ဆိုရင် ဒီနေရာကို မော်တာဗုံးနဲ့ ဖြိုပြီးမှလာမှာပဲ။ ဒီတော့ ကရက် ဒေါက်ကို တတ်နိုင်သမျှ သွားပြီးကင်းထောက်ဖို့ လွှတ်လိုက်တယ်” ဟု အဖြေပေးလိုက်သည်။

“တစ်ယောက်တည်း လွှတ်လိုက်တာလား ခိုလ်ကြီး”

“လူအများကြီးလွှတ်ဖို့က ကျုပ်တို့မှာ လူအင်အား အများကြီးမှပေမယ့်လဲ၊ လူအများကြီးမလွှတ်နိုင်တဲ့ အတူတူတော့ တစ်ယောက်ထဲ လွှတ်လိုက်တာက ပိုပြီးလုံခြုံမှုရှိတယ်လို့ ယူဆတယ်”

“တစ်ယောက်ထဲဆိုရင် ရန်သူက တော်တော်နဲ့ မမြင်နိုင်ဘူးပေတုတ်လား။ နို့ပြီး...သုံးယောက်လွှတ်လိုက်လို့ သုံးယောက်စလုံး ရန်သူလက်ချက်နဲ့ကျသွားမှာထက် တစ်ယောက်ထဲကျတာက ကျုပ်တို့အဖို့ ကောင်းတယ်ပေတုတ်လား”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်၏ စကားကို စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက ပြုံး၍ထောက်ခံလိုက်၏။

“ဗိုလ်ကြီး စိစဉ်လို့ နေရာကျပါတယ်။ ဗိုလ်ကြီးက စစ်ပွဲတစ်ခုကို စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုလိုပဲ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး လုပ်တတ်ပါတယ်လား...”

“အင်း...စစ်ဆိုတာ သွေးအေးအေးနဲ့ လူသတ်ရတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုလို့ ယူဆတဲ့လူတွေ ရှိနေတယ်ပေတုတ်လား”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က ဤမျှသာပြောပြီး တခြားဘက်သို့ လှည့်ထွက်သွားသည်။ စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက လှည့်၍ကြည့်လိုက်သောအခါ ပစ်ကျင်းတစ်ခု၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် ခြေတွဲလောင်းချ၍ ထိုင်ရင်း လက်တစ်ဖက်တွင် ဝိစကီပုလင်းကိုကိုင်ထားသော ဆေးမှူးမာလိုနီအနီးသို့ လေယာဉ်မှူးဘရစ် ရောက်ရှိသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် ပစ်ကျင်းအနီးတွင် စုပုံနေသော မြေဇာများပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ခေါင်းပေါ်တွင် ကက်ဦးထုပ်တစ်လုံး ဆောင်းထားသော ဆေးမှူးကြီးအား...

“ကက်ဦးထုပ်အစား သံခမောက်ဆောင်းထားဖို့ ကောင်းတယ်။ ခင်ဗျားခေါင်းက သံမဏိလို ဟရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး။ ဂျပန်တွေက ခြောက်ဒဿမဏိ ကျည်ဆံထိပ်ဝှေးတွေကို သုံးနေတယ်။ ခေါင်းပေါ်က ကက်ဦးထုပ်က ခင်ဗျားကို စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပက်အာသာ လို့ထင်ပြီး ရန်သူက ပစ်ချနေပါဦးပယ်” တု ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ဂျပန်တွေက ခင်ဗျားပြောတဲ့ ကျည်ဆံထိပ်ဝှေးတွေကို ပသုံးတော့ဘူး။ အနည်းဆုံး ဂျပန်ဒဿမရနစ် ကျည်ဆံထိပ်ဝှေးတွေကို သုံးနေကြပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အမေရိကန်စစ်တွေက သူတို့ထက် နှစ်ဆသုံးဆလောက်ကြီးလို့ပဲ”

ဆေးပျူးကြီးမာလိုနီသည် စကားကိုရပ်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှ ဝီစကီပုလင်းကို ပါးစပ်တွင်တော့၍ တစ်ချက်မျှ မော့လိုက်၏။ ပြီးမှ ပသာမယာဖြစ်နေသော လေယာဉ်မှူးဘရစ်ကို ခဏမျှစိုက်ကြည့်လိုက်ကာ...

“ဘာများ...ပြဿနာပေါ်နေပြန်လို့လဲ” တု မေးလိုက်၏။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က “ဘာမှပြဿနာမပေါ်ပါဘူး” တု ပြောရင်း ဆေးပျူးကြီးမာလိုနီလက်ထဲမှ ဝီစကီပုလင်းကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ဒါကလေးကို မကြာခဏ များများလုပ်ပေး။ ဒါမှ ခင်ဗျား မနီလာမှာ ရင်နှင့်စရာကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ကို မေ့သွားမယ်”

ဆေးပျူးကြီးမာလိုနီထံမှ ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် ဝီစကီပုလင်းကို မော့တော့မည်ဟု တန်ပြင်နေသော လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် ပုလင်းကို အောက်သို့ပြန်၍ ချထားလိုက်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးလေးကြီးချလိုက်ကာ...

“ကျွန်တို့ချစ်ရင် မနီလာအကြောင်းမပြောပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ထားတယ်မဟုတ်လား။ ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန် ဘာမှ မပြောချင်ပါဘူး” တု တစ်လုံးချင်းပြောလိုက်၏။

“ရိုမိုနိုဆိုင်း...သိပ်ပြီး ဝမ်းနည်းပါတယ် ဗိုလ်ကြီး။ မနီလာ အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နောက်ထပ်မပြောတော့ပါဘူး”

ဆေးမှူးကြီးမာလိုနီက တည်တည်နှင့်ပြုံး၍ ဂျပန်စကား ညွှပ်ကာ တောင်းပန်လိုက်၏။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က သူ့ခေါင်းကိုခါလိုက်ပြီး ဝိစကီပုလင်း ကို နှုတ်ခမ်းတွင်တွေ့ကာ တချောက်ချောက် သောက်၍မျလိုက်လေ သည်။

ဝိစကီမှာ အမျိုးအစားကောင်းဖြစ်၍ သောက်ရသည်မှာ အရသာရှိလှပါ၏။ သို့သော်...လွန်ခဲ့သော နှစ်နာရီကစ၍ ရေလုံးဝ မသောက်ခဲ့ရသောကြောင့် ဝိစကီပုလင်းကို တချောက်ချောက် ပြည်အောင် မော့ရသည့်အလုပ်မှာ လွယ်ကူလှသော အလုပ်မတုတ်ပါ ချေ။ ဤကျွန်းပေါ်တွင်ရှိသော စမ်းရေပေါက်ကို တနည်းနည်းဖြင့် မရရအောင် ရှာရတော့မည်ဖြစ်၏။ လေယာဉ်ပျက်ထဲမှ စုဆောင်းရရှိ လာသမျှသော ရေဗူးများမှာ ရှိသမျှလူဦးရေနှင့် တစ်ချိန်တစ်လှာ သော နေရောင်ကြောင့် ကြာရှည်ခံနိုင်မည်မတုတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း လေယာဉ်မှူးဘရစ်က ဆေးမှူးကြီးမာလိုနီကို ကောက်ခါငင်ခါ မေး လိုက်သည်။

“လူတစ်ယောက်တာ ရေမသောက်ဘဲ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေနိုင်မှာလဲ ဆေးမှူးကြီး...”

ဆေးမှူးကြီးမာလိုနီသည် ပုလင်းကို မော့နေရာမှ ရပ် လိုက်ပြီး လေယာဉ်မှူးဘရစ်အား စူးစိုက်၍ ကြည့်လိုက်၏။ မာလိုနီ ၏ အကြည့်မှာ ယစ်ထုပ်ကြီးတစ်ယောက်၏ အကြည့်နှင့်မတူဘဲ၊ ရေတော်သဖြင့် မတ်တစ်က လဲကျရတော့မည်ဖြစ်သော သက်ရှိသတ္တဝါ များအပေါ်တွင် သနားကြင်နာရှိလှသော သူတော်စင်တစ်ယောက်၏ အကြည့်မျိုးဖြစ်နေ၏။

“တကယ်သိချင်လို့ မေးနေတာလား ကပ္ပတိန်”

ဆေးပျူကြီးမာလိုနီက တစ်လုံးချင်းမေးလိုက်၏။

“တကယ်သိချင်လို့ မေးတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် အပါအဝင် လူပေါင်း ဆယ့်ကိုးယောက်ရှိနေတယ်မတုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ မှာ ပါလာတဲ့ရေက မိုးရိုးအတိုင်းဆိုရင် တစ်ရက်ကုန်အောင်တောင် ခံမှာမတုတ်ဘူး။ ဒီတောင်ပေါ်မှာလည်း စမ်းရေပေါက်တစ်ခုမှ မရှိဘူး”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က အခြေအနေကို ရှင်းပြလိုက်၏။

“သွေးလွန်ပြီးဒဏ်ရာရနေတဲ့ တပ်သားက ခြောက်ယောက် ရှိနေ တယ်။ ဒီခြောက်ယောက်ကိုတော့ ရေကိုရာရှင်စနစ်နဲ့ ပေးလို့ မဖြစ်ဘူး။ သူတို့တောင်းတိုင်း ပေးရမှာပဲ။ ကျန်တဲ့လူအားလုံးကို တော့ ရေရော၊ ရိက္ခာပါ ရာရှင်စနစ်နဲ့ ပေးရလိမ့်မယ်”

ဆေးပျူကြီးမာလိုနီ ပြောလိုက်သော စကားကို လေယာဉ်မှူး ဘရစ်က ခေါင်းညိတ်၍ အသိအမှတ်ပြုလိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“ကျွန်တော်တို့ ဒီတောင်ကုန်းပေါ်မှာ ဒီအတိုင်းနေရမယ် ဆိုရင် ဘယ်လောက်ကြာကြာ အသက်ရှင်ပြီး နေနိုင်မှာလဲ”တု မေး လိုက်၏။

“လေး...လေး...လေးဆယ်၊ စာအုပ်ကတော့ ဒီအတိုင်း ဆို တာပဲ။ လူတစ်ယောက်တာ အသက်ရှူလို့ လေမရှိဘဲ လေးမိနစ်အထိ ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်တယ်။ ရေမသောက်ရဘဲ လေးရက်အထိ နေနိုင်တယ်။ အစာမစားရဘဲ ရက်လေးဆယ်အထိ နေနိုင်တယ်”

“အဲဒါဖြင့် လေးရက်အတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ရေရအောင် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ကြမှာပဲ”တု လေယာဉ်မှူးဘရစ်က မှတ်ချက်ချ လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တတော့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ဆယ်လေးနာရီလုံးလုံး အရက် ချည်းပဲ မူးအောင်သောက်နေခဲ့တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အရက် ထဲမှာလဲ ရေနည်းနည်းပါလို့ပဲ။ ကျုပ်အဖို့တော့ ရေမသောက်ရဘဲ သေရတာထက် အရက်သောက်ရင်း သေရတာက အကောင်းဆုံးပဲ”

“ကင်းထောက်ဖို့ထွက်သွားတဲ့ ကရက်ဒေါက်တော့ စမ်းရေ ပေါက်တစ်ခုခု တွေ့လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ရတယ်”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က မျှော်လင့်ချက်ထား၍ စကားဆိုလိုက် လေသည်။

“ဒီကျွန်းပေါ်မှာရှိတဲ့ ကျောက်တ ထုံးကျောက်အမျိုးအစား ဖြစ်နေတော့ စမ်းရေပေါက် များများစားစားရှိနိုင်မယ်မတုတ်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ကျွန်းလုံးမှာ စမ်းရေပေါက်တစ်ခုလောက်တော့ ရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က မိမိမျှော်လင့်ချက်ကို ပို၍ခိုင်မာအောင် အထောက်အထားပြု၍ ပြောလိုက်၏။ ဤတွင် ဆေးမှူးကြီးဟာလိုနီက

“ဒီကျွန်းပေါ်မှာ အနည်းဆုံး စမ်းရေပေါက်နှစ်ခုတော့ ရှိပါ စေလို့ ဆုတောင်းရမှာပဲ။ တစ်ခုက ကျုပ်တို့အဖို့ နောက်တစ်ခုက ရန်သူတွေအဖို့” ဟု ဝင်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး ရေဒီယို အော်ပရေတာကဲလားရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ပျက်သွားသော ရေဒီယိုကို ပြန်၍ပြင်ဆင်နိုင်ပါက လက်ရှိတွေ့နေရသော ပြဿနာ အားလုံးကို တစ်ချက်တည်းနှင့် ဖြေရှင်းနိုင်မည်ဟူသော မျှော်လင့် ချက်ဖြင့် ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပင်လယ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူထားသော တောင်ကုန်းထိပ် တွင် နက်နက်တူးထားသော ကျင်းထဲရှိ ရေဒီယိုအော်ပရေတာတာ ကဲလားသည် လှံစွပ်အဖျားကို မီးဖိုကလေးပေါ်တွင် ပူအောင်လုပ်ရင်း

အသံလွှင့်အသံစမ်းစက်ကိုပြင်သည့် ကိရိယာတစ်ခုအဖြစ် အသုံးပြုလျက် ရှိနေလေသည်။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် ကျင်းနှုတ်ခမ်းဝတွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး...

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲတော့” တု ခေါင်းငုံ့၍ အသံလွှင့်အသံစမ်းစက်ကို ပြင်နေသော ရေဒီယိုအော်ပရေတာကလားအား မေးလိုက်၏။

ကလားသည် ခေါင်းကို ဆတ်ကနဲဟေ့လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော်တော့ ရတဲ့အထိ ပြင်မှာပဲ။ တစ်နှစ်လုံးကြာချင်ကြာသွားပါစေ” တု အပျက်ကို တွေ့နေရသော်လည်း အရှုံးပပေးသော စိတ်ဓာတ်ဖြင့် ပြန်၍ ပြောလိုက်၏။

“အင်း...မင်းကတော့ မရမချင်း တစ်နှစ်လောက်ကြာကြာ ရအောင်လုပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ဒီစိတ်ဓာတ်မျိုးကို ချိုးကျွေးပါတယ်။ ဒီပေမယ့် ကျုပ်တို့မှာ တစ်နှစ်လောက်ကြာအောင် နေနိုင်ဖို့ အတွက် ရေမရှိဘူး”

ဤစကားများကို လေယာဉ်မှူးဘရစ်က နှုတ်မှထုတ်ဖော်၍ ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း ရေဒီယိုအော်ပရေတာကလား စိတ်ဓာတ်ကျသွားမည်စိုးသည်အတွက် နှလုံးအိမ်ထဲတွင်ပင် သိုသိပ်၍ထားလိုက်လေသည်။

“ရဲ့ဘော်ရေ...ဆက်သာလုပ်တော့၊ အခြေခံခခန်းနဲ့ အဆက်အသွယ်ရတဲ့အထိ ဆက်ပြီးကြိုးစား။ နောက်တစ်ခါ မင်းနဲ့ကျုပ်နဲ့ လေယာဉ်တစ်စင်းထဲမှာ အတူတူတာဝန်ကျတဲ့အချိန်မှာ ဟောင်ရင့်လက်ဟောင်းပေါ်မှာ အရစ်သုံးရစ်ဖြစ်လာအောင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ထောက်ခံပေးမယ်”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က ကျင်းထဲရှိ ရေဒီယိုအော်ပရေတာ ကဲလားအား အားပေးစကားပြောကြားလိုက်ပြီးနောက် ပြန်၍ ထွက်လာခဲ့၏။ မကြာမီ ပြောပွားကို ပုံဖျက်၍ ထောင်ထားသော နေရာတစ်ခုသို့အရောက်တွင် တပ်သားများ စုရုံးစုရုံးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့သောကြောင့် အပြေးကလေး သွား၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ကင်းထောက်ရာမှ ပြန်၍ရောက်လာသော တပ်ကြပ်ကလေးကရက်အိတ် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဗျာပန်စခန်းကတော့ ဘာကယ့်ကို လျှို့ဝှက်တဲ့နေရာပဲ။ မနေ့ညကသာ ကျုပ်တို့ လေယာဉ်ပျက်နားမှာ ဆက်ပြီး စခန်းချနေ မယ်ဆိုရင် အားလုံးမသာဖြစ်ကုန်မှာ သေချာတယ်”

တပ်ကြပ်ကလေး ကရက်အိတ်သည် စစ်ဗိုလ်ကလေး ဘလယ်ယာ အပါအဝင် တပ်သားများကို အကြောင်းစုံပြန်၍ ရှင်းလင်း ပြောပြနေလေသည်။

“ရန်သူစခန်းက ဘယ်လောက်ကြီးသလဲ”

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာသည် လူအုပ်ထဲသို့ တိုးဝင်လာ သော လေယာဉ်မှူးဘရစ်အား ရှက်ပြုံးပြုံးရင်း တပ်ကြပ်ကလေး ကရက်အိတ်ကို မေးလိုက်၏။

“ရန်သူစခန်း ဘယ်လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာတော့ အသေ

အချာ မပြောတတ်ဘူးဗိုလ်လေး။ ကျွန်တော့်က ချုံကြိုချုံကြားမှာ တကုန်းကုန်းနဲ့သွားပြီး ထောက်လှမ်းရတာဆိုတော့ ရန်သူစခန်း ဘယ်လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းဖို့မလွယ်လှဘူး။ ဒီလို တကုန်းကုန်းနဲ့သွားရင်း ရန်သူတွေ ကင်းပုန်းချထားတဲ့ အစောင့် တစ်ယောက်ကိုတောင် ဝင်ပြီးတိုးမိမလိုဖြစ်သွားသေးတယ်”

တပ်ကြပ်ကလေးကရက်အိတ်၏ စကားမဆုံးခင် တပ်သား ကလေးဒက်စ်တာက ဝင်၍စွက်လိုက်၏။

“ရန်သူကင်းစောင့်ကို ပြောင်မပစ်ခဲ့ဘူးလား”

တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်က တပ်သားကလေးဒက်စ်တာကို မလိုတမာနိုင်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“ရန်သူတွေမသိအောင် ကင်းထောက်လုပ်နေရတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်က ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ရန်သူကင်းစောင့်ကို သတ်နိုင်မှာလဲ။ ရန်သူကင်းပုန်းတွေက ချုံပုတ်တိုင်းမှာလိုလို ရှိနေတယ်လို့ ထင်နေရတယ်” တု ပြောရင်း အနီးသို့ရောက်လာသော လေယာဉ်ပျံ့ဘရစ်အား တဆက်တည်း လှမ်း၍ အကူအညီတောင်းလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ပြောနေတာတွေ မတုတ်ဘူးလားဗိုလ်ကြီး”

လေယာဉ်ပျံ့ဘရစ်က ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ကာ...

“ဘာတွေ တွေ့ခဲ့မြင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ထပ်ပြီး သတင်းပို့စမ်းပါဦး” တု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်သည် ခဏမျှ စဉ်းစားလိုက်ကာ သတင်းဆက်၍ ပို့နေလေသည်။

“ကျွန်တော်က တကုန်းကုန်းနဲ့ သွားနိုင်သမျှသွားပြီး လင်းရောင်ခြည်ပေါ်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ရန်သူစခန်းကို သေသေချာချာ မြင်နိုင်အောင် အရွက်ဖားဖားဝေနေတဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်ကို တက်လိုက်တယ်။ နေလေးတော်တော်ထွက်လာတော့ ရန်သူစခန်းတည်ဆောက်ထားပုံကို မြင်လာရတယ်။ အသေးစိတ်တော့ မတုတ်ဘူးပေါ့ဗိုလ်ကြီး။ ရန်သူစခန်းတာ ကျွန်းရဲ့အနောက်ဖက်ခြမ်းမှာရှိတဲ့ ပင်လယ်ကွေ့ကလေးတစ်ခုနဲ့ဆက်နေတယ်။ အဲဒီပင်လယ်ကွေ့ကလေးရဲ့ နောက်ဖက်မှာ တောင်ကုန်းမြင့်မြင့်ကြီးတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီတောင်ကုန်းပေါ်မှာ နေတံဆိပ်ပါတဲ့ ငျပုန်အလံလွင့်ထူထားတာ တွေ့ရတယ်”

တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်က သတင်းပို့၍ မဆုံးသေးမီ လေယာဉ်ပျံ့ဘရစ်က မေးခွန်းတစ်ခု ပြတ်၍ပေးလိုက်၏။

“ရန်သူစခန်းထဲကိုဝင်ဖို့ လမ်းပေါက်ကလေးများ မတွေ့ခဲ့ဘူးလား”

“ဝင်ဖို့လမ်းပေါက်ကတော့ မလွယ်လှဘူးခိုလ်ကြီး။ ပင်လယ်ကွေ့ကလေးရှိတဲ့ဘက်ကနေပြီး ကျွန်တော်တို့ ရေကူးပြီး ဝင်ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုမှမဝင်ရင် ကျွန်တဲသုံးယောက်မှာက ဝင်မှဖြစ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုဝင်နိုင်ဖို့လဲ ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်ခဲ့တယ်။ အီပေမယ့် ကြက်တစ်ကောင် ကြောင်တစ်မြီးမှ မဝင်နိုင်အောင် ရန်သူတွေက ကင်းပုန်းတွေချထားတာ တွေ့ရတယ်။ ပင်လယ်ကွေ့ကလေးဘက်ကလွဲပြီး သို့သော်သုံးတန်းမှာရှိတဲ့ သစ်ပင်ကြီးတွေမှာသမျှကို အားလုံး ခုတ်လဲထားတယ်”

“အီပေမယ့် ဝါးရုံပုတ်ကလေးတွေနဲ့ နောက်ထပ်အသစ်ပေါက်လာတဲ့ ချုံပုတ်ကလေးရှိနေတော့ အီတွေကို အကာအကွယ်ယူပြီး ဝင်မယ်ဆိုရင် ဝင်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်သဘောကတော့ ဒီလောက်ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီး အကာအကွယ်လုပ်ထားတဲ့ ရန်သူစခန်းကို တင့်ကားတပ်ကြီးတစ်တပ်နဲ့ အတင်းတိုင်းဖောက်ပြီး ဝင်မှရလိမ့်မယ်လို့ထင်တယ်ခိုလ်ကြီး”

တပ်ကြပ်ကလေးကရက်အောက်အောက် ဓကားအဆိုးတွင် စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက ဝင်၍မေးပြန်သည်။

“ရန်သူ့အင်အား ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ မှန်းလို့မရနိုင်ဘူးလား”

“သူတို့စခန်းထဲမှာတော့ တိုတိုဒီဒီသွားနေတဲ့ စစ်သားတွေကို မြင်ရတာပဲ။ စစ်သားတိုင်း သံခမောက်ဆောင်းပြီး သေနတ်အသင့်ရှိနေပုံထောက်တော့ ရန်သူ့ဘက်ကလည်း ကျွန်တော်တို့ လာတိုက်မှာကို စိုးရိမ်နေပုံရတယ်။ ရန်သူ့အင်အားကတော့ တစ်အိဇင်ကနေပြီး တပ်ရင်းတစ်ရင်းအထိ ရှိနိုင်တာပဲ။ တပ်ရင်းထက်တော့

အင်အားများမယ်မထင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရန်သူ့စခန်းက တပ်ရင်းတစ်ရင်းထက်များတဲ့ တပ်သားတွေကို ထားနိုင်လောက်အောင် မကြီးကျယ်လို့ပဲ။ စခန်းနဲ့ဆက်နေတဲ့ အနောက်ဇက်က ပင်လယ်ကွေ့ကလေးမှာတော့ သစ်သားဆိပ်ခံ တံတားတစ်ခုရှိတယ်”

“ဆိပ်ခံတံတားတစ်ခုတွေ့တယ် ဟုတ်လား။ ဒီတံတားနဲ့ မနီးမဝေးမှာ ရိက္ခာတွေ့တာတွေ စုပုံထားတာ မတွေ့ဘူးလား” ဟု စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက ခပ်သွက်သွက်ပေးလိုက်၏။

“ရိက္ခာတွေ စုပုံထားတာတော့ မတွေ့ရဘူး။ အီပေမယ့် ဆိပ်ခံတံတားနဲ့တပ်ပြီး တံငါရွက်လှေတစ်ခုကိုတော့ တွေ့ရတယ်။ ဒီရွက်လှေကိုလဲ ကျွန်တော်တို့ ရုတ်တရက်မမြင်နိုင်အောင် ပုံဗျက်ထားတယ်”

“ရွက်လှေတုတ်လား...။ ဘယ်လိုရွက်လှေမျိုးလဲ ပြန်ပြီး ပြောစမ်းပါဦး”

“တရုတ်တံငါရွက်လှေပုံစံမျိုးလို့ ထင်ရတာပဲဗိုလ်လေး။ ရွက်လှေမှာ ဆေးတွေ့တာတွေလဲ သုတ်ထားမယ်မထင်ဘူး။ ရွက်ကလဲ ဒီကျွန်းမှာပေါက်တဲ့ မြက်အမျိုးအစားနဲ့ယက်ထားတယ်လို့ ထင်ရတယ်”

တပ်ကြပ်ကလေးကရက်အောက်က ဓကားအဆုံးတွင် ပီစကိုဟော့နေရာမှ ရောက်ရှိလာသော ဆေးမှူးကြီးဟာလိုနီက ကြားဝင်၍ ထောက်လိုက်၏။

“တရုတ်တံငါရွက်လှေကို ‘ဗျန်’ လို့ခေါ်တယ်။ ကရက်အောက် မြင်ရတဲ့ လှေမျိုးက ဗျန်လို ‘တူနီ’ လို့ခေါ်တဲ့ ရွက်လှေမျိုးဖြစ်ရမယ်။ ဗျန်တွေက ငါးစမ်းရွက်လှေထက်ကြီးတဲ့ သင်္ဘောကို ‘ဟရူ’ လို့ခေါ်လေ့ရှိတယ်။ ကရက်အောက်မြင်ရတဲ့ တံငါရွက်လှေဆိုတာဟာ ဗျန်တွေက ပုံဗျက်ထားတဲ့ သင်္ဘောတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အီပေမယ့်...”

ဆေးမှူးကြီးဟာလိုနီက ဓကားကို အဆုံးမသတ်နိုင်သေးမီ လေယာဉ်မှူးဘရစ်က စိတ်မရွည်နိုင်တော့ဘဲ ဝင်၍ ပေးလိုက်သည်။

“မင်းမြင်ရတဲ့လှေကား ဘယ်လောက်ကြီးသလဲ”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်နှင့် ပြိုင်တူလိုပင် ခိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ ကလည်း...

“အဲဒီရွက်လှေကား ကျွန်ုပ်တို့ ဆယ့်ကိုးယောက်ကို တင်သွားနိုင်လောက်အောင် ကြီးသလား” ဟု ကြားဝင်၍ ပေးလိုက်၏။

တပ်ကြပ်ကလေးကရက်အောက်က ခဏမျှစဉ်းစားလိုက်ပြီး

“ဆယ့်ကိုးယောက်လောက်ကိုတော့ တင်လို့နိုင်နိုင်မယ် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး ပျောက်တစ်ကောင်လို သစ်တိုင်းတွေကြားမှာ တိုယ်ရောင်ဇျောက်နေတဲ့အချိန်မှာ ဖျပ်ပန်ပုကလေးတွေ တောင်းနဲ့ထည့်ထားတဲ့ အုန်းသီးတွေကို ရွက်လှေပေါ် သယ်ချနေတာ တွေ့ရသေးတယ်” ဟု ထပ်၍ပြောလိုက်၏။

“အဲဒါဖြင့် သိပ်တန်တာပေါ့။ ရေငတ်ရင်သောက်ဖို့ အုန်းသီးတွေ လှေထဲမှာ အသင့်ရှိနေတော့ ကျွန်တော်တို့ ဒီလှေကို လုယူပြီး ဘိုဝိန်းဘီးလ်အရောက် သွားနိုင်တယ်မတုတ်လားဗိုလ်ကြီး”

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက သူ့တွက်ဝိန်းနှင့်သူ ဝမ်းသာအားရ အပြုံးပေးလိုက်၏။ သို့သော် လေယာဉ်မှူးဘရစ်က ခေါင်းကိုခါလိုက်ပြီး...

“ဘိုဝိန်းဘီးလ်ကို ဒီကနေပြီး မိုင်တစ်ရာကျော်ကျော် နှစ်ရာလောက် ကွာနေသေးတယ်။ ဒီခရီးကို ဖြစ်ကတတ်ဆန်း လုပ်ထားတဲ့လှေနဲ့ ဖြတ်ကူးဖို့ဆိုတာက အတော်ကလေး အန္တရာယ်များတာပဲ။ ပုန်တိုင်းတွေ ထတတ်တဲ့အချိန်ကလဲ ရောက်လာတော့မယ် မတုတ်လား” ဟု စိတ်မပူတပူနှင့် အဖြေပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီကျွန်းပေါ်မှာဆက်ပြီး နေရမှာကလဲ အန္တရာယ်များတာပဲ မတုတ်လားဗိုလ်ကြီး”

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက ထပ်၍ စောဒကတက်လိုက်၏။ ဤတွင် ဆေးမှူးကြီးမာလိုနီက ကြားဝင်တည့်ပြီး

“ဒီလောက ဂျပန်တွေကိုယ်တိုင် အသုံးပြုဖို့ ဆောက်ထား တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်လူတွေ မေ့နေကြပြီထင်တယ်” တု ရယ်ရယ် မောမောဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“အစကတော့ သူတို့အတွက် ဆောက်တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့အတွက်မှန်း နောက်မှ သူတို့သိလာလိမ့်မယ်”

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက အသောကလေးညွှပ်၍ ထင် မြင်ချက် ပေးလိုက်ပြန်သည်။

သို့သော် တပ်မှူးအဖြစ် အုပ်ချုပ်နေရသော လေယာဉ်မှူး ဘရစ်အဖို့ ပြဿနာမှာ လွယ်ကူစွာ ဖြေရှင်းနိုင်မည်မတုတ်ကြောင်း သေချာလှသည်။ ဤတောင်ကုန်းပေါ်တွင် ခံကတုတ်ကျင်းများတူး၍ စစ်စခန်းချနေခဲ့သည့်အတွက် လတ်တလောအားဖြင့် လုံခြုံမှုရှိသည်တု ဆိုနိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ရေက ဖြေရှင်းရန်မလွယ်သော ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်လာပြန်၏။

အကယ်၍ ရေပြဿနာပေါ်ပေါက်လာခြင်း မရှိသည်တိုင် အောင် ရန်သူအင်အားက တပ်ရင်းတစ်ရင်းစာလောက် ရှိနေမည်ဆို ပါလျှင်လည်း ဤတောင်ကုန်းပေါ်ရှိ လေယာဉ်မှူးဘရစ်အပါအဝင် ဆယ့်ကိုးယောက်သော သူတို့၏အသက်မှာ ကြာရှည်ကြာများ လုံခြုံမှု ရနိုင်မည်မတုတ်။

တပ်ရင်းတစ်ရင်းစာမျှရှိသည်တုဆိုသော ရန်သူက ဤတောင် ကုန်းကို ဖိ၍တိုက်ခိုက်လာပါက အဘယ်မှာလျှင် ဆယ့်ကိုးယောက် သာရှိသော မိမိတို့သည် ကြာရှည်အသက်ရှည်၍ နေနိုင်ပါအံ့နည်း။

ထို့ကြောင့် အခြေခံစခန်းမှ ကယ်ဆယ်ရေးသင်္ဘောတစ်စင်း ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း လာလျှင်လာ၊ မလာလျှင် မိမိတို့သည် ဤတောင် ကုန်းပေါ်တွင်သာ အမြဲတပ်စွဲ၍ မနေနိုင်ဘဲ ကျွန်းတခွင်တပြင်သို့ ဆင်းကာ စမ်းရေပေါက်ရှိရာသို့ ရောက်အောင်သွားကြရမည် ဖြစ် လေသည်။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် ပြဿနာကို အဝက်ဝက်မှနေ၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက် တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်အား ပေးလိုက်၏။

“တွေ့...ကရက်ဒေါက် မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ကျုပ်တို့ ကမ်းခြေက လျှောက်ပြီး အနောက်ဝက်ပင်လယ်တွေ့ထဲကို ရောက်အောင် ရေကူးပြီး ပဝင်နိုင်ဘူးလား”

“ပဝင်နိုင်ဘူးလို့ အတိအကျပြောရမှာ ခက်တယ်ခိုလ်ကြီး၊ ကြိုးစားပြီး ကမ်းတက်တိုက်ပွဲဆင်ရင်တော့ ရနိုင်မလား မပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့မှာ ကမ်းတက်တိုက်ပွဲဆင်ဖို့ ရေထဲမှာ သွားနိုင်တဲ့ ယာဉ်ဆိုလို့ ငှက်ပျောတုံးတောင် မရှိဘူးမဟုတ်လား ခိုလ်ကြီး”

တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်၏ ဆင်ခြေမှာ များစွာခိုင်လုံလှသည်။ ရန်သူစခန်းရှိရာသို့ ပင်လယ်ကို လက်ပစ်ကူး၍ ကမ်းတက်တိုက်ပွဲဆင်ရမည့်အရေးမှာ မိမိတို့က သေမင်းကို အလျင်မီတ်ခေါ်လိုက်သည်နှင့် တူနေပေသည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း လေယာဉ်မှူးဘရစ်နှင့်တကွ စုရုံးရောက်ရှိနေကြသော တပ်သားများပါ အခြေကို ရှာပတွေ့နိုင်ဘဲ ဝိုင်၍သွားမိကြ၏။

ဤအချိန်တွင် ဆေးပျူးကြီးမာလိုနီ၏ အသံက ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

“ဟေင်ရင်တို့ကသာ ကမ်းတက်စရာ ရေယာဉ်တစ်ခုမှ မရှိဘူးဆိုပြီး စိတ်ပျက်နေကြတယ်။ ကျုပ်ကတော့ ရေထဲမှာ ပေါလောပေါလော မျောလာတဲ့ သံစည်ပိုင်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့နေရပြီ”

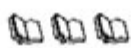
လေယာဉ်မှူးဘရစ် စစ်ခိုလ်ကလေးဘလယ်ယာနှင့်တကွ တပ်သားအားလုံးပင် ဆေးပျူးကြီးမာလိုနီ၏ မျက်နှာကို တစ်ပြိုင်တည်း လိုလို ဟေ့၍ ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

ဆေးပျူးကြီးမာလိုနီသည် ဒါတိုင်းကဲ့သို့ အပြောင်အပျက် ပြောနေခြင်းမတူဘဲ အမှန်ပင် အတည်ပြောနေသည်ကို အားလုံး သည် အကဲခတ်မိလိုက်ကြ၏။

“တိုမယ်...ပျော့ပါလာတဲ့ သံစည်ပိုင်းကြီးကို မမြင်ကြဘူး လား”

ဆေးပျူးကြီးမာလိုနီက နေရောင်နှင့် ရေရောင်တလက်လက် ထိတွေ့နေသော အရှေ့ဇက်မျက်နှာဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန်၍ ပြလိုက် ၏။

လက်ညှိုးညွှန်ရာဘက်သို့ လှည့်၍ကြည့်လိုက်ကြသောအခါ ကျွန်းနှင့် သုံးပိုင်လောက်ကွာသည်နေရာမှ အမေရိကန်ဗျက် သင်္ဘော တစ်စင်း ခုတ်မောင်း၍ လာနေသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့လိုက်ကြရ လေသည်။

အခန်း (၁၀)

‘တိုက်ရာတု’

ဈေးပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် တပ်သားကျော်အန်ဒို
အား ‘မြန်မြန် မြန်မြန်’ တုပြောရင်း ပြီးစလွယ်ထုတ်ထားသော အထုပ်
တစ်ခုကို ပေးလိုက်၏။

“အီတို ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မင်းနားလည်ပြီမတုတ်
လား”

“တိုက်”

တပ်သားကျော်အန်ဒိုက ဈေးပန်စကားဖြင့် ‘နားလည်ပါ’ တု
ပြောရင်း...

“ကျွန်တော်တတော့ အမြန်ဆုံးပြေးပြီးသွားမယ်ဆိုတာ
စိတ်ချပါ ဗိုလ်ကလေး” တု ပြောလိုက်၏။

“အမြန်နိုင်ဆုံးတော့ ပြေးပြီးသွားပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့်
ရန်သူထောင်ချောက်ထဲကို ပြေးပြီးဝင်မိတာမျိုးတော့ မဖြစ်စေနဲ့။
အပေရိကန်ချက်သင်္ဘောက ကမ်းတက်တပ်သားတွေ ကျွန်းပေါ်ကို
ပရောက်ခင် မင်းက အဲဒီနေရာကို ရောက်နှင့်ပြီးရိုနေရမယ်။ ပရောက်

ရင်တော့ ဒို့အားလုံး သေကုန်ပြီသာမှတ်တော့။ ကဲ...အန်ဒိုဆန်...
ရန်သူအမေရိကန်နဲ့ ငါတို့စခန်းနှစ်ခု အကြားမှာရှိတဲ့ ကုန်းမြင့်မြင့်
နေရာကို သေသေချာချာ သိတယ်မတုတ်လား။ ပြေးပေတော့”

တပ်သားကျော်အန်ဒိုဆန်မှာ လက်သမားဆရာတစ်ယောက်
ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ဝေါ့ပီးလျှင်မြန်သူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း စစ်ဗိုလ်
ကလေးကူရိုကီက အမေရိကန်ဇုက်သင်္ဘောတစ်စင်း ကျွန်းနှင့် သုံးပိုင်
တွာလောက် ရောက်လာသည့်အချိန်တွင် တပ်သားကျော်အန်ဒိုအား
အထူးတာဝန်ပေးအပ်၍ စေလွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

တပ်သားကျော်အန်ဒို သစ်ပင်ချုံ့နွယ်များအကြားတွင် ဖျောက်
ကွယ်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အနီးတွင်ရှိနေသော တပ်ကြပ်ကြီး
တာမူရာက သက်ပြင်းကို မသိမသာချလိုက်ပြီး...

“သူနဲ့ ကျွန်တော်ပါ လိုက်သွားရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ
ဗိုလ်လေး” တု တိုးတိုးသက်သာပြောလိုက်၏။

“တကယ်လို့သာ...အန်ဒိုဆန်တာ ရန်သူနဲ့ ဝင်ပြီးတိုးပိပယ်
ဆိုရင် ဆရာတာမူရာရော ကျုပ်ရော ဘယ်သူမှ အန်ဒိုဆန်နဲ့ ပြိုင်ပြီး
အမိလိုက်နိုင်မှာ မတုတ်ဘူး။ ချို့ပြီး ရန်သူဆင်ထားတဲ့ ထောင်ချောက်
ထဲကို သုံးယောက်စလုံးရောက်သွားမယ့်အစား တစ်ယောက်ထဲ ရောက်
သွားတာက ကျုပ်တို့အဖို့ တော်ပါသေးတယ်”

စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာအား ရှင်း
၍ ပြလိုက်သည်။ သို့တိုင်အောင် တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက မကျေနပ်
နိုင်သေးဘဲ

“ရန်သူထောင်ချောက်တွေကို ကျော်ပြီး ညွှန်ကြားလိုက်တဲ့
နေရာအထိ အန်ဒိုဆန် ရောက်သွားနိုင်ပါ့မလားဗိုလ်လေး” တု မေး
လိုက်မိပြန်သည်။

“မရောက်ရောက်အောင် သွားရမှာပဲ။ တပ်သားရှိရှိ သတင်း
ပို့တဲ့အတိုင်း လူတစ်ယောက် သစ်ပင်ပေါ်က လျှောဆင်းသွားတာ
ဒီနေ့မနက် ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရတယ်ဆိုတော့... ကျုပ်တို့စခန်းကို
ရန်သူက သိသွားပြီဆိုတာ ထင်ရှားနေပြီ”

စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက ရန်သူဘက်မှ မည်ကဲ့သို့ အရေး
သာနေသည်အချက်ကို ပြောပြနေသည်တိုင်အောင် တပ်ကြပ်ကြီး
တာမူရာက စကားအတ္ထုန်တက်၍ နေပြန်သေးသည်။

“အမေရိကန်ဗျက်သင်္ဘောတစ်စင်းပေါ်မှာ ပါလာတဲ့ တပ်
သားဦးရေက နည်းတတ်ပါတယ်။ တကယ်လို့ အမေရိကန်ဗျက်
သင်္ဘောက ကမ်းတက်တပ်သားတွေ ကျွန်းပေါ်ကို ရောက်လာသည့်
တိုင်အောင် ရန်သူ့စခန်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့စခန်းအကြားမှာ သစ်ပင်
တွေ တောအုပ်တွေအထပ်ထပ်ရှိနေတော့ ကျွန်တော်တို့အဖို့ ကောင်း
ကောင်းကြီး ခံစစ်အနေနဲ့ တိုက်ခိုက်ဖို့နေရာတွေ အများကြီးရှိနေ
သားပဲ မတုတ်လား”

အတ္ထုန်တက်လိုက်သော တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ၏ စကား
ကို စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက ပြန်၍ချေပလိုက်၏။

“အမေရိကန်ဗျက်သင်္ဘောက ကမ်းတက်တပ်သားတွေ ကျုပ်
တို့စခန်းကို လာတိုက်မှာ။ ကျုပ်ကတွေးပြီးပူနေတာ မတုတ်ပါဘူး။
ဒီလိုလာတိုက်ရင်လဲ ဒီလူတွေလောက်ရှူးတဲ့လူရှိမှာ မတုတ်တော့ဘူး”

“အဲဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ဗိုလ်လေးက အီလောက်စိုးရိမ်နေရ
တာလဲ။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့တော့ ဗိုလ်ကလေး မြင်သလိုမြင်တတ်တဲ့
အကျင့် မရသေးဘူး”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက ယခင်ကကဲ့သို့ ဟကျောခက်
ထန်ခြင်းမရှိတော့သော်လည်း သူ့အယူအဆကို အရှုံးမပေးတူသော
စိတ်ဓာတ်ဖြင့် ဆက်လက်၍ စောဒကတက်နေပြန်သည်။ စစ်ဗိုလ်ကလေး

ကူရိုက်က မိမိ၏တပ်ကြပ်ကြီးအား မသိသားဆိုလေပြင်၊ တူသော အကြည်ဖြင့်ကြည့်ရင်း...

“အရေးအကြီးဆုံးက ကျွန်းပေါ်မှာရှိနေတဲ့ အမေရိကန် တွေနဲ့ ဗျက်သင်္ဘောက အမေရိကန်ကမ်းတက်တပ်သားတွေ တစ်ဝက်နဲ့ တစ်ဝက် အဆက်အသွယ်မရတဲ့။ တစ်ဝက်နဲ့တစ်ဝက် အဆက်အသွယ် သာရသွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တို့စခန်းကို သူတို့က တောအုပ်အထပ်ထပ် ကိုဖြတ်ပြီး လာတိုက်နေမှာမတုတ်ဘူး။ သင်္ဘောကနေပြီး အဝေးပင် အမြောက်တွေနဲ့ ဖြိုပစ်မှာ” ဟု ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်၏။

သို့တိုင်အောင် တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက အလျော့မပေး သေးဘဲ

“ဖြိုပစ်လိုက်တော့ကော ဘာအရေးစိုက်စရာရှိသလဲ ဗိုလ် လေး။ ကျွန်တော်တို့က ပိုပြီးတော့နက်တဲ့ နေရာကိုပြောင်းပြီး ခုခံ နေမှာပေါ့” ဟု စောဒကတက်လိုက်ပြန်သည်။

စစ်ဗိုလ်တလေးကူရိုက်က စိတ်မချည်နိုင်တော့သကဲ့သို့ စကားကို ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် အဆုံးသတ်လိုက်လေတော့၏။

“အဲဒီတော့နက်ထဲမှာ ကျွန်တို့က တိရိစ္ဆာန်တွေလိုပဲ နေရ တော့မှာလား။ ကျွန်တို့ကို အမေရိကန်တွေက အမဲကောင်လိုက်ပစ် သလို တစ်ယောက်ချင်းလိုက်ပြီး ပစ်နေမှာ သေချာတယ်”

“ဒီအမဲကောင်တွေဟာ ပစ်မယ့်လူလာတိုင်း ထွက်ပြေးတဲ့ အမဲကောင်တွေ မတုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ရန်သူတွေ သိသွားမှာပေါ့ ဗိုလ်လေး”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက တတ်နိုင်သမျှ စောဒကတက် လိုက်ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးမိသည်ပမာ ပြုံး၍ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တွေးပြီး စိုးရိမ်နေတာဟာ အစိုးရိမ်လွန်ရာ မကျဘူးလားဗိုလ်လေး။ အန်ဒီဆန်တာ တကယ်

အပြေးသန်တဲ့ တပ်သားတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ကို ပေးအပ်လိုက်တဲ့ တာဝန်ကိုတော့ ပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ရပါတယ်ခိုလ်လေး”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာဇ် နှစ်သိပ်စကားကို စစ်ခိုလ်ကလေး တုရိုကီက ပချိပြုံးပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်လဲ ဒီအတိုင်း မျှော်လင့်တာပါပဲ”

အခန်း (၁၁)

“အပေရိကန်သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးလေယာဉ် တသော် အကိမ်
နိုင်အိတ်က ခေါ်နေပါတယ်။ အပေရိကန်ဖျက်သင်္ဘော အမှတ်နှစ်လေး
ခုကို အမြန်ဆက်သွယ်ပါ။ ပြီးပြီ”

မြင်နေဆဲ အသံလွှင့်အသံဇမ်းစက် စကားပြောခွက်ပေါ်တွင်
သိုက်ဆရာတစ်ယောက် ဂါထာကျုံးနေသကဲ့သို့ ရေဒီယိုအော်ပရေတာ
ကလားက ကျွန်းနှစ်မိုင်သုံးမိုင်အကွာတွင် မြင်ရသော အပေရိကန်
ဖျက်သင်္ဘောကို လှမ်း၍ ဆက်သွယ်နေ၏။

သို့သော် အသံလွှင့်အသံဇမ်းစက်မှာ တစ်စုံတစ်ခုပြင်ရုံသာ မြည်
နေပြီး မည်သည့်တုန့်ပြန်သံမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိ။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် ရေဒီယိုအော်ပရေတာကလားနှင့်
သူ၏ အသံလွှင့်အသံဇမ်းစက် ရောက်ရှိနေသော ပင်လယ်ဘက်သို့
ပျက်စွာမူထားသည် ကတုတ်ကျင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ အပြေးအထွား
ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

လူသေကို အသတ်သွင်းသကဲ့သို့ ထပ်ခါတလဲလဲ အပေရိကန်
ဖျက်သင်္ဘောကို ခေါ်နေသော ရေဒီယိုအော်ပရေတာကလားကို
လေယာဉ်မှူးဘရစ်က စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်သွားမိသည်။

“မင်းက ပြင်လို့မရတဲ့ တာကြီးကို ခုထက်ထိ မန်းတုန်း မှတ်တုန်းပဲလား။ အချက်ပြမီးအိုးတွေကို ယူပြီး ချက်ချင်းအဆက် အသွယ် ရအောင်လုပ်”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်ရင်း အလျင်စလို အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် တပ်သားအချို့က အမေရိကန်ဇုန် သင်္ဘော ကယ်ရန်ရောက်လာပြီဟုသော အသိဖြင့် ကွေးနေအောင် က၊လျက်ရှိသလို၊ အချို့သော သင်္ဘောသားများက မိမိတို့ကိုယ်ပေါ် တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော အင်္ကျီအစိမ်းများကိုပါချွတ်ကာ လေထဲတွင် ဝှေ့ရမ်း၍ ဇုန်သင်္ဘောကို ဝေီနေကြ၏။

“ဘုရားမ၊ပေလို့ပဲ။ ရေငတ်ပြီးသေရမယ့် ကျွန်းပေါ်က မိုး မချုပ်ခင် ကျွန်တော်တို့တော့ လွတ်မြောက်ကြရမှာပဲ ဗိုလ်ကြီး”

တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ နောက်မှရောက်လာသော စစ်ဗိုလ်ကလေး ဘလယ်ယာက လေယာဉ်မှူးဘရစ်အား ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်မိ သည်။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြုတ်လိုက် ပြီး...

“သိပ်ပြီး ကိုယ့်ဘက်က သေချာမနေနဲ့ဦး။ ဒီဇုန်သင်္ဘော က ကျုပ်တို့ကို ကယ်ဖို့လွှတ်လိုက်တဲ့သင်္ဘော တုတ်ချင်မှတုတ်မှာ” ဟု ပြန်၍ အဖြေပေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ ရောက်ချိန်တန်လို့ မရောက်တဲ့အတွက် ဘိုဝိန်းဘီးလ်ကနေပြီး လွှတ်လိုက်တဲ့ ဇုန်သင်္ဘောဖြစ်ရမယ် ဗိုလ်ကြီး”

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ၏ ထင်မြင်ချက်ကို လေယာဉ် မှူးဘရစ်က အားနာနာဖြင့် သဘောတူလိုက်ရင်း...

“အီပေမယ့် ငျက်သဘောက ကျွန်တို့ရှိနေတဲ့ ကမ်းပေါ်ကို မရှာဘဲ ရေထဲမှာ လိုက်ရှာနေတာ တွေ့တယ်မတုတ်လား။ တော့... ကဲလားရေ...ကျွန်တို့ အချက်ပြမီးအိုးတွေ ဘယ်နှယ်နေသလဲ” တု ရေဒီယိုအော်ပရေတာကဲလားကိုပါ တစ်ဆက်တည်း မေးလိုက်၏။

“အချက်ပြမီးအိုးတွေကို မီးညှိထားလိုက်ပါပြီ ဗိုလ်ကြီး”

ရေဒီယိုအော်ပရေတာကဲလားက တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် တန်းစီ၍ ထားသော အချက်ပြမီးအိုးသုံးလုံးကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြောလိုက်၏။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က အချက်ပြမီးအိုးသုံးလုံးကို လှမ်း ကြည့်ပြီး

“မီးအိုးသုံးလုံးကို တစ်ခုနဲ့တစ်ခု တော်တော်လေး ကွာကွာ ထားစမ်း။ အီမှ ငျက်သဘောကနေပြီး မီးအိုးသုံးပွင့်ဆိုင် အပေါ်ကို တက်သွားတာ ပြင်ရမယ်။ မီးအိုးသုံးပွင့်ဆိုင်ဆိုတာ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ အကြောင်း အချက်ပြတဲ့ အမှတ်အထားပဲ”

ရေဒီယိုအော်ပရေတာကဲလားနှင့် တပ်ကြပ်ကလေးရူမီနီက အချက်ပြမီးအိုးသုံးလုံးကို ပြန်၍ချထားလိုက်ကြသည်။

“ပင်လယ်ဘက်က လေပြင်းပြင်းတိုက်နေတော့ အချက်ပြ မီးအိုးကထွက်တဲ့မီးအိုးတွေဟာ နောက်ဖက်မှာရှိတဲ့ တောင်အောက်ကို ချည်း သွားနေတယ်ဗိုလ်ကြီး။ ပင်လယ်ဘက်က နည်းနည်းမှ ပြင်ရမှာ မတုတ်ဘူး”

ရေဒီယိုအော်ပရေတာကဲလားက လေတိုက်နှုန်းနှင့် လေတိုက် ရာဘက်ကို လေ့လာပြီး သတင်းပို့လိုက်လေသည်။

ငျက်သဘောကို တအံ့တဩငေးမော၍ ကြည့်နေမိသော စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက ရေဒီယိုအော်ပရေတာကဲလား၏ သတိ ပေးချက်ကြောင့် ပြန်၍ သမာဓိရရှိလာသည်။

“ကျွန်တော်တို့က ဒီကနေပြီး ဘယ်လိုပဲအချက်ပြပြ ဖျက်သင်္ဘောကတော့ အရှိန်နည်းနည်းကလေးမှမလျော့ဘဲ သွားမြဲသွားနေတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီတောင်ထိပ်ပေါ်ကနေပြီး ဒီအတိုင်းကြည့်နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ သင်္ဘောက ကျွန်တော်တို့ကို မမြင်ဘဲ လွန်သွားလိမ့်မယ်”

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ၏ စကားအဆုံးတွင် လေယာဉ်မှူးဘရစ်က စိတ်ပျက်သည့်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်တို့စီးလာတဲ့ လေယာဉ်တာ သဲသောင်စပ်မှာရှိတဲ့ အုန်းပင်တွေ တောထဲကို ထိုးပြီးမဆင်းရဘူးဆိုရင် ခုလောက်ရှိ ဖျက်သင်္ဘောကလူတွေ ကျုပ်တို့လေယာဉ်ပျက်ကြီးကို တွေ့နေရော့မယ်။ ဟေ့...ကဲလား အချက်ပြမီးအိုးတွေမှာ ထပ်ပြီး လောင်စာတွေ ထည့်ယူခဲ့။ ဒီကနေ လေယာဉ်ပျက်နားအထိ ပြေးဆင်းပြီး အချက်ပြရအောင်။ တကယ်လို့ ဒီလိုအချက်ပြတာကိုမှ ဖျက်သင်္ဘောကလူတွေက မမြင်ရင် လေယာဉ်ပျက်ကြီးတစ်ခုလုံးကို မီးတင်ဖို့လိုက်မယ်ကွာ...။ ဒါမှ ဖျက်သင်္ဘောကလူတွေ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရမှာ။ ရူမီနို လာစမ်းတော့...”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က အခြေအနေကို ရှင်းပြလိုက်ပြီး မည်သို့ဆက်လက်လုပ်ရမည်ကို ညွှန်ကြားလိုက်ကာ တပ်ကြပ်ကလေး ရူမီနိုကို သူ့ရှေ့သို့ ခေါ်ထုတ်လိုက်၏။

“ရူမီနို...မင်းက တပ်သားရှစ်ယောက်ခေါ်ပြီး ဒို့နောက်က လိုက်ခဲ့။ အရေးကြုံလာရင် ဒို့ကိုကာပစ်၊ပစ်ပေး။ ကျုပ်နဲ့ကဲလားက အချက်ပြမီးအိုးတွေကိုယူပြီး လေယာဉ်ပျက်နားအထိ အပြန်ဆုံးဆင်းမယ်”

တပ်ကြပ်ကလေးရူမီနိုက “တုတ်ကဲ့ဗိုလ်ကြီး”တု ပြောလိုက်ပြီးနောက် သူနှင့်လိုက်ပါမည့်အဖွဲ့သားများကို တစ်ဦးချင်း နာမည်ထုတ်ဖော်၍ ခေါ်ယူလိုက်၏။

“တော်တွန်း...ကိုစင်စကို...ဆွမ်တုမ်း...”

အဖွဲ့ဝင်ရစ်ယောက်မပြည့်မီ တပ်သားကလေးဒက်စ်တာက သူ့ကိုယ်တိုင်လိုက်ပါရစေတု ဝင်၍တောင်းပန်လိုက်၏။

ပျက်နာပေါ်တွင် အမာရွတ်ရှိသော ဝါရင့်စစ်သားကြီးရှုဖိနို သည် တပ်သားကလေးဒက်စ်တာ၏ တောင်းပန်ချက်ကို ခဏမျှတွေ့၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက် ခေါင်းညိတ်၍ ပြလိုက်၏။

“လိုက်မယ့်ရဲဘော်တွေ အားလုံးတန်းစီ။ ဝေါ်လာ...ဒီကောင် ဘယ်ရောက်နေလဲ။ မင်းက ခေါင်းဆောင်ပြီးသွားရမှာ။ အေး... တုတ်ပြီ...မစ္စီ...အေး...နယ်လ်စင်...ဘလဲငင်တီနိုကော...ဒီနေ့ကတော့ သူ့လက်မောင်းမှာ ရထားတဲ့ ဒဏ်ရာကလေးကို စစ်ကြီးပြီးတဲ့အထိ တသသလုပ်ရင်း အချိန်ဖြုန်းမယ့်နေ့”

တပ်ကြပ်ကလေးရှုဖိနိုက လေယာဉ်ပျက်ရှိရာ ခခန်းသို့ လိုက် ပါမည့် တပ်သားများကို အော်တစ်ခေါင်နေသည့် အချိန်တွင်ပင် စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက လေယာဉ်ပျက်ဘရစ်အနားသို့ တိုးလာ ပြီး...

“ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်ပါ လိုက်မှဖြစ်လိမ့်မယ် ဗိုလ်ကြီး” တု ညင်သာသော အသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ဤကဲ့သို့ အရေးကြီးနေသည့်အချိန်တွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အငြင်းပွားနေစရာမလိုတု ယူဆလိုက်ပြီး လေယာဉ်ပျက်ဘရစ်က ခေါင်းညိတ်၍ ပြလိုက်လေသည်။

“ကဲ...ရဲဘော်တွေ အားလုံး တပ်ပြန်ပြီး ချီတက်”

လေယာဉ်ပျက်ဘရစ်က တိုတိုတုတ်တုတ်ပင် အမိန့်ပေး လိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ရှေ့ဆောင်ကာ အပေရီကန်ပျက်သင်္ဘောနှင့် အနီးကပ်ဆုံး မြင်တွင်းရှိရာ လေယာဉ်ပျက်ခခန်းဆီသို့ ပြေး၍ ဆင်း လာခဲ့လေသည်။

‘ငါသာဂျပန်တပ်မှူးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး...ကျွန်းဘက်ကို ဦးတည်ပြီးလာနေတဲ့ အမေရိကန်ဇုန်သင်္ဘောတစ်စင်းကို တွေ့နေရမယ်ဆိုရင် ဘာလုပ်မလဲ။ ပထမဆုံးလုပ်ရမှာက ကျွန်းပေါ်မှာရှိတဲ့ အမေရိကန်တွေနဲ့ ကျွန်းဘက်ကို ဦးတည်လာနေတဲ့ အမေရိကန်ဇုန်သင်္ဘော တစ်စင်းနဲ့တစ်ဖက် အချွတ်ပြဆက်သွယ်လို့မရအောင် လုပ်မှာပဲ။ ငါစိတ်ကူးသလို ဂျပန်တပ်မှူးက စိတ်မကူးဘဲနေမှာလား။ တကယ်လို့ ငါတို့ရှိနေတဲ့ တောင်ကုန်းပေါ်ကနေပြီး အမေရိကန်ဇုန်သင်္ဘောကို အချွတ်ပြဆက်သွယ်လို့မရရင် ပင်လယ်ကမ်းခြေကို ဆင်းပြီး အဆက်အသွယ်ရအောင် လုပ်မယ်ဆိုတာ ဂျပန်တပ်မှူးက ပစဉ်းစားမိဘဲနေမလား’

‘ဒီတော့ မျက်စိနှစ်လုံးကို အမြဲတမ်းတွင်ထားဖို့ လိုသလို အသံကို တိုးနိုင်သမျှ တိုးဖို့လိုတယ်။ ငါတို့က လေယာဉ်ဇုန်ရှိတဲ့ စခန်းကို တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီ။ ဒီစခန်းမှာပဲ ရန်သူဂျပန်တွေကို ငါတို့က ချို့ခိုတိုက်ခိုက်မယ်ဆိုရင် ငါတို့လောက်ညံ့တဲ့လူ မရှိတော့ဘူး’

လေယာဉ်မှူးကတစ်ယောက် တောင်ကုန်းပေါ်မှ ပြေးဆင်းရင်း တပျော်တပေါ့ကြီး စဉ်းစားနေမိသည်။ တပ်မှူးတစ်ဦး၏ တာဝန်ကို ယူထားရသူပီပီ မိမိတို့ဘက်မှ အကျအဆုံး နည်းနိုင်သမျှနည်းပြီး ရန်သူအပေါ်တွင် အောင်ပွဲခံနိုင်ရန် အရေးကြီးသည်မဟုတ်ပါလား။

ယခုလို အမေရိကန်ဇုန်သင်္ဘောတစ်စင်းက ကျွန်းဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ လာနေသည်အချိန်တွင် အစာငတ်ရေငတ်ကာ ဤသန္တာကျွန်းပေါ်၌ သေရမည့်ဘေးမှ ကင်းဝေးအောင် ဆောင်ကျဉ်းပေးရမည်တာဝန်မှာ မိမိ၏တာဝန်ပင် မဟုတ်ပါလား။

ဤတာဝန်ကို မိမိက ကျေပွန်အောင် မဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့လျှင် တပ်မှူးတစ်ယောက်၏တာဝန်ကို အနိုင်အထက်လုပ်၍ ယူထားရသူ မိမိအဖို့ ပည်မျှရွက်စွယ်လိလိဖြစ်နေမည်နည်း။

ဤအတွေးကို ဖေါင်းထဲတွင်ထည့်လျက် တောင်ခြေရင်းရှိရာ သို့ ရွှေ့ပြေးဆင်းလာခဲ့သော လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် တောင်ခြေရင်း နှင့် ကမ်းစပ်အကြားရှိ တောအုပ်အတွင်းသို့ ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်ခုခုမှားနေပြီကို အလိုအလျောက် သိရှိလိုက်ရလေ သည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကြက်တူရွေးအော်သံများကို ဆက်၍ ဆက်၍ ကြားလိုက်ရသောကြောင့်ပါတည်း။

ကြက်တူရွေးအော်သံများမှာ တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားမှုရှိနေသည် က မတုတ်၊ တောထဲရှိ ကြက်တူရွေးအော်သံနှင့် တူသည်သာဖြစ်၏။ သို့တစေ ဤကျွန်းပေါ်၌ ကြက်တူရွေးများ မှီဝဲနေထိုင်နိုင်သော သီး ပင်စားပင်တူ၍ တစ်စုံတစ်ခုမျှမရှိသည်ကို လေယာဉ်မှူးဘရစ်က ချက်ချင်းသတိပြုလိုက်မိလေသည်။

ကြက်တူရွေးသည် ငှက်ပျောသီးကဲ့သို့ ချိုပြိန်နူးညံ့သော အသီးကို စား၏။ လိမ္မော်၊ ရှောက်ချို၊ မာလကာစသော သစ်သီးဝလံ များကိုလည်း စား၏။

သို့သော် ဤကျွန်းပေါ်၌ ဤကဲ့သို့သော သစ်သီးဝလံများ ကင်းမဲ့သည်ကို လေယာဉ်မှူးဘရစ်က အစကပင် သတိထားမိပြီး ဖြစ်နေလေသည်။

ထို့ကြောင့် တောအုပ်အတွင်းမှ သဘာဝအတိုင်း တွန်ကျွေး အော်မြည်လိုက်သော ကြက်တူရွေးအော်သံများမှာ တကယ်ကြက်တူရွေး သံများမတုတ်ဘဲ ရန်သူလူပန်တပ်သားအချင်းချင်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် သတင်းပို့သော ကြက်တူရွေးသံများဖြစ်ကြောင်း လေ ယာဉ်မှူးဘရစ်က သတိထားလိုက်မိ၏။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ရန်သူလူပန်များက မိမိတို့ခြေလှမ်းကို ကြိုတင်သိနေပြီးရုံမက မိမိတို့ခြေလှမ်းကို ရိုက်ချိုးရန် အသင့်စီစဉ် ပြီးဖြစ်နေကြောင်း ထင်ရှားနေသည် မတုတ်ပါလား...။

တောင်ခြေရင်းမှ ပင်လယ်တမ်းစပ်သို့ တောအုပ်များဖြတ်၍ အကူးတွင် တရိုန်ရိုန်တောက်လျက်ရှိသော နေရောင်ခြည်က သစ်ပင်များအကြားမှ ထိုးဖောက်ကာ ထွန်းလင်းလျက်ရှိနေလေသည်။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် ကြတ်တူရွေးအော်ပြည်သံများ ကြားလျှင်ကြားချင်း မိမိတပ်သားများကို ရောက်ရှိသည်နေရာတွင် အကာအကွယ်ယူရန် တီးတိုးအမိန့်ပေးလိုက်၏။ ရှေ့သို့တဟုန်ထိုး ချီတက်နေကြသော တပ်သားများသည် လေယာဉ်မှူးဘရစ်ထံမှ အချက်ပေးသံကိုကြားကြားချင်း ခြေလှမ်းကို တုန်ခါခဲ့ရပ်တန့်ကာ နီးရာချို့ပုတ်များတွင် အကာအကွယ်ယူလိုက်ကြ၏။

သို့သော် တပ်သားကလေးဒက်စတာကမူ လေယာဉ်မှူးဘရစ် အချက်ပြအမိန့်ပေးသံကို မသိရှိဘဲ ရှေ့သို့ပြေးတက်မြဲ ပြေးတက်နေလေသည်။

စစ်ပြေပြင်တွင် အတွေ့အကြုံနည်းပါးလှသော စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက ရှေ့သို့ပြေးတက်သွားသော တပ်သားကလေးဒက်စတာကို ရိုးရိမ်တကြီး အော်၍ခေါ်လိုက်မိလေသည်။

ဤသို့ခေါ်လိုက်မိခြင်းသည်ပင်လျှင် တပ်သားကလေးဒက်စတာအတွက် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျသွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရန်သူ့ဘက်မှပစ်လွှတ်လိုက်သော ကျည်ဆံထိပ်ဗူးများ တပ်သားကလေးဒက်စတာအား ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်အောင် ဖန်တီးလိုက်သောကြောင့်ပင်တည်း။

တပ်ကြပ်ကလေးရူဖီနီသည် ခွေကနဲလဲကျသွားသော တပ်သားကလေးဒက်စတာရှိရာသို့ ကာပစ်၊ပစ်ရင်း ချီတက်သွား၏။

ဤအချိန်တွင်ပင် ကွင်းပြောင်ပြောင်တစ်ဖက်ရှိ ချို့စပ်မှနေ၍ ငှက်ဆိုးထိုးသံကဲ့သို့သော အသံကို ဆင့်ကာဆင့်ကာ ကြားလိုက်ရလေသည်။

“တူ...ဝီ...ကီ...ဆူရူ၊ ကူရိုဆူ၊ ကူရိုဆူ”

တပ်ကြပ်ကလေးရူဖီခိုသည် ခွေကနဲ လဲကျသွားသော တပ်သားကလေးဒက်စတာရိုရာသို့ ကာပစ်၊ ပစ်ရင်း၊ ချီတက်သွားသည်။

ကွင်းပြောင်ပြောင်တစ်ဝက်မှ သေနတ်သံများပစ်ပစ်ပင် ခွေကနဲ လဲကျသွားသော တပ်သားကလေးဒက်စတာကို လည်ဝတ်မှဆွဲတိုင်း၍ အကာအကွယ်ရှိရာ ချုံပုတ်တစ်ခုအောက်သို့ ဆွဲယူလာခဲ့၏။

ဤအချိန်တွင်ပင် တပ်သားကလေးဒက်စတာ၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း၌ အသက်ပျောက်လျက် ရှိနေပေပြီ။

တပ်သားကလေးရူဖီခိုက တပ်သားကလေးဒက်စတာ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို ဒရုတ်တိုက်ဆွဲလာပြီးနောက် ချုံပုတ်တစ်ခုအောက်သို့ အရောက်တွင် ကွင်းစပ်တစ်ဝက်မှ ထင်ရှားသော အမိန့်ပေးသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ကြ၏။

“တာရူ၊ ဝတူတီအစ်တူး...”

အမိန့်ပေးသံမှာ အစပထမတွင် အတော်အတန်ကျယ်သော်လည်း တဖြည်းဖြည်းတိမ်၍တိမ်၍သွားသည်ကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် ရန်သူသည် တစ်နေရာသို့ရှေ့သွားကြောင်း သိသာနိုင်လေသည်။

ရန်သူသည် တစ်နေရာရာသို့ ရှေ့သွားသည်တုဆိုလျှင် ပည်သည့်နေရာသို့ ရှေ့၍သွားပါမည်နည်း။

အရှင်းဆုံးသောအဖြေမှာ ကမ်းစပ်ရှိရာသို့ ရှေ့သွားခြင်းသာ ဖြစ်ရပေမည်။

ရန်သူသည် ဇျက်သင်္ဘောသံစည်ပိုင်းကို သူတို့စခန်းမှနေ၍ ထောက်လှမ်းတွေ့ရှိပြီး ဖြစ်ရပေတော့မည်။

လေယာဉ်ပျံအရစ်သည် မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် စန့်စန့်ကြီးဖြစ်နေသော တပ်သားကလေးဒက်စတာ၏အလောင်းကို ကရုဏာသက်သည့်မျက်နှာဖြင့် စိုက်၍ကြည့်နေသော တပ်ကြပ်ကလေးရူဖီခို အနီးသို့

တပ်လာပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ဤအချိန်တွင် ပင် စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက လေယာဉ်မှူးဘရစ် အနားသို့ ရောက်လာပြီး မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် လဲကျနေသော တပ်သားကလေး ဒက်စတာ၏ အလောင်းကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်တော့၏။

“ရန်သူတွေဘက်က သုံးတဲ့ကျည်ဆံထိပ်ဇူးက ဆေးပျူးကြီး ဟာလိုနီ ပြောတာထက်တောင် ပိုပြီးကြီးကျယ်လှပါတယ်လား”

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက လေသံပျော့ပျော့ဖြင့် မှတ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒက်စတာ...မင်းတာ...ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ လောကကြီးအကြောင်းကို စောစောကြီး သိသွားခဲ့တယ်။ ဒီတာလည်း တစ်မျိုးတော့ ကောင်းသားပဲ။ ကဲ...ဆရာကလေးရူမီနီ ကျုပ်တို့ ဒက်စတာရဲ့ အလောင်းကို သပြိုင်ကြရအောင်”

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ၏ စကားကို လေယာဉ်မှူးဘရစ်က စိတ်ဆိုးဟန်ဆိုးဖြင့် တုန်ပြန်လိုက်၏။

“ဒီအချိန်တာ ငိုနေတဲ့အချိန်မတုတ်ဘူး။ ဒီကျွန်းက လွန်ပြီး သွားမယ့် အပေရိကန်ဗျက်သင်္ဘောကို ကျုပ်တို့က တစ်နည်းနည်းနဲ့ အချက်ပြပြီး ပြန်ခေါ်ရမယ့်အချိန်ပဲ။ ဂျပန်တွေက ဘယ်နေရာကို ဦးတည်ပြီး ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူများ သတိပြုမိကြ သလဲ”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်၏ စကားအဆုံးတွင် စစ်ဗိုလ်ကလေး ဘလယ်ယာက ဝင်၍ထောက်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရဲဘော်တွေက ရန်သူဂျပန်တွေကို သွား တိုက်မယ်။ ဗိုလ်ကြီးနဲ့ ကဲလားက ဗျက်သင်္ဘောကလူတွေ မြင်ရ အောင် မီးခိုးနဲ့ အချက်ပြပါ”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ရန်သူတွေ သွားတိုက်မယ်ဆိုတာတော့ တုတ်ပါပြီ။ ရန်သူတွေ ဘယ်နေရာမှာရှိတယ်ဆိုတာကော ခန့်မှန်းလို့ရရဲ့လား” ဟု မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ရှိနေတဲ့ နေရာနဲ့ ပင်လယ်ကမ်းစပ်အကြားမှာ ရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်ဗိုလ်ကြီး”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က ခဏမျှစဉ်းစားလိုက်ပြီး ပြတ်ပြတ်သားသား အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

“ရှုမိနီ...မောင်ရင်က ရဲဘော်သုံးလေးယောက်ကို ခေါ်ပြီး လက်ယာဘက်အတိုင်း ကမ်းစပ်ရှိရာကိုသွား။ ပုန်းရှိုးကွယ်ရှိုး လုပ်မနေနဲ့။ ရန်သူတွေ မောင်ရင်တို့လူစုကို မြင်ရင်မြင်ပါစေ။ ကျွန်ုပ်တို့က လက်ဝဲဘက်ကနေပြီး ကမ်းစပ်ကို ရောက်အောင်သွားပယ်။ မောင်ရင်တို့ ကမ်းစပ်နဲ့နီးလာတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ညာသံပေးပြီး မဲမဲမြင်သမျှကို ပစ်ပေးတော့။ ကျွန်တို့ရဲဘော်တွေရယ် ကလေးရယ် ကျွန်တို့နောက်က လိုက်ခဲ့။ စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက အမြဲကျွန်ုပ်နဲ့အတူရှိနေရမယ်”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က တပ်ကြပ်ကလေးရှုမိနီအား စတင်ထွက်ခွာရန် လက်ဖြင့်အချက်ပေးလိုက်ပြီး သူကိုယ်တိုင်လဲ လက်ဝဲဘက်တောင်ပံမှ ကမ်းစပ်ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့၏။

ကိုက်တစ်ရာကျော်မျှ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ ချီတတ်လာခဲ့ပြီးနောက် လေယာဉ်မှူးဘရစ်က ရုတ်တရက်ရပ်တန့်လိုက်ပြီး အောက်မှ လူသွားလမ်းကြောင်းကလေးကို မသင်္ကာသည့်မျက်နှာဖြင့် စိုက်၍ ကြည့်လိုက်၏။

သစ်ပင်ကြို သစ်ပင်ကြားမှဖြတ်၍ တည်ရှိနေသော သဲလမ်းကြောင်းကလေးမှာ ဝှန်နှင့် ထင်ထင်ရှားရှားရှိနေပုံကိုထောက်၍ ရန်သူဂျပန်များ ပင်လယ်ကမ်းစပ်သို့ဆင်းရာ၌ ဤလမ်းကလေးကို မကြာခဏ အသုံးပြုခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားနေလေသည်။

“ရန်သူတွေသာ ဒီလမ်းအတိုင်း ကမ်းစပ်ကိုသွားနှင့်ရင် တော့ ကျွန်တော်တို့က နောက်ကနေပြီး ဝင်စီးဗို့တောင်းမှာပေါ့ ဗိုလ်ကြီး”

နောက်နားတွင်ကပ်နေသော စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက လေယာဉ်မှူးဘရစ်အား တီးတိုးသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့ ဒီနေရာကပဲ ချုံခိုပြီး စောင့်နေမယ်။ လက်ယာဘက်တောင်ပံက ရွတ်နီတို့လူရု ညာသံပေးပြီးပစ်တော့ ဘယ်လိုအခြေအနေ ထူးလာမလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရမယ်”

လေယာဉ်မှူးဘရစ် စကားအဆုံးတွင်ပင် တပ်ကြပ်ကလေးရွတ်နီတို့ လူရုရှိရာ လက်ယာဘက်တောင်ပံဆီမှ ‘ပစ်တေ့’ ‘ခတ်ပေး’တု ညာသံပေးလိုက်သည်နှင့် တပြုန်းပြုန်းတိုင်းခိုင်း ပစ်ခတ်လိုက်သော သေနတ်သံများ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

သဲလမ်းကြားဘေး ချုံပုတ်အောက်တွင် နေရာယူထားသော လေယာဉ်မှူးဘရစ်က...

“ကျုပ်တို့ဘက်ကို တစ်ယောက်ယောက် လာနေသံကြားရတယ်။ အားလုံး ရန်သူမမြင်နိုင်အောင် ခေါင်းငုံ့ပြီးနေကြ”တု တီးတိုးသံဖြင့် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

လက်ယာဘက်တောင်ပံရှိ ရွတ်နီတို့၏ စစ်ရေးငင်သံကြောင့် ကမ်းခြေပေါ်သို့ရောက်နေသော ရန်သူတပ်သားအချို့ လက်ယာဘက်သို့ ပြေး၍ လာနိုင်စရာရှိသည်တု လေယာဉ်မှူးဘရစ်က ခန့်မှန်းထားသည်။ ခန့်မှန်းထားသည့်အတိုင်းလည်း သူတို့ရှိရာ လက်ဝဲဘက်တောင်ပံကိုဖြတ်၍ လက်ယာဘက်တောင်ပံသို့ စစ်ကူပေးရန် လာနေသော အသံဘလံများကို ကြားနေရလေသည်။

ပေါ်လာမည့် ရန်သူကို တထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်စားနေကြစဉ် စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ၏ အသံက ခပ်ကျယ်ကျယ်ကလေး

ပေါ်ထွက်လာ၏။ ရန်သူတစ်ယောက်ကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသောကြောင့် စိတ်ကို မချုပ်တည်းနိုင်ဘဲ လွှတ်ခနဲအော်၍ ပြောလိုက်မိခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

လက်ဝဲဘက်တောင်ပံမှ လက်ယာဘက်တောင်ပံရှိရာသို့ စစ်ကူပေးရန် လာခဲ့သော ရန်သူမှာ တစ်ယောက်တည်းမတုတ်။ သုံးယောက်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ၏ အသံက ရန်သူသုံးယောက်အား ကြိုတင်၍ သတိပေးလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသောကြောင့် ရန်သူသုံးစလုံးပင် နီးစပ်ရာ ချုံအတွင်းသို့ ဝင်ပြေးသွားသည်ကို လေယာဉ်မှူးဘရစ်က တွေ့လိုက်ရလေသည်။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် မအေနှင့်ကိုင်၍တုတ်မိပြီး တော်မီကို ရန်သူသုံးယောက် တိုးဝင်သွားသော ချုံပုတ်များရှိရာသို့လှည့်၍ အတွဲလိုက် ပစ်ခတ်လိုက်၏။

ရန်သူအကြိမ်မှာ အမေရိကန်ဘက်သားများအား ကမ်းခြေအစပ်သို့မရောက်အောင် ဖြစ်နိုင်သမျှ တားဆီးထားရမည့် အကြံဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပေပြီ။

“ရဲဘော်ဘလင်တီနို၊ ကျုပ်ကို ကာပစ်၊ပစ်ပေးဖို့ အသင့်ရှိပါစေ။ ကျုပ်ရွေ့ကိုတတ်ပြီး အခြေအနေကို ကြည့်မယ်”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး ရွေ့တက်ရန်တန်ပြင်လိုက်စဉ် စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက အနားသို့ကပ်လာပြီး...

“ဗိုလ်ကြီး...ကျွန်တော်လဲ လိုက်ခဲ့မယ်” တု ပြောလိုက်၏။

“မောင်ရင် ဒီမှာပဲနေရစ်ခဲ့ရမယ်။ ဒါတာအမိန့်ပဲ”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ရွေ့သို့ကုတ်ချောင်းကုတ်ချောင်း တက်သွားသည်။ နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သူများက အရေးကြုံလျှင် လေယာဉ်မှူးဘရစ်အား ကာပစ်၊ပစ်ပေးနိုင်ရန် အတွက် သေနတ်များကို လေယာဉ်မှူးဘရစ် ခေါင်းပေါ်မှကျော်၍ အသင့်ချိန်ထားကြ၏။

ရှေ့သို့တက်သွားသော လေယာဉ်မှူးဘရစ်၏ ခရီးမှာ ကမ္ဘာကြီးကို ခြေတစ်ပတ် ပတ်နေသည်တူထင်ရအောင် ကြာမြင့်လှချေ၏ တကားတု နောက်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သူများက ထင်မှတ်နေကြရလေသည်။ သို့သော် အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ငါးပိနစ်မျှပင်မကြာ။ လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် ချို့နယ်များအကြားမှ မတ်တပ်ရပ်၍ ပေါ်လာပြီး နောက်တွင် ကျန်နေသူများကို လက်ရပ်၍ ခေါ်ယူလိုက်သည်။

“ကမ်းခြေအထိရောက်အောင် ကင်းထောက်ခဲ့သလား ဗိုလ်ကြီး”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်အနီးသို့ ရောက်လာသော စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက အလောတကြီး မေးလိုက်လေသည်။

“တုတ်တယ်။ ဒီဘက်ကမ်းခြေမှာ ငါးရှာလို့တောင်းတဲ့ နေရာတစ်ခု တွေ့ခဲ့တယ်။ မောင့်ကို အရင်ကလည်း ဒီအကြောင်း ပြောဖူးသားပဲ။ ကျုပ်တို့မြင်ရတဲ့ သံစည်ပိုင်းကြီးက ဒီနေရာကလေးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းက ဖြတ်ကျော်ပြီးသွားရမှာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တောင်ထိပ်ပေါ်ကနေပြီး ကျုပ်တို့ လူတွေ အချက်ပြတာကိုတော့ သံစည်ပိုင်းကလူတွေ မြင်မှာအမှန်ပဲ”

သစ်ပင်နှင့် ချို့ပုတ်များအကြားမှ အတင်းတိုးဝှေ့ ချီတက်လာခဲ့ကြသော လေယာဉ်မှူးဘရစ်တို့အဖွဲ့သည် ကမ်းခြေနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း ဝေးရာဆီသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ ရှေ့သို့ရောက်နှင့်နေသော စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက ချို့ပုတ်များအကြားမှ ပြု၍ ကြည့်လိုက်ပြီး ဝမ်းသာအားရ အော်၍ပြောလိုက်သည်။

“သံစည်ပိုင်းကြီးက စောစောကထက် ကမ်းခြေနဲ့ပိုပြီး နီးလာပြီဗိုလ်ကြီး။ သင်္ဘောဦးဘက်က ဆုံလည်အမြောက်ကြီးတို့လည်း ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို လှည့်ပြီး ချိန်ထားတယ်ဗိုလ်ကြီး”

“ဆိုလည်အမြောက်ကြီး နို့ဘက်လှည့်ပြီး ချိန်ထားတော့ နေရာမကျဘူးလားတော့။ ဒါပေမယ့် သံစည်ပိုင်းက လူတွေကိုလည်း အပြစ်မတင်နိုင်ဘူး။ သူတို့မြင်ရမှာက အစိမ်းရောင်ယူနီဖောင်းပဲဆို တော့ ဂျပန်လား ကျုပ်တို့လားဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ခွဲခြားနိုင်မှာလဲ”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်၏ စကားမဆုံးမီပင် စိတ်မရှည်နိုင်သော စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက ရေဒီယိုအော်ပရေတာကလေးအား လှမ်း၍ပြောလိုက်၏။

“တော့...ကလေး...မင်းအချက်ပြမီးအိုးကိုယူပြီး အချက်ပြ ပါတော့လား”

ဤတွင် လေယာဉ်မှူးဘရစ်က အလျင်စလို ကြားဝင်၍ တား ထားလိုက်၏။

“ရှေ့တို လောကြီးပြီး မထွက်နဲ့ဦး။ ရန်သူတွေ ဒီဘက် တောင်ပံမှာ ရှိတယ်ဆိုတာလဲ သတိထား။ သောင်ပြင်ပေါ်ကို ထွက် လာတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ရန်သူလက်ချက်နဲ့ အသက်ပျောက်နေဦး မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့...ဒီလောက်တောင် အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားနေရ တာလဲ ဗိုလ်ကြီး”

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက ဝင်၍မေးလိုက်လေသည်။

“ဂျပန်တွေလုပ်နေပုံကို ကျုပ်က အကဲခတ်လို့မရအောင် ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်တို့ကို ရန်သူက ချို့ချိပြီးတိုက်မယ်ဆိုရင်... ကျုပ်တို့ဒီနေရာကနေပြီး ရှေ့တို တစ်လက်မတောင် ထွက်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့်...ဒီဗုတွေက ဒီလိုပဲ ကျုပ်တို့ကို သဲသဲမဲမဲ တိုက်နေတာမဟုတ်ဘူး။ ရန်သူတွေမှာ ကျုပ်တို့ထက်ဦးအောင် ဖျက်သင်္ဘောကို တစ်ခုခုလုပ်ထားတဲ့ အကြံအစည်ရှိနေပြီလို့ ထင် ရတယ်...”

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက လေယာဉ်မှူးဘရစ်၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှစိုက်၍ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ရန်သူတွေက သောင်ပြင်ပေါ်ကိုဆင်းတဲ့နေရာမှာ ခလုတ်ဗုံးတွေများမှာ မြှုပ်ထားတယ်လို့ ထင်လို့လားဗိုလ်ကြီး” တု ပေးလိုက်၏။

“ကျုပ်တို့ မြင်လိုက်ရတဲ့ ရန်သူသုံးယောက်က ကျုပ်တို့ကို ပြန်မပစ်ဘဲ တစ်ချိုးတည်း ထွက်ပြေးသွားပုံထောက်တော့ ကျုပ်တို့တို့လာပြီး စစ်မြူတာပဲဖြစ်ရမယ်။ သူတို့နောက်ကိုလိုက်သွားရင် ခလုတ်ဗုံးတွေဖြစ်ဖြစ် စစ်သေနတ်တစ်လက် ထောင်ထားတာကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် တွေ့ရမှာသေချာတယ်”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်၏ စကားအဆုံးတွင် တပ်သားဘလင်တီနိုက “ကျွန်တော်တို့ဆီကို တစ်ယောက်ယောက် လာနေတယ် ဗိုလ်ကြီး” တု သတိပေးလိုက်၏။

တပ်သားဘလင်တီနိုသည် လေယာဉ်မှူးဘရစ်နှင့် အဖွဲ့သားများ ရှိနေသည်နေရာမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ခွာ၍ထွက်လိုက်ပြီး ပါးစပ်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်အုပ်ကာ...

“ဝါလာ...ဝါလာ” တု လျှို့ဝှက်စကားဖြင့် ပေးပြန်လိုက်၏။
“ဝယ်လင်တုန်”

ရှေ့မှလာနေသူက စကား၎င်းဖြင့်ပင် ပြန်၍အဖြေပေးလိုက်ပြီး...

“တစ်ကြပ်ကလေးရူဖီနို လာပြီးသတင်းပို့ပါတယ်” တု လှမ်း၍ အော်လိုက်၏။

“ကမ်းခြေပေါ်မှာ ဘာတွေထူးထူးခြားခြား တွေ့ရသလဲ” လေယာဉ်မှူးဘရစ်က အလျင်စလို မေးလိုက်လေသည်။

“ဘာမှထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရပါဘူးဗိုလ်ကြီး။ ကျွန်တော်တို့ ညာဘတ်တောင်ပံကနေပြီး ကမ်းခြေပေါ်ကို ရောက်သွားတာနဲ့

တစ်ပြိုင်နက် ရန်သူတွေ ချက်ချင်းပြန်ဆုတ်သွားတယ်လို့ ထင်ရတယ်”

တပ်ကြပ်ကလေးရူဒီနို၏ စကားအဆုံးတွင် စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက...

“ဒီနေရာမှာရပ်ပြီး တပ်မှူးညီလာခံလုပ်နေလို့ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲဗိုလ်ကြီး၊ ကမ်းခြေဘက်ကိုဆင်းပြီး မီးအိုးနဲ့အချက်ပြတာဟာ အကောင်းဆုံးပဲမတုတ်လား”တု ဆော်ဩလိုက်သည်။

ဤတွင် ရေဒီယိုအော်ပရေတာကလေးက မီးအိုးများကို သယ်ယူရင်း...

“ကမ်းခြေကိုဆင်းပြီး မီးအိုးနဲ့အချက်ပြလို့လဲ မထူးလှဘူးဗိုလ်လေး...၊ လေက ပင်လယ်ဘက်ကနေပြီး ကျွန်းအတွင်းဘက်သို့ ခပ်ပြင်းပြင်းတိုက်ခတ်နေတော့ မီးအိုးကထွက်တဲ့ မီးအိုးတွေဟာ လူတစ်ရပ်အပြင်လောက်ပဲ အပေါ်တိုက်ပြီး ကျွန်းအတွင်းဘက်ကို ဦးတည်ပြီးသွားနေတယ်။ ဖျက်သင်္ဘောကလူတွေ ဘယ်လိုမှ မီးအိုးနဲ့ အချက်ပြတာကို မြင်နိုင်မှာမတုတ်ဘူး”တု သတင်းပို့လိုက်၏။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် အနီးရှိ ရဲဘော်တစ်ယောက်ထံမှ လှံစွပ်တပ်ထားသော သေနတ်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ကမ်းစပ်ကိုသွားပယ်၊ ကျုပ်ပခေါ်ဘဲ ဘယ်သူမှ လိုက်မလာခဲ့ရဘူး”တု အမိန့်ပေးရင်း ကမ်းစပ်ရှိ ရာသို့ ပြေးဆင်းသွားသည်။

သစ်ပင်ချိုစွယ်များအကြားတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာနှင့် အစွဲသားများမှာ လေယာဉ်မှူးဘရစ်၏ အပြုအမူကို ငေးကြည့်နေလိုက်မိကြ၏။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် ကမ်းစပ်ဆီသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး နောက် သေနတ်တွင် တပ်ထားသော လှံစွပ်ကို ဖြုတ်လိုက်ကာ

သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်စာ ကျွင်းကလေးသုံးကျွင်းကို အဆက်မပြတ် တူးနေလေသည်။ ပထမနှစ်ကျွင်းပြီးသွားပြီးနောက် လေယာဉ်ပျားဘရစ်က ရေဒီယိုအော်ပရေတာကလေးအား လှမ်း၍ ခေါ်လိုက်၏။

ရေဒီယိုအော်ပရေတာကလေးသည် လက်ထဲတွင် အသင့်ယူ ဆောင်လာသော မီးအိုးသုံးလုံးကို တူးပြီးသား ကျွင်းသုံးကျွင်းထဲသို့ တစ်ခုစီ ထည့်လိုက်၏။

သို့တိုင်အောင် ပင်လယ်ဘက်မှ တိုက်ခတ်နေသော လေမှာ ကျွန်းအတွင်းဘက်သို့သာ ဦးတည်၍ရှိနေရကား လေယာဉ်ပျားဘရစ် နှင့် ရေဒီယိုအော်ပရေတာကလေးတို့ ကြိုးစားခဲ့သမျှ အချည်းနှီးဖြစ် နေရတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွင်းသုံးကျွင်းအတွင်းမှ အု၍ထွက် လာသော အချက်ပြမီးအိုးများသည် ကောင်းကင်သို့ထောင်၍ တက် မသွားဘဲ ကျွန်းအတွင်းဘက်ရှိ သစ်ပင်များအကြားသို့သာ တဝေဝေ ရစ်ခါပတ်ခါ သွားနေသောကြောင့်ပါတည်း။

ရေဒီယိုအော်ပရေတာကလေးသည် ကျွန်းအတွင်းဘက်သို့ သာ ဝေ၍ဝေ၍သွားနေသော မီးအိုးလှိုင်းများကို စိတ်ပျက်စွာကြည့် လိုက်ပြီးနောက် တမ်းခြေနှင့်ပိုမိုနီးကပ်လာသည်တူ ထင်ရသော ဖျက်သင်္ဘောကြီးရှိရာသို့ ကြည့်လိုက်မိပြန်၏။

သင်္ဘောပေါ်မှ ရေတပ်အရာရှိငယ်တစ်ဦးက အိုင်-ဒီ-အီး- အင်န်တူ၍ အလံဖြင့် အချက်ပြနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ အိုင်- ဒီ-အီး-အင်န် အဓိပ္ပာယ်မှာ သင်မည်သူဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားအောင် ပြပါဟု အချက်ပြ၍ ပေးပြန်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ဖျက်သင်္ဘောက မိမိတို့အား မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားအောင်ပြပါဟု အလံဖြင့် ပေးပြန်နေသော်လည်း မိမိတို့တွင်

အချက်ပြစရာ အလံများ ပါမလာကြောင်းကို ရေဒီယိုအော်ပရေတာက ကဲလားက ချက်ချင်းပင် သတိရလိုက်သည်။ ကဲလားနည်းတူ လေယာဉ်မှူးဘရစ်ကလည်း အချက်ပြအလံများ တစ်ပါတည်းဆောင်ယူမလာခဲ့သည့်အတွက် နောင်တရနေမိသည်။ ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသော ဗျက်သင်္ဘောကို မီးခိုးဖြင့် အချက်ပြ၍ ဖော်ရန်ကိုသာ စိတ်စောနေသော မိမိတို့သည် အချက်ပြအလံများ ဆောင်ကျဉ်းလာရန် မေ့လျော့နေခြင်းအတွက် မည်သူ့ကိုမျှ မပြစ်မဆိုသာတူ၍သာ ဖြေသိပ်ရတော့သည်။

“ကျွန်တော် တောင်ထိပ်ပေါ်ကို ပြေးတက်ပြီး အချက်ပြအလံတွေ သွားယူလိုက်မယ်ခိုလ်ကြီး”

ရေဒီယိုအော်ပရေတာကဲလားက စိတ်အားမလျော့သေးဘဲ ပြောလိုက်လေသည်။

“မင်းတစ်ယောက်ထဲ တောင်ပေါ်ကို ပြေးတက်သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မင်းခေါင်းထဲကို ရန်သူကျည်ဆံထိပ်စူးက ပြေးဝင်လာမှာအမှန်ပဲ။ ရန်သူတွေက ဗျက်သင်္ဘောနဲ့ ကျွန်တို့အဆက်အသွယ်လုပ်လို့ မရနိုင်အောင် တမင်ကြံစည်ပြီး လုပ်နေကြတာ”

ဗျက်သင်္ဘောရှိရာသို့ကြည့်ရင်း ရေဒီယိုအော်ပရေတာကဲလားအား ပြန်၍ပြောပြနေသော လေယာဉ်မှူးဘရစ်က ချက်ချင်းပင် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“တပ်သားအားလုံး အကာအကွယ်ယူ ဗျက်သင်္ဘောက ကျွန်တို့ဘက်ကို စပြေးပစ်နေပြီ”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်၏ စကားမဆုံးမီပင် ဗျက်သင်္ဘောမှ ပစ်ခတ်လိုက်သော အမြောက်ဆံထိပ်စူးများ ဝဲဘက်တမ်းမြေပေါ်သို့ ကျရောက်ပေါက်ကွဲသံကို ကြားလိုက်ကြရလေသည်။

“ဘုရားရေ...ကျုပ်တို့ ဇျက်သဘောက ကျုပ်တို့ကို ပြန်ပြီး အမြောက်ကြီးနဲ့ လှမ်းထုနေပုံထောက်တော့ ရန်သူက ကျုပ်တို့ကို လက်တစ်လုံးခြား အနိုင်ရသွားပြီဆိုတာ ထင်ရှားနေပြီ”

အုန်းပင်တစ်ပင်ခြေရင်းတွင် အကာအကွယ်ယူနေသော စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူပြည်တမ်းလိုက်၏။

ဇျက်သဘောမှ ဆင့်ကာဆင့်ကာပစ်လိုက်သော အမြောက်ဆံထိပ်ဝှေးများသည် လေယာဉ်မှူးဘရစ်နှင့်အစွဲသားများ အကာအကွယ်ယူထားသော ကမ်းခြေ၏ ဝဲနှင့်ယာဘက်တို့တွင် တအုံးအုံး ပေါက်ကွဲလျက် ရှိနေကြ၏။

“ဒီအတိုင်းနေလို့မဖြစ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ နေရာပြောင်းမှဖြစ်လိမ့်မယ်။ တပ်သားအားလုံး ကျုပ်နောက်က လေးဘက်တွားပြီး လိုက်ခဲ့ကြ”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က တပ်သားအားလုံးကို အော်တစ်အမိန့်ပေးလိုက်ပြီးနောက် သူ့ကိုယ်တိုင်ရှေ့ဆုံးမှ လေးဘက်တွား၍ ထွက်လာခဲ့၏။ မိမိတို့အခြေခံစခန်းဖြစ်သော တောင်ကုန်းဆီသို့ တပ်ပြန်၍ ခေါက်ရန်တည်း။

ဇျက်သဘောမှ လှမ်း၍ထုလိုက်သော အမြောက်ဆံထိပ်ဝှေးလေးလုံးက ကမ်းခြေပေါ်သို့ ဆင့်၍ဆင့်၍ ကျရောက်ပေါက်ကွဲလာပြန်သည်။

ကမ်းခြေအစပ်ဘက်ရှိ ကျောက်ဆောင်နှစ်ခုတွင် စောစောကတည်းက တာဝန်ချထားခဲ့သော ရဲဘော်တော်တွန်နှင့် ကိုလင်စကိုတို့နှစ်ဦးမှာ ဇျက်သဘောမှ အမြောက်ဒဏ်ချက်ကြောင့် ညှင်း၍ထားသော ငါးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်နေပေပြီ။

အခြေခံစခန်းရှိရာသို့ တပ်ခေါက်၍လာခဲ့သော လေယာဉ်မှူး
ဘရစ်သည် ဗျက်သဘောမှာ ပစ်ခတ်လိုက်သော အမြောက်ကျည်ဆံ
ထိပ်ပူးများနှင့် ဝေးရာသို့အရောက်တွင် ကိုယ်ကို ပတ်ပတ်ရပ်လိုက်
၏။ ပြီးမှ အခြေခံတပ်စခန်းရှိရာသို့ လှမ်းပျော်၍ကြည့်လိုက်သည်။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် မိမိမျက်စေ့များကို မိမိမယုံကြည်
နိုင်လောက်အောင်ဖြစ်သွားရ၏။ ထို့အတူ လေယာဉ်မှူးဘရစ်အနီး
သို့ လာ၍ ရပ်လိုက်သော စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာနှင့် တပ်ကြပ်
ကလေးရှုဒီဗိုလ်လည်း ကြောက်စရာရုန်းမကြီးတစ်ကောင်ကို မျက်စိ
ထင်ထင် မြင်လိုက်ရဘိသကဲ့သို့ မှင်သက်မိသွားကြသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မိမိတို့ အခြေခံပြုလုပ်ထားသော
တောင်တုန်းနောက်ဇက်ရှိ မြင့်မားသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်တွင်
ရန်သူဂျပန်တို့၏ နေတံဆိပ်အလံကြီးက ငှါးငှါးစွင့်စွင့် လွင့်ထူလျက်
ရှိနေသောကြောင့်ပင်တည်း။

အခန်း (၁၂)

ကောင်းကင်ပင်လယ်ပြင်နှင့် သဲသောင်တို့သည် မီးကျည်များ
ဖြင့် ဖြန့်၍ခင်းထားသော လမ်းကဲ့သို့ထင်နေရ၏။ ပို၍နီးစပ်အောင်
ဆိုရသော် ပွက်ပွက်ဆူနေသော ရေခွေးခရား သောင်းပြောက်ထောင်
ကို အုတ်ခဲပမာ လမ်းစီ၍ ခင်းထားသကဲ့သို့တည်း။ ပို၍ရှင်းအောင်
ဆိုရသော် ရဲရဲနီသော သံတွေ့ခဲကို ကောင်းကင်ပင်လယ်ပြင်နှင့်
သဲပြင်တို့အကြားတွင် ပေါင်းကူးတံတား ဆက်ထားသကဲ့သို့တည်း။

ဤကဲ့သို့ ပူလောင်ပြင်းပြလှသော နေရောင်ခြည်နှင့် လေပူ
တို့အကြားတွင် မီးဗုတ်၍ထားသည်နှင့်တူသော သဲသောင်ပြင်ပေါ်၌
တကုန်းကုန်းတကွတွလျှောက်ရင်း၊ ကင်းထောက်နေရသည့် တပ်ကြပ်
ကလေးကရက်အိတ်မှာ လတ်တလောချင်း ငရဲပြည်သို့ရောက်နေရ
သည်ဟု ထင်နေမိလေသည်။

မြေလှမ်းလှမ်းလိုက်တိုင်း ရဲရဲနီနေသော သံတွေ့ခဲပေါ်၌ နင်း
ရသကဲ့သို့ သဲ၏အပူရှိန်က ပြင်းထန်လှသလောက် အပေါ်မှ ရောင်ခြည်
တစ်ထောင် အလင်းရောင်ကိုဆောင်သော နေမင်း၏ အပူဓာတ်က
လည်း ဖားဖိုထိုးသကဲ့သို့ တောက်လောင်လှသည်။ ဤကဲ့သို့ ငရဲ

တမူ ပူပြင်းလှသောအချိန်အခါ၌ တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်သည် သစ်ပင်မြဲနွယ်များ၏ အရိပ်ကို တတ်နိုင်သမျှခိုကာ တင်းထောက်ထွက် နေခြင်းမှာ ရန်သူတပ်သားများနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည့် အန္တရာယ်ထက် ငဲ့တမူ ပူပြင်းတောက်လောင်လှသော ရာသီဥတုဒဏ်ကို ပို၍ကြောက် သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

အထက်မှ ရဲရဲတောက်ပူပြင်းသလောက် အောက်မှမခံမရပ် နိုင်အောင် ပူလောင်လှသော သဲပြင်ကြောင့် တပ်ကြပ်ကလေးကရက် ဒေါက်၏ မျက်နှာတွင် တည်ရှိနေသော မျက်စိအစုံမှာ သံတွေခဲနှစ်ခု ကဲ့သို့ တဝင်းဝင်းနီနေပြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ အောက်မှပီးမြိုက် ခြင်း ခံထားရသော ဒယ်အိုးဝင်ပိုင်းကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။

ယနေ့အဖို့ တင်းထောက်ထွက်လာခဲ့ရာ၌ ခါတိုင်းထက် နယ်လွန်လာခဲ့ကြောင်းကို တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်က သိနေ လေသည်။

သို့သော်...လွန်ခဲ့သော နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ အချိန်ကစ၍ ရေ တစ်ပေါက်မျှ မသောက်ခဲ့ရသဖြင့် စမ်းရေပေါက်တစ်ခုခုကို တွေ့လို တွေ့ငြား သဘောထားကာ ရန်သူနယ်မြေအတွင်းသို့ တိုး၍တိုး၍ ဝင်လာခဲ့မိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရေမသောက်ရသဖြင့် ခန်းခြောက်နေသော ဝါးစပ်အတွင်းမှ လျှာကို အလုပ်တစ်ခုခု ပေးထားမှဖြစ်မည်တုယူဆကာ သယ်ယူပို့ ဆောင်ရေးလေယာဉ်ကြီးပေါ်တွင် လိုသည်ထက် ပို၍ပါရှိလာသော စီးကရက်ထုပ်များအနက် မိမိကြိုက်သမျှကိုရွေး၍ ယူလာခဲ့သည့် တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်လိုက် ပြီး အပေါ်မှစက္ကူကိုဖယ်လိုက်ကာ စနစ်တကျ လှီးဖြတ်ထားသော ရွှေရောင်ဆေးရွက်ကလေးများကို တဖြူဖြူ ဝါး၍နေလိုက်၏။

စနစ်တကျ လှီး၍ထားသော ရွှေဝါရောင်ဆေးရွက်ကလေးများကို တပြုံပြုံဝါး၍နေရခြင်းမှာ ရေငတ်ပြေသလိုရှိသည်ဟု ထင်ရသည်။ ‘ချက်စ်တာဝီးလ်’အမျိုးအစားဖြစ်၍လည်း ပါးစောင်ထဲတွင် ငိုထားရသော ဆေးရွက်ကလေးများမှာ ချိုတိုတိုရှိလှ၏။

ပါးစောင်တွင် ‘ချက်စ်တာဝီးလ်’ စီးကရက်ဆေးရွက်ကလေးများကို ငိုထားရတော့မှပင် သူ၏အဖွားဖြစ်သူ မကြာခဏမှာရှုသည် ဗူးကို ပြန်၍သတိရမိပြန်သည်။ ပါးစောင်တွင် ငိုထားသော စီးကရက်ဆေးအနံ့မှာ သူ့အဖွား နှာဗူးအနံ့နှင့် ဆင်တူသည်ဟု ထင်ရသည်။

အဖွားအကြောင်းကို စဉ်းစားမိလျှင်ပင် တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်၏ စိတ်အစဉ်မှာ မိမိဇာတိချက်ပြေရှိရာသို့ လွင့်၍သွားနေမိ၏။ ချစ်သောအဖွားက မည်ကဲ့သို့ အလိုလိုက်ခဲ့ပုံ၊ မည်ကဲ့သို့ မုန့်ပဲသရေစာများ ဝယ်ကျွေးခဲ့ပုံတို့ကို တစ်သီတစ်တန်းကြီး မြင်ယောင်နေမိသည်။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ လိမ္မော်သီး၊ ငှက်ပျောသီးများကို ယူ၍စားခဲ့ရပုံကို အထူးအမှတ်ရနေခဲ့ပြန်၏။ ဤကဲ့သို့ အိမ်ကို ပြန်၍ သတိရမိသောအခါ ချက်ချင်းလက်ငင်းခံစားနေရသည့် ရေငတ်သောဝေဒနာမှာ ပို၍အခံရခက်လာလေသည်။

‘ဘုရားရေ...ငါ ဘာတွေ့ဖူးစဉ်းစားလွန်နေမိသလဲ။ ရန်သူနယ်ထဲရောက်လာပြီး ငါတွေ့ချင်ရာ တွေးနေလို့ပဲဖြစ်ဘူး။ ရန်သူတွေက...ငါ့ကို သူတို့ရဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ‘ဂျင်နရယ် တိုဂျီ’ရဲ့ ညစာအတွက် အမဲကောင်အဖြစ်နဲ့ ပစ်သတ်သွားလိမ့်မယ်...’

တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်သည် မိမိ၏ အတွေးမျှင်တန်းကို သတိတည်းတူသော ရစ်တိုင်တွင် ပြန်၍ရစ်ချည်လိုက်ပြီး ရေငတ်ရှိလာသော ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို မျက်စိရှင်ရှင်ဖြင့် သတိထား၍ကြည့်လိုက်လေသည်။

မိမိရောက်ရှိလာသောနေရာမှာ ပင်လယ်ကွေ့ကလေးရှိရာသို့ ဆင်းလာသော လမ်းကလေးအတိုင်းဖြစ်နေပြီး ရွှေဘက်ကိုက် တစ်ရာ လောက်အကွာတွင် သစ်ပင်ချုံပုတ်များကို ကျော်၍သွားလိုက်လျှင် ပင်လယ်ကွေ့ကလေးထဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်နိုင်မည်ဖြစ်၏။

တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်သည် ကိုက်တစ်ရာအကွာရှိ ချုံပုတ်များအထိ ကင်းထောက်သွားပြီးနောက် မိမိ၏ တပ်စခန်း ရှိရာသို့ တပ်ခေါက်၍ပြန်မည်တူ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဤအချိန်တွင်ပင် မမျှော်လင့်သော အရာသုံးခုကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရ၏။ မိမိနှင့် ဆယ်ပေခန့်အကွာတွင် မြက်ခင်းလေးတစ်ခု ပေါ်၌ စုပုံ၍ရှိနေသော အရာသုံးခုမှာ မိုးပေါ်က သိကြားမင်းကြီး နဂါးကိုစီး၍ ဆင်းလာပြီးနောက် ချထားသောအရာများ ဖြစ်လေ သလားတုပင် ထင်မှတ်လိုက်မိ၏။

အုန်းပင်သုံးပင်စု၍ ပေါက်နေသောနေရာနှင့် ကပ်လျှပ်ရှိသော မြက်ခင်းမြင်ကလေးပေါ်တွင် ဂျပန်စစ်ဝတ်စုံတစ်စုံ၊ ဂျပန် ရိုင်ဗယ်တစ် လက်နှင့် ဂျပန်သံခမောက်တစ်ခုသည် တစ်ခုပေါ်တစ်ခုပုံလျက် ရှိနေ လေသည်။

အစပထမ၌ ရန်သူများက မိမိအား ဤအရာသုံးခုဖြင့် ထောင် ၍ အရှင်လတ်လတ်ခမ်းလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသလားဟု တပ်ကြပ်ကလေး ကရက်ဒေါက်က အစိုးရိပ်တကြီး စိုးရိမ်သွားမိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရောက်ရှိသည့်နေရာတွင် ခြေစုံရပ်ကာ အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့် လိုက်၏။ ထူးခြားသောအသံဘလံတူ၍ မကြားရ၊ ကမ်းခြေကို တဝန်း ဝန်း ရိုက်ခတ်နေသော လှိုင်းသံများကိုသာ ကြားနေရသည်။

တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်သည် အုန်းပင်သုံးပင်စု၍ ပေါက်နေသော နေရာနောက်သို့ သွားရောက်၍ အကာအကွယ်ယူလိုက် ၏။

ယခုအချိန်ထိ ရန်သူဘက်မှ လှုပ်ရှားသံတူ၍ တစ်စွန်းတစ်စ
မျှ မကြားရသောအခါ တပ်ကြပ်ကလေးကရက်အောက်သည် စိတ်ကို
တည်ငြိမ်အောင်ထားလိုက်ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာသော အခြေအနေကို တွေး
ခေါ်၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။

ဇူပန်စစ်ဝတ်စုံ တစ်စုံ၊ သံခမောက် တစ်ခု၊ ရိုင်ဇယ် တစ်
လက်....

ဤပစ္စည်းများ၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူသည် ပင်လယ်ကမ်းစပ်နှင့်
နီးကပ်လှသော ဤနေရာတွင် ဤပစ္စည်းများကို ထားခဲ့ခြင်းအားဖြင့်
သာမန်ရိုးရိုးတပ်သားတစ်ယောက်သာဖြစ်နိုင်ကြောင်း တပ်ကြပ်ကလေး
ကရက်အောက်က တွေးမိသည်။

ငါးရှာရန်ကောင်းသော ပင်လယ်ကွေ့ကလေးအနီးတွင် ဤ
ပစ္စည်းများကို စုပုံ၍ထားခဲ့ခြင်းအားဖြင့် ဤပစ္စည်းများ၏ အရှင်သခင်
ဖြစ်သော ရန်သူတပ်သားသည် ပင်လယ်ကွေ့အတွင်းသို့ ငါးရှာရန်
ထွက်သွားကြောင်း ထင်ရှားနေသည်မတုတ်ပါလား။

တပ်ကြပ်ကလေးကရက်အောက်သည် အုန်းပင်သုံးပင် စု၍
ပေါက်နေသော နေရာနောက်ဘက်၌ အကာအကွယ်ယူထားလိုက်ပြီး
ရောက်လာမည်ရန်သူကို စောင့်၍နေလိုက်၏။

များစွာမစောင့်လိုက်ရပါချေ။ မကြာမီပင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ
သစ်ပင်အုပ်များ လှုပ်ရှားသွားသံကို ကြားလိုက်ရပြီး တစ်ကိုယ်လုံး
တွင် အတွင်းခံဘောင်းဘီကလေးမှအပ အဝတ်အစားတူ၍ တစ်စုံ
တစ်ရာမျှမရှိသော ဇူပန်စစ်သားတစ်ယောက် ချုံစပ်အကြားမှ ထွက်
လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကိုယ်လုံးတည်းနီးပါးမျှဖြစ်သော ဇူပန်စစ်သား၏ ပခုံးပေါ်တွင်
ငါးများတံတစ်ချောင်းရှိနေပြီး လက်တစ်ဖက်တွင်မူ ပင်လယ်တွင်းမှ
ဝမ်းဆီးရမိလာသော ငါးအကောင်ငယ်များကို နှီးဖြင့်သိ၍ ကိုင်လာ

ကြောင်း တွေ့ရှိလိုက်ရ၏။ ဤဂျပန်စစ်သားကား စစ်မဖြစ်မီက တံငါ သည်အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးခဲ့သော ရိုးရိုးတပ်သား ‘အိုကူရာ’ပင် ဖြစ် တော့သည်။

တပ်သားအိုကူရာသည် ပင်လယ်ထဲတွင် ရေတစ်ဝက် ကုန်း တစ်ဝက် အချိန်ကြာမြင့်စွာ ရပ်နေခဲ့ရာမှ မီးကျည်သကဲ့သို့ ပူပြင်းလှ သော သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် ခြေချလိုက်ရသောအခါ အရပ်ရှစ်မျက်နှာ ကိုပင် လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရန် မဝံ့စားနိုင်သကဲ့သို့ ပင်လယ်ရေစွတ်စို လျက်ရှိသော သဲသောင်ခုံကိုသာ တစ်ခုတည်းသော အေးရိပ်ပြုအဖြစ် ကြည့်ရှုလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း တပ်ကြပ်ကလေးကရက်အိတ်က အုန်းပင် သုံးပင်နောက်တွင် ပုန်းကွယ်နေရာမှ လှံစွပ်တပ်ထားသော သေနတ်ကို ကိုင်ကာ ရှေ့သို့ပြေးထွက်လာပြီး ဗလာကျင်းနေသော ဂျပန်တပ်သား အိုကူရာ၏ ခိုက်ကို လှံစွပ်ဖျားနှင့် ထောက်လိုက်တော့မှ တပ်သား အိုကူရာခမျာ အိပ်မက်မက်နေရာမှ လန်၍နိုးလာသကဲ့သို့ ဖြစ်လာရ တော့သည်။

“တေ့...ရှေ့ကို တစ်လှမ်းမှမတိုးနဲ့။ လှံစွပ်ဖျားက မင်းခိုက် ထဲကို ခြောက်လက်မလောက် ဝင်သွားတာ ခံချင်သလား”

တပ်ကြပ်ကလေးကရက်အိတ်က ကြိုးဝါး၍ ပြောလိုက်သော စကားကို မှင်သက်မိသလိုဖြစ်နေသော ဂျပန်တပ်သားအိုကူရာက ကယောင်ကတမ်းဖြင့် ပြန်၍ပြောလိုက်သည်။

“ဂိုဒဲနားဆိုင်း...ထိုးမုန်တချီ...ဝါကရီမာဆင့်”

အမေရိကန်တပ်ကြပ်ကလေးကရက်အိတ်မှာ ဂျပန်စကား ဆို၍ လုံးဝနားမလည်သူဖြစ်ရကား ဂျပန်တပ်သားတစ်ယောက်က မည်သို့ပြန်လည်ပြောဆိုသည်ကို လုံးဝနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရ လေသည်။ သို့တိုင်အောင် အမေရိကန်ပြည်ရှိ တက္ကသိုလ်များသို့

ပညာသင်ရန် ရောက်ရှိလာသော ဂျပန်ပညာသင်များအကြောင်းကို ကြားဖူးနားဝရှိနေသည့် တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်တ...

“မစ္စတာမိုတို...ခင်ဗျားတို့ဂျပန်တွေတာ ကျုပ်တို့ အမေရိကန် တွေထက် ပိုပြီးအင်္ဂလိပ်စကား တတ်ပါတယ်။ ကျုပ်ပြောတာကို နား မလည်ချင်ယောင်ဆောင်နေရင်တော့ ခင်ဗျားကို တာရာကီရီ လုပ်ရမှာ ပဲ” တု ခြိမ်းခြောက်၍ ပြောလိုက်၏။

ဂျပန်တပ်သားဆိုကုရာမှာ တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက် ပြောလိုက်သော အင်္ဂလိပ်စကားများကို နားမလည်သော်လည်း ညွှန်၍ပြောလိုက်သော ဂျပန်စကားတစ်လုံးကိုမူ နားအလည်ကြီး လည်သည်။ ထို့ကြောင့်...

“တာရာကီရီ...ရပ်ကူရီ...တာနဆေး...ကူအိုင်း” တု ပြန်၍ ပြောလိုက်၏။

သို့သော် စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပြီဖြစ်သော အမေရိကန်တပ် ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်တ အသံကို မြင့်တင်လိုက်ပြီး...

“မစ္စတာမိုတို ကျုပ်ပြောတဲ့စကားကို ခင်ဗျား နားလည်တယ် မတုတ်လား။ ကျုပ်က တစ်ကနေပြီး တစ်ဆယ်အထိရေမယ်။ ဒီအချိန် အတွင်းမှာ ကျုပ်ပေးတာတွေကို ခင်ဗျားက မဖြေဘူးဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားဝမ်းရိုက်ကြီးကို ကျုပ်က ဖောက်ပြီးခွဲလိုက်ရမှာပဲ”

“ကိုင်းအိုဝ...အတာတကေ...ဒက်ရူ...နေ”

ဂျပန်တပ်သားဆိုကုရာက မျက်နှာကိုပြုံးနိုင်သမျှ ပြုံး၍ ပြောလိုက်၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ‘ကိုယ်နဲ့တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးတဲ့လူနဲ့ ရာသီ ဥတုအကြောင်းကို ဆွေးနွေးမယ်ဆိုရင် ဘာမှအငြင်းအခုံဖြစ်စရာ မရှိဘူးမတုတ်လား’ တူ၍ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ဂျပန်စကားကို တစ်လုံးစနစ်လုံးစသော နားလည် သော အမေရိကန်တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်အဖို့ ဂျပန်တပ်သား

အိုကူရာ၏ စကားကို မည်ကဲ့သို့ ပြန်၍ အဖြေပေးရမုန်းမသိအောင် ရှိနေ၏။

သို့သော် တစ်ကိုယ်တို့တူသော စကားအတိုင်း...

“မစ္စတာမိုတို ကျုပ်အီထက်ပိုပြီး သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ ကျုပ် တစ်ကစပြီး တစ်ဆယ်အထိရေမယ်...။ ကဲ...ကျုပ် ရေပြီ။ ဝမ်း...တူး...သရိုး...ဗိုင်း...ဗိုက်...”

တပ်ကြပ်ကလေးကရက်အောက် ဝဏန်းရေတွက်သံပသုံးပိ ဂျပန်တပ်သားအိုကူရာ၏ ရိုးသားလှသော မျက်နှာပေါ်၌ အပြုံးပန်း တစ်ပွင့် ပွင့်၍လာလေသည်။

“တိုက်...ဝါကရီ...မတ်ဆု ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ”

ဂျပန်တပ်သားအိုကူရာက ဤသို့ပြောနေသည်တိုင်အောင် တပ်ကြပ်ကလေးကရက်အောက်က ဆက်လက်၍ ရေတွက်နေဆဲ ဖြစ် သည်။

“စစ်...ဆဲဗင်း...အိတ်...”

ကရက်အောက်၏ ဝဏန်းရေတွက်ပုံကို ဂျပန်တပ်သားအိုကူရာ က ပျော်ပျော်ပါးပါးပင် လိုက်၍ရေတွက်လိုက်၏။

“အစ်စီ...နစ်စီ...ဆန်...”

အမေရိကန်တပ်ကြပ်ကလေးကရက်အောက်က တစ်ဆယ်အထိ ဆုံးအောင် မရေတွက်တော့ဘဲ...

“တေ့...မင်းက ငါ့ကို သရော်တော်တော် ပြောင်ချော်ချော် လုပ်နေတာလား” တု အဲပါပါပေးလိုက်၏။ သို့သော် အင်္ဂလိပ်စကား လုံးဝနားမလည်သော ဂျပန်တပ်သားအိုကူရာက သူ့အားဝဏန်း ဆက်၍ ရေခိုင်းနေသည်တူထင်မှတ်ကာ ကိုယ်ကိုရှေ့သို့ ကိုင်းနိုင် သမျှ ကိုင်းလိုက်ပြီး...

“အစ်စီ...နစ်စီ...ဆန်...ယန်...ဂို...ရို...တူ...” တု ဆက်၍
ရေတွက်နေပြန်သည်။

တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်က စိတ်မရွည်နိုင်တော့ဘဲ

“တော့...ဂျပန်အရူး တိတ်စပ်...” တု အော်လိုက်သည်။

“မင်းက အင်္ဂလိပ်စကားမတတ်ပေမယ့် နို့ဆီမှာ ဂျပန်
စကား နည်းနည်းပါးပါး ပြောတတ်တဲ့ ဆေးပျူးကြီးရှိတယ်။ နို့ပြီး
ငါတို့ဗိုလ်ကြီးကလည်း မင်းကို စစ်ဆေးချင်ဦးမှာပဲ”

တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်သည် စိတ်ထဲမှ ဤသို့ မှတ်
ချက်ချလိုက်ကာ ဂျပန်တပ်သားအိုကူရာအား သုံးပန်းအပြစ် မိမိ
စခန်းသို့ ခေါ်ယူသွားရန်အတွက် “ဂိုး...ဂိုး...” တု ပြောလိုက်သည်။

ဤတွင် အင်္ဂလိပ်စကား ‘ဂိုး’ သွား...သွား...တူသည်ကို
ဂျပန်စကား ‘ဂိုး’ ဝဏန်းအမှတ်စဉ်ငါးကို ပြောနေသည်တု ဂျပန်
တပ်သားအိုကူရာကထင်ပြီး လက်ငါးချောင်း ထောင်၍ပြလိုက်၏။
ဤမျှမက ပါးစပ်ကလည်း ဂိုး...ရို...တူ...စသည်ဖြင့် တွက်၍နေပြန်
သေး၏။

“ဒီဂျပန်ပုကိုတော့ ငါ့လက်ထဲရောက်နေတဲ့ သုံးပန်းပြစ်
ကြောင်း သိအောင်လုပ်ပေးရမယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ဒီနေရာမှာပဲ
ကိစ္စပြီးအောင် သတ်ပစ်ရမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘုရားရေ...ဒီလောက်
ကျွက်ကျွက်ဆူအောင် ပူလောင်နေတဲ့အချိန်မှာ လူတစ်ယောက်ကို
လှံစွပ်နဲ့ ထိုးသတ်လို့ကောင်းပါ့မလား”

တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်က မိုးမိုးသားသားပင် တွေး
လိုက်မိသည်။

စိတ်ရှုပ်နေပုံရသော တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်၏
မျက်နှာကို ဂျပန်တပ်သားအိုကူရာက မော့၍ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ရို့ကူ...ဝါကရီမာဆင့်...ဒက်စိတ...”တု မေးလိုက်ပြန်သည်။

တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်က စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် အော်၍ ဆဲလိုက်ပြီး ဂျပန်တပ်သားအိုကူရာကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်နေလိုက်မိ၏။

ကရက်ဒေါက်၏ မျက်စိအစုံသည် ဂျပန်တပ်သားအိုကူရာ ဘယ်ဘက်တင်ပါးပေါ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ရေဗူးဆီသို့ ရောက်ရှိသွားကာ မေးတိုငြေ့၍ “ရေဝါသလား”တု လွှတ်ခနဲမေးလိုက်မိသည်။

ဂျပန်တပ်သားအိုကူရာသည် တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက် မျက်စိသွားရာတစ်လျှောက်သို့ ရောက်သွားပြီးနောက် ခါးမှရေဗူးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အသာအယာဖြုတ်နေရင်း

“မိရ...ဂ...တိုစိ...ဒက်ရ...က...”တု မေးလိုက်၏။

တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်က ဂျပန်တပ်သားအိုကူရာ၏ စကားကို နားမလည်သော်လည်း ရေလိုချင်သလားတု မေးလိုက်ပုံရသည်တု တွက်ဆမိ၏။

ဂျပန်တပ်သားအိုကူရာသည် ရေဗူးမှအစုံကို ဝှင့်လိုက်ပြီး တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်ဆီသို့ လှမ်းပေးလိုက်၏။ ကရက်ဒေါက်သည် လှံစွပ်တပ်ထားသော ရိုင်ဇယ်ကို ညှာလက်ဖြင့် ထိန်းထားရင်း အိုကူရာထံမှ ရေဗူးကို ဘယ်လက်ဖြင့် လှမ်း၍ယူလိုက်၏။

ရေဗူးထဲတွင် ရေရှိကြောင်း သိလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်၏ မျက်နှာမှာ ရွှေထုပ်ကြီးကို ကောက်ရသည်ထက် ဝမ်းသာသော အသွင်ကိုဆောင်သွားသည်။

ကရက်ဒေါက်သည် ရေဗူးကို ပါးစပ်တွင်တေလိုက်ပြီး တကူကူကူကူ မော့ချလိုက်၏။ ဤအချိန်၌ သူသည် သို့ပန်းဖြစ်နေသော

ဣပန်တပ်သားအိုကုရာကို၎င်း၊ သူ၏ရဲဘော်များဖြစ်သော အမေရိကန် တပ်သားများကို၎င်း၊ လုံးဝမေ့လျော့လျက်ရှိနေလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူတူသောသတ္တဝါသည် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ အချစ်ဆုံး အမြတ်နိုးဆုံးဖြစ်သောကြောင့်ပင်တည်း။

ရေဗူးထဲမှရေကို အငမ်းမရ တကျိုက်ကျိုက်သောက်နေသော အမေရိကန်စစ်သားကြည့်၍ ဣပန်စစ်သားအိုကုရာက ကရုဏာ သက်နေပိလေသည်။

ရေဗူးထဲမှ ရေမှာ နေအပူရှိန်ကြောင့် ရေခွေးကဲ့သို့ဖြစ်နေသည်။ ဗူးထဲတွင်လှောင်၍ ထားခဲ့သောကြောင့်လည်း တော့ဆိုအနံ့ နံနေ၏။ သို့တိုင်အောင် တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်အဖို့ ဤရေကို သောက်ရခြင်းမှာ အသက်ရှင်ဆေးကို မြိုရတိသကဲ့သို့ အရသာရှိနေလေသည်။

ဗိုက်တင်းအောင် တကျိုက်ကျိုက် သောက်ချလိုက်ပြီးနောက် ပထမဦးဆုံး တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက် သတိပြုမိလောက်သောအရာမှာ သူ၏ လှံစွပ်တပ်ထားသော ရိုင်ဇယ်သည် သို့ပန်းဖြစ်သူအား ချိန်ရွယ်ထားခြင်းမရှိတော့ဘဲ သဲပြင်ရှိရာသို့ စိုက်လျက်ရှိသည်တူသော အချက်ပင်ဖြစ်သည်။ ရေကို အငမ်းမရသောက်နေသည့်အချိန်မှာ ဆယ်စက္ကန့် သို့မဟုတ် ဆယ့်ငါးစက္ကန့်အထိ ကြာခဲ့မည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ ဤအတောအတွင်း ဣပန်တပ်သားက သူ့လက်ထဲမှ သေနတ်ကိုလုယူကာ သူ့အား သို့ပန်းအဖြစ် ပြန်၍ ဝမ်းခိုင်းသည်ကို တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက် စဉ်းစားမိသည်။ သို့ပန်းအဖြစ် မဝမ်းဘဲ တစ်ချက်တည်းနှင့် သူ့အား ကိစ္စတုံးအောင် လုပ်မည်ဆိုလျှင်လည်း ဣပန်တပ်သားက လုပ်နိုင်စွမ်းသည် အခြေအနေတွင်ရှိနေသည်မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် ပါးစပ်တွင်တွေ့ထားသော ရေဗူးကိုဖြုတ်၍ ဂျပန် တပ်သားကို ကြည့်လိုက်သောအခါ သူက မစ္စတာမိုတိုတု သရော် တော်တော်ခေါ်ခဲ့သော ဂျပန်တပ်သားအိုကူရာသည် စောစောက ရပ် နေသည့်အတိုင်းပင် အပြစ်ကင်းမဲ့သော ကလေးသူငယ်တစ်ယောက် ကဲ့သို့ ရပ်နေပြန်ရန်နေသည်ကို အံ့ဩစွာရှာတွေ့လိုက်ရ၏။ မှန်သော သစ္စာစကားဖြင့် ပြောရပါလျှင် သူ၏ရန်သူဖြစ်သော ဂျပန်စစ်သား သည်ပင်လျှင် သူ့အသက်ကို ဘေးမဲ့ပေးခဲ့သည်မမည်ပါလော။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” တုပြောရင်း ကရုတ်အိတ်က ရေတစ် စက်မျှပူတော့သော ရေဗူးကို ဂျပန်တပ်သားအိုကူရာလက်သို့ ပြန် ပေးလိုက်၏။ ဤသို့ပြန်ပေးရင်း သဲပြင်ပေါ်သို့ စိုက်လှမတတ် ဖြစ် နေသော လှံစွပ်တပ်ထားသည့် သေနတ်ကို အလွန်ရိုးသားလှသော တံငါသည်စစ်သားကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်ဆီသို့ ပြန်၍ ချိန်လိုက်ရခြင်းကို အမေရိကန်တပ်ကြပ်ကလေးကရုတ်အိတ် ရှက်သွေးဖြာ၍ နေမိလေ သည်။

ကရုတ်အိတ်သည် သူ၏အပြစ်ကို စိုးကွယ်လိုသော သဘော ဖြင့် ဂျပန်တပ်သားအိုကူရာအား ပြုံး၍ ပြောလိုက်ပြန်၏။

“မင်းဆီမှာ ဘာတွေပါလာသေးသလဲ ကြည့်ရအောင်။ အမယ် မင်းက ငါးကလေးတွေ အတော်ရအောင် မျှားလာနိုင်သားပဲ”

အမေရိကန်တပ်ကြပ်ကလေးက ဂျပန်တပ်သားအိုကူရာ လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော ငါးသီတံကို လက်ညှိုးညွှန်၍ ပြောလိုက် လေသည်။

“စကားနာ...ငါး...တိုစီ...ဒက်ဆု...က”

ဂျပန်တပ်သားအိုကူရာက ငါးသီတံကို ပြောက်၍ပြုလိုက်ပြီး သီတံမှ ငါးကလေးသုံးကောင်ကိုဖြုတ်၍ ကရုတ်အိတ် လက်ထဲသို့ လှမ်းပေးလိုက်၏။

တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်သည် ငါးကလေးသုံးကောင်ကို လှမ်း၍ယူလိုက်ပြီး သူ့အိတ်ထဲတွင် ဂျပန်စစ်သားအား ပေးကမ်းစရာ မည်သည်ပစ္စည်းများရှိသည်ကို စမ်း၍ကြည့်လိုက်၏။

အိတ်ထဲမှ ချက်စတာဝီဒီလ် စီးကရက်တစ်စုံ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

“မင်းလို စိတ်သဘောထားကောင်းတဲ့ အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်ကို ကျွပ်မှာပါလားတဲ့ ပစ္စည်းကိုပေးရတာ ဝမ်းသာစရာပဲ။ ဒီစီးကရက်ထုပ်တာ ဇောက်ပြီးသားဖြစ်ပေမယ့် မင်းအတွက်တော့ အများကြီးအသုံးကျလိမ့်မယ်”

ဂျပန်စစ်သား အိုကူရာသည် အမေရိကန်တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်၏ စကားကို လုံးဝနားမလည်သော်လည်း လက်ထဲတွင် မြင်နေရသော အရာဝတ္ထုကိုကား ဘာသာပြန်ပေးမည်သူမရှိဘဲ အလိုလို နားလည်ပြီးသားဖြစ်နေ၏။ စားသုံးကုန်ပစ္စည်းတူသမျှကို လူတိုင်းလူတိုင်းသည် ဘာသာပြန်ပေးမည်သူမရှိဘဲ နားလည်ကြသည်မှာ သဘာဝတရားက သင်ပေးထားသော စကားများပင် မတုတ်ပါလား။ သို့ဖြစ်၍လည်း အမေရိကန်တပ်ကြပ်ကလေး လက်ထဲမှ စီးကရက်ထုပ်ကို တွေ့လိုက်ရသော ဂျပန်တပ်သားအိုကူရာ၏ မျက်နှာမှာ ဝမ်းသာခြင်းဖြင့် တထိန်ထိန်တောက်ပြောင်၍ သွားသည်ဟု ထင်ရ၏။

ဤသန္တာကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်လာပြီးနောက် ဆေးလိပ်နှင့် တူသောအရာတူ၍ မတွေ့ခဲ့ရသည်မှာ ကာလအတော်ပင် ကြာ၍နေခဲ့သည် မတုတ်ပါလား။

ဂျပန်တပ်သားအိုကူရာသည် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ညွှတ်ကိုင်းလိုက်ပြီး “အာရိကတ်တော့ ဝိုပိုင်းအိမ်” တုဆိုရင်း ကရက်ဒေါက်လက်ထဲမှ စီးကရက်ကို လှမ်း၍ယူလိုက်၏။ ထို့နောက် ဂျပန်

တပ်သားအိုကူရာသည် အမေရိကန်တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်
လျော့ရဲရဲချိန်ထားသော လှံစွပ်အဖျားကို လက်နှင့်အသာငယ်လိုက်
ပြီး မြက်ခင်းပေါ်တွင် စုပုံနေသော သူ့ပစ္စည်းများကို တစ်ခုစီ
ကောက်ယူစပြုနေလေသည်။

“တေ့...ကိုယ့်လူ...မောင်ရင့်စစ်ဝတ်စုံနဲ့ သိခမောက်ကိုပဲ
ယူစမ်းပါ။ ရိုင်ဇယ်သေနတ်ကိုတော့ ထိမယ်မကြံနဲ့။ မောင်ရင့်ကို
ကျွပ်က သို့ပန်းအဖြစ်နဲ့ ခေါ်သွားရမှာ”

အမေရိကန်တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက် ပြောလိုက်သော
စကားကို ဂျပန်တပ်သည်တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သော တပ်သားအိုကူရာက
ရိုသေလေးစားသည့် အမူအရာဖြင့် ဦးညွတ်၍ နားထောင်နေသည်။
နားထောင်နေရင်းက ဂျပန်စစ်ဝတ်စုံကို ကောက်ယူပြီး ပခုံးပေါ်ကို
တင်လိုက်၏။ ထို့နောက် ရိုင်ဇယ်ကို လမ်းလျှောက်သည့် တုတ်ချောင်း
ကလေးတစ်ချောင်းကဲ့သို့ ကောက်၍ ကိုင်လိုက်ပြန်၏။

“တေ့ တေ့...ဒီမယ်ကြည့်စမ်း” တု ကရက်ဒေါက်က ထစ်ထစ်
ဇေ့ဇေ့ဖြင့် သတိပေးလိုက်၏။ သို့သော် ဂျပန်တပ်သားအိုကူရာက
နောက်သို့ သမင်လည်ပြန်ကြည့်ရင်း လက်တပြုပြင် ဂျေသို့သာတစိုက်
စိုက် ထွက်ခွာသွားနေ၏။

“မင်းဟာ ကျုပ်ရဲ့သို့ပန်းပဲ။ ဒီကို မြန်မြန်ပြန်လာစမ်း။
ပြန်မလာရင် ကျုပ် ပစ်လိုက်မိလိမ့်မယ်”

အမေရိကန်တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်က တရွေရွေ ထွက်
ခွာသွားသော ဂျပန်တပ်သားကိုကြည့်ရင်း သေနတ်ပြောင်းဝကို
အိုကူရာ နောက်ကျောတည့်တည့်ဆီသို့ ချိန်ထားလိုက်သည်။

ဂျပန်တပ်သားအိုကူရာကမူ ‘ဆာရီနာရာ’တူသော နှုတ်ဆက်
စကားကို တွင်တွင်ရွတ်ရင်း ဂျေသို့တစိုက်စိုက် သွားနေ၏။

အကယ်၍သာ ဂျပန်တပ်သားအိုကူရာသည် ရန်သူတစ်ယောက်ကို တွေ့သကဲ့သို့ သူ၏မြင်ကွင်းမှ ထွက်ပြေးမည်ဆိုလျှင် အမေရိကန်တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်သည် ဂျပန်တပ်သားအိုကူရာ၏ နောက်ကျောတည်တည်ဆီသို့ ကျည်ဆံထိပ်ဝှေးများကို ပစ်သွင်းလိုက်မည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဂျပန်တပ်သားအိုကူရာက မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ အိမ်မှထွက်ခွာသွားသော ခရီးသည်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ လက်တပြုပြုနှင့် ထွက်ခွာသွားသည်ကို တွေ့နေရသောအခါ အမေရိကန်တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်အဖို့ သေနတ်မောင်းကို မဖြုတ်ရက်ရှာဘဲ ဖြစ်နေမိရှာသည်။

“ဒီဂျပန်စစ်သားတာ စိတ်စက်များ မကောင်းဖြစ်နေရော့သလား။ ဦးနှောက်များ ချောင်နေရော့သလား။”

အမေရိကန်တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်သည် တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာသွားနေသော ဂျပန်တပ်သားအိုကူရာကိုကြည့်ရင်း တစ်ယောက်တည်း ပုတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

“ဆေးလိပ်မသောက်ရတာကြာလို့ ကိုယ့်လူခများ ကျုပ်ကို တောင် ပြန်ပြီးလက်စားချေရမှန်း မသိခဲ့ဘူး။ ဒီဂျပန်စစ်သားက ဦးနှောက်ချောင်နေတဲ့လူ ဖြစ်ရမယ်။ အင်း...ငါလဲ ဒီဂျပန်စစ်သားလို ဦးနှောက်များ ချောင်နေရော့သလား။ ငါ့သို့ပန်းဖြစ်ခဲ့တဲ့လူကို ငါက ရေကလေးတစ်ပေါက်အတွက် လျှစ်လျူရှုခဲ့တာတာ ငါ့ဦးနှောက်ချောင်နေတာပဲမတုတ်လား။ ဒါပေမယ့် သို့ပန်းတစ်ယောက်ထက် လူတစ်ယောက်အသက်ရှင်နေဖို့ ရေက ပိုပြီးအရေးကြီးတယ် မတုတ်လား။”

တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်သည် လက်ထဲတွင် ငါးရုံသုံးကောင်ကိုတိုင်ရင်း တပ်စခန်းရှိရာသို့ တပ်ခေါက်၍ ပြန်လာခဲ့၏။

တပ်စခန်းသို့ရောက်လျှင် တပ်မှူးဖြစ်သူ ဗိုလ်ကြီးဘရစ်
အား ဤသုံးကောင်မှာ သူဝမ်း၍ ရလာခဲ့သော ငါးဖျားဖြစ်ကြောင်း
သတင်းပို့ရမည်ဟု ကရက်ဒေါက်က ဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ်လိုက်လေ
သည်။

အတယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရန်သူသို့ပန်းတစ်ယောက်ကို တွေ့
ပါလျှင် ရေတစ်ပေါက်နှင့် ငါးသုံးကောင်အတွက် ရန်သူသို့ပန်းအား
လျစ်လျူပြုခဲ့သည်ဆိုခြင်းမှာ စစ်စည်းကမ်းနှင့် ဒီလာဆန့်ကျင်ဖြစ်နေ
သောကြောင့်ပါတည်း။

အခန်း (၁၃)

“မင်းအပြစ်က စွဲချက်တင်ရမယ်ဆိုရင်တော့ စစ်ဥပဒေအရ
အင်မတန် ကြီးမားလှတဲ့အမှုပဲ အိုကူရာဆန်”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက ဤသို့ပြောလိုက်ရသော်
လည်း ရိုးသားလှသော တံငါသည်ဘဝမှ စစ်ကြီးကြောင့် မလွှဲမရှောင်
သာ၍ စစ်သားဖြစ်လာရသည့် တံငါသည်အိုကူရာကို ကရုဏာသက်
၍ နေမိလေသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက တပ်သားအိုကူရာ အိတ်ထဲမှ
သိမ်းဆည်းရမိသော အမေရိကန်စီးကရက်ဘူးမှာ သက်သေခံအဖြစ်
ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီ စာရေးစားပွဲခုံပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေလေ
သည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် နှစ်ဆယ်ဝင်စီးကရက်
ဘူးပေါ်၌ ရေးထားသော စာလုံးများကို တစ်လုံးစီပေါင်း၍ ဝတ်ကြည့်
လိုက်၏။ အင်္ဂလိပ်စာလုံးများကို သိနေစေကာမူ အသံထွက်ခြင်း
မတူသောကြောင့် ချက်စတာစီးလ်ဟူသော စီးကရက်အမည်ကို အသံ
ထွက်မှန်ကန်အောင် မပေါင်းနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရလေသည်။

ဣပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ပသိမသာမှုတ်ထုတ်လိုက်မိ၏။

“မင်းပြောသလို အမေရိကန်စစ်သားတစ်ယောက်က ဒီ စီးကရက်ဘူးကို ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲဟုတ်သလား။ မင်းက သူ့ကို ငါးကလေးသုံးကောင်ပေးခဲ့တဲ့အတွက် သူ့ကမင်းကို ဒီစီးကရက် ဘူးပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲဟုတ်ရဲ့လား”

ဣပန်စစ်ဗိုလ်ကလေး၏ အမေးကို တစ်ခါက ရိုးသားသော တံငါသည်ကြီးဖြစ်ခဲ့သည့် တပ်သားအိုကူရာက ပြုံးဖြဲဖြဲနှင့် ပြန်၍ အဖြေပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗိုလ်လေး။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် နားလည်မှုရှိလာတဲ့အချိန်မှာ သူ့တာ အင်မတန်သဘောကောင်းတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာပါတယ် ဗိုလ်ကလေး”

တပ်သားအိုကူရာ၏ စကားအဆုံးတွင် ဣပန်စစ်ဗိုလ်ကလေး ကူရိုကီ၏ တဲတံခါးဝ၌ ထိုင်နေသော တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက...

“အမေရိကန်စစ်သားက မောင်ရင့်ဆီကိုလျှောက်လာပြီး အို... တိုင်းယိုး...ဂိုစိုင်းဆိမတ်ဆု...အိုကူရာဆန်လို့များ မောင်ရင့်ကို နှုတ်မဆက်ဘူးလား။ အဲဒီလိုနှုတ်ဆက်ပြီးမှ မင်းတို့တပ်စခန်းအထဲကို ကျွပ်လာခဲ့ရတာကတော့ မင်းဆီမှာ ငါးကလေး၊ ဖားကလေးများ ရောင်းဖို့ရှိမယ်ထင်ပြီး လာခဲ့တာပဲလို့ကော မပြောဘူးလား” တု သရော်တော်တော် မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

ရိုးသားလှသော တပ်သားအိုကူရာက ရိုးရိုးပင် ပြန်၍ အဖြေပေးလိုက်သည်။

“သူက ဣပန်စကား မတတ်ပါဘူးဆရာ။ ဒီပေမယ့် ခဏလောက်ကြာတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နားလည်မှုရှိလာကြပါတယ်။ ကျွန်တော် နားလည်

တာကတော့ သူတာ အစာဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသလို ရေလည်း
 အင်မတန် ငတ်မွတ်နေတယ်ဆိုတဲ့အဖြစ်ပဲ။ ကျွန်တော့်မှာ စားစရာ
 ငါးလည်းပါတယ်၊ သောက်စရာ ရေလည်းပါတယ်။ သူ့မှာတော့
 ကျွန်တော်တို့ မသောက်ရတာကြာပြီဖြစ်တဲ့ စီးကရက်တွေ ပါ
 လာတယ်။ ဒီတော့ ရှိတဲ့ပစ္စည်းနဲ့ မရှိတဲ့ပစ္စည်းကို တစ်ယောက်နဲ့
 တစ်ယောက် အလဲအလှယ်ပြုတာ ဘာများဆန်းသေးသလဲဗိုလ်လေး”

တပ်သားအိုကုရာ၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသော တပ်
 ကြပ်ကြီးတာမူရာက ကျားတိန်းသလို တိန်း၍ပေးလိုက်၏။

“ဘာများဆန်းသေးသလဲ တုတ်လား။ ဒါထက်ဆန်းတာ
 တော့ မတွေ့ဖူးဘူး။ ဒါကိုမှ မဆန်းသေးဘူးဆိုရင် မင်းတာ မအေ...”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာသည် ထုံးစံအတိုင်း တပ်သားအိုကုရာ
 အား ပစ်ပစ်နှစ်နှစ်ဆဲလိုက်ရန် တန်ပြင်ပြီးမှ မိမိရှေ့မှောက်တွင်ရှိ
 နေသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီကို သွား၍သတိရကာ တစ်ပိုင်း
 တစ်စနှင့် ရပ်တန့်၍ ထားလိုက်၏။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက မိုးသားလှသော တပ်သား
 အိုကုရာကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဆက်၍ပေးပြန်နေလေသည်။

“အိုကုရာဆန်...မင်းမှာ အဲဒီအမေရိကန်စစ်သားနဲ့တွေ့
 တော့ လက်နက်မရှိဘူးပေါ့”

စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီ၏ အပေးကို တပ်သားအိုကုရာက
 ထစ်ထစ်ငဲ့ငဲ့ အဖြေပေးလိုက်၏။

“ဗိုလ်လေးခင်ဗျာ...ဗိုလ်လေးက အမြဲတမ်းလက်နက်နဲ့
 မကွာ ရှိရမယ်ဆိုတဲ့အမိန့်ကို ကျွန်တော် လိုက်နာပါတယ်။ ဒီပေမယ့်
 ပင်လယ်ထဲကို ငါးရွာဖို့ထွက်တဲ့အချိန်မှာ လက်နက်ကို တစ်ပါတည်း
 ယူသွားဖို့ဆိုတာကတော့ အတော်ပဲခက်ပါတယ်ဗိုလ်လေး”

“အဖြင့် အဲဒီအမေရိကန်စစ်သားနဲ့ တွေ့တဲ့အချိန် မင်းမှာ လက်နက်မရှိဘူးလို့ ဆိုလိုတာပေါ့။ လက်နက်မဲ့ဖြစ်နေတဲ့ မင်းဆီကို အမေရိကန်စစ်သားက လျှောက်လာပြီး စီးကရက်ထုပ်ကို ပိတ်ပြစ် ဆွေ့ပြစ် ပေးခဲ့တာပဲလား”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီ၏ တဲအတွင်းရှိ ထောင့်တစ် ထောင့်တွင် ခြေထောက်မှ ဒဏ်ရာဖြင့်လဲနေသော တပ်ကြပ်ကလေး တိရန်နီက တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ ဝင်၍ပေးလိုက်သောအမေးကို ကြားဝင်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

“အိုကူရာဆန်က ကျွန်တို့တွေ့ခဲ့တဲ့ အမေရိကန်လူမျိုးကို မတွေ့ဘဲ သိပ်ပြီးသဘောကောင်းလှတဲ့ အမေရိကန်ကို တွေ့လာတာ ကို”

မည်သူက မည်ကဲ့သို့ပင် ပြောနေစေကာမူ ရိုးသားလှသော တပ်သားအိုကူရာက သူတွေ့ကြုံခဲ့ရသမျှကို အရင်းအတိုင်း ပြန်၍ ဖောက်သည်ချနေ၏။

“ကျွန်တော်က ငါးသုံးကောင်ကိုပေးမချင်း သူ့ဆီက ဘာမှ မရပါဘူး။ ငါးသုံးကောင်ကို ပေးလိုက်တော့မှ သူက အိတ်ထဲက စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ပေးလိုက်တာပါ”

တပ်သားအိုကူရာက တဲအတွင်းရှိ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေး ကူရိုကီနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာတို့၏ မျက်နှာတို့ကြည့်ရင်း အခြေ ပေးလိုက်ပြန်လေသည်။

“ကျွန်တို့တပ်သားအိုကူရာနဲ့ အမေရိကန်စစ်သား တွေ့ခဲ့ ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တာ ဆန်းသလိုလိုရှိပေမယ့် အင်မတန်ရိုးသား တဲ့ အကြောင်းခံအချက်လဲရှိနိုင်တယ်။ အဲဒီလိုရိုးသားတဲ့ အချက် ကလေးကို ကျွန်တို့ ခုချက်ချင်း ရှာဖွေလို့ မတွေ့နိုင်သေးတာဘဲ ဖြစ်ရမယ်”

စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီ၏ မှတ်ချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက ဝင်၍ နောက်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ရှင်းနေသားပဲဗိုလ်လေး။ အမေရိကန် တွေက ငါးမျှားနေတဲ့ အိုတူအီကို ဝိုင်းပြီးဝမ်းခွဲတယ်။ ဝမ်းပြီး စိတ်ဓာတ်ကျအောင် နှိပ်စက်ခဲ့တယ်။ မနှိပ်စက်ရင်လဲ ဆုတွေ လာဘ်တွေ တစ်ခုခုပေးမယ်ဆိုပြီး ကတိပြုခဲ့တယ်။ ပြီးတော့မှ ကျုပ်တို့ဆီကို ကိုယ့်လူသူဘက်သားလုပ်ပြီး ထောက်လှမ်းရအောင် လွှတ်လိုက်တာပဲ။ ဒါထက်ရှင်းတဲ့ အကြောင်းများ ရှိသေးသလား ဗိုလ်လေး”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ၏ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ချက်ကို စစ်ဗိုလ် ကလေးကူရိုကီက ပြန်၍ထင်မြင်ချက် ပေးလိုက်လေသည်။

“ဗျာပန်စစ်သားတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို တစ်မနက် ကလေးနဲ့ ကျသွားအောင်လုပ်နိုင်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူး။ ခုဖြစ်ပျက် တဲ့ အကြောင်းအရာမှာ ကျုပ်တို့ နားမလည်နိုင်တဲ့ အနောက်နိုင်ငံရဲ့ ပရိယာယ်ဝေရစ်တွေလည်း ရှိနေလိမ့်ဦးမယ်။ ဥပမာပြောရရင် အမေရိကန်စစ်သားက ပေးလိုက်တဲ့ စီးကရက်ထဲမှာ အဆိပ်တွေ ပါချင်ပါနေမယ်”

စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ရိုးသားလှသော တပ်သားအိုကူရာက...

“အမေရိကန်စစ်သား ပေးလိုက်တဲ့ စီးကရက်ဘူးထဲက တစ်ဝက်ကျော်ကျော်ကို ခုမနက်ပဲ ကျွန်တော် သောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ ဗိုလ်လေး။ တကယ်လို့သာ စီးကရက်ထဲမှာ အဆိပ်ပါမယ်ဆိုရင်...”

ဟု တစ်ပိုင်းတစ်စ ဝင်၍ပြောလိုက်မိသည်။

ဤတွင် မြက်ဈာပေါ်၌ တုံးလုံးကလေး လဲနေသော တပ်ကြပ် ဟီရန်နီက အသံသွဲ့သွဲ့ကလေးဖြင့် ဝင်၍ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“နောက်တစ်ခါဆိုရင် အိုကူရာနဲ့ကျုပ်နဲ့ နေရာချင်းလဲပြီး စီးပွားရေး လုပ်ရရင်ကောင်းပယ်။ ကျုပ်နေရာကိုရောက်သွားတဲ့ အိုကူရာဆန်က အမေရိကန်တွေရဲ့ ကျည်ဆံထိပ်ဖူးကို သူ့ကိုယ်ထဲ ပှာယူလာပြီး ကျုပ်ကတော့ အမေရိကန်ကပေးတဲ့ စီးကရက်တွေကို သေလောက်အောင် သောက်နေမှာပဲ”

တပ်ကြပ်ကလေးတီရန်နီ၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသော စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိ၏။ တီရန်နီမှာ တပ်သားအများထဲတွင် အပျော်ဆုံးနေတတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ယခုကဲ့သို့ ကြုံတွေ့လာရသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို သရော်တော်တော် ပြောင်ချော်ချော် ပြောနေခြင်း၌ အဓိပ္ပာယ်များစွာ ပါရှိသည်ကို စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက သတိပြုမိလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ပျော်ပျော်ပါးပါးနေတတ်သော တီရန်နီက လောကကြီး တစ်ခုလုံးကို စိတ်နာစကားပြောနေသောအခါ တီရန်နီတွင် ရရှိထားသော ဒဏ်ရာမှာ တစ်နေ့တစ်ခြား ပိုမိုဆိုးရွားလာကြောင်း သက်သေ ထူနေသကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် ရိုးသားလှသော တပ်သား အိုကူရာ၏ အမူလည်းပြီးစေ၊ တစ်စတစ်စ ဒဏ်ရာပြင်းထန်လာသော တပ်ကြပ်ကလေးတီရန်နီ၏ ညည်းညူချက်လည်း ပျောက်စေတူသော သဘောဖြင့် စားပွဲခုံပေါ်ရှိ မှတ်တမ်းစာအုပ်တွင် ကြားသိရသမျှကို ရေးမှတ်နေလိုက်သည်။ ဤသို့ ရေးမှတ်နေရင်းမှ တရားခံဖြစ်သော တပ်သားအိုကူရာအား လှမ်း၍ မေးလိုက်၏။

“အိုကူရာဆန်...အဲဒီအမေရိကန်စစ်သားကို မင်းတွေ့ခဲ့ရတော့ မင်းကိုပဲမေးရမှာပဲ။ အဲဒီအမေရိကန်စစ်သားတာ အရပ်ပုပုလား။ အရပ်ရှည်ရှည်လား။ ပိန်ပိန်လား။ ဝဝလား သူ့မှာကော ဘာလက်နက်ကိုင်ဆောင်ထားလဲ”

ရိုးသားလှသော တပ်သားအိုကုရာက ပြုံး၍ အဖြေပေးလိုက်
၏။

“သူ့မှာ ရိုင်ဇယ်တစ်လက်ကိုင်ပြီး ပါလာပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းက သူ့ကိုတွေ့တဲ့အချိန်မှာ မင်းက လက်နက်
ပဲ မတုတ်လား။ ဒီလိုလက်နက်မဲ့ဖြစ်နေတော့ မင်းကို သူက ဒုက္ခပေး
နိုင်အောင် ငါးသုံးကောင်ကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့တယ်မတုတ်လား”

ဇူပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီ၏ အမေးကို ရိုးသားလှသော
အိုကုရာက ပြန်၍အဖြေပေးလိုက်၏။

“ရန်သူနဲ့ တွေ့တွေ့ချင်းတော့ ကျွန်တော် တော်တော်စိုးရိမ်
သွားမိတယ်ဗိုလ်လေး။ အုန်းပင်အကွယ်က ထွက်လာပြီး ကျွန်တော့်
ဗိုက်ကို သူ့လက်ထဲကလွှဲပစ်ခဲ့ ထောက်ထားလိုက်တော့ ရန်သူနဲ့တွေ့ပြီ
ဆိုပြီး အများကြီးစိုးရိမ်သွားမိတယ်”

“သူက ရန်သူမတုတ်ဘူးလား”

စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက ဖြတ်၍ပေးလိုက်၏။

“သူ့ကို ကြည့်ရတာ အင်မတန် နာမကျန်းဖြစ်နေတဲ့ လူ
တစ်ယောက်နဲ့ တူတယ်ဗိုလ်လေး။ သူပြောတဲ့စကားတွေကလည်း
ကျွန်တော် နားမလည်တဲ့ စကားတွေပဲ။ သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံးကလည်း
မီးကျည်ခဲလို ရဲရဲတောက်နေတယ်။ သူပြောတဲ့ စကားတွေထဲမှာ ဟာရာ
တီရီဆိုတဲ့ စကားတစ်လုံးပါတော့ သူ့ကိုသူသတ်သေဖို့ ကြံစည်
နေရာမှာ ကျွန်တော့်ကိုပါ အကူအညီတောင်းနေသလား ထင်မိတယ်။
ကျွန်တော်တို့လို အိုစကာက တံငါသည်တွေဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်
သေတယ်ဆိုရင် ပင်လယ်ထဲဆင်းပြီး သတ်သေတာလောက်ပဲ နား
လည်တယ်မတုတ်လားဗိုလ်လေး။ ဒါပေမယ့် သူပြောတဲ့စကားကို
ကျွန်တော် အကြားမှားတန်တူပါတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို သယ်လို
အကူအညီပေးရမလဲလို့ စဉ်းစားနေတုန်း သူ့တာသူ သူ့စကားနဲ့ တစ်

နှစ်၊ သုံး၊ လေး၊ ငါးဆိုပြီး ရေပါလေရော။ သူက သူ့စကားနဲ့ ဝဏန်းတွေရေပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဝဏန်းစဉ်ဖြစ်တဲ့ အမှတ်ငါးကို သိပ်သဘောကျပုံရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စကားနဲ့ အမှတ်ငါးကို ဂိုးလို့ ခေါ်တယ်မတုတ်လား။ ဂိုး...ဂိုးနဲ့ ခဏခဏအော်ပြီး ပြောနေတယ်။ အဲဒီလိုအော်ပြီးပြောနေတဲ့သူကို ကျွန်တော်ငါးမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ရေဘူးထဲက ရေကိုပေးလိုက်တော့ တော်တော်ကလေး အပြောရပ်သွားတယ်”

“မင်းရေဘူးကို ပေးလိုက်တယ် တုတ်လား”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက ဤမေးခွန်းကို ပေးလိုက်ရင်း ရန်သူဘက်တွင် ရိက္ခာနှင့်ပတ်သက်၍သော်ငြား၊ ရေနှင့်ပတ်သက်၍သော်ငြား အခက်အခဲရှိနေပြီကို တွက်ဆမိလိုက်သည်။

“အမေရိကန်စစ်သားမှာကော ရေဘူးချိတ်လာတာ မတွေ့ဘူးလား”

“မတွေ့ရဘူးဗိုလ်လေး။ ကျွန်တော်ပေးလိုက်တဲ့ ရေဘူးကို သူက နှင့်သည်းသွားအောင် ဆက်တိုက်ယှဉ်ချလိုက်တာပဲဗိုလ်လေး။ အဲ...ရေ သောက်လို့လဲဝ,ရော ကျွန်တော့် ငါးသိတ်မှာရှိတဲ့ ငါးတွေကို လက်ညှိုးထိုးပြတော့တာပါပဲ။ ဒီလိုထိုးပြရုံတင်မကဘူး။ ကျွန်တော် နားမလည်တဲ့ စကားနဲ့ ထပ်ပြီးပြောနေတော့ ကျွန်တော့် ငါးသိတ်က ငါးသုံးကောင်ကိုဖြုတ်ပြီး သူ့ကိုပေးလိုက်တယ်”

တပ်သားအိုကူရာ၏ စကားအဆုံးတွင် တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက ဝင်၍စွက်လိုက်၏။

“ဂျပန်ကေရာစ်မင်းမြတ်ရဲ့ ရိက္ခာတော်တွေကို အလွဲသုံးစားလုပ်ပစ်တာပဲ မတုတ်လား”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ၏ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ချက်ကို စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ဖမ်းတားလိုက်သည်။

“အီလောက်စွပ်စွဲရရင် တော်ပါတော့ ဆရာတာမူရာ။ စစ်ဥပဒေထဲမှာ ရန်သူကို ပစ္စည်းတွေ ခိုးပေးတယ်၊ ရောင်းပေးတယ်

အိပ္ပမတုတ် အလကားပေးတယ်ဆိုရင် တပ်သားတစ်ယောက်ကို အရေးယူပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ အဲဒီလို အရေးယူနိုင်အောင်လည်း အဲဒီပစ္စည်းတာ ဂျပန်ကေရာဇ်မင်းမြတ်ရဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်ရဦးမယ်။ ဒီအမှုမှာတော့ တပ်သားအိုကူရာကိုယ်တိုင် ရှာလို့ရခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့ကို ဂျပန်ကေရာဇ်မင်းမြတ်ရဲ့ ပစ္စည်းကို အလွဲသုံးစားလုပ်မှုနဲ့ စွဲချက်တင်လို့ မရနိုင်ပါဘူး။ ရဲဘော်အိုကူရာ ဒီနေ့တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ပေါ်မှာ မူတည်ပြီး တောက်ချက်ချမယ်ဆိုရင် ကျွန်တို့အတွက် ရဲဘော်အိုကူရာက အရေးကြီးတဲ့ အချက်အလက်တွေကိုတောင် ထောက်လှမ်းလာခဲ့သေးတယ်လို့ ဆိုနိုင်သေးတယ်။ ရန်သူတွေမှာ ရိက္ခာမရှိတဲ့အပြင် ရေဆိုလို့ တစ်ပေါက်မှသောက်စရာမရှိတဲ့အဖြစ်ကို ရောက်နေပြီလို့ ယူဆနိုင်တယ်မတုတ်လား။ အိပေမယ် ရန်သူစစ်သားတစ်ယောက်က စီးကရက်တစ်ထုပ်လုံးလောက်ကို ကျွန်တို့ တပ်သားတစ်ယောက်ကို ပေငှနိုင်တယ်ဆိုတော့ ရန်သူဘက်မှာ လုံးဝရိက္ခာပြတ်နေပြီလို့ ယူဆရမှာ ခက်နေတယ်”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် ဤစကားကို ပြောလိုက်ရင်း အမေရိကန်များ အစားအသောက်ကြီးပုံကို ပြန်၍တွေ့လိုက်မိ၏။ မိမိတို့အတွက် တစ်လခန့် စားသုံးရမည်ဖြစ်သော ရိက္ခာသည် အမေရိကန်တို့အတွက် ဆယ်ရက်လောက်သာ စားသုံးရမည်ရိက္ခာများ ဖြစ်နေတတ်သည်။ အကယ်၍ မိမိတို့က တစ်လစားသုံးရမည်ရိက္ခာကို အမေရိကန်တို့က ဆယ်ရက်နှင့် စားသုံး၍တုန်သည်ဟု ဆိုပါလျှင် ရန်သူဘက်မှ အင်အားသည် မိမိတို့ထက် သုံးဆမျှ ဝိရှိမကြီးဘဲ ရှိနေပါမည်လား။

ဤအချက်ကို ဒက်ခနဲစဉ်းစားမိသော စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက တံခါးပေါက်ဝတွင်ထိုင်နေသော တာမူရာအား လှမ်း၍မေးလိုက်၏။

“ဒီကျွန်းပေါ်မှာ တစ်ခြားစမ်းရေပေါက်တွေများ ရှိသေးသလား”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက သဏ္ဍပျဉ်းစားပြီး တိတိကျကျ အဖြေပေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော် သိရသမျှတော့ ကျွန်တော်တို့သက်မှာရှိတဲ့ ရေကန်အပြင် ဘယ်နေရာမှာမှ စမ်းရေပေါက်မရှိဘူးဗိုလ်လေး”

“ရေဆာလောင်မွတ်သိပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်တာ ရဲ့ရဲ့ တောက် ပူနေတဲ့နေထဲမှာ အရူးတစ်ယောက်လိုဖြစ်နေမယ်ဆိုတာ ယုံမှားစရာမရှိဘူး။ အိုကူရာဆန်ကို သုံးပန်းအဖြစ် တွေ့ပြီးတဲ့နောက် မှာ ဘာမှဒုက္ခမပေးဘဲ လွှတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်စရာရှိတယ်”

ဇူပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက မည်သူ့ကိုမျှ မရည်ညွှန်းဘဲ တစ်လုံးချင်း ပြောနေလေသည်။

“အီဖြင့် ရေတစ်ဝသောက်ပြီးတဲ့နောက်မှ အိုကူရာဆန်ကို ဘာဖြစ်လို့ လွှတ်လိုက်ရမှာလဲ။ ရေတစ်ဝသောက်ပြီးတဲ့ လူတစ် ယောက်တာ သေနတ်ခလုတ်ကို ဆွဲဖို့လောက်တော့ အင်အားရှိရမယ် မတုတ်လားဗိုလ်လေး”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ၏ စောဒကတက်ချက်ကို စစ်ဗိုလ် ကလေးကူရိုကီက လေအေးအေးဖြင့် အဖြေပေးလိုက်သည်။

“ကျောပေးနေတဲ့ အိုကူရာဆန်ကို နောက်ကနေပြီး ပစ် မထည့်လိုက်တာကတော့ အိုကူရာဆန်နဲ့တွေ့တဲ့ အမေရိကန်စစ်သား မှာ ခွင့်လွှတ်တဲ့စိတ် ပေါ်ပေါက်နေလို့လို့ ပြောရမှာပဲ။ အိုကူရာတာ အင်မတန်ရိုးသားပြီး လူတိုင်းနဲ့ သင့်တင့်အောင် ပေါင်းသင်းတတ် တဲ့လူဆိုတာလည်း ကျုပ်တို့ သိပြီးသားပဲမတုတ်လား တာမူရာဆန်၊ အိုကူရာဆန်ရဲ့ အပြုအမူကြောင့် ကျုပ်တို့ဆီမှာ ဂယက်ရိုက်သလို အဲဒီအမေရိကန်စစ်သားရဲ့ စကားကြောင့် သူတို့ဆီမှာလဲ ဂယက် ရိုက်မှာပဲ။ ရိုးသားလှတဲ့ ဇူပန်တံငါသည်တစ်ယောက်ဆီက ရေကို သောက်လိုက်ရတဲ့ အမေရိကန်စစ်သားတာ ဇူပန်တွေအပေါ်မှာ တော့ အများကြီးကျေးဇူးတင်တဲ့စိတ်တွေ ပေါ်နေမှာအမှန်ပဲ”

စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုက်၏ စကားကို တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ
က ရုတ်ချည်းပင် ချေဖျက်လိုက်သည်။

“အမေရိကန်တွေဟာ ဘယ်တော့မှ ကျေးဇူးတင်တတ်တဲ့
သတ္တဝါတွေမဟုတ်ပါဘူး။ ဝေါ်ဒီတူးမြောင်းတိုက်ပွဲတုန်းက ဒဏ်ရာရ
နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့တပ်သားတွေကို အမေရိကန်တွေ ဘယ်လိုရက်စက်
ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဗိုလ်လေး မေ့သွားပြီလား”

“မမေ့ပါဘူး”

စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုက်က မဲ့ပြုံးပြုံး၍ ပြောလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်အစ်ကိုကိုယ်တိုင် မြောက်
ဘက်ကမ်းစပ်မှာ အမေရိကန်တွေရဲ့ သုတ်သင်တာကို ခံလိုက်ရလို့
ပဲ။ တကယ်လို့သာ အဲဒီအဖြစ်အပျက်မတိုင်မီ ကျုပ်ကို တောဒီကျွန်း
ပေါ်မှာ ပြောင်းရွှေ့ပြီး တာဝန်ပေးခဲ့ရင် ကျုပ်လည်း ကျုပ်အစ်ကိုလို
ရေထဲမှာ အသတ်ခံရမှာပဲ”

“ကျွန်တော်လဲ အဲဒီလူသတ်ပွဲတုန်းက ကံသီလို့ လွတ်လာ
ခဲ့ရတာပဲ ဗိုလ်လေး”

စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုက်နှင့် တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာတို့ နှစ်
ယောက်မှာ ဝေါ်ဒီတူးမြောင်းအဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောင်းပြောဆို
ရင်း တပ်သားဆိုကုရာ၏ တွေ့ကြုံရပုံမှာ ကြာရှည်မေ့ပျောက်၍ ရနိုင်
ကောင်းသော အရာမဟုတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း ပြတ်သွားသော စကား
စ,ကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးက ပြန်၍ ဆက်လိုက်၏။

“ဆိုကုရာဆန် ပြောသမျှစကားတွေကို အမှန်ချည်းပဲလို့
ယူဆလိုက်ရင် အမေရိကန်တွေရဲ့ သဘောထားဘယ်လိုရှိတယ်
ဆိုတာကို ကျုပ်တို့ တွက်ဆလို့ မရနိုင်ဘူးလား”

“တွက်ဆလို့ရသားပဲဗိုလ်လေး။ ဒီကောင်တွေဟာ အစ
ကတည်းက စစ်ရူးရူးနေတာပဲမဟုတ်လား။ သူတို့သာ စစ်ရူးရူးမနေ
ဘူးဆိုရင် ဒီစစ်ကြီးကို ဘာဖြစ်လို့ သူတို့က စ,ခဲ့ရမှာလဲ”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ၏ စကားကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေး ကူရိုကီက မည်သို့မျှ နှုတ်တုန့်မပြန် ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်၏။ စစ်ကို စခဲ့သူမှာ အမေရိကန်မတုတ်ဘဲ မိမိတို့ ဂျပန်စစ်အာဏာပိုင်များသာ ဖြစ်ကြောင်း တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ မသိသားဆိုးဝါးလှသည်ကို ကြိုက်၍အပြစ်တင်နေမိသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရန်သူအခြေအနေကို တိုင်ပင်ရမည့်သူမှာ တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ တစ်ယောက်သာရှိရာ ဂျပန် စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် သူတွေ့ခေါ် မျှော်မြင်မိသမျှကို ပြန်၍တောက်သည်ချနေမိ၏။

“ရောက်လာတဲ့ အမေရိကန် ဗျက်သင်္ဘောကို ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ရန်သူတွေက အဆက်အသွယ်မလုပ်နိုင်တာထောက်ရင် သူတို့ ဆီမှာ အသံလွှင့်အသံဇမ်းလို့ ရနိုင်တဲ့ ရေဒီယိုမရှိဘူးဆိုတာ ထင်ရှား တယ်။ ရေဒီယိုရှိဦးတော့ ဆက်လို့မရနိုင်တဲ့ အခြေအနေပျိုးကို ရောက်နေရမယ်။ ရန်သူဟာ ဒီကျွန်းပေါ်ကို စခန်းချနေဖို့လာတာ မတုတ်ဘဲ လေယာဉ်ပျက်ကျလို့ ထိုးဆင်းလာရတာဆိုတော့ ရန်သူ ဘက်မှာ ရိက္ခာနဲ့ရေ များများမရှိဘူးဆိုတာလဲ ထင်ရှားတယ်။ ရန်သူတွေ စခန်းချနေတဲ့နေရာမှာ အရင်ရှိခဲ့တဲ့ ကျွပ်တို့တပ်တွေ ရော၊ ခုရှိနေတဲ့ ကျွပ်တို့ရော ရနိုင်သမျှ စားစရာသောက်စရာတွေကို သိမ်းကြိုးပြီးယူခဲ့တော့ ရန်သူတွေအဖို့ ဒီကျွန်းပေါ်က နောက်ထပ် ဘာမှရနိုင်စရာမရှိဘူး။ ဒီတော့ ရိက္ခာလဲပြတ် ရေလဲဇတ်နေတဲ့ ရန်သူ တွေတာ...”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီ၏ ထင်မြင်ချက်မဆုံးမိ တပ် ကြပ်ကြီးတာမူရာက ဝင်၍ စကားဆိုလိုက်၏။

“ဒီကောင်တွေဟာ မိုးရာသီမရောက်ခင် အစာဇတ်ရေဇတ် ပြီး သေမယ့်အကောင်တွေပါ”

“အီလောက်လဲ အလျင်စလို မှတ်ချက်ပချလိုက်နဲ့ဦး တာမူ ရာဆန်။ သူတို့ဘက်က ခေါင်းဆောင်နဲ့တူတဲ့လူကို ကြည့်ရတာ ဒီ အတိုင်း အစာတော်ရေတော်ခံပြီး သေမယ်လူမျိုးမတုတ်ဘူး။ သူ့ကိုယ် ပေါ်မှာ ဘာတံဆိပ်မှ ချိတ်ပထားပေမယ့် သူက သူများထက် ခေါင်း တစ်လုံးပိုပြီးမြင့်နေတော့ သူ့ကိုပဲ တပ်ဖျူးလို့ယူဆနေရတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ကလဲ ရန်သူတွေ အစာတော်ရေတော်ပြီး သေမယ်လို့တွက်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ပနေသင့်ဘူး။ ရန်သူအခြေအနေကို အမြဲ အကဲခတ် နေရမယ်။ အဲဒါထက် အိုတူရာဆန်ရဲ့ အမှုကို အီလောက်နဲ့ပဲ ပိတ်ပင် လိုက်ရအောင်”

စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုတီက စားပွဲခုံပေါ်တွင် သက်သေခံပစ္စည်း အဖြစ် တင်ပြထားသော စီးကရက်ဘူးကို တပ်သားအိုကူရာအား ပြန်ပေးလိုက်၏။

“နောက်တစ်ခါဆိုရင်တော့ ခုတစ်ခါလို ကံကောင်းမှာမတုတ် ဘူး။ တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ သတိပေးတဲ့စကားတိုလဲ နားထောင်ဦး”

ရူပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုတီ၏ ဆုံးမစကားအပြီးတွင် တပ် ကြပ်ကြီးတာမူရာက စကားတစ်ခွန်း ပင်၍ပြောလိုက်၏။

“အိုတူရာဆန် အရှေ့ဘက်ကကမ်းခြေမှာတော့ သွားပြီး ငါး မရှာနဲ့တော့။ အဲဒီကမ်းခြေတစ်ဝိုက်မှာ ကျုပ်တို့ရွတ်လှေကြီး တစ်ဝက် လောက်ရှိတဲ့ ငါးမန်းကြီးတစ်ကောင်ရှိတာကို ကျုပ်တွေ့ခဲ့ရတယ်”

တပ်သားအိုကူရာသည် တံခါးရိုရာသို့ နောက်ပြန်ဆုတ် ရင်း...

“ပင်လယ်ကိုစောင့်တဲ့နတ်တွေတာ ကျွန်တော့်ကို အမြဲတမ်း ကူညီစောင့်ရှောက်ကြပါတယ်။ ‘အိုင်ရူပို’ ရေနတ်မင်းကြီးက ကျွန်တော်တို့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်အားလုံးကို အမြဲစောင့်ရှောက်ခဲ့တယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်” တု ယုံကြည်သက်ဝင်သော အမူအရာ ဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် တဲအတွင်းမှ တပ်သားအားလုံး ထွက်သွားသည်အထိ စောင့်နေလိုက်ပြီးနောက် တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာအား အရေးကြီးသောပေးခွန်းတစ်ခုကို ကောက်၍ပေးလိုက်၏။

“ဆရာတာမူရာ...ခင်ဗျားသာ ရန်သူဆိုရင် စမ်းရေပေါက်နဲ့ ဆက်ထားတဲ့ ကျွပ်တို့ရေကန်ကို အရင်ဝင်စီးမလား။ ဒါမှမတုတ် ကျွပ်တို့ ခုစခန်းလုပ်ထားတဲ့ နေရာကို အရင်ဝင်စီးမလား။”

“စခန်းကို ဝင်စီးမယ်ဆိုရင် ရန်သူတွေအဖို့ ရှုံးရာကျတော့ မှာပေါ့။ ရန်သူတွေက ပထမဆုံးဝင်စီးမယ်နေရာတာ စမ်းရေပေါက်နဲ့ဆက်ထားတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရေကန်ပဲဖြစ်ရမယ်ဗိုလ်လေး။”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ၏ အဖြေကို စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်လိုက်ပြီး...

“ကျွပ်တို့စခန်းနဲ့ ကပ်နေတဲ့နေရာမှာ ရွက်လှေကြီးတစ်စင်း ရှိတယ်ဆိုတာကို ရန်သူ့ကင်းထောက်တွေက မမြင်ဘဲပါနေမလား။ ဒီရွက်လှေကြီးကလဲ ကျွပ်တို့စခန်းကို ဝင်စီးချင်လောက်အောင် မက်လုံးပေးနေတယ် မတုတ်လား။ ဒါပေမယ့် ရန်သူ့အင်အားက သုံးဆယ်လေးဆယ်ထက် ပိုမှာမတုတ်တော့ ကျွပ်တို့စခန်းကို ဝင်စီးတာထက် စမ်းရေပေါက်နဲ့ဆက်ထားတဲ့ ရေကန်ကို ဝင်စီးတာက ရန်သူ့အဖို့ ပိုပြီးလွယ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”တု ထင်မြင်ချက်ပေးလိုက်၏။

“ဗိုလ်လေးပြောတာလဲ မမှားနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် စမ်းရေပေါက်နဲ့ဆက်နေတဲ့ ရေကန်ကို ရန်သူတွေက ဝင်စီးမယ်ဆိုရင်လဲ ရေတစ်ပေါက်သောက်ရမို့အတွက် ရန်သူ့ဘက်က လေးငါးယောက်လောက် အဆုံးအရှုံးခံမှ ဖြစ်နိုင်လိမ့်မယ်ဗိုလ်လေး။”

“အပြင်လဲ စမ်းရေပေါက်နဲ့ဆက်နေတဲ့ ရေကန်မှာ ကျွပ်တို့ တပ်သားတွေ ပိုပြီးလူထားရအောင်။ တပ်သားတွေ ပိုပြီးမချနိုင်ရင်

တောင် တကယ့်လက်ဖြောင့်တပ်သားတွေချည်းရွေးပြီး နေရာချထား
ဖို့ လိုလိမ့်မယ်။ ကဲ...ဆရာတာမူရာဆန် အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး။
ရေကန်ကိုသွားပြီး အစီအစဉ်လုပ်ပါဦး”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက ‘ကောင်းပါပြီခိုလ်လေး’တု အာပခံ
ချက်ပေးပြီးနောက် အရိုအသေပြုလိုက်ကာ တဲအပြင်သို့ ထွက်သွား
သည်။ သည်တော့ပွင် စစ်ခိုလ်ကလေးကူရိုကီက မချိပြီးပြီးလိုက်ရင်း
တဲထောင့်တစ်နေရာတွင် ခွေခွေကလေးလဲနေသော တပ်ကြပ်ကလေး
တီရန်ခိုအား လှမ်း၍ မေးလိုက်၏။

“ဒီနေ့ကော ဘယ်နှယ်နေသေးသလဲ တီရန်ခိုဆန်”

တပ်ကြပ်ကလေးတီရန်ခိုသည် ခွေခွေကလေးလဲနေနေရာမှ
အားယူကာ ခေါင်းထောင်လိုက်ပြီး

“ပိုပြီးဆိုးလာတယ် ခိုလ်လေး။ ခိုလ်လေးရဲ့ ပစ္စတိုကို
ကျွန်တော့်ကို ခဏလောက်ငှားပြီး ကျွန်တော့်ကို တဲအပြင်ဘက်
ခဏထွက်ခွင့်ပေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ခံစားနေရတဲ့ဒုက္ခတွေ ချက်
ချင်းပျောက်သွားကြမှာပဲ ခိုလ်လေး” တု ပြန်၍ပြောလိုက်လေသည်။

စစ်ခိုလ်ကလေးကူရိုကီက မျက်နှာကို တင်းတင်းထား
လိုက်ကာ...

“နောက်ထပ် ဒီစကားမျိုး မပြောနဲ့။ မင်းကာ မကြာခင်
လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လာရစေ့မယ်” တု ပြတ်ပြတ်သားသား
ပြန်၍ပြောလိုက်သည်။

“ခိုလ်လေးပြောတာကို အမိန့်တစ်ခုအနေနဲ့ နားထောင်
ရမှာလားခိုလ်လေး။ ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကဒဏ်ရာ ဘယ်လောက်
ဆိုးနေတယ်ဆိုတာ ထွက်နေတဲ့အနံ့တွေနဲ့ပဲ သိနိုင်ပါတယ်။ မျှော်လင့်
ချက်မရှိတဲ့စကားတွေနဲ့တော့ ကျွန်တော့်ကိုဆက်ပြီး အားပေးမနေပါနဲ့
တော့ခိုလ်လေး။ ကျွန်တော်တာ ဂျပန်ကေရာဇ်မင်းပြတ်ရဲ့ တပ်ပတော်

သားတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ပစ္စတိုတစ်လက်သာ ခဏပေး
လိုက်ပါဦးလိမ့်လော့”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်
ချက်ချလိုက်သကဲ့သို့ တပ်ကြပ်ကလေးတီရန်နိုအား ပြတ်ပြတ်သားသား
ပင် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“သေရမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို နောက်...ထပ်ပြီးမပြောနဲ့။
မင်းဆက်ပြီး အသက်ရှင်နေအောင် ငါအတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားမယ်
ဆိုတာ ယုံစမ်းပါ”

စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် တပ်ကြပ်ကလေးတီရန်နိုအား
ဤ ကဲ့သို့ ပြတ်ပြတ်သားသား စကားဆိုလိုက်ရသော်လည်း တီရန်နို
သက်သာလာစေရန် မည်ကဲ့သို့ နည်းလမ်းရှာတွေ့ရမည်ကို လုံးဝ
စဉ်းစား၍ မရနိုင်ဘဲ ရှိနေသေးသည်။

မေ့ဆေးမရှိပါဘဲလျက်၊ ထုံဆေးတူ၍လည်းမရှိပါဘဲလျက်၊
ခွဲစိတ် ကုသရမည့် ကိရိယာတန်ဆာပလာတူ၍ လုံးဝမရှိပါဘဲလျက်၊
ခွဲစိတ်ကုသမှုဆိုင်ရာ အတတ်ပညာတူ၍လည်း လုံးဝမရှိပါဘဲလျက်
ခြေထောက်တစ်ခုလုံး ပုတ်စော်နီနေသော ရဲတော်တစ်ယောက်ကို
မည်ကဲ့သို့နည်းလမ်းရှာ၍ ကုသကယ်ဆယ်ပေးနိုင်ပါမည်နည်း။

အခန်း (၁၄)

“ကျွန်တော်တို့တော့ ရေကန်နားကို ရောက်လာပြီဗိုလ်ကြီး”
တပ်သားဆလစ်ကာက လေယာဉ်မှူးဘရစ်အား တီးတိုး
ပြောလိုက်၏။

“နောက်ထပ်စကားမပြောနဲ့”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က တပ်သားဆလစ်ကာအား နောက်
ထပ် စကားမပြောရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး နားကို တတ်နိုင်သမျှ
စွင့်ထားလိုက်သည်။

လ၊မထွက်သေးသောကြောင့် တောတစ်ခုလုံးမှာ မှောင်နှင့်
ပဲပဲ ဖြစ်နေလေသည်။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် ရှေ့မှတွား၍ ချီတက်သွားသော
တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်၏ အသံကို နားစွင့်လိုက်ပြီးမှ အနား
ရှိ ရဲဘော်များအား သူနှင့်အတူလိုက်ခဲ့ရန် အချက်ပေးလိုက်၏။

ရှေ့သို့ရောက်နေသော တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်ထံမှ
ပုစဉ်းရင်ကွဲတစ်ကောင်အော်သံမျိုး ပေါ်ထွက်လာ၏။ လေယာဉ်မှူး
ဘရစ်က ဘယ်ဘက်တောင်ပံမှ ပြန်၍တတ်ရင်း ကရက်ဒေါက်၏

အချက်ပေးသံကို နားလည်ကြောင်း တော်မိကို လက်နှင့်ခေါက်၍ သတင်းပြန်ပို့လိုက်သည်။

သစ်ပင်ချိုပုတ်များအကြားမှ ပြန်၍ ချီတက်လာခဲ့သော လေယာဉ်မှူးဘရစ်၏တပ်သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အချက်ပြ သတိပေးနိုင်သည့် အကွာအဝေးတွင် ရှိနေကြ၏။

နောက်ဖက်ဆီမှ တပ်သားဆလစ်ကာ၏အသံက တီးတိုးပေါ် ထွက်လာပြန်သည်။ တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကားက တပ်သားဆလစ်ကာ ၏ဖီးစပ်ကို စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ခပ်နာနာလေးရိုက်ချလိုက်၏။ လေယာဉ်မှူး ဘရစ်က တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကား၏ အပြုအမူကို သဘောကျသည့် အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

တပ်သားဆလစ်ကာကို မတတ်သာ၍ ရေကန်ရှိရာသို့ ခေါ်ယူ လာခဲ့ရသော်လည်း စိတ်တထင့်ထင့်ဖြစ်နေမိသူမှာ လေယာဉ်မှူး ဘရစ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ဆလစ်ကာမှာ အထက်မှပေးလိုက်သော အမိန့် ကို တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ပါသော်လည်း လုပ်လေတိုင်း အချွတ်ချွတ်ချော်ချော် လုပ်လေ့ရှိသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း တပ် သားဆလစ်ကာကို မိမိနောက်နားမှ တစ်ဖဝါးမှမကွာစေဘဲ ချီတက် လာခဲ့ရန် အမိန့်ပေးထားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ရွှေသို့ရောက်နေသော တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်ထံမှ နောက်ထပ်အချက်ပေးသံတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာပြန်၏။ ပုစဉ်းရင်ကွဲ တစ်ကောင် ထပ်၍ထပ်၍ အော်မြည်လိုက်သော အသံတည်း။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် အနီးရှိ တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကား မှတစ်ဆင့် ရဲဘော်အားလုံးကို ရပ်တန့်ရန် အချက်ပေးလိုက်ပြီး နေရာယူခိုင်းလိုက်သည်။

ညမှာ လ,မထွက်သေးသောကြောင့် မှောင်မိုက်လျက်ရှိ၏။ ဤအမှောင်ထုကိုပင် အကာအကွယ်ယူကာ ရေကန်နားသို့အရောက် ချီတက်ရန် လေယာဉ်မှူးဘရစ်က စီစဉ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရေတန်နားသို့ရောက်လာပြီး နောက်မကြာမီပင် လ,ထွက်
တော့မည်ဖြစ်၏။ ဤသို့ အချိန်ကိုက်အောင်လည်း လေယာဉ်မှူး
ဘရစ်က ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခဲ့သည်။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်နှင့် ရဲဘော်များသည် အကာအကွယ်
ကောင်းသော နေရာများတွင် အသီးသီးနေရာယူထားကြရင်း လ,
ထွက်လာမည်အချိန်ကို စောင့်နေကြရ၏။ မည်သူမျှ စကားမပြော၊
မည်သူမျှ တုတ်တုတ်မလှုပ်။ သို့သော် အတွေးများကား ခေါင်း
ထဲတွင် ကိုယ်စီကိုယ်ငှ လှုပ်ရှားလျက်ရှိနေကြ၏။

အချို့သောတပ်သားများက မကြာမတင် ကြုံတွေ့ရတော့
မည် အန္တရာယ်ကိုတွေး၍ ကြောက်စိတ်ဝင်ချင်ဝင်နေပေမည်။
အချို့ကမူ လာလတ္တံ့သော အန္တရာယ်ကို သွေးအေးအေးနှင့် ရင်ဆိုင်
ရန် သမာဓိတည်အောင် ကြိုးစားချင် ကြိုးစားနေပေမည်။

သို့သော် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ လေယာဉ်မှူးဘရစ်အဖို့
ဤကဲ့သို့ မှောင်မိုက်သောညမျိုး၌ မနီလာမြို့တော်တွင် ဂျပန်တို့
ရက်ရက်စက်စက်သတ်ဖြတ်ခြင်းခံခဲ့ရသော ချစ်သူ 'လိုရီ'ကို မတွေး
မိဘဲမနေနိုင်။ ချစ်သူလိုရီ သေဆုံးခဲ့ပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ လေယာဉ်မှူး
ဘရစ်သည် ညညများ၌ မိမိအခန်းထဲတွင် ခုနစ်ဆယ့်ငါး ပိးတိုင်အား
ရှိသော ဝန်သီးကိုထွန်း၍ အိပ်မှ စိတ်သက်သာရာရခဲ့၏။ ပိးမရှိသော
ညများနှင့် မတော်တဆကြုံခဲ့လျှင် လေယာဉ်မှူးဘရစ်အဖို့ ငရဲသို့
ရောက်နေရသလို စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရသည်။

ယခုလည်း မိမိကြောက်သော မှောင်နှင့်မဲမဲကိုပင် တမင်ဝင်
၍ တိုးနေရပြန်ပြီ။ သို့သော် မည်သို့မှ မတတ်နိုင်ပါ။ စစ်ရေးမက်ရေး
တိုက်ခိုက်ရေးဖြစ်သောကြောင့် ဤကဲ့သို့သော မှောင်နှင့်မဲမဲကိုပင်
လေယာဉ်မှူးဘရစ်က တမင်ရွေးချယ်ခဲ့သည် မတုတ်ပါလား။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် မနီလာကမ်းခြေကို မိမိနှင့်ချစ်သူ လိုရီတို့ အရာရှိကလပ်မှနေ၍ ကြည့်နေခဲ့သော ညကို ပြန်ပြောင်း အောက်မေ့နေမိ၏။ သို့သော် လေယာဉ်မှူးဘရစ်အဖို့ အတွေးရေယာဉ် ကြောတွင် ကြာကြာပျော့၍ မနေနိုင်။ ချုံတိုးသံတစ်ခုက လေယာဉ်မှူး ဘရစ်ကို ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွားစေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ‘အလို ဘုရားရေ’တု ခပ်အုပ်အုပ်ကလေး ပြည်နေလိုက်မိသည်။

ဤကဲ့သို့ ရေရွတ်ပြည်တမ်းလိုက်သောကြောင့် နောက်လက် တစ်ကမ်းအကွာတွင် နေရာယူထားသော တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကား သည် ရှေ့သို့တွား၍ တက်လာပြီ။...

“ဗိုလ်ကြီး ကျွန်တော့်ကို ဘာများအမိန့်ပေးလိုက်သလဲ” တု နား၊နားသို့ ကပ်၍ပေးလိုက်၏။

“ဘာမှအမိန့်ပေးတာ မတုတ်ပါဘူး။ နောက်ဝက်နားဆီက ချုံတိုးသံလိုလို ကြားလိုက်ရလို့ ဘုရားကို တ၊မိလိုက်တာပါ”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က ချစ်သူလိုရီကို တမ်းတနေမိသော အဖြစ်တိုင်းတွယ်ကာ တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကားအား အရှက်ပြေ ပြော လိုက်ရလေသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကားသည် ချုံတိုးသံ ပေါ်ထွက်လာရာဆီ သို့ သေနတ်ပြောင်းကို ထိုး၍ချိန်လိုက်ပြီ။...

“ဂျယ်...အို...ပြန်လာပြီလား” တု လျှို့ဝှက်စကားဖြင့် လှမ်း ၍ ပေးလိုက်၏။

“လိုလီပေါ့စ်...ပြန်လာပြီ”

ချုံတိုး၍လာသူက စကားဝှက်ဖြင့်ပင် ပြန်၍ အဖြေပေး လိုက်လေသည်။

“ရှေ့တက်ခဲ့” တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကား၏ စကားအဆုံး တွင် တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက် ချုံများအကြားမှ ထွက်လာ

သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ လေယာဉ်မှူးဘရစ်မှာ ထွက်သွားသမျှ ဝင်လာသမျှ တပ်သားအားလုံးကို စကားဝှက်တစ်မျိုးစီဖြင့် စေ့စေ့ စပ်စပ် လိုက်လံစစ်ဆေးနေသော တပ်ကြပ်ကြီးဘာလိကား၏ အစီအစဉ် ကို စိတ်ထဲမှ ချိုးကျူးလိုက်မိ၏။

တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်သည် လေယာဉ်မှူးဘရစ်သို့ ရာသို့သွား၍ လာခဲ့ပြီးနောက် ထောက်လှမ်းခဲ့ရသမျှကို သတင်းပို့ လိုက်၏။

“စမ်းရေပေါက်နဲ့ဆက်ထားတဲ့ ရေကန်ကို ရောက်တဲ့အထိ ရန်သူတစ်ယောက်ပဲ တွေ့ခဲ့ရတယ်ဗိုလ်ကြီး။ ရန်သူရုပ်ချက်ထားပုံ ကတော့ အတော်ကို အံ့ဩဖို့ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော်က သစ်ငုတ် ကြီး တစ်ခုမှတ်ပြီး အပေါ့တောင် စွန့်မိတော့မလို့ အဲဒီဂျပန်အစောင့် ကို အသင့်ပါလာတဲ့ ဓားမြှောင်နဲ့ ကိစ္စတုံးလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော် ထောက်လှမ်းလို့ရသမျှတော့ ရေကန်ရောက်တဲ့အထိ ရန်သူအရိပ် အခြေကို နောက်ထပ်မတွေ့ရဘူး။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ရေကန် တစ်ဝက်မှာ အုန်းပင်တွေ အစီအရိပ်ပေါက်ပြီး လရောင်တော်တော်နဲ့ မထိုးဖောက်နိုင်တဲ့ တောအုပ်တစ်ခုရှိနေတယ်။ အဲဒီတောအုပ်မှာ ရန်သူ့လက်ဖြောင့်တပ်သားတွေ ချထားရင်တော့ ကျွန်တော် မပြော တတ်ဘူး”

တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်၏ သတင်းပို့ချက်အဆုံးတွင် လေယာဉ်မှူးဘရစ်က မေးခွန်းတစ်ခု မေးလိုက်သည်။

“ဟောင်ရင် ဖြောင်ပစ်ခဲ့တဲ့ ရန်သူ့အလောင်းကို တွေ့တဲ့နေရာ ကနေပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်း ရွှေ့မထားခဲ့ဘူးလား”

“သူတို့ဘက်သားတွေ တော်တော်နဲ့ ရှာမတွေ့နိုင်အောင် အလှမ်းဝေးတဲ့နေရာကို ရွှေ့ပြီးထားခဲ့ပါတယ်ဗိုလ်ကြီး”

“ကဲ...အိဖြင့် ကျုပ်တို့ဆက်ပြီး တက်ကြစို့”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က လေအေးအေးဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

“ကရက်ဒေါက် မင်းက ကျုပ်နဲ့ အမြဲတွဲပြီးရှိနေရမယ်။ ဆရာဘလီကားက နောက်ဇက်ကိုပြောင်းပြီး နောက်ရုံအဖြစ် တာဝန်ယူရမယ်။ ရေကန်ကိုရောက်တဲ့အထိ ကျုပ်တို့နောက်ကလိုက်လာပြီး ရေကန်ကိုရောက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကျုပ်ရဲ့ညာဘက်က ပန်းတက်ပြီး သင့်တော်မယ့်နေရာမှာ အကာအကွယ် ယူထားရမယ်။ ဘယ်သူမှ ကျုပ်ဆီက အမိန့်မရဘဲ အကာအကွယ်ယူထားတဲ့နေရာက မပြောင်းရဘူး။ သေနတ်ကိုလည်း အသုံးမပြုရဘူး။ ရဲဘော်တွေ အားလုံးဖြန့်ပြီး နေရာယူထားရမယ်။ အိပေမယ့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အချက်ပြပြီး သတင်းပို့နိုင်အောင် နီးကပ်တဲ့ နေရာဖြစ်နေရမယ် နားလည်ရဲ့လား...ဆရာဘလီကား”

“နားလည်ပါတယ်ခိုလ်ကြီး ကျွန်တော့်ကို စိတ်ချပါ”

တပ်ကြပ်ကြီးဘလီကားထံမှ စကားကို ကြားလိုက်ရပြီး နောက် လေယာဉ်မှူးဘရစ်က တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်အား ခေါင်းညိတ်၍ အချက်ပြလိုက်၏။

“ကဲ...သွားကြစို့”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်နှင့် တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်တို့ နှစ်ယောက် ရေကန်အစပ်ရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့ချီတက်ကြသောအချိန်မှာ သုံးမိနစ်တိတိကြာသည်ဟု တပ်ကြပ်ကြီးဘလီကားက မှတ်သားထားလိုက်သည်။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် ရေကန်အစပ်နှင့် နီးကပ်နေသော အုန်းပင်တစ်ပင် ခြေရင်းတွင် နေရာယူလိုက်ပြီး မိမိ၏ ညကြည့်နာရီကို စောင်း၍ ကြည့်လိုက်၏။ အချိန်ကိုက်ထားသည်အတိုင်း လမထွက်မီ ရေကန်အစပ်သို့ ရောက်နေပြီမဟုတ်ပါလား။

မိမိနှင့် တပ်ကြပ်ကလေးကရက်အိတ်တို့က ရေကန်အစပ် ရှိရာသို့ တွား၍ချီတက်လာစဉ် တပ်ကြပ်ကလေးဘလိကားနှင့် ကျန် အဝွဲသားများက ငါးမိနစ်မျှ အချိန်ယူကာ စမ်းရေပေါက်နှင့်ဆက်နေ သော ကန်လက်ယာဘက်တောင်ပံတွင် နေရာယူထားပြီး ဖြစ်နေလေ သည်။

လ၊ထွက်လာမည့်အချိန် စောင့်ရသည်မှာ ဆယ်ကမ္ဘာလောက် ကြာသည်တူထင်ရ၏။ သို့သော် ဆယ်မိနစ်ခန့်လောက်သာ ကြာခြင်း ဖြစ်သည်။

ရေကန်နှင့် သစ်တောချုံပုတ်အကြားရှိ ကွက်လပ်မှနေ၍ ထွန်းလင်းလာသော လင်္ကာရောင်ခြည်မှာ ရေကန်တစ်ခုလုံးကို ဘော် ငွေရောင် ဆမ်းထားသကဲ့သို့ ကြည်နူးစရာကောင်းလှသည်။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်အနီးတွင် ကပ်၍ နေရာယူထားသော တပ် သားဆလစ်ကာက လရောင်အောက်တွင် ငွေရောင်တောက်နေသော ရေကန်ကိုကြည့်ရင်း အားပလိုအားပရ ပေးလိုက်၏။

“ဗိုလ်ကြီး... ကျွန်တော်တို့ ဘာကိုစောင့်နေတာလဲ။ ကျွန်တော် တို့ ရေကန်ထဲဆင်းပြီး ရေသွားသောက်ဖို့ လာခဲ့ကြတာ မတုတ် လား။”

တပ်သားဆလစ်ကာ၏ အမေးကို လေယာဉ်မှူးဘရစ်က တိုတိုတုတ်တုတ်ပင် ပြန်၍ဖြေလိုက်၏။

“ဒီနေ့ညတော့ ရေဆိုလို့ တစ်စက်မှ သောက်ရမှာမတုတ် ဘူးဆိုတာ စိတ်ချနေစမ်းကိုယ်လူ။ နောက်ထပ်စကားမပြောဘဲ အုန်းပင်ပေါ်မှာ အုန်းသီးနဲ့မတူတဲ့ အရာဝတ္ထုတွေကိုလဲလိုက်ပြီး ရှာ ကြည့်စမ်းပါဦး။”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်ထံမှ ကြားလိုက်ရသော စကားကို တပ် သားဆလစ်ကာက နီးစပ်ရာ ရဲဘော်များဆီသို့ လက်တို့၍ သတင်း

ပေးလိုက်၏။ ရဲဘော်အားလုံးပင် ‘ယနေ့ည ရေတစ်စက်မျှ မသောက်ရ’တူသော အမိန့်ကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသွားကြ၏။

တပ်သားဆလစ်ကာမှာ ရေဆာလောင်မွတ်သိပ်ရာတွင် သူများနည်းတူပင်ဖြစ်သော်လည်း စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ရာ၌ သူများနည်းတူမတုတ်ရကား လေယာဉ်မှူးဘရစ်၏ စကားကို ရုတ်တရက် မတော်လှန်နိုင်၍ ငြိမ်နေလိုက်ရသော်လည်း လရောင်အောက်တွင် ဘော်ငွေရောင်တောက်နေသော ကန်ရေပြင်ကို လက်ငင်းဒိဋ္ဌမြင်နေရသောအခါ မိမိစိတ်ကို ထိန်းချုပ်၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်လာလေသည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း အထက်အရာရှိဖြစ်သူ လေယာဉ်မှူးဘရစ်အား အသံတို ထိန်းနိုင်သမျှထိန်း၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်မိသည်။

“ဒီနေ့ည ရေတစ်ပေါက်မှ မသောက်ရဘူးဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဗိုလ်ကြီး။ တော...တိုမှာကြည့်စမ်း ကျွန်တော်တို့ မြင်နေရတာဟာ ရေပဲမတုတ်လား။ အနောက်တောင်လေက တဖြေးဖြေး သွေးနေတော့ ကန်ထဲမှာ လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးတွေတောင် တငွေးငွေးလှုပ်နေတာ မြင်ရတယ်မတုတ်လားဗိုလ်ကြီး။ ကျွန်တော်တို့ ဆင်းပြီးသောက်ရုံမက အားလုံးရေထဲမှာ မြုပ်ပြီးသေကုန်ရင်တောင် တောဒီကန်ကြီးက ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို လက်ခံနိုင်တဲ့ အကျယ်အဝန်းရှိပါတယ်။ ရေကန်ကို မြင်နေရပြီး ရေတစ်ပေါက်မှ ဒီနေ့ည မသောက်ရဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့လျှာတွေ တန်းလန်းထွက်ပြီး သေကုန်တော့မှာပဲဗိုလ်ကြီး”

တပ်သားဆလစ်ကာ၏ စကားကို လေယာဉ်မှူးဘရစ်က မကြားတန်ပြု၍ နေလိုက်သည်။ ဘော်ငွေရောင်ဆမ်းထားသော ကန်ရေပြင်မှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအချိန်မှစ၍ ရေဆို၍ တစ်ပေါက်မှ မသောက်ခဲ့ရသော လေယာဉ်မှူးဘရစ်နှင့် တပ်သားများအဖို့ အောင့်အည်းသည်းခံနိုင်ခဲ့လှသော အရာဝတ္ထုအဖြစ် တည်ရှိနေလေသည်။

ခံတပ်တောင်ကုန်းပေါ်တွင် စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာနှင့် အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဆေးပျူးကြီးဟလိုနီက ရေအသက် လေးရက် အထိခံသည်တူ ပြောခဲ့လင့်ကစား နှစ်ဆယ့်လေးနာရီကျော်ကျော် ပူလောင်တောက်ခြစ်လှသော နေပူထဲ၌နေခဲ့ရသည့် လေယာဉ်မှူး ဘရစ်တို့လူစုမှာ တောင်လေတသွေးသွေးတွင် လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေး များ ငွေး၍နေသောရေကို မြင်ရတိုင်း အံကြိတ်၍ နေမိကြရ၏။ ဤ အထဲတွင် တပ်သားဆလစ်ကာက လှိုင်းကြက်ခွပ်တငွေးငွေး ထနေ သော ရေကိုမြင်တိုင်း အငမ်းမရဖြစ်နေသောအခါ လူသားတစ်ဦးအနေ ဖြင့် ကရုဏာသက်မိသော်လည်း စစ်ရေးအရ တာဝန်ကင်းမဲ့လှသည် တူ လေယာဉ်မှူးဘရစ်က ယူဆလိုက်သည်။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် ကလေးသူငယ်တစ်ယောက်ပမာ တစာစာမြည်တမ်းနေသော တပ်သားဆလစ်ကာကို ဘေးသို့တွန်း၍ ထားလိုက်ပြီးနောက် တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်အား တီးတိုး မေးလိုက်၏။

“ဘာများမြင်သလဲ”

“ဟိုဘက်က အုန်းပင်တစ်ပင်ကိုကြည့်ရတာ သိပ်ပြီးမသင်္ကာ ဘူးဗိုလ်ကြီး။ အုန်းသီးတွေ ရှိသင့်တာထက် ပိုပြီးရှိနေတယ်လို့ ထင်တယ်”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက် လက်ညှိုးထိုး၍ပြသော အုန်းပင်ဆီသို့ တစ်ချက်မျှကြည့်လိုက်ပြီး လက်တစ်ကမ်းတွင်ရှိသော တပ်သားကလေးဟောက်စီတို့ လက်တို့ ၍ အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“တပ်သားတိုင်းကို သတင်းပို့လိုက်။ ကျုပ်ဆီက အမိန့်မရဘဲ ဘယ်သူမှ သေနတ်ကိုမသုံးရ။ ကျုပ်ဆီက အမိန့်ရပြီး သေနတ်ကို သုံးရင်လည်း ကျည်တပ်တစ်ခုကို အကျိုးရှိရှိသုံးနိုင်အောင် ကြိုးစား

ဇနီးမောင်နှံတို့ ချစ်ခင်တရားဖြင့် တစ်ချိန်တည်းမှာ ပစ်ပြားတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် နှုတ်ချင်း တပ်ဆုတ်ကြရမယ်။ ဒီကနေ့ပြီး ကိုက်တစ်ရာလောက်အကွာမှာ ကျုပ်တို့ ပြန်ပြီးရရမယ်။ နားလည်ရဲ့လား။”

တပ်သားတောက်စိက “ဟုတ်တဲ့ ခိုလ်ကြီး” တု ပြောလိုက်ပြီးနောက် မသင်္ကာသည့်လေသံဖြင့် ပြန်၍ပေးနေပြန်သည်။

“ဒီကနေ့ပြီး တပ်ဆုတ်ရမယ်ဟုတ်လားခိုလ်ကြီး ကျွန်တော်တို့ ဒီကိုချီတက်လာတာ ရန်သူကိုတိုက်ဖို့မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ အထင်ကတော့ ဟောဒီရန်သူ့ရေပေါက်ခခန်းကို ကျွန်တော်တို့က ဝင်ပြီးအပိုင်စီးဖို့ ချီတက်လာခဲ့ကြတာလို့ ထင်တာပဲခိုလ်ကြီး”

တပ်သားတောက်စိ၏ အမေးကို လေယာဉ်မှူးဘရစ်က ဆင်စေ့ရန်ရှောင်နည်းဖြင့် အဖြေပေးလိုက်၏။

“သေနတ်ဗျူဟာပြဿနာက ပိုပြီးကြီးကျယ်ပါတယ်ကွာ။ ဂျပန်ဗုဒ္ဓတွေက သူတို့ရဲ့ရေကန်ကို ကျုပ်တို့အပိုင်စီးချင်တယ်လို့ပဲ ထင်ပါစေ။ ကဲ...ရဲဘော်တောက်စိ ဆုတ်ကြစို့။ ဒီနေရာဟာ သေနတ်ဗျူဟာ နည်းနာတွေကို လက်ချာရိုက်နေဖို့ နေရာမဟုတ်ဘူး။”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် လက်ဆင့်ကမ်းလိုက်သော ဆုတ်မိန့်ကို တပ်ကြပ်ကြီးဘာလိကားထံသို့ ရောက်ချိန်အထိ စောင့်ဆိုင်း၍ နေလိုက်ပြီး အနီးရှိ တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်အား ရွဲတဲ့တဲ့အပြုဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ရဲ့ မီးပုံးပျံကြီးကိုလွှတ်ဖို့ အချိန်တော်ပြီ ထင်တယ်။ ကျုပ်တို့ တပ်ဆုတ်ဖို့အတွက် ရန်သူတွေမသိတဲ့ တောလမ်းကို မောင်ရင့် ဦးနှောက်ထဲမှာ မြေပုံဆွဲပြီးသား ဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တဲ့ခိုလ်ကြီး။ ရန်သူတွေ တစ်ခါမှ မြေပုံမရှိဘူးတဲ့ တောလမ်းကို ကျွန်တော် ချွာတွေ့ထားပါတယ်။ ဒီလမ်းကပြန်ပြီးဆုတ်ရင် ရန်သူတွေ ဘယ်လိုမှလိုက်မလာနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်ယုံတယ် ခိုလ်ကြီး”

တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်ခ်စကား ဆုံးလျှင်ဆုံးချင်း
တပ်သားဆလစ်ကာခ်အသံက ညောင်နာနာနှင့် ပြန်၍ပေါ်လာပြန်
သည်။

“သံခမောက်နဲ့ ရေတစ်ခါလောက် ခပ်ယူရရင် တော်ပါပြီ
ဗိုလ်ကြီး။ ဒီကနေပြီး ရေကန်ထဲကိုရောက်အောင် သုံးလှမ်းလောက်
ခုန်ဖို့ပဲ လိုပါတယ်ဗိုလ်ကြီး။ တကယ်လို့ ဒီကန်တစ်ဝိုက်မှာ ဂျပန်
တွေရှိသည့်တိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်ပြီးပစ်ဖို့ အချိန်ရမှာ
မတုတ်ပါဘူး။”

တပ်သားဆလစ်ကာခ် စောဒကတက်ချက်ကို လေယာဉ်မှူး
ဘရစ်က စိတ်အေးအေးဖြင့် ပြန်၍ပြောလိုက်၏။

“ဒီရေကန်တစ်ဝိုက်မှာ ရန်သူတွေရှိတယ်ဆိုတာ သိပ်ပြီး
သေချာတယ်။ ဒီကနေပြီးကြည့်တော့ ဘယ်ရန်သူမှမရှိသလို ထင်ရ
ပေမယ့် သစ်ပင်တိုင်းသစ်ပင်တိုင်းမှာ ပုံလျက်ထားတဲ့ ဂျပန်လက်
ဖြောင့်တပ်သားတွေရှိပယ်ဆိုတာ မင်းမယုံဘူးလား။ ကျုပ်ပြောတဲ့
စကားကို မောင်ရင်နားထောင်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့အားလုံး
ဘိုဂိုန်းဘီးလ်ကျွန်းကြီးကို ရောက်တဲ့အခါ ရေခဲစိမ်ဘီယာကို အေး
အေးဆေးဆေး စိမ်နဲ့သောက်ရမှာပဲ”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်၏ စကားကို တပ်သားဆလစ်ကာက
ခပ်မဆိတ် နားထောင်နေလိုက်၏။ သို့သော် သဘောတူ၍ နားထောင်
နေခြင်းကားမတုတ်။ ရေခဲစိမ်ဘီယာကို နောက်မှသောက်ရသည်
ထက် လတ်လတ်လောလော မြင်တွေ့နေရသော ကန်ရေကို သံ
ခမောက်ဖြင့် ကြိုး၍ကြိုး၍ သောက်ချင်စိတ်သာ တစ္စားတစ္စား ပေါ်
ပေါက်နေသည်။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် တောအုပ်အကြားမှနေ၍ ကန်
ရေပြင်ကို တစ်ချက်မျှ လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ဂျပန်စကားတတ်

သော ဆေးပျူးကြီးမာလိုနီကို အပါခေါ်ခဲ့ရလျှင်ကောင်းလေစွတု
နောင်တရနေမိသည်။

ရေကန်တစ်ဝိုက်တွင် အာသာဝတီ နွယ်နီနတ်ပန်းသီးကို
ဘီလူးကုမ္ဘာန်တို့ စောင့်ကြပ်နေဘိအလား သေနတ်ကိုယ်စီကိုင်၍
ရှိနေမည့် ရန်သူတပ်သားများကို လေယာဉ်မှူးဘရစ်က ရိုးရိုး
မျက်စိဖြင့် မမြင်သော်လည်း ဉာဏစက္ခုဖြင့် မြင်နေသည်။ သို့သော်
ရန်သူက တစ်ချက်မျှမလှုပ်ဘဲ လေယာဉ်မှူးဘရစ်နှင့် တပ်သားများ
ရေကန်ထဲသို့ဆင်းအလာကို ချက်ကောင်းယူ၍ စောင့်နေလေသော
အခါ လေယာဉ်မှူးဘရစ်က စစ်ဆင်နည်းပရိယာယ်ကို စ၍သုံးရ
တော့၏။

“မင်းတို့ရဲ့ဗိုလ်ချုပ် တိုဂျိုကို ငါတို့က မီးရတ်ပြီးစားမယ်။
ပျက်စိစွစောင်းနဲ့ သူတောင်းစားလိုအကောင်မျိုးလို့ ငါတို့က ထင်
တယ်။ မင်းတို့ရဲ့ ဗိုလ်ချုပ်တိုဂျိုကို မီးရတ်ပြီးစားရုံမက တိုဂျိုရဲ့
မိန်းမကိုလဲ ငါတို့အစိမ်းလိုက်စားပစ်မယ်။ တေ့...ဂျပန်ငပုတွေ မင်း
အပေ...ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မပြောဘဲနေတာလဲ”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က တစ်ဇက်မှ ရန်သူများမခံချင်အောင်
ကိုယ်ခန္ဓာတွင် ရှိသမျှအစိတ်အပိုင်းအားလုံးနှင့်နှိုင်း၍ ဆဲဆိုအော်တစ်
လိုက်သည်တိုင်အောင် တစ်ဇက်ရန်သူက တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။

ဤကဲ့သို့ ရန်သူဘက်မှ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်သည်ကို တပ်
သားဆလစ်ကာက အတုတ်ကြီးမှတ်ပြီး...

“ဒီရေကန်တစ်ဝိုက်မှာ ရန်သူဆိုလို့ တစ်ယောက်မှမရှိပါ
ဘူး။ ဆရာလေးကရက်ဒေါက် လမ်းမှာတွေ့ရင်း သုတ်သင်တဲ့ ရန်သူ
တာ ဒီရေကန်တစ်ဝိုက်မှာ တာဝန်ကျတဲ့ အစောင့်တပ်သားပဲဖြစ်ရ
မယ်။ ကဲ...ရဲဘော်တို့ ရန်သူမရှိတဲ့ရေကန်ကို အလကားသက်သက်
ငေးပြီးကြည့်နေမယ့်အစား ရေဆင်းပြီးသောက်ကြရအောင်။ ကျုပ်တို့

လျှာတွေကလည်း ရေမသောက်ရတာကြာလို့ ပါးစပ်အပြင်ဘက်ကို တစ်တောင်လောက်ထွက်နေပြီမဟုတ်လား”ဟု အော်ကြီးတစ်ကျယ် ပြောလိုက်၏။

“တေ့...ရဲဘော်...တိတ်တိတ်နေစမ်း”ဟု လေယာဉ်မှူး ဘရစ်က တပ်သားဆလစ်ကာကို အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး ဆုန်းပင်နှင့်ချုံ ပုတ်များအကြားတွင် နေရာအသင့်ယူထားပြီးဖြစ်နေမည် ထင်ရသော ရန်သူတပ်သားများကို မခံချင်အောင် စ,လိုက်၏။

“တေ့...မအေပေးတွေ့...မင်းတို့နှုမတွေ တစ်ညနှစ်အိလာ နဲ့ ရောင်းစားနေလို့ စကားပြန်ဖော်မရအောင် သွေးကြီးနေတာလား။ သတ္တိရှိရင် ထွက်ပြီးတိုက်စမ်းပါကွာ”ဟု လေယာဉ်မှူးဘရစ်က သွေး တိုးစမ်းလိုက်သည့်တိုင်အောင် ရေကန်တစ်ဝိုက်တွင် ရှိနေမည်ဖြစ်သော ရန်သူက နုကမ္မတိ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။

တပ်သားဆလစ်ကာသည် သွေးတိုးစမ်းနေသော လေယာဉ် မှူးဘရစ်ကို လှောင်ရယ်ရယ်လိုက်၏။ ထို့နောက် မည်သူကမျှ တားဆီးခြင်းငှာ မတတ်နိုင်မီ ရေကန်အစပ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေ သည်။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က တပ်သားဆလစ်ကာကို စိုးရိမ် တကြီး လှမ်း၍ခေါ်လိုက်ပါသေး၏။ သို့သော် ငွေ့ရောင်ဝင်းနေသော ရေ အလျင်ကို မြင်နေရသည့် တပ်သားဆလစ်ကာမှာ တပ်မှူး၏စကား ကိုပင် နားမဝင်နိုင်တော့ဘဲ ရေကန်အစပ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ ခေါင်းပေါ်မှ သံခမောက်ကိုချွတ်ကာ ကန်ထဲမှရေကို ကြိုး၍ ခပ်ယူလိုက်ပြီး တစ်ကျိုက်ကျိုက်မော့၍ သောက်နေလေသည်။

စမ်းရေပေါက်နှင့်ဆက်ထားသော ရေကန်တစ်ဝိုက်မှာ ပကတိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေ၏။ တပ်သားဆလစ်ကာ ပြောသည့် အတိုင်း ဤနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ရန်သူဆို၍ရှိမည်မတုတ်တု တပ် သားတိုင်းပင် တွေးစ,ပြုလာသည်။

၍ လဲကျသွားသည်။ လေယာဉ်မှူးဘရစ်က အနားတွင်တပ်လျက် ရှိသော တပ်ကြပ်ကလေးကရက်အိတ်က အဝါရောင်မီးပွင့်များ ထွက်လာသော အုန်းပင်တစ်ပင်ရှိရာသို့ လက်ညှိုးထိုး၍ပြလိုက်၏။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် ‘ပစ်...ပစ်’တု ပါးစပ်မှအော်၍ အမိန့်ပေးရင်း ရန်သူရှိရာ အုန်းပင်ထက်သို့ လက်ထဲတွင်ရှိသော တော်မီကို အတွဲလိုက်ဆွဲ၍ ပစ်နေလေသည်။

စောစောက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်တု ထင်မှတ်ရသော ရေကန်တစ်ဝိုက်တွင် ပစ်သံခတ်သံများဖြင့် သောသောညံ့၍ လာရုံမက ကန်ရေပြင်မှာလည်း ဘော်ငွေရောင်သမ်းနေရာမှ နိမြန်းသောအသွင်သို့ ပြောင်းလဲလာခဲ့ပေပြီ။

အဝါရောင်ပွင့်၍ထွက်လာသော အုန်းပင်ထက်မှ အုန်းသီးအတွဲလိုက် ပြုတ်ကျလာသကဲ့သို့ ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက် ရေကန်ထဲသို့ ထိုးကျလာသည်။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် လက်ထဲမှတော်မီကို အဆက်မပြတ် ဆွဲလိုက်ပြီးနောက် တပ်ကြပ်ကလေးကရက်အိတ်အား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“တပ်ပြန်ဆုတ်ရအောင် ဖောင်ရင်က ရှေ့ကချီနှင့်။ တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကားက နောက်ရံတပ်အဖြစ် ကျုပ်တို့ကို ကာပစ်၊ ပစ်ပြီး လိုက်လာလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ လူချင်းကွဲသွားရင် စောစောက ကျုပ်တို့ရုပ်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားတဲ့နေရာကို အရောက်လာခဲ့။ အဲဒီကနေပြီးမှ ကျုပ်တို့ ရည်မှန်းထားတဲ့ စခန်းကို ဆက်ပြီးချီတက်ကြရအောင်”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်၏ အမိန့်ကို နားမရှင်းသော တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကားက ထပ်၍ပေးလိုက်၏။

သံခမောက်ဖြင့် ရေကိုကြိုး၍ခပ်ကာ တစ်ကျိုက်ကျိုက်
သောက်နေသော ဆလစ်ကာကို မြင်တွေ့နေရသည့် တပ်သားကလေး
တောက်စိက ဝပ်၍နေရာမှ ထလိုက်၏။

“အကာအကွယ်ယူထားတဲ့နေရာက နောက်ထပ်ပြီး ထတဲ့
လူကို ကျွန်က ပစ်သတ်ရလိမ့်မယ်။ တေ့...ဆလစ်ကာ နောက်ကို
အမြန်ဆုံးပြန်လာစမ်း”

တပ်သားဆလစ်ကာ၏ စည်းကမ်းဖောက်မှုကြောင့် အမြေ
အနေကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ထိန်းရန်လိုလာပြီဟု ယူဆသော
လေယာဉ်မှူးဘရစ်က အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

သို့တိုင်အောင် ရေစပ်တွင်ဖူးထောက်လျက်ရှိသော တပ်သား
ဆလစ်ကာက သရော်တော်တော် ပြောင်ချော်ပြန်၍ ပြောနေသေး
သည်။

“ကိုယ့်လူတွေ ဘာများကြောက်နေသေးတာလဲ။ ရေကိုမြင်
လို့မှ ဆင်းပြီးမသောက်ရင် မောင်ရင်တို့လောက် ကြောက်တတ်တဲ့
လူ ဘယ်မှာရှိဦးမှာလဲ”

တပ်သားဆလစ်ကာသည် ကန်ထဲမှရေကို တဝတပြုသောက်
လိုက်ပြီးနောက် ပိပိလောက်သတ္တိမရှိသော ရဲဘော်များ သောက်သုံး
နိုင်ရန်အတွက် လက်ထဲတွင်ရှိသော သံခမောက်ဖြင့် ကန်ထဲမှ
ရေကိုခပ်ယူလိုက်ပြီး ကန်စပ်နှင့်မကွာလှသော အကာအကွယ်ရှိရာ
သို့ ပြန်၍ပြေးတက်ရန် နေရာမှထလိုက်သည်။

ဤအချိန်တွင်ပင် ကန်တစ်ဝက်ရှိ အုန်းပင်နှင့်တောအုပ်ရှိ
ရာမှ အဝီရောင်မီးပွင့်များ တလက်လက်ပွင့်ထွက်လာကာ စောစော
က လရောင်ပြာနေသော ရေကန်ကို သွေးချင်းချင်းနီသွားစေသည်။

တပ်သားဆလစ်ကာသည် ဒူးဆစ်မှ နားရွက်အထိ ထိမှန်
ထားသော ရန်သူ့ကျည်ဆံထိပ်ငူးများကြောင့် ကန်ထဲသို့ ခေါင်းစိုက်

“ရည်မှန်းထားတဲ့စခန်းဆိုတာ ဘယ်တာလဲခိုလ်ကြီး။ ရန်သူရဲ့ စခန်းပဲလား”

တပ်ကြပ်ကြီးဘလိတာ့၏ အမေးကို လေယာဉ်မှူးဘရစ်က အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြန်၍အဖြေပေးလိုက်၏။

“ရန်သူစခန်းကို ဝင်စီးမယ့်အစား ရန်သူ့ရွက်လှေကို ဖောင် ပိုင်စီးရရင် ပိုပြီးနေရာမကျဘူးလား”

အခန်း (၁၅)

မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းဆီ တဖြည်းဖြည်းမြင့်၍ တက်လာခဲ့သော လမင်းသည် ကောင်းကင်အလယ်သို့ပင် ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ပြာလဲ့သော ကောင်းကင်ကို ရွှန်းတင့်သော လမင်းက အသရေဆောင်၍ နေသလို တဗျတ်ဗျတ်လက်နေသော ကြယ်ကလေးများကလည်း စိန်ပွင့်ကလေးများကဲ့သို့ ကောင်းကင်အနှံ့တွင် အစီအရိသို့နေကြသည်။

“ကြယ်ပွင့်ကလေးတွေက နဂါးမျက်လုံးများနဲ့ မတူဘူးလား”

ဆိပ်ခံတံတားအစွန်ဘက်တွင် မတ်တပ်ရပ်နေသော တပ်သားတို့ကုမာရူးက ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။ သူ့အနီးတွင်ရှိသော တပ်သားအရိုကဏီက သေနတ်ကို ဆိပ်ခံတံတားလက်ရမ်းတွင် ထောက်၍ထားလိုက်ပြီး... “တူတာပေါ့ တိုကုမာရူးဆန်” ဟု ပြန်၍အဖြေပေးလိုက်၏။

တပ်သားနှစ်ယောက်က ကောင်းကင်မှ ကြယ်နှင့်လကိုကြည့်ရင်း မိမိတို့အိုးဆိပ်ကို ပြန်လည်တမ်းတနေမိစဉ် ဆိပ်ခံတံတားအစွန်ဘက်မှ ငှက်ဆိုးထိုးလိုက်သကဲ့သို့ အသံတစ်သံပေါ်လာသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဘာများမောကြည့်ပြီး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အပေးအဖြေ လုပ်နေရတာလဲ”

တပ်သားတို့ကုမာရူးသည် အနားသို့ရောက်ရှိလာသော တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ

“ဆရာ...ခုနက ဘာများပြောလိုက်သလဲ။ ကျွန်တော် မကြားလိုက်လို့ပါ” တု ဆင်ဝှေ့ရန်ရှောင် ပြောလိုက်လေသည်။

“မကြားလိုက်ဘူးဆိုတာက မင်းတို့ပေးနေကျ ဆင်ခြေပဲ မဟုတ်လား။ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ဒီညရွက်လှေစောင့်ဖို့ တာဝန်ချ ထားတယ်ဆိုတာ သတိရရဲ့လား။ လ,ကိုကြည့်ပြီး လွမ်းနေဖို့ မဟုတ်ဘူး”

နဂိုကပင် စိတ်တိုတတ်သော တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာမှာ လိုနေညအဖို့ ပို၍ကျွဲမြီးတိုနေမိသည်။ နေ့လယ်က စမ်းရေပေါက်နှင့် ဆက်နေသော ရေကန်ကို ရန်သူဝင်မစီးနိုင်အောင် အသေးစိတ် အစီအစဉ်များ မိမိကိုယ်တိုင် အားကျိုးမာန်တက် လုပ်ပေးပါလျက် စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုက်က မိမိအား ရွက်လှေကြီးကို တာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်ရန်သာ အမိန့်ပေးခဲ့သည်အတွက် မိမိအား စစ်ဗိုလ်ကလေးက သည်တစ်ကွက်တော့ ‘စား’သွားပြန်ပြီဟု အထင်ရောက်ကာ အလူးစိတ်တိုနေခြင်းဖြစ်၏။

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာသည် ရွက်လှေကြီးရှိရာသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး “ဘာများတွေ့ရသေးသလဲတော့” တု မေးလိုက်သည်။

“မကြာခင်ကလေးကတော့ ငါးမန်းတစ်ကောင်နဲ့တူတယ်လို့ ထင်ရတဲ့ ရေသတ္တဝါတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်ဆရာတာမူရာ။ ကျွန်တော်က ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရတဲ့ ငါးမန်းကို လှမ်းပြီးပစ်မယ်လို့ သေနတ်နဲ့ ချိန်တောင်ချိန်မိလိုက်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့်

ကျွန်တော်တို့မှာ ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေ ဘယ်လောက်ရှားပါးနေ တယ်ဆိုတာ ချွတ်ချင်းသတိရပြီး မပစ်ဘဲနေလိုက်ရတယ်ဆရာ”

တပ်သားအရိုကဝါက သတင်းပို့လိုက်၏။

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက မိမိအနိုင်ကျင့်ချင်တိုင်း ကျင့်နေ ကျ ဘုန်းကြီးလူထွက်အရိုကဝါ၏ သတင်းပို့ချက်ကို ကျေနပ်သွားပြီး နေင်းကိုညိတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဆိပ်ခံတံတားအစွန်သို့ လျှောက်သွား ပြီး မင်ကဲ့သို့ ပြာပိုင်းနေသော ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ငေး၍ကြည့်နေ လိုက်၏။

တောသူတောင်သားဘဝမှ စစ်သားဖြစ်လာခဲ့ရသော တပ်ကြပ် ကြီးတာမူရာမှာ ဆေးလိပ်သောက်နေကျ အကျင့်ကို မချောက်နိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။ သို့သော် ဆေးလိပ်နှင့်တူသည့်အရာတူ၍ တုတ်မီချောင်းတစ် ချောင်းမျှပင် မရှိသောအခါ ဆေးလိပ်ကိုလက်ကြားညှပ်နေကျ တာမူရာ ၏ လက်မှာ ဂဏာမငြိမ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။

‘ငါ့တာ ရွက်လှေကြီးကို ဒီညအဖို့ စောင့်ကြပ်တဲ့နေရာမှာ တာဝန်မှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရတဲ့သူပဲ။ ဘာမဟုတ်တဲ့ ရိုးရိုး တပ်သားနှစ်ယောက်နဲ့ စကားလက်ဆုံကျနေတာကတော့ ငါ့အဖို့ ဂုဏ်သရေနည်းသွားစေတယ်မဟုတ်လား။ ငါ့တာဝန်က အစောင့်ချ ထားတဲ့ တပ်သားနှစ်ယောက် ခိုးခိုးကြားကြားရှိ/မရှိ လှည့်ပြီးကြည့် နေဖို့ပဲ’

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ၏ အတွေးက မပြီးမပြတ်မီ တပ်သား တို့ကုမာရူးရောက်လာပြီး...

“စောစောကတော့ သေနတ်ပစ်သံတွေ ကြားတယ်ဆရာ။ ရေကန်ဘက်မှာ တာဝန်ကျတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ဘော်တွေများ အနှိပ် ခံနေရလားမသိဘူး” ဟု စကားစလိုက်၏။

“ခံရမယ့်အကောင်တွေက အမေရိကန်တွေပါကွာ”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက ပြန်၍အခြေပေးလိုက်ပြီး ရေကန်ဘက်တွင် တာဝန်ပေးခြင်းမရှိသော စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီကို ချီးမွမ်းသဘောမျိုးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တို့ ဗိုလ်လေးကူရိုကီက ရန်သူတွေ တန်းကနဲ ဝင်လာအောင် ရေကန်တစ်ဝိုက်မှာ ထောင်ချောက်ဆင်ထားတယ်။ ခံခြင်းခံရလို့ရှိရင် အမေရိကန်တွေ ခံရမှာပဲ။ မင်းကြားတဲ့ သေနတ်သံက တိုက်ပွဲတစ်ပွဲဖြစ်တဲ့ အသံမျိုးမဟုတ်ဘဲ ခဏတဖြုတ်လောက် ပစ်ကြခတ်ကြတဲ့ အသံမျိုးပဲ မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်တို့ဘက်က ရဲဘော်တွေ တစ်ယောက်မှ အထိအခိုက် အကျအဆုံး မရှိပါစေနဲ့”

တပ်သားအရိုကဝါက သူ့ဆန္ဒကို ဖော်ထုတ်၏။ ဘုန်းကြီးလူထွက်ဖြစ်သူ အရိုကဝါကမူ “စိတ်ကောင်းရှိတဲ့လူတိုင်း အထိအခိုက် အကျအဆုံး မရှိပါစေနဲ့”ဟု အထွန်တက်လိုက်၏။

ဘုန်းကြီးလူထွက် အရိုကဝါ၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသော တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက...

“အမေရိကန်တွေကို စိတ်ကောင်းရှိတဲ့လူတွေလို့ မင်းက ထင်နေလို့လား။ အမေရိကန်တွေမှာ စိတ်ကောင်းမရှိလို့ ဂျပန် တိုင်းပြည်တစ်ပြည်လုံးက အပုန်းကြီးပုန်းနေတယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား”ဟု ဧခါပါပြော၍ မေးလိုက်၏။

နဂါးမျက်စောင်း အကြောင်းမရွေးမှန်းကိုသိသော တပ်သားအရိုကဝါက သူ့စကားကိုသူ အချိန်မီ ပြန်၍ပြင်လိုက်၏။

“အမေရိကန်တွေဆိုတာ စိတ်ထားရော အပြုအမူရော အင်ပတန် ညစ်ပတ်စုတ်ပွဲတဲ့ကောင်တွေလို့ ကျွန်တော်ဦးလေးက ပြောစူး

တယ်။ နွားကလေးက နွားမကြီးနို့ကို ရို့နေတဲ့အချိန်မှာ နွားကလေးကို ဝယ်ပစ်လိုက်ပြီး နွားမကြီးဝင်ထဲကို လက်နှိုက်ပြီး နို့တွေကို ထုတ်ယူတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ အဲဒီလို ထုတ်ယူလို့ရရှိတဲ့ နို့ကို ပုတ်တဲ့နံ့တဲ့အထိထားပြီးမှ မြိန်ရေရှက်ရေ စားကြသေးတယ်တဲ့”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက တပ်သားအရိုကဝါပြောပြချက်ကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်နေစဉ် တပ်သားတို့ကုမာရူးက ကြားဝင်၍ သတင်းပို့လိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ တစ်ခုခုကြားလိုက်ရတယ်လို့ထင်တယ် ဆရာတာမူရာ။ ရုတ်တရက် ရေထဲပြီး ပွက်လိုက်သလိုပဲ”

“ငါးမန်းတစ်ကောင် ထပွက်လိုက်တာဖြစ်မှာပဲ”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက စကားအဆက်မဆုံးသေးသဖြင့် ပေါ့ပေါ့ဆဆလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“မနက်ကျတော့မှ ဒီငါးမန်းကောင်ကြီးကိုရှာပြီး ကျုပ်တို့အတွက် ရိက္ခာလုပ်ရမယ်။ ဒီငါးမန်းကောင်ကြီးကို ကျုပ်တို့က မသုတ်သင်ရင် ကျုပ်တို့ရဲ့ တံငါသည်ကြီးအိုကုရာတော့ ခြေထောက်တစ်ဖက် ပြတ်ဖို့ မြင်နေတယ်”

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ၏ စကားကို တပ်သားအရိုကဝါက ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဆရာတာမူရာ။ ဒီငါးမန်းကြီးက သူ့အစာကို လိုက်တပ်ရင်း ဗွမ်းကနဲ ရေပွက်ထသွားတာဖြစ်မှာပဲ”

တပ်သားအရိုကဝါသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဆိပ်ခံတံတားအစွန်သို့ လျှောက်၍သွားပြီး မင်ကဲ့သို့ မှောင်၍နေသော ရေပြင်ကို ခဏမျှစိုက်၍ ကြည့်နေလိုက်၏။ ပြီးမှ တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ ရပ်နေသောနေရာသို့ ပြန်၍လျှောက်လာခဲ့၏။ တပ်သားအရိုကဝါ၏ ခြေလှမ်း

များသည် မှန်မှန်လျှောက်လာနေရာမှ ရုတ်တရက်ရပ်သွားသည်ကို တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက သတိပြုမိလိုက်သည်။

“လှေကြီး...ရွက်လှေကြီး...ကြည့်ကြစမ်းပါဦး”

ထိတ်လန့်တကြား အော်တစ်လိုက်သော တပ်သားအရိုကဝါ၏ အသံကြောင့် ဆိပ်ခံတံတားကို ကျောပေး၍မှီနေသော တပ်ကြပ်ကြီး တာမူရာသည် ရွက်လှေကြီးရှိရာသို့ ငြုန်းကန် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

တုတ်ပါသည်။ ရွက်လှေကြီးသည် ကမ်းစပ်မှ တအိအိ ထွက်ခွာရုံမျှမက ရွက်များကိုပင် အသင့်စွင့်ပြီး ဖြစ်နေပေပြီ။

တွေးထင်ရန်ပင် မဝံ့မရဲသော အဖြစ်အပျက်က တကယ် ဖြစ်ပျက်၍လာသောအခါ ယနေ့ညအထို့ တာဝန်မှူးရာထူးကို ယူထားရသော တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာအထို့ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်နေမိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆိပ်ခံတံတားလက်ရမ်းကို တင်းတင်း ဆုပ်၍တိုင်ရင်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ရပ်နေမိသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာနှင့် တပ်သားတို့ကူမာရှူးတို့က တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာနေသော ရွက်လှေကြီးကို မှင်သက်မိသလို စိုက်၍ကြည့်နေမိချိန်တွင် ဘုန်းကြီးလူထွက်ဖြစ်သူတပ်သားအရိုကဝါက ဆိပ်ခံရေဆင်းတံတားအစွန်သို့ တတုန်ထိုးပြေးသွားပြီးနောက် ရေထဲသို့ ထိုးဆင်းကာ တရွေ့ရွေ့ကမ်းမှခွာနေသော ရွက်လှေကြီးရှိရာသို့ ကူးသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

တပ်သားအရိုကဝါက ကမ်းမှဆယ်ခြောက်ပေ၊ ဆယ်ခုနစ်ပေခန့်အကွာသို့ရောက်နေသော ရွက်လှေကြီးရှိရာသို့ အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် ကူးခတ်၍သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရေထဲမှ မဲမဲသတ္တဝါကြီး တစ်ကောင်က သူ့အား ဝမ်း၍ဝက်ထားလိုက်သည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း ထိုမဲမဲသတ္တဝါကြီးကို တပ်သားအရိကဝါက ပြန်၍စက်ထားရင်း ထိုသတ္တဝါကြီးကို သုတ်သင်လိုက်ရန် ကြိုးစား ရတော့၏။

ရွက်လှေကြီးပေါ်မှနေ၍ အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ပြောလိုက်သော အသံတစ်သံကို တပ်သားအရိကဝါက ကြားလိုက်ရ၏။ ဤသို့ကြား လိုက်ရခြင်းအားဖြင့် မိမိအား လမ်းတစ်ဝက်မှလာ၍ တင်းတင်း ကြပ်ကြပ် ဗက်လိုက်သူမှာ ရေသတ္တဝါတစ်ကောင်မဟုတ်ဘဲ အမေရိကန် ဘတ်တော်သားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး သိ လိုက်ရလေသည်။

ရေထဲတွင် တပ်သားအရိကဝါနှင့် မဲမဲသတ္တဝါကြီးတို့ လုံး ထွေးသတ်ပုတ်နေသည်ကိုကြည့်ရင်း ဖျောက်မီးခဲကိုင်မိသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသူကား တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာပင် ဖြစ်တော့သည်။ မိမိအား ယနေ့ညအဖို့ တာဝန်မှူးရာထူးကို အထူးပေးအပ်ထားကာမှ ဤကဲ့ သို့ ဖြစ်ပေါ်လာရခြင်းမှာ ခွင့်မလွှတ်နိုင်သော အပြစ်ပင်ဖြစ်တော့ သည်ဟု တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက သိနေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ရေထဲတွင် လူသားစားတတ်သော ငါးပန်း ကြီးတစ်ကောင်ရှိနေသည်ကို သိလျက်နှင့် ဆိပ်ခံတံတားပေါ်မှနေ၍ ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်မိ၏။

ရေထဲသို့ရောက်လာပြီးနောက် ခေါင်းမော့၍ကြည့်လိုက် သောအခါ၌ကား အရပ်သားအရိကဝါနှင့် စောစောက ရေသတ္တဝါကြီး တစ်ကောင်တုထင်ရသော တပွလီစစ်သားတို့သည် လှေနံကို အလှ အယက်ချိတ်ရင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရေမြှုပ်၍သတ်နိုင် အောင် ကြိုးစား၍နေကြောင်းကို သိလိုက်ရသည်။

ရွက်လှေကြီးပေါ်တွင် အခြားအမေရိကန်တပ်သားများရှိ နေကြောင်း သိလိုက်ရသော တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာသည် ကမ်းစပ်သို့

ပြန်၍တူးလာပြီး တပ်သားတို့ကုမာရူးအား ရွက်လှေကြီးရှိရာသို့ ပစ်ခတ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ကမ်းစပ်မှနေ၍ ပစ်လိုက်သော ကျည်ဆံထိပ်ဦးများကို ရွက်လှေကြီးပေါ်မှ အမေရိကန်များက အတွဲလိုက်ပစ်ခတ်လိုက်သော ကျည်ဆံထိပ်ဦးများဖြင့် လက်တုန်ပြန်ကြ၏။

စောစောက လှေနံကိုချိတ်ကာ လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေကြသော တပ်သားအရိကတီနှင့် ကပ္ပလီတပ်သားတို့မှာ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေပေပြီ။

တပ်ကြပ်ကြီးတာပူရာသည် ရေထဲသို့ ပြေးဆင်းသွားပြီး နောက် ပူပူနွေးနွေးပင် ရှိနေသေးသော တပ်သားအရိကတီ၏ အလောင်းကို ဆွဲယူလာ၏။ တပ်သားအရိကတီ၏ အလောင်းကို ခါးမှ နေ၍ခတ်ရင်း လိုက်ပါလာသော ကိုယ်ခန္ဓာက ကပ္ပလီအမျိုးသား၏ အလောင်းပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

တပ်ကြပ်ကြီးတာပူရာသည် ပူပူနွေးနွေးပင် ရှိနေသေးသော တပ်သားအရိကတီ၏ အလောင်းကို ပွေ့ပိုက်ရင်း ကမ်းပေါ်သို့ တက်လာခဲ့၏။ ထို့နောက် သဲပြင်ပေါ်တွင် ညင်ညင်သာသာကလေး ချထားလိုက်သည်။

တပ်သားတို့ကုမာရူးက တပ်သားအရိကတီ၏ အလောင်းကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ဗုဒ္ဓကျမ်းစာများကို ရွတ်ဖတ်လိုက်သည်။

“တိုကုမာရူးဆန်၊ မင်းက ကျမ်းစာရွတ်ပြီး ဆုတောင်းတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်တတ်တာပဲ”

တပ်ကြပ်ကြီးတာပူရာက မိမိနောက်သို့ လိုက်ပါမလာဘဲ ရေဆင်းတံတားပေါ်မှနေ၍ ဆုတောင်းဆုယူလုပ်နေသော တပ်သားတို့ကုမာရူးကို သရော်တော်တော် ပြောလိုက်၏။

“တုတ်ပါတယ် တာမူရာဆန်၊ တချို့လူတွေအတွက် ဆုတောင်း ဆုယူပြုတာမျိုးတာ ဒီခေတ်အထိ လိုလားအပ်တဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုဖြစ်နေပါ သေးတယ်”

တပ်သားတိုကုမ္ပဏီက ဓမ္မဆရာတစ်ဦး၏ လေသံမျိုးဖြင့် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်လေသည်။

၀၀၀

အခန်း (၁၆)

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လောက်ပဲကြိုးစားကြိုးစား ရွက်လှေ ကြီးကတော့ တစ်လက်မတောင် ရွေ့မှာမတုတ်ဘူးခိုလ်ကြီး”

တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကားသည် ပခုံးအထိနက်သော ရေထဲမှ ရွက်လှေကြီးကို တွန်းချရင်း လေယာဉ်မှူးဘရစ်အား ပြောလိုက်၏။

တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကားနည်းတူ လေယာဉ်မှူးဘရစ်မှာ လည်း ပခုံးလောက်နက်သော ရေထဲတွင် မတ်တပ်ရပ်ရင်း သောင် တင်နေသော ရွက်လှေကြီးကို တွန်းချလျက်ရှိသည်။ သို့သော် သဲ တိုက်နေသော ရွက်လှေကြီးက နည်းနည်းပျံ့မလှုပ်။

“နေထွက်လာပြီခိုလ်ကြီး” တု ရွက်လှေတုန်းပတ်ပေါ်တွင် ရှိသော တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်က ဆယ်ကြိမ်မြောက် သတိပေးစကား ပြောလိုက်ပြန်သည်။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က “ကျုပ်သိတယ်” တုပြောရင်း လေးလံလှသော မီးခံသေတ္တာတစ်ခုကိုပင် ကြွတက်လာနိုင်သော အင်အားဖြင့် သဲတိုက်နေသော ရွက်လှေကြီးကို သောင်ခုံပေါ်မှ တွန်းချရန် ကြိုးစားနေသည်။

လ,အထွက်နှင့် ရေအတက်မှာ အချိန်ချင်းကိုက်နေသည် အလျောက် ရန်သူဂျပန်တို့ အပန်းတကြီး လျှို့ဝှက်စွာ ဆောက်လုပ်ထားသော ရွက်လှေကြီးကို လထွက်သည် ဒီရေတက်ချိန်တွင် ဆိပ်ခံတံကားမှနေ၍ ခိုးထုတ်ရန် လေယာဉ်မှူးဘရစ်က ကြံစည်ခဲ့၏။

သို့သော် စမ်းရေပေါက်နှင့်ဆက်လျက်ရှိသော ရေကန်သို့ စွယ်ရောင်ပြ သွား၍တိုက်ခိုက်နေရသောကြောင့် ဂျပန်တို့ အမြတ်တန်း လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းစွာ ဆောက်လုပ်ထားသော ရွက်လှေကြီးကို ခိုးထုတ်ရန် နောက်ကျ၍နေခဲ့သည်။ ဤအထဲတွင် ရွက်လှေကြီးက စည်းခိုတစ်ခုပေါ်သို့ မပျော်လင်းဘဲ လေဖြင့်ရောက်သွားသောကြောင့် ပြန်ချ၍ မရနိုင်ဘဲဖြစ်နေရပြန်၏။

အကယ်၍ ဒီရေပြန်တက်လာမည်ဆိုလျှင် သောင်တင်နေသော ရွက်လှေကြီးကို အလွယ်တကူ တွန်း၍ချနိုင်မည်ဖြစ်၏။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်နှင့် တပ်ကြပ်ကြီးဘလီကားတို့အတွက် လက်ငင်းရင်ဆိုင်နေရသော ပြဿနာမှာ မိုးထိန်ထိန်လင်းပြီး အရှေ့ပျက်နာစာမှ နေဝန်းထွက်ပြုလာသော ပြဿနာပင်ဖြစ်သည်။

အကယ်၍သာ နေထွက်ရန် နောက်ထပ်တစ်နာရီခန့် ကြာဦးမည်ဆိုလျှင် ကြုံတွေ့နေရသော ပြဿနာကို လူအင်အားဖြင့် ဖြေရှင်းလိုက်နိုင်မည်ဖြစ်၏။ သို့သော် နောက်ကျခဲ့ပေပြီ။

စည်းခိုပေါ်တွင် သဲတိုက်၍ မလှုပ်နိုင်မရှားနိုင်ဖြစ်သော ရွက်လှေကြီးမှာ ပင်လယ်ထဲသို့ ထိုးထွက်နေသော သောင်တပ်နှင့် ဆယ့်ခြောက်ပေ၊ ဆယ့်ခုနစ်ပေခန့်သာ ကွာနေခြင်းဖြစ်၏။ ရန်သူပိုင်နက်ဖြစ်သော ပင်လယ်ကွေ့ကလေးထဲတွင် သောင်တင်နေမည့်အစား မိမိတို့ပိုင်နက်ဖြစ်သော ပင်လယ်ကမ်းစပ်တွင် ကျောက်ပေါ်၌ တင်၍ နေခြင်းက ပြဿနာကို ပို၍ဖြေရှင်းရလွယ်သည်ဟု လေယာဉ်မှူးဘရစ်က တွက်ဆမိသည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း သဲတိုက်နေသော ရွက်လှေကြီး

ကို မိမိပိုင်နက်အတွင်းသို့ရောက်အောင် လေယာဉ်မှူးဘရစ်က ကြိုးစားနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဤကဲ့သို့ ကြိုးစားနေစဉ်ပင် ရန်သူဘက်မှ တပ်သားတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာပြီး မိမိတို့ဘက်မှ ကပ္ပလီအမျိုးသားတပ်သားနှင့် လုံးထွေးသတ်ပုတ်ခဲ့ရသည်အထိ အခြေအနေ ဆိုးရွားခဲ့သည်မတုတ်ပါလား။

ဤအခြေအနေကြောင့်ပင် မိမိတို့ဘက်မှ တပ်သားနှစ်ဦးမှာ ရန်သူဘက်မှ ပစ်ခတ်လိုက်သော သေနတ်ထိမှန်ပြီး ရွက်လှေကုန်းပတ်ပေါ်တွင်ပင် ကျဆုံးခဲ့ကြရ၏။

သို့သော် လေယာဉ်မှူးဘရစ်က အားမလျော့သေးဘဲ ဒီရေတက်လာမည့်အချိန်နှင့် ခံတပ်တောင်ကုန်းပေါ်မှ စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာတို့လူစု ရောက်လာမည့်အခါကို မျှော်တလင့်လင့်ဖြင့် စောင့်နေမိသေးသည်။

သို့ရာတွင် မျှော်လင့်သည်အတိုင်း ဖြစ်မလာတတ်သော လောကဓမ္မတာအတိုင်း ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီနှင့် အစွဲသားများ ဆိပ်ခံတံတားရှိရာသို့ အလျင်ဦးအောင် ရောက်လာသည်ကို သတိပြုမိလိုက်၏။

ရေကန်ကို စွယ်ရောင်ပြု၍ တိုက်ခိုက်ခဲ့သော်လည်း အမေရိကန်တို့၏ အကြံအစည်မှာ ရွက်လှေကြီးကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် ခိုးထုတ်ရန်သာဖြစ်သည်ဟု တွက်ချက်မိခဲ့သော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် ဆိပ်ခံတံတားဘက်ဆီမှ ပစ်ခတ်သံများကို ကြားလျှင် ကြားချင်း စခန်းမှ ရမိရရာလူသူကိုစု၍ ရွက်လှေကြီးရှိရာသို့ ချီတက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ရန်သူက အမြတ်တန်းထားသော ကယ်တင်ရှင်အဖြစ် ယူဆထားသော ရွက်လှေကြီးကို ခိုးထုတ်ရာ၌ လွယ်ကူမည်မတုတ်သည်

ကို လေယာဉ်များဘရစ်က ကြိုတင်စဉ်းစားခဲ့မိသည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း
စွယ်ရောင်ပြ တိုက်ပွဲဖြစ်သော ရေကန်မှ တပ်ခေါက်၍ပြန်အလာတွင်
ထိခိုက်ဒဏ်ရာရခြင်းမရှိသော ရဲဘော်အချို့အား ကမ်းပေါ်တွင် အစောင့်
အဖြစ်ထားရှိခဲ့သည်။

ရွက်လှေကြီးဆိပ်ခံတံတားမှ တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာသွားသည်
ကို မြင်ရသည့်အချိန်မှစ၍ စတင်ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သော တိုက်ပွဲသည်
နေထွက်လာသည်နှင့်အမျှ ပို၍ပို၍ ကြီးမားလာ၏။

သားတစ်ယောက်ကို ကိုးလလွယ်၍ထားခဲ့ရသော မိခင်
တစ်ဦးပမာ ရွက်လှေကြီးပြီးပြောက်သည်အထိ နေ့စဉ်ရက်ဆက်
တကုတ်ကုတ် အလုပ်လုပ်လာခဲ့ရသော တပ်သားကျော်အန်ဒိုအဖို့
ရွက်လှေကြီးကို ရန်သူများက ခိုးထုတ်သွားပြီဟု ကြားလိုက်ရသော
အခါ ပဋာမြေလူးဖြစ်သွားမိသည်။ ပဋာကဲ့သို့ မျက်ရေတောက်တောက်
ကျမိသည်နှင့်အမျှ ဒေါသမီးကလည်း တတုန်းတုန်းထ၍ တောက်လာ
သည်။ ထို့ကြောင့် စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုက်နှင့် အဖွဲ့သားများ ဆိပ်ခံ
တံတားဆီသို့ ရောက်မလာမီ တပ်သားကျော်အန်ဒိုက ခါးတစ်ဝက်
လောက်နက်သည်အထိ ရေထဲသို့ ရောက်လာခဲ့၏။

ရွက်လှေကြီး၏ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ပေါ်ပေါက်လာနိုင်သော
ရန်သူကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်၍ကြည့်နေသူကား တပ်ကြပ်ကလေး
ကရက်ဒေါက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

တပ်သားကျော်အန်ဒိုသည် စည်းခုံအစသို့ဆင်း၍ ပေါက်နေ
သော ဆုန်းပင်များကို အကာအကွယ်ယူရင်း ခါးအထိနက်သော
ရေထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တပ်သားကျော်အန်ဒိုအဖို့ မိမိ
ရင်မှပွေးထုတ်လိုက်လိုက်ရသော သားကို သူ့ခိုးမားပြုများလက်တွင်
မရှုမလှ တွေ့မြင်နေရသကဲ့သို့ ခံစားနေမိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း
ရှေ့သို့တိုးနိုင်သမျှ တိုး၍လာခဲ့၏။ ဤအချိန်တွင် ရွက်လှေကုန်းပတ်

ပေါ်တွင်ရှိနေသော အမေရိကန်တပ်သားတစ်ယောက်က လှေခုံကို တားတစ်ချောင်းဖြင့် လက်ဆော့၍နေပြန်သည်။ ဤသို့သော အချင်း အရာကို တွေ့မြင်လိုက်ရသော တပ်သားကျော်အန်ဒီအို မိမိရင်၌ ဖြစ်သော သားကို ရန်သူတစ်ယောက်က တားဖြင့်ဆွဲ၍နေသည်ဟု ထင်မှတ်မိသည်။

ယခင်က စိတ်သဘောကောင်းလှသော အန်ဒီသည် ယခု အချိန်၌ ဒေါသယမ်းအိုးဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည့် စနက်တံကြီးတစ်ခုနှင့် တူနေသည်။ အရပ်ငါးပေနှစ်လက်မကျော်ကျော်သာရှိသော အန်ဒီ၏ အရပ်မှာ ပေသုံးရာအထိ မြင့်တက်လာသည်ဟု ထင်ရ၏။

တပ်သားကျော်အန်ဒီသည် ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်း ထွက်လျက် လှေခုံကို လက်ကမြင်းနေသော အမေရိကန်တပ်သားကို သတ်ရန် လှံစွပ်တပ်ထားသော ရိုင်ဇယ်ကိုချိန်လျက် ရှေ့သို့တိုး၍ တိုး၍သွားသည်။ သို့သွားရင်း တပ်သားကျော်အန်ဒီ သတိပြုမိလိုက်သောအရာကား မိမိရင်ဘတ်က ညှိတညှိသီသို့ ရန်သူကျည်ဆံထိပ်ပူးတစ်ခုက ပန်းပွင့်ကလေးတစ်ခုပမာ လာ၍ထိမှန်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒုတိယအကြိမ် လာ၍ထိမှန်လိုက်သော ပန်းပွင့်ကလေးမှာ ပထမအကြိမ်ထက် ပို၍ကြီးသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ရ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တပ်သားကျော်အန်ဒီက မိမိရင်၌ဖြစ်သော သားကို ခိုးယူလုယက်သွားသူများအား လှလှကြီးကလဲ့စားချေလိုက်မည်တူသော ဖာန်ဖြင့် ရှေ့သို့ဆက်၍တက်လိုက်၏။ တတိယအကြိမ်မြောက် ပွင့်ထွက်၍လာသော ပန်းပွင့်ကြီးတစ်ခုက တပ်သားကျော်အန်ဒီ၏ ရင်ဘတ်ကို ဖွင့်၍ခွဲလိုက်၏။

တပ်သားကျော်အန်ဒီသည် မိမိရင်၌ဖြစ်သော ရွက်လှေကြီးကို စိုက်၍စိုက်၍ ကြည့်နေရာမှ ရေထဲသို့ နစ်မြုပ်သွားရှာသည်။

ဤအချင်းအရာကို ကမ်းပေါ်တစ်နေရာမှ မြင်တွေ့လိုက်ရသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီအဖို့ သားပျောက်သော မိခင်ပမာ ဖြစ်ရရှာပြန်သည်။

တပ်သားကျော်အန်ဒိုသည် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း သစ်များကို စုဆောင်းကာ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း လက်နက်ကိရိယာများဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကူးကိုနှင့်တူသော ဤရွက်လှေကြီးကို နေပူပေရောင် မိုးရွာပေရောင် လုပ်အားပေး၍ တည်ဆောက်ခဲ့သူမတုတ်ပါလား။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက တပ်သားကျော်အန်ဒိုနှင့် ပတ်သက်၍ စေတသိက ဝေဒနာကို ခံစားနေရချိန်တွင် ကမ်းပေါ်၌ အမေရိကန်နှင့် ဂျပန်တပ်သားတို့၏ တိုက်ပွဲမှာ ပြင်းထန်လျက်ရှိနေလေသည်။

ညတာဝန်များအဖြစ် ရာထူးယူခဲ့ရသော တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာသည် ချီတက်လာသော အမေရိကန်စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ ခေါင်းဆောင်သည်အဖွဲ့ကို ခုခံပစ်ခတ်နေရာမှ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီထံသို့ ပြေးလာပြီး သတင်းပို့လိုက်၏။

“ဗိုလ်လေး...ဒီရေပြန်ပြီးတက်လာတဲ့အချိန် ရောက်လာပြီ။ အမေရိကန်တွေက ကျွန်တော်တို့ ရွက်လှေကြီးကို သဲခိုပေါ်က တွန်းပြီး ထုတ်သွားကြလိမ့်ပယ်”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် တစ်ချက်မျှ စဉ်းစားနေလိုက်ပြီး...

“ရွက်လှေကြီးတာ ကျုပ်တို့ကြီးစားပန်းစား တည်ဆောက်ခဲ့ရတဲ့ ပစ္စည်းပဲမတုတ်လား။ ဒီပစ္စည်းကို ရန်သူ့လက်ထဲ အရောက်တော့ မခံနိုင်ဘူး”တု တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်၏။

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာသည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီ၏ စကားကို ရုတ်တရက် နားမလည်နိုင်ဘဲ ရှိနေလေသည်။

ဇူပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် တွေဝေနေသော တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာအား မချိမြုံမြုံကြည်လိုက်ပြီးနောက် အနီးအနားတွင်ရှိသော အုန်းခက်အတောင်းများကို ရခိုင်သမ္မတရုံးပီးတုတ်တစ်ခုပြုလုပ်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ဇူပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာပေးအပ်သော မီးတုတ်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီးနောက် စည်းခုံရှိရာသို့ အုန်းပင်များကို အကာအကွယ်ယူကာ ပြေးဆင်းသွားသည်။ ထို့နောက် စည်းခုံပေါ်တွင်ပင် သဲတိုက်လျက်ရှိသော ရွက်လှေကြီးရှိရာသို့ မီးညှို့ထားသော မီးတုတ်ကို တအားပစ်၍တင်လိုက်၏။

သန္တာကျွန်းပေါ်မှာ ရမိရရာ မြက်များဖြင့် ရက်လုပ်ထားသော ရွက်လှေကြီးသည် ဇူပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီ ပစ်လွှတ်လိုက်သော မီးတုတ်ဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘဲ မြန်းကနဲ မီးထ၍ တောက်လာ၏။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်နှင့် တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်တို့က စွဲ၍လာသော မီးကို ပင်လယ်ရေဖြင့် ငြိမ်းသတ်ရန် ကြိုးစားကြပါသေး၏။ သို့သော် အချည်းနှီးပင်။

ရက်ရှည်လများ တည်ဆောက်ခဲ့ရသော လှေကြီးသည် တည်ဆောက်သူ တပ်သားအန်နီနှင့်အတူ ပင်လယ်ထဲတွင် ပျက်စီးခြင်းမလှ ပျက်စီးခဲ့ရလေပြီတကား။

အခန်း (၁၇)

ဝမ်းရေပေါက်နှင့်ဆက်နေသော ရေကန်တိုက်ပွဲ၊ ရန်သူစခန်းနှင့် မလှမ်းလှသော ရွက်လှေတိုက်ပွဲမျိုးကို တစ်ဝက်နှင့်တစ်ဝက် အပြန်အလှန်တိုက်နေကြမည်ဆိုလျှင် ကမ္ဘာ့ထောင့်အစွန်းသို့ ရောက်နေသည့် ဤသန္တာကျွန်းကလေးပေါ်မှ စစ်ပွဲမှာ ကမ္ဘာကြီးပျက်သွားတော့မှ ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်ရတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။

သို့သော် ကမ္ဘာမပျက်မချင်း တိုက်နေရမည့် ဤစစ်ပွဲကို ခေတ္တယာယီအားဖြင့် အတိုက်အခိုက်ရပ်စဲထားရန် မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက ပေါ်ပေါက်လာခဲ့၏။

အမေရိကန်တို့ဘက်မှ တပ်မှူးဖြစ်သူ လေယာဉ်မှူးဘရစ်ကိုယ်တိုင် ရန်သူနယ်မြေနှင့် မိမိတို့နယ်မြေအကြားတွင် 'ရေ'တွေ့လို တွေ့ငြား တင်းထောက်ထွက်ခဲ့သောနေ့ပင်တည်း။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်၏ တပ်သားများမှာ 'ရွက်လှေတိုက်ပွဲ' မှ ရရှိလာခဲ့သော ဆုန်းသီးအချို့ကြောင့်၎င်း၊ မုန်တိုင်းရာသီ၏ ရှေ့တော်ပြေးဖြစ်သော မိုးဦးကလေးရွာချလိုက်သည်ကို ရှိသမျှ သံပိုးသံခွက်များဖြင့် ခံထားခဲ့သောကြောင့်၎င်း၊ ရေပြဿနာကို ရက်ကလေးအတော်ကြာအောင် ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့ကြ၏။

သို့သော် နောက်ထပ်၌ မည်သည့်အချိန်တွင် မိုးရွာဦးမည် ကို မသိနိုင်သောကြောင့် လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် ကျောက်ဆောင် ကျောက်တောင်များအကြား၌ တင်၍ကျန်နေကောင်း ကျန်နေမည့် မိုးရေများကိုရှာရင်း တင်းထောက်ရန် ထိုနေ့ကတစ်ကိုယ်တည်း ထွက် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် ရန်သူ့နယ်မြေနှင့် မိမိနယ်မြေ အကြားရှိ ပင်လယ်ကမ်းခြေပေါ်သို့အရောက်တွင် ရှေ့သို့ခရီးဆက်ရန် အတွက် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို ရပ်၍အကဲခတ်လိုက်သည်။

ဤကဲ့သို့ အကဲခတ်ရင်း လေယာဉ်မှူးဘရစ်၏ မျက်စိအရံ သည် ကျောက်ဆောင်နှစ်ခုအကြားမှ ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုပေါ်သို့ စူးစိုက်ရောက်ရှိသွားသည်။

မြင်တွေ့လိုက်ရသောအရာကား သက်ရှိလူတစ်ယောက်ဖြစ် လျက် ရေထဲတွင် ခါးအထိဆင်းကာ လှံစွပ်တပ်ထားသော မှိုန်းတစ် ချောင်းကို ကိုင်ထားကြောင်း နောက်ထပ်သတိပြုမိလိုက်၏။ ဤလူကား တပ်ကြပ်ကလေးတရက်အိတ်နှင့်တွေ့ခဲ့သော ဂျပန်တပ်သားပင် ဖြစ် ရမည်တူ တွက်ဆလိုက်မိ၏။

လေယာဉ်မှူးဘရစ် ထင်သည့်အတိုင်း ရေထဲတွင် ခါးအထိ ဆင်းကာ လှံစွပ်တပ်ထားသော မှိုန်းတစ်ချောင်းဖြင့် ငါးရှာနေသူမှာ ဂျပန်တပ်သားဆိုတူရာပင် ဖြစ်လေသည်။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် လက်ထဲတွင်ကိုင်လာသော မိုင်လယ် ကို ကမ်းခြေဘက်သို့ မျက်နှာမူထားသော ဂျပန်တပ်သားဆိုတူရာ၏ ရင်ညွန့်တည်တည်ဆီသို့ ချိန်ထားလိုက်၏။

ဂျပန်တပ်သားဆိုတူရာကမူ သူ့အားရန်သူတစ်ယောက်က သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားသည်ကိုမသိဘဲ ရေထဲရှိ ငါးကိုသာ ငုံ့၍ အာရုံ စိုက်နေသည်။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် သေနတ်ခလုတ်ကို ဆွဲ၍ဖြုတ်
လိုက်တော့မည်တူ ပြုပြီးကာမှ ကွေးထားသော လက်ညှိုးကိုပြန်၍
ဆန့်ပစ်လိုက်၏။

ရန်သူပင်ဖြစ်လင့်တစား လက်နက်မဲ့သော လူတစ်ယောက်
ကို ဇီဝိန်ဖြုတ်ရန် လက်နှေးနေမိသည်။

‘ငါတာ ရန်သူဇုပန်တွေကို အရင်ကလဲ ဇီဝိန်ဖြုတ်ခဲ့ဖူးတာ
ပဲ မတုတ်လား။ ဒီရန်သူကျမှ ဘာဖြစ်လို့ လက်နှေးနေပါလိမ့်’

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ပြန်၍ပေးနေသည်။

‘အရင်က ငါ့ဇီဝိန်ဖြုတ်ခဲ့တဲ့ ရန်သူတွေမှာ လက်နက်အသင့်
ရှိနေတယ်။ ဒီရန်သူကတော့ လက်နက်မဲ့မတုတ်လား။ ငါတာ ဘယ်
တုန်းကမှ လက်နက်မဲ့ရန်သူကို ဇီဝိန်မမြွေခဲ့ဖူးဘူး’

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က မိမိကိုယ်ကို ပြန်အဖြေပေးနေမိ
ပြန်သည်။

‘မနီလာမြို့တော်က ငါ့ချစ်သူလိုရီတာ လက်နက်မဲ့ဖြစ်
လျက်နဲ့ ရန်သူဇုပန်တွေရဲ့ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်တာကို ခံခဲ့
ရတယ်။ နို့ပြီး လိုရီတာ မိန်းမသားတစ်ဦး မတုတ်လား’

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် ရေထဲမှ ဂျပန်တပ်သားအိုကူရာ
ကို မမြင်တော့ဘဲ မနီလာမြို့တော်တွင် ရန်သူဇုပန်တို့၏ လက်ချက်
ဖြင့် ပစ္စမလှ သေပွဲဝင်ခဲ့သော ချစ်သူလိုရီကိုသာ မြင်နေရ၏။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် လက်ထဲတွင် အသင့်ကိုင်ထား
သော ရိုင်ဖယ်ကို အနီးရှိ ကျောက်ဆောင်အစွန်းတွင် မှေး၍တင်ထား
လိုက်ပြီး မနီလာမြို့တော်မှ အခြစ်အပျက်ကိုသာ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ခု
လို တစ်တွက်ပြီးတစ်တွက် ဆက်၍တွေးနေမိ၏။ အမှန်ဆိုရလျှင်
လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် စစ်တည်းတူသော စုန်းမကြီး၏ ရက်စက်ပုံ
ကို မြင်နေခြင်းပင်တည်း။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် မည်မျှကြာအောင် စစ်တည်းတူသော စုန်းမကြီး၏ လက်ချက်ကို မြင်နေမိသည်မသိ၊ ရှေ့မှလှုပ်ရှားသံကြား၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အစွယ်စွေးစွေးနှင့် ငါးမန်းကြီးတစ်ကောင်က ဂျပန်တပ်သားအိုကူရာထံသို့ ချဉ်းကပ်လာကြောင်း တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ရေထဲရှိ ငါးကိုသာ အာရုံစူးစိုက်နေသော ဂျပန်တပ်သားအိုကူရာမှာ အနောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ငါးမန်းကြီးတစ်ကောင် ချဉ်းကပ်လာသည်ကို သတိမပြုနိုင်ဘဲ ရှိနေလေသည်။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် ကျောက်ဆောင်အစွန်းတွင် မှေး၍တင်ထားသော သေနတ်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ပါးစပ်ကလည်း “တေ့...ရဲဘော် ငါးကြီးတစ်ကောင် မင်းဆီလာနေပြီ” တုအော်ရင်း ကမ်းစပ်ရှိရာသို့ ပြေးထွက်လာခဲ့၏။

အင်္ဂလိပ်စကားသံကို အော်ကြီးတစ်ကျယ် ကြားလိုက်ရသော အိုကူရာက ကမ်းစပ်ဘက်သို့ ခေါင်းမော့၍ကြည့်မိသောအခါ သေနတ်ကို လက်တစ်ဖက်ကကိုင်ရင်း ပြေးဆင်းလာသော အမေရိကန်တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်နှင့် တွေ့ပြီး အပေးအယူတည်ခဲ့စူးသော ဂျပန်တပ်သားအိုကူရာသည် ယခင်က အမေရိကန်စစ်သားလို ယခုနောက်တစ်ယောက် ပေါက်လာပြန်ပြီဟုထင်ကာ ရေထဲမှနေ၍ ဦးခေါင်းညွတ်လျက် အရိုအသေပေးလိုက်၏။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် ဂျပန်တပ်သားအိုကူရာ၏ အမူအရာကို မကျေမနပ်ဖြင့် တောက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်ပြီး လက်ထဲတွင် အသင့်ကိုင်လာသော ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဒင်ကို ပခုံးတွင်ထောက်လိုက်ကာ ငါးမန်းကြီးရှိရာသို့ ချိန်၍ပစ်လိုက်၏။

ယခင်ကတွေ့ရူးသော အပေရိကန်စစ်သားနှင့်မတူဘဲ ယခု အပေရိကန်ကြီးက သေနတ်လှမ်း၍ ပစ်နေသည်ကို တွေ့ရသော အိုကူရာသည် ရေနက်ထဲသို့ ဆင်းပြေးမိသည်။ ဤကဲ့သို့ ရေနက်ထဲ သို့ တိုး၍ဆင်းပြေးမိခြင်းမှာ အိုကူရာအဖို့ ကံသိုးမိုးမှောင်ကျခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ကျားရွေတွင် မှောက်လျက်လဲနေသော အိုကူရာကို ကယ်တင် နိုင်ရန်အတွက် ပို၍ ချဉ်းကပ်လာသော ငါးမန်းကြီးကို လေယာဉ်မှူး ဘရစ်က ထပ်၍ပစ်လိုက်ပြန်၏။ သည်တော့မှပင် ဂျပန်တပ်သားအိုကူရာ က သူ့အမှားကိုသူသိပြီး ကမ်းပေါ်သို့ တက်ပြေးရန် ကြိုးစားလိုက် ပိ၏။

သို့သော် အချိန်နှောင်းခဲ့ပေပြီ။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်၏ လက်ချက်ဖြင့် ဒဏ်ရာရကာ ဖာန်ဝီ လျက်ရှိသော ငါးမန်းကြီးသည် ကမ်းပေါ်သို့ ပြေးတက်ရန်ကြိုးစားနေ သော အိုကူရာ၏ ပေါင်တစ်ခြမ်းကို ထက်လှသောသွားကြီးများဖြင့် ကိုက်၍ခွဲယူလိုက်၏။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် ဘာမှစဉ်းစားမနေနိုင်တော့ဘဲ ရေထဲသို့ ပြေးဆင်းသွားကာ လူသားစားရသဖြင့် ပို၍ရဲတင်းလာ သော ငါးမန်းကြီးကို ကျည်ကပ်ထဲတွင် ကျန်ရှိနေသော ကျည်ဆန် ခြောက်တောင်းကုန်သည်အထိ ဆက်၍ဆက်၍ ပစ်ခတ်လိုက်၏။

ဤကဲ့သို့ ပစ်ခတ်နေသည့်အတွင်း ငယ်သံပါအောင် တစ် အော်၍ ကမ်းပေါ်သို့ ပြေးတက်ရန် ကြိုးစားနေသည့် အိုကူရာအနီးသို့ နောက်ထပ်လူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ချက်ကောင်းကို ထိမှန်ခြင်းခံလိုက်ရသော ငါးမန်းကြီးသည် အချိန်ပြင်းစွာဖြင့် လူးလွန်လိုက်ပြီး ရေနက်ရာသို့ ဝုန်းကနဲ ထိုးဆင်း သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် မိမိ၏အနီးသို့ အခြားလူတစ်ယောက် တွဲ၍ရောက်လာသော ဂျပန်တပ်သားအိုကူရာကို လွတ်နေသော အခြားတစ်ဇက်မှဝင်၍ ဝေးကူရင်း ကမ်းစပ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့၏။

ကမ်းပေါ်သို့ရောက်လာပြီးနောက် ပေါင်တစ်ခြမ်းပြုတ်နေသော ဂျပန်တပ်သားအိုကူရာကို လေယာဉ်မှူးဘရစ်နှင့်အခြားတစ်ဇက်မှလူတို့က သဲပြင်ပေါ်တွင် အသာကလေး လှဲ၍ထားလိုက်ကြ၏။

လူနာကို သဲပြင်ပေါ်၌ချပြီးနောက် တစ်ဇက်မှတွဲလာသော လူ၏ မျက်နှာကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သောအခါ လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် အအံ့သြကြီး အံ့သြ၍သွားမိလေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဂျပန်တပ်သားအိုကူရာအား တစ်ဇက်မှ တွဲ၍လာသူမှာ ကြည့်ကင်းစခန်းမှ ပွန်ပြောင်းဖြင့်ထောက်လှမ်းရာတွင် ပကြာခဏတွေ့မြင်လိုက်ရသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကို ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကို၏ မျက်နှာကို ကြည့်နေရာမှ သောင်ပြင်ပေါ်တွင် ချထားသော မိမိကိုင်ရိုင်ဇယ်ကို မျက်လုံးကစားလိုက်၏။

ရိုင်ဇယ်သေနတ်က မိမိအနီးတွင်ရှိနေသော်လည်း တပ်ထားသော ကျည်ကပ်တွင် ကျည်ဆန်တစ်ကောင်မှမရှိသည်ကို လေယာဉ်မှူးဘရစ်က သိနှင့်ပြီးဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ပပျော်လင့်ဘဲ ကြုံတွေ့ရသောအခြေကို တစ်နည်းတစ်လို အာရုံလွဲပြောင်းသွားစေရန်အတွက် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကိုအား စကားစ၍ဆိုလိုက်၏။

“ခင်ဗျား အင်္ဂလိပ်စကား ပြောတတ်တယ်မတုတ်လား”

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ ပြောတတ်ပါတယ်”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကိက ဂျပန်သံဝဲဝဲဖြင့် အခြေပေး
လိုက်၏။

“ခင်ဗျားဆီက ဆေးအဖွဲ့ကို အမြန်ဆုံးခေါ်နိုင်ရင် အကောင်း
ဆုံးပဲ။ လူနာရဲ့အခြေအနေက သိပ်ပြီးကောင်းလှတာပတုတ်ဘူး”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က ဒုတိယအကြိမ်မြောက်စကားကို ဆို
လိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော်က ဆေးတပ်ဖွဲ့ကို သွားခေါ်နေတဲ့အချိန်မှာ
ခင်ဗျားက ခင်ဗျားလူတွေကိုခေါ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ဆေးတပ်အဖွဲ့ကို
ချုံ့ခိုတိုက်ဦးမလို့လား”

“ဆေးတပ်ဖွဲ့ကို ကျုပ်တို့ ဘယ်တော့မှ ချုံ့ခိုမတိုက်ဘူး။
ကဲ...တောဒီလူနာလဲ ခင်ဗျားတို့ စခန်းကို မြန်မြန်ရောက်နိုင်အောင်
ကျုပ်အကြံပေးမယ်။ ဒီလူနာကို ခင်ဗျားတို့စခန်းအရောက် ခေါ်ယူပြီး
တဲ့အချိန်အထိ ကျုပ်တို့က စစ်ရေးအရ ဘာမှမလုပ်ဘဲ စောင့်ကြည့်နေ
မယ်။ လူနာ ခင်ဗျားတို့စခန်းကို ရောက်ပြီးတဲ့နောက်တော့ စစ်ရေး
အရ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ကြတာပေါ့။ ဒီစကားကို ကျုပ်က တပ်မှူး
တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောပါတယ်”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်၏ စကားအဆုံးတွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်
ကလေးကူရိုကိက ဝမ်းသာသည့်လေသံဖြင့် ပြန်၍ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကိုယ်မှာ ဘာတံဆိပ်မှ တပ်မထားပေမယ့် ခင်ဗျား
ကို ကျုပ်အစကတည်းက တပ်မှူးတစ်ယောက်လို့ ကျွန်တော် ထင်ခဲ့
တယ်။ ဂျပန်ကေရာဇ်မင်းမြတ်ရဲ့ တပ်မတော်က စစ်ဗိုလ်ကလေး
ကူရိုကိပါပဲ”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကိက သူ့အမည်နှင့်ရာထူးကို ဖော်
ထုတ်ကာ စတင်ပိတ်ဆက်လိုက်သောကြောင့် လေယာဉ်မှူးဘရစ်
ကလည်း သူ့အမည်နှင့်ရာထူးကို ဖော်ထုတ်ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ကတော့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု တမ်းတက်တိုက်
 ခိုက်ရေးအတွဲက ခိုလ်ကြီးဒင်းနုစွာဘရစ်ပါပဲ။ ဒါထက် ကျုပ်တို့
 နှစ်ယောက်က ဒီမှာထိုင်ပြီး ပိတ်ဆက်စကားတွေ၊ ပိသားစုတတ်ပုံ
 တွေ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပေးနေကြရင်း အချိန်ဖြုန်းကြ
 တော့မှာလား။ ကျုပ်တို့နဲ့ ခင်ဈားတို့တာ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် စစ်
 ငြစ်နေတယ်ဆိုတာသိတယ်မတုတ်လား။ ကျုပ်က ခုလိုခင်ဈားနဲ့
 ထိုင်ပြီး စကားပြောနေတာဟာ ဘာအကြောင်းကြောင့်ရယ်လို့
 တောင် ကျုပ်တာကျုပ် မသိသေးဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီလူနာနဲ့ ပတ်သက်
 ပြီး ခင်ဈားလုပ်ချင်တာ လုပ်နိုင်အောင် ကျုပ်တစ်နာရီတိတိ အခွင့်
 ပေးလိုက်မယ်။ တစ်နာရီကြာပြီးတဲ့နောက်တော့ ကျုပ်တို့လုပ်ငန်း
 ကို ဆက်ပြီးလုပ်ရမှာပဲ”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် ဤစကားကိုဆိုရင်း နူးခေါင်း
 နှစ်ဖက်တွင် ပေနေသော သဲပျားကို လက်ဖြင့်ပွတ်ချလိုက်ကာ နူး
 ထောက်၍ ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်၏။ ပြီးမှ “ဆာရီနာရာ” ဟု နှုတ်
 ဆက်လိုက်၏။

လူနာဖြစ်သော တပ်သားဆိုကူနာအနီးတွင် နူးထောက်
 လျှက်ထိုင်နေသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးတူရီက တစ်စုံတစ်ရာ
 ကို ဆိုးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်အလား အမေရိကန်လေယာဉ်မှူးကို
 ကောက်ခါင်ကာ မေးခွန်းတစ်ခု မေးလိုက်လေသည်။

“ဗိုလ်ကြီးပြောလိုက်တဲ့ စကားထဲမှာ ဆေးတပ်ခွဲဆိုတဲ့
 စကားပါလာတာကို ကျွန်တော် သတိပြုမိပါတယ်။ ဗိုလ်ကြီးရဲ့ တပ်
 မှာ ဆေးမှူးရှိမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်က အဲဒီဆေးမှူးကို အပြန်ဆုံး
 ဒီနေရာကိုလွှတ်လိုက်ဖို့ တောင်းပန်ချင်ပါတယ်”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးတူရီက မေးမေးပြောပြော ပြော
 လိုက်သော စကားကို ပြန်၍အဖြေပေးလိုက်၏။

“ဒီနေရာကိုတော့ ကျုပ်တို့ဆေးပျူးကို မလွှတ်တော့ဘူး။ ခင်ဗျားတို့စခန်းထဲကိုပဲ လွှတ်လိုက်တော့မယ်။ အဲဒါကို ခင်ဗျား သဘောတူရဲ့လား။”

“သဘောမတူစရာ မရှိပါဘူးဗိုလ်ကြီး။ ဗိုလ်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော် တို့တာ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ သောင်ပြင်အလွတ်ခံရတဲ့ ခွေးတွေလိုဖြစ်နေ တယ်ဆိုတာ ဗိုလ်ကြီးအသိပဲမတုတ်လား။ ဗိုလ်ကြီးက ကျွန်တော့် ဘက်က ရဲဘော်တွေကို ဇီဝိန်ဖြုတ်ပစ်နိုင်သလို ကျွန်တော်ကလည်း ဗိုလ်ကြီးဘက်က တပ်သားတွေကို ဇီဝိန်ဖြုတ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အလမ်း တွေရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပါရင့်စစ်သားကြီးဖြစ်တဲ့ ဗိုလ်ကြီးဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဒီလိုအပြန်အလှန် သတ်နေကြရုံနဲ့ လိုရာ ခရီးကို ရောက်မှာမတုတ်ဘူးဆိုတာ သိမယ်ထင်တယ်။”

“သိသင့်သလောက်တော့ ကျုပ်လဲသိသားပဲ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ဘက်မှာ ဖြေရှင်းစရာ အခက်အခဲတွေရှိနေသလို ကျုပ်ဘက်မှာလဲ ပြဿနာပေါင်း သောင်းမြောက်ထောင်ရှိနေတယ်ဆိုတာ မေ့မလျော့ ပရဘူး။”

“အဖြင့် ကျွန်တော်တို့ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် အတိုက်အခိုက် ရပ်စဲထားဖို့ အကြံပေးပါရစေဗိုလ်ကြီး။ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ စားသောက် စရာဆိုလို့လဲ မရှိပါဘူး။ ဒါထက်အရေးကြီးတာက မုန်တိုင်းထန်တဲ့ ရာသီ ဒီကျွန်းပေါ်ကိုများ မကြာခင်ရောက်လာမယ်ဆိုတဲ့အချက်ပဲ။ မုန်တိုင်းထန်တဲ့အချိန်ရောက်ရင် ဒီကျွန်းပေါ်မှာ တစ်ခုထဲရှိတဲ့ သောက်ရေတန်ထဲကို ပင်လယ်ထဲက လှိုင်းတွေတိုးဝင်လာပြီး ခင်ဗျား တို့ရော ကျွန်တော်တို့ပါ သောက်သုံးရေ မရနိုင်တဲ့အဖြစ်ကို ရောက် လာလိမ့်မယ်။ ဒီလိုမဖြစ်ရအောင် ကျွန်တော်တို့က ရေတန် ပတ်ပတ် လည်ကို တာတမံကတုတ်တွေ ဆည်ဖို့ထားရလိမ့်မယ်။ ဒီလိုဆည်ဖို့ နိုင်အောင် တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် အတိုက်အခိုက်ရပ်စဲထားမှ ဖြစ်လိမ့် မယ် ဗိုလ်ကြီး။”

ဣပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီ ပြောလိုက်သော စကားကို လေယာဉ်မှူးဘရစ်က တစ်ချက်မျှစဉ်းစားလိုက်ပြီး... “ခင်ဗျားပြောတာကတော့ တုတ်ပါတယ်။ ဒီပေမယ့် ကျုပ်မှာ အတိုက်အခိုက် ရပ်စဲထားနိုင်တဲ့ အာဏာမရှိဘူး” တု အဖြေပေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားမှာ အာဏာမရှိသလို ကျွန်တော့်မှာလဲ အာဏာရှိတဲ့လူ မတုတ်ပါဘူး။ ဒီပေမယ့် ဒီကျွန်းပေါ်မှာရှိနေတဲ့ ဗိုလ်ကြီးရဲ့ အဖွဲ့သားတွေတာ အမှန်တကယ်တော့ တကယ့်ရန်သူတွေ မတုတ်ကြပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးပေါင်းရဲ့ ရန်သူကတော့ မုန်တိုင်းနဲ့ အတူ တက်လာမယ့် ဒီလှိုင်းတွေပါပဲ။ ဒီလှိုင်းတွေသာ ရေကန်ထဲကို ဝင်သွားမယ်ဆိုရင် ဒီကျွန်းပေါ်မှာ တစ်ခုထဲရှိတဲ့ သောက်ရေကန်မှာ ဆားငန်ရေတွေ ဝင်သွားလိမ့်မယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ဆားငန်ရေပူလင်းလေး တစ်ပုလင်းလောက် တစ်ခါထဲဝင်သွားတယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုဒုက္ခတွေ ပေါ်ပေါက်လာတတ်တယ်ဆိုတာ ဗိုလ်ကြီးလဲအသိပဲမတုတ်လား”

ဣပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီ၏ စကားကို လေယာဉ်မှူးဘရစ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ပြီးမှ ပီပီ၏ တကယ့်အခြေအနေကို ရန်သူဖြစ်သော ဣပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီ မရိပ်ပိစေရန် စကားတစ်ချို့ ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်တို့ခံတပ်တောင်ကုန်းကို ဘယ်လောက်ပဲ ကြာကြာဝိုင်းထားဝိုင်းထား ကျုပ်တို့အဖို့ကတော့ ရေရော ရိက္ခာရော ခဲယမ်းပီးကျောက်ရော အလုံအလောက်ရှိနေတယ်ဆိုတာ သတိပြုစေချင်ပါတယ်”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်၏ စကားကို ဣပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက မိုးသားစွာပင် ပြန်၍ချေပလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လိမ်ညာပြီးမနေကြရင် အကောင်းဆုံးပဲခိုလ်ကြီး။ ခိုလ်ကြီးရဲ့လေယာဉ် ထဲမှာ ရိုက္ခာတွေ၊ ရေတွေ ဘယ်လောက်ပဲပါပါ အဲဒီရိုက္ခာတွေ၊ ရေ တွေဟာ ခုချိန်အထိ မခံနိုင်ပါဘူး။ ခိုလ်ကြီးတို့အဖို့ အဆိုးဆုံး ပြဿနာကတော့ ရေပဲမဟုတ်လား။ သောက်စရာ ရေတစ်ပေါက်မှ မရှိတဲ့အဖြစ်ကို ရောက်လာသလို ကျွန်တော်တို့ကို ပစ်စရာ ကျည်ဆန် တစ်တောင်မှ မရှိတဲ့အဖြစ်ကိုလဲ ခိုလ်ကြီးတို့ ရောက်လာဦးမှာပဲ။ ကျွန်တော့်ဘက်ကလဲ ခိုလ်ကြီးတို့လို ကျည်ဆံတစ်တောင်မှ မကျန် တော့တဲ့ အခြေအနေကို ရောက်လာရတော့မယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တိရိစ္ဆာန်တွေလို လက် သည်းနဲ့ကုတ် ပါးစပ်နဲ့ကုတ်ပြီး တိုက်နေကြရဦးမှာလား”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက လက်တွေ့ဖြစ်ပေါ်လာနိုင် မည့် အခြေအနေကို တစ်ခုစီတစ်ခုစီ သုံးသပ်ဝေဖန်၍ တင်ပြလိုက် သောအခါ လေယာဉ်မှူးဘရစ်မှာ မည်ကဲ့သို့ ငြင်းချက်ထုတ်ရမည်ကို ပင် မတွေးတတ်ဘဲ ဖြစ်နေမိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း...

“ခင်ဗျားတွေးသလို ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ နိုင်ငံရေးခေါင်း ဆောင်ကြီးတွေက တွေးမိမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားရော ကျုပ်ရော ဒီကျွန်း ပေါ်ကို ရောက်လာနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး” တု ပြောလိုက်ရင်း ပေါင်တစ်ခြမ်းပြုတ်နေသော တပ်သားအိုတူရာအနီးတွင် ယခုတိုင် ဒူးထောက်လျက်ရှိနေသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီအား စုံစမ်း သည့်မျက်နှာဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ...

“ခင်ဗျားပြောသလို အတိုက်အခိုက်ရပ်စဲရေးလုပ်ဖို့ဆိုတာ လွယ်မယ်မထင်ဘူး။ ခင်ဗျားက အတိုက်အခိုက် ရပ်စဲရေးပဋိညာဉ် လုပ်မယ်လို့ အကြံပေးပေးမယ့် ခင်ဗျားကို ကျုပ်ဘယ်လိုအချက်ကို ထောက်ထားပြီး ယုံစားရမှာလဲ” တု မေးလိုက်သည်။

ဇူပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက တည်ငြိမ်အေးဆေးသော အမူအရာဖြင့် ပြန်၍အဖြေပေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ကို ဗိုလ်ကြီးက ယုံစားဖို့ခက်သလို ကျွန်တော် ကလည်း ဗိုလ်ကြီးကို ယုံစားဖို့မလွယ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဗိုလ်ကြီးကို ကျွန်တော် ယုံစားနိုင်တဲ့ အချက်တစ်ချက်ကိုတော့ မကြာခင်ကလေး ကပဲ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဒီအချက်တာ ဘာလဲဆိုတော့ လူသားတွေဟာ မိမိနဲ့ဇာတ်တူသားကို ဇာတ်မတူတဲ့သတ္တဝါ တစ်ကောင်ကောင်က ဇာတ်ဆီးသတ်ဖြတ်တာကို မလိုလားဘူးဆိုတဲ့ လူသားဆန်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ပဲ။ အဲဒီစိတ်ဓာတ်မျိုးသာမရှိရင် ဗိုလ်ကြီးဟာ ရန်သူဖြစ် တဲ့ ဇူပန်တစ်ယောက်ကို ဖာန်စီနေတဲ့ ငါးမန်းကြီးတစ်ကောင်ရဲ့ လက်ထဲက ဘာဖြစ်လို့ အသက်စွန့်ပြီးကယ်ခဲ့မှာလဲ။ ဒီအချက်ကို အဓိကထားပြီး ဗိုလ်ကြီးတို့ ကျွန်တော် ယုံစားပါတယ်”

ဇူပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီ၏ စကားမှာ အထောက်အထား အချက်အလက် ပြည့်စုံလှသည်။ ဇူပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးက မိမိအပေါ် တွင် ယုံစားမည်ဆိုက ယုံစားနိုင်လောက်သော အချက်ပင် ပဟုတ် ပါလား။

သို့သော် မိမိကမူ ဇူပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးအပေါ်တွင် မည် သည့်အကြောင်းအချက်ကို အဓိကထား၍ ယုံစားရပါမည်နည်း။ ထို့ကြောင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောချလိုက်သည်။

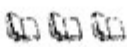
“ကျွန်ကတော့ ခင်ဗျားကို ယုံစားစရာ အချက်တစ်ချက်မှ မမြင်ဘူး”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်၏ စကားမဆုံးမီ ဇူပန်စစ်ဗိုလ်ကလေး ကူရိုကီက လေယာဉ်မှူးဘရစ်မမြင်နိုင်အောင် ဝှက်ထားသော ပစ္စတို ကို ရှိုင်းကြားထဲမှ ဆွဲထုတ်ပြီး ဘရစ်၏ ရင်ညွန့်တည့်တည့်ဆီသို့ ချိန်ထားလိုက်၏။

“ဗိုလ်ကြီးရဲ့ရှင်ဝယ်ထဲမှာ ကျည်ဆံတစ်တောင့်မှ မရှိဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ခုအချိန်မှာ ဗိုလ်ကြီးကို ကျွန်တော် သတ်မယ်ဆိုရင် ဗိုလ်ကြီးဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးမတုတ်လား။ ဒီလို သတ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးရှိရဲ့သားနဲ့ ဗိုလ်ကြီးကို ကျွန်တော်က မသတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်အပေါ်မှာ ယုံစားနိုင်တဲ့ အဓိကအချက် တစ်ချက်ပဲ မတုတ်လား”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးတူရိုကီ၏ စကားကို အချိန်အတော်ကြာအောင် တွေ့၍ စဉ်းစားနေမိသည်။ ပြီးမှ တစ်ခွန်းတည်းသော စကားကို ပြောလိုက်၏။

“အတိုက်အခိုက်ရပ်စဲရေး ပဋိညာဉ်စာချုပ်စည်းကမ်းကို ဗိုလ်ကလေးပဲ ရေးဆွဲပါဗိုလ်လေး”

အခန်း (၁၈)

ဤသို့ဖြင့် ယခင်က သွေးချောင်းတသွင်သွင်စီးနေသော သန္တာ
ကျွန်းကလေးပေါ်၌ ငြိမ်းချမ်းရေးရရှိလာခဲ့လေသည်။

သို့သော် အတိုက်အခိုက်ရပ်စဲရေးပဋိညာဉ်စာချုပ်ကို နှစ်ဦး
နှစ်ဖက် လက်ခံပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ချက်ချင်းလက်ငင်း ငြိမ်းချမ်း
ရေး ရခဲ့ခြင်းကားမတုတ်။

တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ခွဲတသံသယရှိနေသေးသည့်အလျောက်
တစ်ယောက်ခြေလှမ်းကို တစ်ယောက်က အကဲခတ်ကာ မည်သူက
စတင်၍ ပဋိညာဉ်စည်းကမ်းကို ဖောက်ဖျက်လေမည်လဲဟု တကြောင့်
ကြကြ ရှိနေခဲ့ရသော ကာလကလည်း နည်းလှသည်မတုတ်။

ဇျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကုရိုကီ၏ အတိုက်အခိုက်ရပ်စဲရေး
ပဋိညာဉ်ကို လေယာဉ်မှူးဘရစ်က ယုံစားပါသော်လည်း ဇျပန်စစ်ဗိုလ်
ကလေး၏ လက်အောက်မှ တပ်သားအချို့ကို မယုံစားဘဲအောင် ဖြစ်
နေမိသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဆေးမှူးကြီးမာလိုနီကို ဇျပန်တပ်စခန်း
ရှိရာသို့ ပထမဆုံး သွေးတိုးစမ်းသည့်အနေဖြင့် စေလွှတ်ခဲ့သည်။

ဆေးပျူးကြီးမာလိုနီကို ဆေးကိရိယာပစ္စည်းများပါသော လက်ဆွဲအိတ်နှင့်အတူ ဂျပန်တပ်စခန်းရှိရာသို့ လိုက်လံပို့ဆောင်သူ တား ကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံးအနှံ့ ပေါက်ရောက်ပြီးဖြစ်သော တပ်ကြပ် ကလေးကရက်ဒေါက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဆေးပျူးကြီးမာလိုနီသည် လက်ထဲတွင် ဆေးအိတ်ကြီး ကိုင် ထားရုံမှအပ လက်နက်ဆို၍ တစ်စုံတစ်ရာ ယူဆောင်သွားခြင်းမရှိ။ တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်ကသာ ဆေးပျူးကြီး၏ ကိုယ်ရံတော် အဖြစ် ရိုင်ဇယ်တစ်လက်ကို ကျောတွင်စလွယ်သိုင်း၍ ယူဆောင်သွား ခဲ့၏။

ဂျပန်စခန်းနှင့် တစ်ပိုင်ခန့်အကွာသို့အရောက်တွင် ဂျပန် ဘက်မှ တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာနှင့် တပ်သားနှစ်ယောက်က ဆေးပျူး ကြီးမာလိုနီကို လာရောက်ကြိုဆိုလျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရ၏။ တပ်ကြပ် ကြီးတာမူရာသည် သူ၏ စစ်ဗိုလ်ကလေးထံမှ အပေရိကန်ဆေးပျူး ကို ခေါ်ဆောင်ခဲ့ရမည်ဟူသော အမိန့်ကို ဦးထိပ်ထက်တွင် ရွက်ဆင် ထားသည့်အလျောက် ကိုယ်ရံတော်အဖြစ် လိုက်ပါလာသော တပ်ကြပ် ကလေးကရက်ဒေါက် ရောက်ရှိနေသည့်နေရာတွင်ပင် ကျွန်နေရစ်ခဲ့ရ မည်ဟု တောင်းဆိုလိုက်၏။

တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ၏ တောင်းဆိုချက်ကို ဆေးပျူးကြီး မာလိုနီက အလွယ်တကူပင် သဘောတူလိုက်၏။

“မောင်ရင်ဆီကို ပြန်လာသင့်တဲ့အချိန်အထိ ကျုပ်ရောက် မလာရင် ဆက်ပြီးစောင့်မနေနဲ့တော့”

ဆေးပျူးကြီးမာလိုနီက ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာ နောက် သို့ ထပ်ချပ်မကွာလိုက်သွားရင်း သမင်လည်ပြန်ကြည့်ကာ တပ်ကြပ် ကလေးကရက်ဒေါက်ကို ရွတ်နောက်နောက် ပြော၍သွားခဲ့၏။

တောထဲတောင်ထဲတွင် ရိုင်ဇယ်တစ်လက်နှင့် တစ်ယောက် ထီးထီး ကျွန်နေရစ်ခဲ့သော တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်က ဆေးပျူ ကြီးဟလိုနီ ရန်သူစခန်းမှ ပြန်ပွပြန်လာနိုင်ပါဦးမည်လားဟု ပူပင်နေ ပိသည်။ ဆေးပျူကြီးပြန်မလာသည်တိုင် သူ့လက်ထဲမှ ဆေးအိတ် ကလေး ပြန်၍ရောက်လာလျှင် တော်ပေသေးသည်ဟု တွေးနေပိလေ သည်။

တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက် စိုးရိမ်ပူပန်နေသကဲ့သို့ ကျွန်း တစ်စက်ရှိ ခံတပ်တောင်ကုန်းမှနေ၍ စိုးရိမ်ပူပန်နေသူမှာ တပ်မှူး ဖြစ်သူ လေယာဉ်မှူးဘရစ်ပင်ဖြစ်၏။

“ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ့တတ်တဲ့ ဂျပန်ပရိယာယ်စက်ဝိုင်းထဲ ငါ ကိုယ်တိုင် ခေါင်းလျှိုပြီး ဝင်နေမိရောသလား။ တကယ်လို့သာ ဂျပန် တွေက ဆေးပျူကြီးဟလိုနီကိုလဲ ပြန်မလွှတ်၊ သူနဲ့အတူပါသွားတဲ့ ဆေးအိတ်ကိုလည်း ပြန်မပို့ဘူးဆိုရင် ငါ့အဖို့တော့ စစ်ခုံရုံးမှာ တရားခံအဖြစ်နဲ့တက်ပြီး စစ်ခုံရုံးက ချပေးလိုက်တဲ့ ပစ်သတ်စေ ဆိုတဲ့အမိန့်ကို နာခံဖို့ပဲရှိတော့တယ်”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က ပြန်၍ရောက်ချိန်ထက် ကြန့်ကြာနေ သော ဆေးပျူကြီးဟလိုနီအတွက် ရတက်မအေးနိုင်အောင်ရှိနေစဉ် စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက မြေပူရာ ကင်းမှောင်းသကဲ့သို့ လုပ် နေပြန်သည်။

“စစ်ကို မကြေညာဘဲတိုက်ခဲ့တဲ့ ဂျပန်တွေက အတိုက်အခိုက် ရစ်စဲရေးပင်ညာဉ်စာချုပ်ကို ရိုသေလိုက်နာပါဦးမလား။ ကျွန်တော့်ကို မတိုင်ပင်ဘဲ ဗိုလ်ကြီးတစ်ဦးတည်းသဘောနဲ့ အတိုက်အခိုက်ရစ်စဲရေး လုပ်ခဲ့တာဟာ မတာအမှားကြီးလို့ပဲ ကျွန်တော် ယူဆတယ်”

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ၏ စောဒကတက်ချက်ကို လေ ယာဉ်မှူးဘရစ်က မချေမချက်နိုင်ဘဲရှိနေသည်။ နေ့လယ်တ ငါးမန်းကြီး အကိုက်ခံရသဖြင့် ပေါင်တစ်ခြမ်းပြုတ်သွားသော ဂျပန်

တပ်သားအိုကူရာနှင့် တိုက်ပွဲ၏ နိဒါန်းတွင် ခြေထောက်၌ ဒဏ်ရာရ ခဲ့သော တပ်ကြပ်ကလေးတီရန်ခိုကို ဆေးဝါးကုသပေးရန် သန့်စင် သော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် စေလွှတ်လိုက်သော ဆေးပျူးကြီး ဟလိုနီမှာ ကြာသင့်သည့်အချိန်ထက် ပို၍ကြန့်ကြာနေခဲ့ပြီ မတုတ်ပါလား။ လေယာဉ်ပျူးဘရစ်သည် သူခိုးမယား မငိုဝံ့ဆိုသကဲ့သို့ ဖြစ်နေရ ရှာလေသည်။

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက လေယာဉ်ပျူးဘရစ်၏ မျက် နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို စောင့်၍ကြည့်နေလိုက်ပြီး နောက်ထပ်မည်သို့မျှ စကားမဆိုတော့။ သို့သော် လေယာဉ်ပျူးဘရစ်နှင့် စစ်ဗိုလ်ကလေး ဘလယ်ယာတို့က စိတ်ထဲမှနေ၍ အချင်းချင်း စကားပြောနေကြ၏။

သွေးတိုးစမ်း၍ ပထမဆုံးလွှတ်လိုက်သော ဆေးပျူးကြီး ဟလိုနီသည် ညနေသုံးနာရီထိုးသည်အထိ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ ခြင်းမရှိ။

လေယာဉ်ပျူးဘရစ်က စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ စောဒက တက်သည့်အတိုင်း ရန်သူဘက်မှ စ၍သစ္စာဖောက်နေပြီဟု ယူဆ လိုက်မိသည်။ ဤအချိန်တွင်ပင် ခံတပ်အောက်ခြေစခန်းရှိ ကင်း စောင့်ရဲဘော်တစ်ဦးက တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ ဌာနချုပ်သို့ အော်၍ သတင်းပို့လိုက်၏။

“ဆေးပျူးကြီးဟလိုနီ ပြန်လာပြီ”

ခံတပ်တောင်ကုန်းပေါ်တွင် စိတ်အပျက်ကြီးပျက်နေသော တပ်ပျူးဘရစ်က လည်ပင်းတွင်သိုင်းထားသော မှန်ပြောင်းကို မျက်စိ အဆုံးတွင် တပ်၍ကြည့်လိုက်၏။

ဆေးပျူးကြီးဟလိုနီသည် ခံတပ်တောင်ခြေရင်းရှိရာသို့ ဦး ဆောင်၍ လာနေရုံမျှမက သူ၏နောက်ဖက်တွင်လည်း အထမ်းသမား လေး၊ ငါး၊ ခြောက်ယောက်ကို ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြောင်း တွေ့လိုက် ရ၏။

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက တောင်ကုန်းထက်ဆီမှ ပြေးဆင်းသွားပြီး “ဘာများစားစရာပါလာသလဲဗျို” တု ကလေးတစ်ယောက်ပမာ လှမ်း၍ပေးလိုက်၏။

“ဇူပန်တွေက ရေသွင်းပြီး စိုက်ထားတဲ့ ခြံထဲက မျောက်ဥတွေနဲ့ တင်းသီးတင်းရွက်တွေ ရလာခဲ့တယ် ဗိုလ်လေး”

ရိုင်ဇယ်ကို ပခုံးတွင်ထမ်းလာသော တပ်ကြပ်ကလေးကရက်အေးက လှမ်း၍သတင်းပို့လိုက်၏။ သည်တော့မှပင် တပ်ပျားအပြစ်တာဝန်ယူထားသော လေယာဉ်ပျားဘရစ်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ခံတပ်တောင်ခြေရင်းရှိရာသို့ ပြေးဆင်း၍ လာနိုင်တော့သည်။

အထမ်းသမားလေးယောက်ကို ခေါင်းဆောင်လာသော တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာသည် ဇူပန်တပ်သားနှစ်ယောက် ပခုံးချင်းလျှို၍ သယ်ပိုးယူဆောင်လာခဲ့သော မျောက်ဥနှင့် တင်းသီးတင်းရွက်များကို တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကား လက်ထဲသို့အပ်လိုက်၏။

သို့ရာတွင် မျောက်ဥနှင့် တင်းသီးတင်းရွက်များ ထည့်လာသော တောင်းများကို ယူရ/ပရ ဇူပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက တိတိကျကျ အမိန့်ပေးလိုက်သောကြောင့် အပေရီတန်ခံတပ် တောင်ကုန်းအပြင်ဘက်တွင် ကျောက်ရုပ်ကြီးလို မတ်တပ်ရပ်၍ စောင့်ဆိုင်းရင်း တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကား ပြန်ပေးမည် တောင်းများကို မျှော်၍နေမိသည်။

သို့သော် မြင်းတောင်းများ ပြန်၍ရောက်လာသင့်သည်ထက် ပို၍ကြာလာသောအခါ တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာသည် သူ၏ အထမ်းသမားရဲဘော်များကိုပင် ပစောင့်တော့ဘဲ ရှေ့မှဆောင်အောင်၍ ထွက်သွားသည်ကို စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

ဤအချိန်မှစ၍ တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာမှာ အမေရိကန်တပ်
 သားတိုင်း အပုန်းစားလုံးကြီး ငြစ်လာခဲ့ရ၏။ ဂျပန်တပ်သားတိုင်းက
 ဆေးပျူးကြီးမာလိုနီကို မိမိတို့ရဲဘော်ရဲဘက်များဖြစ်သော တီရန်နို
 ဆန်နှင့် အိုကူရာဆန်တို့၏ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ပေးခဲ့သည်
 အတွက် ကျေးဇူးတင်၍ပဆုံးဖြစ်နေခဲ့သော အမေရိကန်ဆေးပျူးကြီး
 မာလိုနီအား သူလျှိုကြီးအဖြစ် စွပ်စွဲလျက်ရှိနေသည်။

ဂျပန်တပ်သားအိုကူရာနှင့် တီရန်နိုတို့အား ဆေးကုရာမှ
 ပြန်လာသော မာလိုနီကို လေယာဉ်မှူးဘရစ်က ရန်သူစခန်းနှင့်
 ပတ်သက်၍ ပေးပြန်လို့ရင်း ကျေနပ်စွယ်မရှိသော အဖြေကိုသာ
 ရခဲ့သည်။ 'တစ်ပိုကရိုက်'၏ သစ္စာကိုခံယူသော ဆေးပျူးတစ်
 ယောက်ပီပီ ဆေးပျူးမာလိုနီက ရန်သူစခန်းအခြေအနေကို ပြောပြရန်
 ငြင်းဆန်ခဲ့၏။ အရက်ကို ရာဝင်အိုးနှင့် အပြည့်သောက်သူဖြစ်သော်
 လည်း တစ်ပိုကရိုက်၏ သစ္စာကိုမူ ခြင်တစ်သောက်မျှ သစ္စာဖောက်
 သူ မဟုတ်ပါတကား။

တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အတိုက်အခိုက်ရပ်စဲရေးပဋိညာဉ်စာချုပ်
 ချုပ်ဆိုထားသော်လည်း အခန်းတစ်ခုထဲတွင်ရှိနေသော ကြောင်နှစ်ကောင်
 ကဲ့သို့ တစ်ဦး၏အလစ်ကိုတစ်ဦး စောင့်ကြည့်လျက်ရှိသော လေယာဉ်မှူး
 ဘရစ်နှင့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုက်တို့က ဤအတိုင်းဆက်၍
 စခန်းသွားနေပည်ဆိုလျှင် ပေါ်ပေါက်လာမည် ပြဿနာကို ပြိုင်တူ
 လိုပင် တွေးမိကြ၏။

သို့ဖြစ်၍လည်း အတိုက်အခိုက်ရပ်စဲရေးပဋိညာဉ်စာချုပ်ကို
 လက်မှတ်ထိုးပြီးနောက် ရက်များမကြာမီပင် ပူးတွဲကြေညာချက်
 တစ်စောင် ထွက်လာခဲ့သည်။

ဤကြေညာချက်ကား အမေရိကန်နှင့် ဂျပန်တပ်သားများ
 ပူးပေါင်း၍ ကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံးတွင် တစ်ခုတည်းသာရှိသော
 သောက်ရေကန်ကို တာတမံဆည်ဖို့ရမည်ဟူသော အမိန့်ပင်တည်း။

ကြေညာချက်ထွက်လာပြီးနောက် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် လုပ်အားပြိုင်၍ ပေးကြပုံမှာ မော်ကွန်းပင် ထိုးလောက်ပါပေသည်။

ဂျပန်ဘက်မှ လုပ်အားပေးသူများကို တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာက ခေါင်းဆောင်သလို အမေရိကန်ဘက်မှ လုပ်အားပေးသူများကို တပ်ကြပ်ကြီးဘလိကားက ခေါင်းဆောင်နေသည်။ ဤကဲ့သို့ လုပ်အားပေးရာတွင် အမေရိကန်ဘက်မှ ချွင်းချက်ထားခဲ့သူတစ်ယောက်က ရေဒီယိုအော်ပရေတာကလေးပင် ဖြစ်၏။

ရိုးသားလှသော ဂျပန်တံငါသည် ဒိုကူရာကို အကြောင်းပြုလျက် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အတိုက်အခိုက်ရပ်စဲရေးပဋိညာဉ်စာချုပ်ကို ရင်ဝယ်ပိုက်ထားခဲ့သော လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းနှင့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီက စစ်သည်တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မိတ်ဆွေရင်းချာပမာ ပူးပေါင်းစည်းရုံးလျက် တစ်ခုတည်းသော သောက်ရေတန်ကို ဆားငန်ရေများ မဝင်ရအောင် တာတမံဆည်ဖို့ရေးလုပ်ငန်းတွင် တက်နိုင်သမျှ သူ့ထက်ငါ ဦးဆောင်လုပ်အားပေးနေကြသည် အမေရိကန်နှင့် ဂျပန်တပ်သားများကိုကြည်ရင်း ပီတိဖြာ၍ နေမိပြန်၏။

သို့ရာတွင် အမေရိကန်နှင့် ဂျပန်တပ်သားတို့၏ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုကို၎င်း၊ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီနှင့် အမေရိကန်တပ်မှူးဗိုလ်ကြီးဘရစ်တို့၏ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နားလည်မှုကို၎င်း၊ အစိတ်စိတ်အမြွှာအမြွှာဖြစ်အောင် ဖြိုခွဲလိုက်သော တရားခံတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေသည်။ ထိုတရားခံကား စစ်တည်းဟူသော စုန်းမကြီးပင်တည်း။

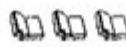
ဤစုန်းမကြီးသည် ရေဒီယိုအော်ပရေတာကလေးကို ပူးဝင်ကာ ချစ်ကြည်ရင်းနှီးမှုရှိနေသော အမေရိကန်နှင့် ဂျပန်တပ်သားများကို သွေးချောင်းစီးစေခဲ့၏။

တစ်ကျွန်းလုံးတွင် တစ်ခုတည်းတည်ရှိသည့် သောက်ရေတန်ကို အပေရိတန်နှင့် ဂျပန်တပ်သားများက တာတမံကတုတ်များ ဆည်ပို့ပြီးနောက် အောင်ပွဲအဖြစ် ဘော်လီဘောကစားပွဲ ကျင်းပနေသည့် အချိန် ပင်လယ်ကမ်းစပ်သို့ မျက်နှာမူထားသော အပေရိတန် ခံတပ်စခန်းမှ ရေဒီယိုအော်ပရေတာကဲလားသည် အခြေခံစခန်းနှင့် ရေဒီယိုအဆက်အသွယ် ရရှိခဲ့လေသည်။

အပေရိတန်နှင့် ဂျပန်တို့၏ ဘော်လီဘောပြိုင်ပွဲကို ယှဉ်တွဲ၍ နှစ်ယောက်အတူကြည့်နေသော လေယာဉ်မှူးဘရစ်နှင့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီထံသို့ မထင်ရှားသော ဆက်သားတစ်ဦး ရောက်ရှိလာလေသည်။ ဆက်သားဖြစ်သူသည် လေယာဉ်မှူးဘရစ်နှင့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီတို့အား အလေးပြုပြီးနောက် ရေဒီယိုအော်ပရေတာကဲလားထံမှ လျှို့ဝှက်စကားဖြင့် ရေးသားလိုက်သော စာရွက်ကလေးတစ်ရွက်ကို လေယာဉ်မှူးဘရစ်၏ လက်ထဲသို့ ပေးလိုက်၏။

ဤသို့ ပေးအပ်လိုက်သည့်အချိန်တွင် စစ်တည်းတူသော စုန်းမကြီး၏ အော်သံက ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်းလုံးကို ဇုံလွှမ်းသွားသည်တူ ထင်လိုက်ရလေသည်။

အတိုက်အခိုက်ရပ်စဲရေးပဋိညာဉ်စာချုပ်ဖြင့် ငြိမ်းချမ်းရေးရခဲ့သော သန္တာကျွန်းကလေးပေါ်တွင် စစ်တည်းတူသော စုန်းမကြီးက သေကြေပျက်စီးခြင်းတူသော ထာဘီကို အလံအဖြစ် လွှင့်ထူလိုက်လေပြီတကား။

အခန်း (၁၉)

လရောင်က ယောင်မှား၍မှ ထွက်မလာသော လဆုတ်ရက်
ဖြစ်သည်။ ဤလဆုတ်ရက်၏ ညအမှောင်ကို အကာအကွယ်ယူကာ
အမေရိကန်ဇာတ်သဘောတစ်စင်းက လေယာဉ်မှူးဘရစ်တို့ သောင်
တင်နေသော ကျွန်းရှိရာသို့ ငြည်းညှင်းစွာ ချဉ်းကပ်၍ လာနေသည်။

တောင်ကုန်းထိပ်ပေါ်ရှိ ကတုတ်ကျင်းအတွင်းမှ ရေဒီယို
အော်ပရေတာကလားက ချဉ်းကပ်လာသော အမေရိကန်ဇာတ်
သဘောကို အဆက်မပြတ် သတင်းပို့နေ၏။

အမေရိကန်ဇာတ်သဘောပေါ်မှ တပ်သားများသည် မျက်နှာ
ကို အိုးမဲလူးလျက် အသက်ကယ်လေ့များဖြင့် ကမ်းခြေပေါ်သို့
တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် တက်နေကြ၏။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်နှင့် စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာတို့က
ပိပိတို့၏ အပြုအမူကို လုံခြုံလှပြီဟု ထင်နေသော်လည်း ကြည့်ကင်း
စခန်းတွင် တာဝန်ကျနေသော ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးတာမူရာတ
အတိုက်အခိုက်ရပ်စဲရေး စာချုပ်ချုပ်ဆိုထားသော အမေရိကန်၏
စည်းကမ်းဇောက်မှုကို အထင်းသား ပြင်နေရ၏။ သို့ဖြစ်၍လည်း

ကဲအတွင်းတွင် မှတ်တမ်းရေးနေသော စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီထံသို့ ဆက်သားတစ်ယောက်လွှတ်ကာ အမေရိကန်ဘက်တွင် ကယ်ဆယ်ရေး စစ်သင်္ဘောတစ်စင်းရောက်လာကြောင်း သတင်းပို့ခိုင်းလိုက်၏။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် ရှိသမျှရှိကွာနှင့်တကွ တပ်သားအားလုံးကို ရေကန်နောက်ဖက်ရှိ တောင်ကုန်းရှိရာသို့ ချက်ချင်းပြောင်းရွှေ့နေရာယူရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်ရှိရာ ခံတပ်စခန်းသို့ ရောက်ရှိလာသော စစ်ဗိုလ်က ကျွန်းပေါ်တွင်ရှိနေသော ဂျပန်များကို အပြီးအပိုင် သုတ်သင်ရမည်ဟု ဌာနချုပ်က အမိန့်ပေးလိုက်ကြောင်း သတင်းပို့လိုက်၏။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် ဖျက်သင်္ဘောဖြင့် ရောက်ရှိလာသော ဗိုလ်ကြီးအဆင့်အတန်းရှိ မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်ကို မခန့်လေးစားသည့် အမူအရာဖြင့် ကြည်လိုက်ပြီးနောက်...

“ကျုပ်ပြဿနာကို ကျုပ်ပဲ ဖြေရှင်းပါရစေ” ဟု တောင်းပန်သလိုလိုနှင့် အခွင့်အရေးယူ၍ ပြောလိုက်၏။

ပြီးမှ ရေဒီယိုအော်ပရေတာကလေးမှတစ်ဆင့် ဌာနချုပ်သို့ အစီရင်ခံလိုသော သတင်းများကို ရေးပေးလိုက်၏။

‘ဂျပန်တပ်မှူး ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည် လက်နက်ချရန် အချိန်ပေးပါ’

လေယာဉ်မှူးဘရစ်၏ ဌာနချုပ်သို့ အစီရင်ခံချက်ကို လူသားမဆန်သော လက်အောက်အရာရှိများက ပြန်၍ အဖြေပေးလိုက်၏။

‘ရန်သူ့စခန်းကို တတ်နိုင်သမျှ စောစောဝင်သိမ်းပါ’

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် မိမိလက်ထံသို့ ရောက်ရှိလာသော ရေဒီယိုအမိန့်စာရွက်ကို အနီးရှိ စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာအား ပြလိုက်၏။

“ဇုပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုက်တာ အင်မတန် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ အရာရှိတစ်ယောက်မတုတ်ဘူးလားဗိုလ်ကြီး။ သူ့ဆီကို ဆက်သားတစ်ယောက်လွှတ်ပြီး လက်နက်အချင်းရရင် ကောင်းလိပ်မယ်ထင်တယ်”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ...ကြေကွဲသော လေသံဖြင့် အဖြေပေးလိုက်၏။

“မောင်ရင် အကြံပေးခင်က တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်ကို ကျုပ်က ဇုပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးဆီကို လွှတ်ပြီးပါပြီ။ ဆာမူရိုင်းအမျိုးအစွယ်က ဆင်းသက်လာတဲ့ သူ့ရဲကောင်းတစ်ဦးဆိုတာ ဘယ်တော့မှ လက်နက်မချရဘူးလို့ ဇုပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးက ကျုပ်ဆီကို ဓာပြန်လိုက်တယ်”

“အီဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဗိုလ်ကြီး”

စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက လေယာဉ်မှူးဘရစ်အား အသနားခံသည့် လေသံဖြင့်ပေးလိုက်၏။ ဤတွင် အနီး၌ရှိနေသော တပ်ကြပ်ကြီးဘလီကားက...

“ရန်သူတွေ တပ်ဆုတ်ပြီးသွားတဲ့ တောင်ကုန်းကို ကျွန်တော်တို့က ဝင်တိုက်ဖို့ပဲရှိတယ်မတုတ်လားဗိုလ်ကြီး။ ကျွန်တော်တို့မတိုက်ခင် ဖျက်သင်္ဘောက လူတွေကို ရန်သူစခန်းအပေါ်တည်တည်ရောက်အောင် အဝေးပစ်အမြောက်နဲ့ လှမ်းထုပြီးပေးဖို့ အကြောင်းကြားထားရင် ပြီးတာပဲ မတုတ်လား” ဟု ဝင်ရောက်၍ ပြောလိုက်၏။

ဤအချိန်တွင်ပင် ရေနီယိုအော်ပရေတာကလားထံမှ သတင်းတစ်ခု ရောက်ရှိလာပြန်သည်။

“ရန်သူ့အခြေခံစခန်းသစ်ကို အပြီးအပိုင် ချေမှုန်းသုတ်သင်ပါ” ဟူသော ဌာနချုပ်သတင်းပင်တည်း။

“ကဲ...ရဲဘော်တွေ အသင့်ပြင်”

လေယာဉ်ပျံအရစ်သည် မိမိလက်အောက်ရှိ တပ်သားများကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကို ပြောင်းရွှေ့တပ်စခန်းချနေသော နေရာသစ်ကို ဝင်ရောက်စီးနင်းတိုက်ခိုက်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်၏။

လေယာဉ်ပျံအရစ်၏ အသံမှာ တပ်မှူးတစ်ယောက်က တိုက်ပွဲဝင်အံ့ဆဲဆဲ တပ်သားများကို အမိန့်ပေးနေသည့်အသံနှင့် မတူဘဲ အသက်ကင်းမဲ့သော သတ္တဝါတစ်ကောင်က စစ်တည်းတူသော စုန်းပကြီး၏ ပူးကပ်ဝင်ရောက်ခြင်းကြောင့် မပြောချင်ဘဲ ပြောလိုက်ရသော အသံနှင့်တူနေလေသည်။

“ချီ...တက်”

လေယာဉ်ပျံအရစ်က ဂုတ်ဝင်နေသော သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ တပ်သားများကို အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ဤအချိန်တွင်ပင် ဗျက်သဘောမှ အဝေးပစ်အမြောက်များက ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကို အသစ်ပြောင်းရွှေ့သွားသော တပ်စခန်းကို တရုန်းတုန်း တရုန်းတုန်းမြည်အောင် လှမ်း၍ထုနေကြပေပြီ။

တပ်ကြပ်ကြီးဘလီကား ရှေ့ဆောင်သော တိုက်ခိုက်ရေး တပ်စွဲသည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကို တပ်စွဲထားသည့် စခန်းသစ်ကို အရုဏ်မတက်မီ ဝိုင်း၍ထားလိုက်၏။

ခံတပ်အတွင်းဘက်ရှိ တစ်ခုသောနေရာမှ ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးတာမုရာ၏ အမိန့်ပေးသံမှာ ဗျက်သဘောမှ လှမ်း၍ထုနေသော အမြောက်သံထက်ပင် ကျယ်လောင်လှသည်ဟု ထင်ရ၏။

တိုက်ပွဲသည် ပြင်းထန်သည်နှင့်အမျှ တစ်ချိန်က ရောင်းရင်းရဲဘော်များပမာ ကန်တည်ဆောက်ရေးကို လုပ်အားပေးခဲ့ကြသော ဂျပန်ရဲဘော်များ၏သွေးကား ချောင်းကလေးပမာ စီးဆင်းခဲ့ရပေပြီ။

လေယာဉ်ပျံအရစ်နှင့် တပ်ကြပ်ကလေးဘလီကားတို့ ရန်သူ့ စခန်းပေါ်သို့ ရောက်သွားသည့်အချိန်တွင် နေမှာ ကျဲကျဲတောက်ပူနေပေသည်။

“မစ္စတာကူရိုကီ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း လက်နက်ချလိုက် ပါတော့။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျန်တဲ့တပ်သားတွေရဲ့အသက်ကို ကျုပ်က လုံးဝ တာဝန်ယူပါတယ်”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က ရှေ့သို့ချီရင်း ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ် အော်တစ်သတိပေးနေ၏။ သို့တိုင်အောင် ရန်သူဘက်မှ ပစ်ခတ် နေသော ကျည်အင်အားမှာ လျော့ပါးသည်တူ၍ မရှိခဲ့။

“ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေး ဒီဘက်တောင်စောင်းမှာ ရှိတယ် ဗိုလ်ကြီး”

ရန်သူ့အခြေအနေကို အစကတည်းကပင် စုံစုံစေ့စေ့ ထောက် လှမ်းထားခဲ့သော တပ်ကြပ်ကလေးကရက်ဒေါက်က လေယာဉ်မှူး ဘရစ်အား အော်၍ သတင်းပေးလိုက်၏။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် တော်မီကို အသင့်ကိုင်ရင်း အသံ လာရာဆီသို့ တက်လာသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီသည် ပေါင်နှစ်ဖက်စလုံးတွင် ဒဏ်ရာရပြီး လဲနေရာမှ ရှေ့သို့တက်လာသော လေယာဉ်မှူးဘရစ်ကို လက်ထဲမှ ပစ္စတိုဖြင့် ချိန်ထားလိုက်၏။

“လက်နက်ချလိုက်ပါတော့ ဗိုလ်လေး”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က ကြေကွဲသောအသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဆာမူရိုင်း သူရဲကောင်းတစ်ယောက်တာ ဘယ်တော့မှ လက်နက်ချလေ့မရှိဘူး ဗိုလ်ကြီး”

ပေါင်နှစ်ဖက်တွင် ရရှိထားသော ဒဏ်ရာကြောင့် နည်းနည်း ကလေးမှ ရွှေ့လျားခြင်းမပြုနိုင်တော့သော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေး ကူရိုကီက အော်၍ပြောလိုက်သည်။ ဤအချိန်တွင်ပင် လေယာဉ်မှူး ဘရစ် နောက်ဖက်မှ ကပ်၍လိုက်ပါလာသော တပ်ကြပ်ကြီးဘလီတား က လက်ထဲတွင်ရှိသော တော်မီဖြင့် အတွဲလိုက်ပစ်ထည့်လိုက်၏။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် တစ်ဦးတည်းသော ချစ်သူလိုရီအား ဂျပန်တပ်
 စစ်သားများက တစ်ပြိုင်နက်ဝင်၍ သုတ်သင်လိုက်သည်အခါတွင်
 ခံစားခဲ့ရသော ဝေးနာမျိုးကို အသည်းနှလုံးထဲမှ ခံစားလိုက်ရ၏။ ပိတ်
 ထားသော မျက်စိအစုံကို ဝှင်၍ကြည့်လိုက်သောအခါတွင်ကား လူ
 သားမှန်သမျှတို့အတွက် တိုက်ပွဲဝင်နေခဲ့သော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေး
 ကူရိုကီသည် တပ်ကြပ်ကြီးဘလီကား၏ လက်ချက်ဖြင့် အသက်
 ပျောက်၍ နေရှာသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

“ဒီတောင်ကုန်းပေါ်မှာ လွှင့်ထူထားတဲ့ ဂျပန်အလံကြီးကို
 ကော ဖြုတ်ချလိုက်ရဦးမလားဗိုလ်ကြီး”

တပ်ကြပ်ကြီးဘလီကားက မှင်သက်မိသလိုဖြစ်နေသော
 လေယာဉ်မှူးဘရစ်၏ လက်အောက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အလျင်
 စလို ပေးလိုက်၏။

“ဖြုတ်ချစရာ မလိုတော့ပါဘူးဆရာဘလီကား။ ဒီကျွန်းပေါ်
 မှာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီနဲ့ သူ့ရဲ့အဖွဲ့သားတွေပဲ အမြဲနေပါ
 စေတော့”

လေယာဉ်မှူးဘရစ်က ကြေကွဲသောအသံဖြင့် ညွှန်ကြား
 လိုက်၏။

ဤအချိန်တွင်ပင် စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာက လေယာဉ်မှူး
 ဘရစ် အနီးသို့ရောက်ရှိလာပြီး...

“ကျွန်တော်တို့တော့ အောင်မြင်ဗိုလ်ကြီး” ဟု ဝမ်းသာ
 အားရ ပြောလိုက်၏။

လေယာဉ်မှူးဘရစ်သည် စစ်ဗိုလ်ကလေးဘလယ်ယာ၏
 စကားကို လုံးဝမကြားနိုင်ဘဲ အသက်ပျောက်နေပြီဖြစ်သော ဂျပန်
 စစ်ဗိုလ်ကလေးကူရိုကီ၏ အလောင်းကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ကျဆုံးသွားပြီဖြစ်သော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တလေးတို့ကို
မျက်နှာမှာ ရန်သူဂျပန်များ အသတ်ခံရသဖြင့် မရှုမလှ သေဆုံးခဲ့ရ
သော ပိပိစ် ချစ်သူလိုရီနှင့် တူနေသည်ဟု ထင်မှတ်နေပိလေသည်။

ဤအချိန်တွင်ပင် သင်္ဘောဆီမှ ခရာတွတ်သံ ပေါ်ထွက်လာ
လေသည်။ တိုက်ပွဲတစ်ပွဲကို အောင်လိုက်သော ခရာတွတ်သံပင်
တည်း။

သို့သော်...လေယာဉ်မှူးဘရစ်အို ဤခရာတွတ်သံမှာ
စစ်တည်းတူသော ရုန်းပကြီး၏ အော်တစ်ကြွေးကြော်သံနှင့်သာ
တူနေလေတော့သည်တကား...။

ပြီးပါပြီ။

ဘာသာပြန်သူ
တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်